

**Người
bi
buộc
tội**

**NOELLE LORION
TOM
JEFFERSON**

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

NOELLE LORiot

Người bị buộc tội

Nguyên tác: L'Inculpé (1991)
Đặng Phú dịch

Cty Văn Hoá Phương Nam
NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

GIỚI THIỆU

Noelle Lorient sinh tại Pari, theo học tại các trường trung học Gian-đa (Jeanne d'Arc) và La-mac-tin (Lamartine) rồi IDHEC. Một thời gian dài sống ở Nam Mỹ với chồng là một nhà điện ảnh. Bà là nhà báo của tờ Nu-vô Căngđiđơ (Nouveau Candide) trước khi trở thành biên tập viên cho Nhà xuất bản Đơ-nô-en (Denoel) và phê bình văn học cho tờ Etxpret (Expres).

Bà là tác giả của nhiều cuốn tiểu thuyết, nhất là “Tiếng thét” được đưa lên màn ảnh dưới tên “Bác sĩ Frăngxoado Gayăng”, “Lời thề Hipôkrat” viết về tiểu sử nhà nữ bác học Iren Giôliô Quyri. Dưới bút danh Lorăngxơ Orion, bà đã cho xuất bản nhiều tiểu thuyết trinh thám ở Nhà xuất bản Đơ-nô-en, trong đó cuốn “Sinh viên Y khoa nội trú trực” được giải thưởng lớn về văn học trinh thám, và ở Nhà xuất bản Anbanh Mixen như các cuốn “Kẻ giết người ở trong số chúng ta” và “Sản nghiệp của ông hoàng”.

Cuốn sách *Người Bị Buộc Tội* là một trong những cuốn tiểu thuyết hình sự nổi tiếng của *Noelle Lorient*: Được đưa vào Bệnh viện vì viêm ruột thừa, cô gái An Menxphin, mười tám tuổi, chết trên bàn mổ. Ít lâu sau, bố dượng cô bị giết bằng một con dao mổ. Say rượu trong lúc mổ, bác sĩ phẫu thuật Ê-ma-nuy-en Fo là kẻ khả nghi chính.

Một cuộc thẩm cứu đầy sóng gió, nổi bật ở nhân cách lạ lùng của bà thẩm phán thẩm cứu còn rất trẻ là Florăngxơ Lario; một tình tiết lôi cuốn trong những môi trường thật khép kín của y học và công lý: nhà nữ tiểu thuyết trong cuốn truyện này đua tranh với những cây bút xuất sắc của loại tiểu thuyết hình sự Ăng-glô Xắc-xông.

Nhà xuất bản Công an Nhân dân xin trân trọng giới thiệu với bạn đọc cuốn tiểu thuyết *Người Bị Buộc Tội* của *Noelle Lorient*.

CHƯƠNG I

FLORĂNGXƠ LARIO

Mẹ tôi nói với tôi: thấy mình già đi thật đáng sợ. Đó là từ bỏ hết cái này đến cái khác của mọi sự táo tợn tạo cho mình một con người đích thực. Đó là không dám tự nhiên nữa trước con đẻ của mình đã trưởng thành; đó là không dám nói với nó một cách bình thường nữa. Mẹ đã sai lầm kết hôn với bố con, ông ấy còn trẻ nên ít lo lắng vì ông ấy sẽ còn sống lâu. Mẹ đã lừa dối ông ấy chỉ một lần về tuổi của mẹ trước cuộc hôn nhân của chúng ta. Than ôi, mẹ hơn ông ấy tám tuổi.

Hôm ấy, tôi đã tưởng khi gặp lại, mẹ sẽ vui mừng nhớ về thời thơ ấu của tôi. Nhưng bà đột nhiên lấy lại giọng nói làm điệu của bà làm tôi thu mình vào sự im lặng và những ám ảnh nghề nghiệp của mình.

Người ta nói rằng tôi có vận may. Là thẩm phán thẩm cứu từ năm năm nay, tôi đã theo học những lớp ở tỉnh và ở ngoại ô lớn Thành phố Pari trước khi được đề bạt ở thủ đô vào tuổi ba mươi hai.

Người ta gán vận may này vào việc bố tôi là một luật sư ở toà đại hình có một thế lực nào đó; còn vì bộ mặt tôi trông khá xinh đẹp. Nếu tôi quá băn khoăn về vẻ lịch sự thanh nhã của quần áo, nếu những chiếc áo dài thùng thình hoặc những chiếc quần quá rộng mà tôi mặc không vừa, người ta sẽ gán vận may này vào cơ thể của tôi. Có nghĩa rằng, trong lĩnh vực này, những sự phán xét không phải lúc nào cũng nghiêm chỉnh.

Chuyển từ Bruay-ăng-Actoa đến Pari rõ ràng có được những lợi thế lớn, nhất là đối với một phụ nữ đã sống ở thủ đô trên hai mươi năm. Nhưng về cơ bản là gì? Trong lúc này thật vô ích để nói dông dài về bản chất. Tôi ghi chép một cách khôn ngoan và chờ đợi đến lúc tôi có thể nói mà không hằn thù và không sợ hãi.

Vừa đến Pari, người ta đã trao cho tôi một hồ sơ thối nát. Ngay giây phút đầu tiên sau khi bước vào văn phòng mình, tôi đã biết ngay đây là hồ

sơ về can phạm Ê-ma-nuy-en Fo. Trên bộ mặt buồn bã không được cạo kỹ, không tỏ vẻ sợ sệt, cũng không xác xược mà là một trạng thái sững sờ lặng lẽ, anh chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ này mà tôi biết đã tỏ ra không hiểu gì hết về chuyện đang xảy ra, nhưng những thẩm phán dù trẻ hay già biết rằng đây là những can phạm khó thẩm vấn nhất.

Tôi không theo dõi vụ án này từ đầu; tôi tiếp nhận vụ này vì thẩm phán Teroa được chỉ định lúc đầu vừa vào Bệnh viện để mổ ung thư đường tiêu hoá. Trước ngày mổ, tôi đến thăm ông tại Bruxen. Ông quyết định rời giường bệnh đến ngồi vào ghế bành trước mặt để tiếp tôi. Ông cười làm bộ mặt ông giống như một quả bóng bị xẹp hơi. Nhưng con mắt xanh tinh anh đã làm mờ đi những nét héo hon ở má và cằm ông. Ông nói:

— Bà trẻ quá để lặn ngụp trong cái địa ngục này.

— Địa ngục ư?

— Hãy nói là nơi chuộc tội để bà không khiếp sợ. Đó là cuộc sống của một thẩm phán đấy.

Tôi biết ông đã năm mươi tư tuổi và sự nghiệp của ông không có vấn đề gì, nghiêm chỉnh và tẻ nhạt.

— Tôi đã nghiên cứu hồ sơ - Tôi nói - Và tôi vẫn không biết ta nên nghi thế nào về Ê-ma-nuy-en Fo.

— Tôi cũng vậy.

Tôi muốn hút thuốc, nhưng đây là nơi cuối cùng tôi sẽ được phép hút.

— Bà có biết... nhưng vì bà đã nghiên cứu hồ sơ, tất nhiên bà biết rằng bác sĩ Fo đã là sinh viên Y khoa nội trú trong Bệnh viện mà hiện tôi đang nằm đây. Nhưng điều chắc chắn bà không biết, đó là người sếp cũ của anh ta sẽ mổ cho tôi.

— Giáo sư Vilông phải không?

— Đúng thế.

— Ông đã nói với ông ấy rằng...

— Ông ấy đã biết; mọi người không tự hỏi thế nào nữa. Hiện nay điều bí mật của việc thẩm cứu đã trở thành trò đùa, nhưng dẫu sao, những người Mỹ đã từ bỏ việc này từ lâu rồi và việc đang diễn ra ở bên ngoài Đại Tây

Dương không còn thăm hại hơn cái nhà thổ Pháp của chúng ta. Tôi xúc phạm bà phải không?

Hắn ông sẽ rất thích nên tôi tự nhủ tôi phải tặng ông món quà này:

— Một chút thôi.

Ông cười thành thật:

— Bà sẽ được nghe những chuyện khác về việc này. Được. Bà chờ đợi gì ở tôi?

Thật tình, tôi không chờ đợi gì hết. Chuyến thăm này của tôi là do lịch sự nhiều hơn là tôi sẽ có thể rút ra điều bổ ích qua những ý kiến của ông. Nét chủ yếu về công việc của thẩm phán Teroa đang nằm trong hồ sơ đã rất dày và được chuyển giao cho tôi. Tôi đã nghiên cứu tỉ mỉ, ý thức được rằng người ta sẽ bó tay tôi ngay bước đi sai lầm đầu tiên của tôi. Nhưng tôi vẫn phải làm vui lòng ông thẩm phán già.

— Ông tin chắc tự thâm tâm mình phải không?

Ông thôi cười, ngay cả mỉm cười cũng không. Tôi thấy lướt qua cái nhìn ánh thép của ông một sự tàn nhẫn khó tả rồi lập tức tan biến. Tôi thực sự thèm hút thuốc.

— Tôi không có lòng tin vững chắc - ông nói - Đối với vụ án này cũng như phần lớn những vụ án khác. Tôi tiến hành theo lương tri và ít tệ hại nhất bằng cách luôn nhắc mình rằng sai lầm là bản chất của con người, ơn Trời đã ban phúc cho.

Ông coi thường tôi. Liệu tôi có đáng thế không? Đến lượt tôi mỉm cười dụi dàng và nói:

— Vậy thì tôi sẽ nói rõ hơn. Ê-ma-nuy-en vừa thay người bào chữa.

— Tôi biết. Luật sư đầu tiên của anh ta, luật sư Graxanh đã gọi điện cho tôi. Ông Graxanh này hơi trẻ người nhưng chắc chắn và làm việc không ngơi tay. Ông này sẽ tiến xa.

Trong lúc chờ đợi, Graxanh giậm chân, phẫn nộ, cho rằng thân chủ của mình bị một con điếm nhỏ điều khiển: tôi đã có được những tiếng vang về sự phẫn nộ của ông ta tới tận văn phòng của tôi. Ông ta bị gạt vì lợi ích của một người có danh tiếng, có quan hệ với bố tôi, luật sư Buyxông mà tôi thường gặp khi tôi còn ở nhà bố mẹ tôi. Người đàn ông này không được yêu

mến nhưng đáng ngại, được ưa chuộng trong giới luật sư. Ông thẩm phán nhỏ bé ở bên bờ vực thẳm của tôi có thể nghĩ gì về luật sư Buyxông tiếng tăm mà không ai dám động đến: xác xược, quyến rũ và sống phù hợp với phương tiện tài chính đáng kể của mình?

— Đây là một luật sư lớn - Ông trả lời - Nhiều tay nghề và loè bịp hơn tài năng thực sự. Ông ấy sẽ không có quà cho bà đâu.

Không một luật sư nào sẽ tặng quà cho tôi, đó là niềm tin duy nhất của tôi.

Teroa nói tiếp:

— Bà có biết vì sao Ê-ma-nuy-en thay luật sư bào chữa không?

Điều đó đối với tôi có vẻ thật rõ ràng nên tôi sợ đây là câu hỏi bẫy.

— Lý do sâu sắc thì tôi không biết - Tôi nói - Nhưng rõ ràng luật sư Buyxông có sức nặng hơn người đảm nhiệm trẻ trước ông ấy.

— Hừm - ông nói - Dẫu sao thì ông ta tham lam hơn. Gã Fo nhỏ bé chỉ có đồng lương trung bình và không có tài sản cá nhân nào. Bố mẹ anh ta còn nghèo hơn. Vậy anh ta kiếm đâu ra tiền để trả thù lao cho luật sư Buyxông?

— Tôi không biết nhưng có khả năng Buyxông cố gắng vì vụ án làm ông ta quan tâm. Có thể vì lòng hào hiệp.

Nụ cười mĩa mai của thẩm phán Teroa cho tôi thấy rõ là ông không tin chút nào về chuyện này.

— Tôi rất vui được bà đến thăm và tôi muốn sau đây bà cho tôi biết tin... nếu tôi còn ở đây - ông nói thêm.

Tôi đứng lên ngay khi ông bắt đầu câu nói. Ông đột nhiên bị mệt làm cơ thể ông đã gầy gò còn thu nhỏ và mỏng hơn. Tôi không cưỡng nổi nhìn chiếc cổ trơ da thịt nhàu nhĩ. Đây không phải lần đầu tiên tôi tiếp xúc với căn bệnh khủng khiếp này, tôi đã thấy ông tôi chết vì ung thư, nỗi buồn khi ấy làm mờ nhạt tính tàn nhẫn của ung thư họng, còn hôm nay tôi cảm thấy mình bị xúc phạm, lạnh lùng. Tôi xấu hổ về sức sống, về cơn đói bụng và thèm hút thuốc của mình và mong được gặp lại con chó, căn hộ và những thói quen của tôi.

Tôi bước giật lùi, nụ cười đờ đẫn trên bộ mặt không phấn son của mình. Tôi nói với ông thẩm phán nhỏ bé là sẽ sớm gặp lại. Cửa vừa khép, tôi

chạy trốn như một con ăn cắp.

Mong trở lại với cuộc sống, có nghĩa là với phố phường, với tiếng động, với cảnh những người đi chơi rong hoặc những người qua đường đi rất nhanh xô vào tôi làm tôi bật ra tiếng “hự”... Tôi gặp lại chiếc xe bụi bặm của tôi, trở về với cuộc sống thường ngày, từ từ lăn bánh về nơi ở của mình, điều thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay, mắt nhìn thật thẳng. Trong chốc lát nữa, tôi sẽ gặp lại Caretxơ, con chó bôcxê sáu tuổi của tôi. Nó là tất cả những gì còn lại với tôi trong cuộc hôn nhân và là con vật tốt nhất. Tôi vắng mặt quá lâu và việc uỷ thác qua đi nên nó đón tôi với cái nhìn đen láy và lập tức chui vào gầm giường có chân cao và rất rộng của tôi. Buổi tối, tôi thích làm việc trên chiếc giường này, tại đó tôi bày ra những sổ ghi chép và hồ sơ của mình.

Liếc mắt qua những đầu đề lớn về những thông tin buổi tối ở máy thu hình rồi tôi chuẩn bị bữa ăn cho Caretxơ và mình mà không có một trí tưởng tượng nào. Tôi sốt ruột lấy tập hồ sơ về Fo mà tôi đã đọc kỹ từ ba tuần nay, bày nó ra và viết lại theo trình tự thời gian. Đó là cách tôi tiến hành làm đối với những vụ án quan trọng và không rõ ràng lắm.

Tôi là một kẻ hì hụi làm việc đáng xấu hổ; tôi tiếc đã luôn làm như vậy nhưng vẫn khăng khăng làm. Tôi rất thích làm cho người ta tin rằng tôi là một người rất có năng khiếu, sôi nổi lao vào đủ mọi loại khó khăn. Nhưng tôi chỉ đạt kết quả là lừa phỉnh được những kẻ đần độn nhất trong số bạn học cùng khoá với tôi ở trường trung học và trường đại học, những người khác, nhất là những giáo sư của tôi thì đã hiểu bản chất thực sự của tôi. Đối với bố tôi cũng là người làm việc không ngơi tay thì ông còn gọi tôi là “con kiến nhỏ thực dụng” của ông.

Sau khi ăn lấy ăn để bữa tối, Caretxơ không hờn dỗi nữa và tôi lấy làm tiếc về việc này vì sau khi cân nhắc, nó leo lên giường, nơi tôi ngồi tựa hẳn vào ba chiếc gối để sắp xếp những điều ghi chép của tôi. Con chó này là địa ngục tuyệt vời của tôi: hung hãn với lũ mèo, chó con và những đứa trẻ nít, sổ sàng không tưởng tượng nổi với tôi và sợ sệt trước tiếng động nhỏ nhất ở nơi nó ẩn náu. Nhưng sự gẫn bó là thước đo những sự hy sinh của tôi: chính vì nó mà tôi thuê một căn hộ không tiện nghi nhưng có vườn trong quận

Năm, sau điện Păngtông; chính vì nó mà tôi đã phải giữ chiếc xe không thể đỗ được trong phường đông dân và thường thấy lại ở nơi giữ đồ vật tại Sở cảnh sát. Tôi chỉ xin bố tôi giúp đỡ về tài chính trong những trường hợp tuyệt vọng nên ông nhìn cách sống của tôi với vẻ chê bai. Ông nói: “Con biết tình yêu chứ?” Tôi cười thay cho trả lời. Tôi xin thề là không bao giờ ông biết trong hai năm trời làm người vợ rất trẻ mới cưới, tôi đã như thế nào. Có lẽ mẹ tôi hiểu chuyện này, nhưng bà biết rằng nói với tôi chuyện này sẽ là một nỗi đau xé lòng đối với tôi. Vậy là bà nín lặng. Chúng tôi là một gia đình hoà thuận.

Như gia đình của luật sư Buyxông, người bào chữa mới của Ê-ma-nuy-en Fo và là bạn của bố tôi, Buyxông có hai người con: con gái, Matinđơ trẻ hơn tôi nhưng tôi không bao giờ muốn cô đến chơi và Fabrixơ, hai mươi lăm tuổi đang chuẩn bị luận án tiến sĩ Luật. Anh này thường đến nhà tôi uống với tôi một cốc rượu khi tôi là sinh viên còn anh ta là học sinh trung học. Anh ta gửi cho tôi những lá thư thăm thiết và điên dại, nhưng khi chúng tôi gặp nhau thì anh ta hầu như câm lặng.

Hôm qua, tôi đã cho gửi tới Fabrixơ Buyxông một giấy triệu tập; tôi muốn thăm vấn anh ta trong khuôn khổ vụ án Parăng mà anh ta gián tiếp dính líu. Trước hết tôi cần tổng hợp câu chuyện của người khách mình gặp bằng cách không chỉ đi sâu vào những biên bản của thẩm phán Teroa mà còn đi sâu vào những biên bản của tôi. Tôi cũng sẽ gặp Matinđơ, em gái anh ta. Tôi thử đi xa hơn những vẻ ngoài và phạm vi được phép.

Ở tuổi hai mươi lăm, Ê-ma-nuy-en Fo lo sợ cho tương lai. Vụ việc ngược lại những buổi ban đầu theo học trung học mười lăm năm trước. Là con trai độc nhất, có năng khiếu đặc biệt về toán, được bố nuông chiều hơn mẹ, anh hiểu rằng bước vào tuổi trưởng thành không có gì tệ hơn những trò chơi vô hại. Vĩnh biệt những cuộc đi dạo với lũ bạn và sự vô trách nhiệm: ngay từ năm thứ sáu, anh đã phải nghĩ tới thi tú tài và định hướng tương lai. Bố anh không thể theo học cao học do thiếu thiên tư và tính kiên trì, nhưng lại mong muốn anh có một sự nghiệp về y học hoặc kỹ sư. Ngược lại, mẹ anh không ngừng than phiền về ngân quỹ eo hẹp của bà và những kỳ nghỉ hè

rẻ tiền, làm anh loá mắt về những hoàn cảnh thoải mái mà những người trẻ tuổi ở nhà máy công nghiệp và ngân hàng có thể đem tới.

Dấu sao chằng nữa, Ê-ma-nuy-en tự nhủ phải làm việc không ngừng và cố gắng hết sức để thành đạt. Năm mười bốn tuổi, sau khi được một bác sĩ phẫu thuật trẻ mổ ruột thừa, người bác sĩ này dấu thể hình tầm thường nhưng có dáng vẻ hãnh diện với chiếc áo khoác trắng, đôi găng tay cao su, đôi ủng, chiếc mũ chụp và yếm, Ê-ma-nuy-en cảm thấy nổi lên trong mình một khuynh hướng. Chàng trai này có thể lực và quyền hành xiết bao! Anh đặt cho người bác sĩ này một lô câu hỏi mà những câu trả lời không sao làm anh nản lòng. Phải, anh cần học ngày học đêm. Những kỳ thi tuyển thật gay go nên anh không chỉ cần có một trí nhớ phi thường mà còn phải có thần kinh vững vàng trước mọi thử thách. Và đó là con đường đến với cuộc sống đế vương nhưng với giá cao! Ít có thì giờ rảnh rỗi: với phụ nữ, những buổi ra ngoài, với thể thao, giải trí và bạn bè. Mười năm hy sinh những gì đẹp nhất. Vĩnh biệt tuổi thanh xuân. Nhưng đến tuổi chín chắn có lẽ sẽ dễ chịu.

Ê-ma-nuy-en bắt đầu học Y năm mười bảy tuổi, sau đó chuyên về phẫu thuật chung. Đồ đầu kỳ thi tuyển Sinh viên Y khoa nội trú, anh đã ngây ngất nhưng sớm bình tâm: lúc này anh cần bảo đảm vững chắc sự nghiệp của mình và kiếm được nhiều tiền hơn số tiền mà Tổ chức Cứu trợ dành cho anh vì anh dự định có được những cổ phần ở một Bệnh viện tư. Nhưng kiếm vốn thế nào đây? Bố anh là kiểm soát viên ngành thuế, tiền lương và tiền tiết kiệm nhỏ nhoi của ông không cho phép ông giúp đỡ con trai. Ông chỉ định hướng cho anh học lâu dài thôi và sự hy sinh dừng lại ở đây.

Giăng Clôđơ Sacđông, một người bạn ở trường đại học khuyên Ê-ma-nuy-en dành sự quan tâm tới một con gái của sếp. Những con người ngu xuẩn điên rồ này luôn có ý tưởng ấy nhưng không thể đạt tới hôn nhân dễ dàng như họ có thể tin tưởng. Ê-ma-nuy-en thực sự không phải là một gã Đông Gioăng. Anh quá nhỏ bé, chỉ cao một mét bảy mươi. Nhưng bộ mặt anh có vẻ quyến rũ với những nét hài hoà, hai lúm đồng tiền ở má và cái cằm chẻ, hàm răng trắng đều. Những cô nữ y tá mê cái duyên của anh nhưng người anh cần làm vui lòng phải là con gái của sếp. Cùng với Giăng Clôđơ Sacđông, họ nghiên cứu những “khả năng” trong số các sếp có con gái đến

tuổi thành hôn, lại giàu có và có thế lực nhất. Trước hết, họ gạt bỏ những sếp độc ác và khó tiếp xúc. Cuối cùng còn lại hai sếp. Sacđông ngả về sếp Đơrôden có ba cô con gái trong đó hai cô chưa có chồng.

Nhưng Ê-ma-nuy-en không tin chắc có thể làm vui lòng ông bố, người không bao giờ dành cho anh sự quan tâm đặc biệt; vả lại Đơrôden có những người cháu ở hậu trường; những người cháu trai này có thể sẽ chuyển thành con rể. Trong khi đó thì, giáo sư Pie Vilông đề nghị anh đến làm việc ở cơ quan của ông. Mặc dầu rõ ràng anh thích giáo sư E-đu-a Carê hơn, ông là người xuất sắc nhất trong số các sếp nhưng buồn thay lại không có con gái để cho kết hôn. Ê-ma-nuy-en không nói rằng “Không”. Anh quyết định nói “Vâng” khi anh biết giáo sư Vilông có cô con gái mười chín tuổi là Giôen, chưa đính hôn và ngoại hình không xấu xí. Cho bỏ thầu, anh cười và nói trước thái độ ngập ngừng của Sacđông, kể nhĩ rằng cô gái đang chuẩn bị vào trường Bách Khoa và hơn nữa là ông bố sẽ khó mà thuyết phục.

Họ không khó thuyết phục. Giôen Vilông tỏ vẻ hoàn toàn thích hợp với Ê-ma-nuy-en. Anh đã thấy mình đứng đầu một Bệnh viện ngay trước khi anh trịnh trọng thốt lên tiếng đồng ý.

Đúng lúc ấy, như một cơn lốc, hoặc một trò đùa nhả của số phận, nổi lên một sự bất ngờ. Cô ta là người mẫu chào hàng trong một cửa hàng may mặc lớn, người ta gọi cô là Pedi bởi vì tên thật cô ta là Giaccôlin. Cô đau ở vùng bụng nên ông chủ phó thác cô cho giáo sư Vilông và giáo sư lại giao cho người sinh viên Y khoa nội trú ưu tú và là con rể tương lai của ông thực hiện ca mổ cắt bỏ ruột thừa không có vấn đề gì này.

Pedi giả gầy; Ê-ma-nuy-en là người đầu tiên nhận thấy việc này trong lúc mổ. Dưới trạng thái gây mê, cô thật xinh đẹp, và khi cô mở mắt, chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ choáng người, đôi mắt cô có màu Địa Trung Hải cuộn sóng dữ dội.

Bác sĩ phẫu thuật và bệnh nhân của mình chỉ nói chuyện được với nhau vào ngày hôm sau vì tối ấy dành cho lễ đính hôn của Giôen Vilông với Ê-ma-nuy-en Fo. Pedi không chỉ rất xinh đẹp mà còn hóm hỉnh, có văn hoá đáng kể và rõ ràng có kinh nghiệm vững vàng về đàn ông.

• • •

Tôi vừa viết xong bản báo cáo này và ngạc nhiên bởi đã có thể có được những tâm tư của Ê-ma-nuy-en Fo sau ba lần tiếp xúc phải công nhận là khá lâu. Tôi lược bỏ cái giọng lâm ly và những điều lặp lại vì bác sĩ Fo đang trong cơn rối loạn, vậy mà anh ta lại có thể nghĩ rằng những lời thú nhận của anh ta liên quan tới tính cách ngoi lên khờ khạo trong nghề nghiệp sẽ che giấu được vấn đề đích thực là tội phạm của anh ta đối với vụ giết Patric Parăng. Anh ta gạt bỏ tất cả những gì chỉ là thứ yếu để cuối cùng chống lại tốt hơn trước cái chủ yếu. Thật cổ điển. Anh ta không mất gì hết. Anh ta không bảo vệ sự nghiệp của mình nữa mà bảo vệ cuộc sống, tự do của anh ta.

Có khả năng luật sư mới của anh ta, luật sư Buyxông, sẽ khuyên anh ta thận trọng hơn, ít ba hoa hơn, nhưng Fo sẽ vụng về trở lại với những lời tâm sự đầu tiên này. Tôi đã hỏi anh ta có phải anh ta đã cân nhắc kỹ chưa thì việc anh ta ngần ngại trả lời đã làm tôi bối rối.

— Tôi muốn làm thế - Anh ta nói với tôi - Nhưng tôi không có cả thời gian lẫn phương tiện.

Ông thẩm phán Teroa nhỏ bé có lý khi ông khẳng định rằng luật sư đầu tiên của bác sĩ Fo có tài năng. Ông đã gây cho tôi có ấn tượng lớn. Ông ta có vẻ say sưa với hồ sơ của mình và dành nhiều thời gian cho thân chủ của mình khác với luật sư Buyxông là người làm cùng một lúc nhiều vụ án quan trọng nên không có được tính cách ấy. Có khả năng ông ta cho tiến hành lại cuộc điều tra vì đã làm thật nhanh nên có thể qua quýt. Lẽ ra tôi phải nói chuyện này với thẩm phán Teroa nhưng tôi đã không dám vì tuổi và tính mặc cảm phụ nữ của mình.

Con Caretxơ bắt đầu gầm gừ đúng lúc tôi đắm mình vào câu chuyện của Ê-ma-nuy-en Fo.

Một cái vỗ nhẹ vào mồm rồi bật lửa dưới mũi nó buộc nó thay đổi tư thế. Tôi lợi dụng lúc này để châm một điếu thuốc lá. Khi nào con thôi hút? Đây là chủ đề thường xuyên của mẹ tôi mỗi khi tôi không thể nhịn hút với sự có mặt của bà. Từ khi bố tôi hút xì-gà, hai người ngủ “phòng riêng”.

Ê-ma-nuy-en không khi nào có thì giờ chuyên tâm một cách liên tục tới một người đàn bà vì họ không gây hứng thú cho anh một cách đầy đủ. Nhưng lần này và đây là lúc lựa chọn thật sự tệ hại, anh cảm thấy sẵn sàng làm mọi chuyện ngu ngốc để gặp lại Pedi, cô đã rời Bệnh viện bốn ngày sau khi mổ. Trong bốn ngày này, Ê-ma-nuy-en đến thăm cô trong buồng bệnh rất nhiều lần mặc dù sức khoẻ cô gái trẻ sau khi mổ không đáng phải quan tâm đến thế vì tình trạng của cô rất tốt. Đến mức các nữ y tá đã cười sau lưng anh về chuyện này. Trước mặt Pedi, anh mất hết mọi cách của mình trừ một điều là kiên trì muốn gặp lại cô khi cô xuất viện.

Vui lòng về sự vụng về và lòng nhiệt thành của anh, cô đồng ý cho anh số điện thoại cá nhân và tên nhà hàng may mặc là nơi cô làm việc. Nhưng cô nói thêm: “Em rất hiếm khi được tự do”.

Anh bắt đầu xây dựng những kịch bản cho cái ngày mà cô sẽ nhận lời mời ăn tối với anh.

Bước đầu và kết thúc thường vẫn thế nhưng giữa quãng thời gian đó, anh lúng túng trong lúc hoàn toàn tin mình là xuất sắc và thung dung.

Máy đáp điện thoại của Pedi ghi nhận năm hoặc sáu cuộc gọi với yêu cầu khẩn thiết báo lại mà Pedi vẫn không đoái hoài. Thế là Ê-ma-nuy-en liêu lĩnh đến văn phòng nhà hàng may mặc nơi Pedi làm việc. Người ta bảo anh đợi. Thời gian chờ đợi thật lâu. Cuối cùng khi Pedi bước xuống trong bộ quần áo nữ màu mè, đi giày gót cao và hoá trang gây ấn tượng làm Ê-ma-nuy-en dao động. Không phải vì anh thấy cô đẹp hơn khi ở bệnh viện, cô ở thế nằm và mặc sơmi, lại còn trần truồng, với một thỏi son đỏ (túi dụng cụ của cô theo cô khắp nơi, trừ ở phòng mổ), mà hôm nay cô hoàn toàn gọi lên là một người phụ nữ làm say đắm lòng người trong tưởng tượng của anh. Đây là con người gán cho anh một số phận và nghiền nát anh không thương xót. Người anh trở nên hừng hực.

Trong bữa ăn, dù cô chấp nhận chia sẻ với anh “một cách vội vàng”, anh vẫn gắng để không phải là kẻ si tình ngu muội mà cho tới lúc này anh đã tỏ rõ những chứng cứ. Anh nói về những gì anh biết về nghề nghiệp của mình: y học và giải phẫu mà không ai có thể nói hay hơn. Kết quả là Pedi nhìn anh đăm đăm. Những người đàn bà làm anh vừa lòng hiếm khi nhìn

anh với độ mạnh mẽ như con mắt Địa Trung Hải của cô người mẫu trẻ này ánh lên. Lòng anh rạo rức với vẻ dữ dội giằng xé. Anh rời khỏi cảm giác hùng hực, miệng khô đắng, trái tim đập rộn ràng, tất cả những cảm giác này nằm lộn xộn và rõ ràng trong cơ thể xáo trộn của anh. Pedi quan tâm tới anh.

“Một cách vội vàng” này kéo dài hai giờ, sau đó Ê-ma-nuy-en có cảm giác là anh không chỉ mất tinh thần mà cả sức lực. Kỳ lạ thay anh kiệt sức đến nỗi sự sốt ruột của anh biến mất nhưng điều đó lại tạo nên điều tuyệt vời. Tự Pedi gợi ý họ có thể gặp lại nhau vào ngày kia. Tối hôm ấy cô phải đi ngủ sớm vì sáng hôm sau cô phải làm mẫu cho nhà nhiếp ảnh của một tờ tuần báo phụ nữ.

Trong bốn mươi tám giờ chờ đợi, anh bị xô đẩy bởi những ảo ảnh của mình và trong việc đoán trước những giờ phút sẽ đến về những vẻ dịu dàng và điên loạn của họ. Anh rùng mình về việc đó, đôi khi bình tâm lại bằng cách nhìn vào sự thật quanh anh: Bệnh viện, sếp của anh, lễ đính hôn với Giôen Vilông, Giôen mà anh đã bỏ rơi ở một hành tinh khác. Anh thầm nhủ mình hãy thức tỉnh rằng không có gì xảy đến, đây là điều sức nhớ lại tuổi thanh niên, một cái bẫy của tinh thần, mà sẽ giành lại sự tỉnh táo và sức mạnh tinh thần, đạo đức. Hoài công vô ích. Anh thở khó nhọc, không dừng được nữa, anh cười rất to, rất dễ dãi.

Phương hướng của anh đột nhiên thay đổi: từ nay anh không thể nhìn ai ngoài Pedi. Hương thơm của cô, da thịt cô, cái cách cô động cửa, giọng nói khàn khàn của cô, tất cả làm anh xúc động. Trong hồ sơ của cô để lại tại Bệnh viện, hai thời gian thu hút sự chú ý của anh: đó là tuổi mà cô báo khi vào Bệnh viện và giấy tờ Bảo hiểm xã hội mà anh phải ký thì không cùng ngày tháng. Pedi làm mình trẻ hơn bảy tuổi. Dù cô có hơi nhiều tuổi hơn anh cũng làm anh vui thích; anh sẽ giữ lại điều này để nói với cô, sự vụng về của cô không chỉ đi tới đó.

Khi anh gặp lại cô tại nhà cô hoặc cô mời anh tới cùng cô ăn bữa ăn tối nhẹ và nguội, anh tìm trên bộ mặt cô những dấu vết của bảy năm che giấu ấy nhưng anh không thấy. Pedi không những thành thạo về hoá trang mà cả cách nhìn nhận. Cũng vì lẽ đó mà Ê-ma-nuy-en bàng hoàng. Sau nhiều năm gặp gỡ ngăn ngùi, qua đó, anh kìm nén những dục vọng phiêu lưu tình ái để

hoàn toàn dành cho việc học tập, anh không sao tin nổi mình đang thực sự sống trong một ảo ảnh. Anh nán lại trên cơ thể trần truồng của Pedi mà mới đây anh cúi xuống vì nghề nghiệp, nhưng hôm nay cái cơ thể này gọi cho anh những lạc thú lạ lùng. Làn da cô thật mịn màng, đôi chân dài, đôi bầu vú ngạo nghễ... Anh đắm đuối ở nơi nào đó ngoài phạm vi cho phép, anh thoát ra khỏi cuộc sống đơn điệu thường ngày. Khi anh làm tình với cô, anh có cảm giác mình cắt đứt với thế giới, chỉ còn thế giới riêng của anh.

Họ quyết định gặp nhau hai đến ba lần mỗi tuần. Ê-ma-nuy-en xích lại gần Pedi như người ta lại gần một vị thần. Sau này anh nói rằng đây là một mối tình tuyệt vọng, ám ảnh và mù quáng, không suy nghĩ tới tương lai, hoàn toàn bị giam hãm trong hiện tại.

Ngoài những buổi tối ấy, mà chỉ nghĩ tới những buổi tối ấy, những gì họ sẽ làm, sẽ nói với nhau, Ê-ma-nuy-en đảm nhiệm công việc của bác sĩ phẫu thuật một cách máy móc, nhìn bộ mặt mọi phụ nữ đều thấy hiện lên bộ mặt của Pedi, cơ thể họ cũng là cơ thể của Pedi. Anh hiếm khi đáp lại những lời mời của Giôen, khi anh đành phải ra ngoài cùng cô, anh không thể vờ tha thiết được.

Anh biểu lộ một nỗi đam mê nồng cháy trong tình yêu. Nỗi đam mê này làm anh không còn sức lực, không còn khả năng giữ được bản sắc của mình. Anh không có ý thức riêng nữa. Ý tưởng về Pedi và còn hơn cả là hình ảnh của cô đã không dành một chỗ nào cho những mục tiêu khác của anh.

Bức thư cắt đứt của Giôen Vilông không làm anh ngạc nhiên cũng không hề làm anh luyến tiếc. Khi anh nói chuyện này với Pedi, cô chỉ nói:

— Anh nên thử gỡ lại chuyện này.

Câu nói đó làm anh hơi ngạc nhiên, nhưng tất nhiên anh không làm gì hết để “gỡ lại chuyện đó”. Cuộc nói chuyện với sếp của anh vẫn cứ làm anh bị chao đảo: giáo sư Pie Vilông báo cho anh biết anh bị buộc nghỉ việc. Ông nói, ông không thể giữ anh trong cơ quan của ông được. Giọng nói trầm của ông đượm vẻ tức giận và cái nhìn của ông đầy vẻ khinh miệt. Ê-ma-nuy-en lập tức bỏ đi và những ngày tiếp đó, anh gọi điện hoặc đến thăm những sếp các cơ quan mới đây đã từng xin anh tới làm việc. Phần lớn họ đều từ chối

lịch thiệp: anh đến quá muộn hoặc quá sớm. Tóm lại, Ê-ma-nuy-en bị ở ngoài lề. Không có gì dành cho anh trong các Bệnh viện ở Pari. Cuối cùng anh hiểu rằng giáo sư Vilông không hề là con người độ lượng, ông đã gọi điện cho những đồng nghiệp của ông để nói với họ về những suy nghĩ của ông về chàng trai Ê-ma-nuy-en Fo. Sự liên kết buộc những cánh cửa khép lại với anh.

Thời gian thất nghiệp của Fo bất ngờ trùng với hai chuyến đi công tác của Pedi tại La Mã rồi Luân Đôn là những nơi mà cô phải trình diễn các mẫu quần áo. Vậy là Fo hoàn toàn tự do để tìm việc làm. Anh đến gặp một sếp cũ của mình là người luôn khích lệ và yêu mến anh. Giáo sư Fombơ chỉ là giáo sư thực sĩ không bao giờ có thể trở thành giáo sư thực thụ, lãnh đạo một dịch vụ phẫu thuật trong một Bệnh viện tư có bảo hiểm xã hội, Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy ở quận Mười bảy. Sự mất lòng tin ở Fo chưa vọng tới đây nên giáo sư Fombơ nồng nhiệt đón tiếp người sinh viên Y khoa nội trú cũ của mình và đề nghị anh hoàn thành danh vị sinh viên Y khoa nội trú trong cơ quan ông với chức năng trưởng phụ tá Bệnh viện, tất nhiên với vài buổi trực đêm. Một vị trí tự do. Đây không phải là uy thế của một Bệnh viện thuộc Tổ chức y tế công, nhưng Ê-ma-nuy-en không có sự lựa chọn nào nữa. Anh bắt đầu làm việc ngay tối hôm ấy, vui thích gặp lại người gây mê mà anh đã quen biết từ mấy năm trước, Ghiôm Hecbe và bà giám thị Đơmanh, một nữ y tá cũ của Tổ chức y tế. Môi trường tốt, hầu như có không khí gia đình, kế hoạch mỗ ít quá tải hơn ở Bruxen và Fo tiếp tục ở đỉnh vinh quang là người đứng đầu của danh vị sinh viên Y khoa nội trú.

• • •

Từ La Mã trở về, Pedi rất vui về chuyến đi của cô nhưng ít quan tâm đến tình cảnh mới của Fo. Cô đề nghị “giải nguy” cho anh: “Anh muốn gì cơ, anh yêu, tiền bạc đối với em không thành vấn đề”. Anh lập tức đỏ mặt và từ chối làm cho Pedi bật cười: “Anh đúng là lỗi thời”.

Hai ngày sau, cô lại đi Luân Đôn sau khi nhét vào túi áo Ê-ma-nuy-en năm nghìn frăng trong lúc anh đang tắm. Anh nhận ra chuyện này quá muộn

bền để tiền vào một chiếc phong bì nhằm sử dụng vẫn mưu mẹo này khi Pedi trở về.

Anh không phải là kẻ đa nghi thông thường mà vẫn yêu say đắm một cách mù quáng nên không nhận thấy nỗi buồn nhè nhẹ mà Pedi bắt đầu biểu lộ khi ở bên anh và nỗi chán chường mệt mỏi đột ngột của cô khi họ làm tình với nhau.

Cô từ Luân Đôn trở về với hai món quà cho Ê-ma-nuy-en: một chiếc áo dệt bằng lông dê tuyệt đẹp và một chiếc đồng hồ vàng rất mỏng. Những món quà cắt đứt mối tình.

— Chấm dứt thôi - Cô nói kèm nụ cười duyên dáng - Em đã mất hết thiện ý rồi. Chúng ta hãy là bạn với nhau thôi.

Anh lập tức nghĩ tới một người đàn ông khác trong cuộc sống của người đàn bà đẹp rực rỡ này nhưng vẫn nụ cười tuyệt vời, cô trả lời là không. Cô mệt mỏi thôi, anh không nên tìm hiểu thêm ngoài cái đó và cô thật chân thành.

Sau này Ê-ma-nuy-en nói rằng không phải những gái điếm làm bạn đau khổ; lũ gái điếm độc ác với mức độ khác nhau, ngay những người đàn ông gây thơ nhất chỉ tự vệ một cách vô ý thức chống lại cuộc tấn công ấy. Nhưng làm sao chống nổi bức tường dễ thương và mỏi mệt? Khiếp sợ thật.

Anh từ chối chiếc đồng hồ đeo tay mà chỉ nhận chiếc áo dệt với ý nghĩ lỗ bịch là dùng để thấm khô những giọt nước mắt. Anh thật kỳ cục.

Sau chốc lát, khi anh bắt đầu đau khổ, cánh cửa căn hộ của Pedi đã khép lại, tất nhiên anh sẽ không trở lại đây nữa. Anh đi tới bệnh viện là nơi người ta chỉ đợi anh vào buổi tối, anh chỉ nhìn thấy những bộ mặt vừa quen thuộc, những con người bận việc và bình thản sẽ không cứu giúp được gì cho anh nên anh vùi đầu vào quán rượu gần nhất. Ở đây người ta phục vụ anh rượu uytxki - sôđa có màu tóc của Pedi. Mái tóc, làn da, hương thơm của cô đến nay không còn là của anh nữa, mỗi lúc anh trở thành đau xé.

Qua một loạt lô-gic lệch lạc, được rượu là thứ anh không quen uống giúp sức, anh tự nhủ chỉ có một người duy nhất có thể hiểu anh vì có thể cô cũng đau khổ vì sự tan vỡ của họ, người này là Giôn Vilông. Anh gọi điện cho cô tại căn hộ một phòng ở tầng sáu là nơi cô ở. Đây là tầng gác mái mà

bố cô tặng cô để vào trường Bách khoa, may thay anh gặp được cô. Cô mời anh đến chia sẻ với cô bữa cơm đạm bạc. Khi anh ngồi yên vị, anh lập tức hiểu mình đã lầm về Giôn, cô hoàn toàn khác cô gái trẻ khôn ngoan mà anh gặp tại nhà bố mẹ cô và ở bệnh viện. Xa tầm kiểm soát của bố, anh thấy Giôn là bức biếm họa về người phụ nữ được giải phóng.

Sau chén rượu uytxki cổ điển, cô đề nghị anh nổi lại và cho anh hiểu rằng cô cam chịu ngậm đắng nuốt cay từ ba năm nay. Về chuyện tan vỡ, cô đã chỉ bị tiếp nhận một cách tồi tệ do bố mẹ cô lo lắng về việc gả chồng sớm cho cô.

Ê-ma-nuy-en chỉ uống rượu uytxki, không nhìn Giôn mà nhìn vào bức tường phủ kín rèm đay. Trên đó hiện ra hình ảnh Pedi tươi cười và độc ác, anh càu nhàu rồi nấc lên, cuối cùng là ràn rụa nước mắt. Giôn nói nhiều nhưng chỉ để mình nghe, cuối cùng cô nhận ra lý do.

— Ai? - Cô hỏi một cách thô bạo.

— Một người đàn bà.

— Rõ ràng, tao chưa bao giờ nghĩ mày là một kẻ loạn dâm.

Anh không nhận thấy cô đã chuyển cách xưng hô từ anh sang mày, còn anh thì không thể. Cô nhìn anh không thương xót với sự chăm chú bắt bẻ, tự hỏi cái gói đặt trên đầu gối Ê-ma-nuy-en chứa đựng thứ gì mà vỏ bọc lại mang nhãn hiệu của một cửa hàng ở Luân Đôn. Cô giằng lấy chiếc cốc không mà anh lắc lư một cách vụng về rồi nhún vai nói:

— Tao không hỏi mày rằng ai ép ai, việc đó rõ rồi.

Rồi cô nói thêm, giọng rít lên:

— Mày là một thằng đểu. Cút ngay!

Anh nghe theo. Không ăn gì ở nhà Giôn mà chỉ uống hai cốc to rượu uytxki, anh đủ say để muốn giữ thời gian nghỉ giữa chừng này trong nỗi ám ảnh đau đớn bằng cách tiếp tục uống. Pari đang dốc sạch người dưới bầu trời xanh trong trẻo: những ngày nghỉ dịp lễ Phục sinh bắt đầu. Ê-ma-nuy-en ngồi ở hàng hiên một tiệm cà phê và cảm thấy đầy lòng trắc ẩn cho riêng mình, lại uống uytxki.

Quãng năm giờ chiều, anh có được sự tỉnh táo bèn gọi liền hai tách cà phê để có thể đứng lên bước đi bình thường. Anh bị giày vò bởi một cơn say

buồn tủi dầu anh không biết rõ là vì đâu. Anh thận trọng không lái xe của mình mà đón tắc-xi, anh qua một cửa hàng thực phẩm khô mua được một chai vang Ê-côt-xơ, thứ này làm anh khoẻ người. Anh cần phải chỉnh tề trong phiên trực đêm. Một giọng nói thì thầm nói rằng anh có thể ngủ bình thản: trước ngày lễ, hiếm có những ca cấp cứu.

• • •

Trong lúc ngủ, con Caretxơ có những lúc giật mình và rên rỉ. Một cơn ác mộng chẳng. Nó thường như vậy và tôi ngồi một lúc tự hỏi liệu những con chó có thể có những giấc mộng gì.

Trở lại hồ sơ của Fo, tôi nhận thấy tôi không tìm hiểu được gì từ bố mẹ của Ê-ma-nuy-en. Thẩm phán Teroa đã triệu tập họ hai lần và tôi nghĩ rằng những người khốn khổ chẳng vui vẻ gì. Những câu hỏi, nhất là những câu trả lời đều thích hợp, đại loại: “Tôi không thể tin nổi chuyện đó. Con trai tôi luôn là một gã trai nghiêm chỉnh, nó không thể phạm tội giết người được”, vân vân.

Tôi sẽ gặp lại họ cũng như Giôen Vilông và những người ở Bệnh viện tư Giắcccơ Đờlaruy mà Teroa đã hơi chệnh mảng, hẳn do ông đã đau đớn vì căn bệnh ung thư. Về việc liên quan tới tôi, tôi không được phép có một bước sai lầm nào, người ta sẽ không tha thứ cho tôi.

Trước khi lại triệu tập Letxli Menxphin và mẹ cô, tôi đã gặp họ một lúc lâu, tôi cần phải khôi phục lại cuộc thẩm vấn họ bằng cách đặt nó vào thế đã rồi. Letxli Menxphin là một nhân chứng tốt: rõ ràng, đi thẳng vào mục đích, không phức tạp, không làm gì không có chủ định. Với cô, ít có khó khăn. Với mẹ cô lại là chuyện khác: bà thuộc loại phụ nữ trước đây rất xinh đẹp nhưng nay thì sắc đẹp đã tàn phai; bà đau khổ về việc này, cái đó làm bà tê liệt. Bà luôn sợ bị liên lụy, không được tin tưởng, sợ nói quá lời. Bà để cho luật sư của bà can thiệp vào mọi việc, điều đó làm tôi bực tức. Nhưng tất nhiên phải chẳng bà đã không cắt xén sự việc để chống đỡ nổi những thử thách bà phải chịu đựng mà không có khả năng.

CHƯƠNG II

HAI CHỊ EM SINH ĐÔI

Mẹ họ đoán trước rằng, đối với Letxli Menxphin, ác mộng sẽ bắt đầu vào ngày An sẽ lấy chồng. Đó là tình huống có thể xảy ra dần dần trở thành chắc chắn. An đã biến đổi. Gần mười tám tuổi, An đã là một thiếu nữ đẹp tuyệt vời, không có gì đáng ngạc nhiên. Thực tế vấn đề nữ tính mới làm Letxli lo lắng. Mỗi lúc người ta có thể sợ An không cưỡng nổi cái duyên của những kẻ tán tỉnh xu nịnh cô. Thế là vĩnh biệt sự đồng loã, những tâm tư thầm kín, những sự vui nhộn, sự âu yếm điên dại. Letxli cảm thấy cô đơn trong lòng một gia đình khập khiễng: một người mẹ yếu đuối, đôi khi tàn nhẫn như những người hèn yếu mới có thể thế và một ông bố dượng bất lương.

Hai chị em sinh đôi trái ngược nhau. Bước vào cuộc đời với sự trở trêu của số phận, từ lâu đã làm cho Letxli thành người thích sự cộng tác hoàn toàn cho tới cả trong những sự gò bó phải đau buồn. An và chị cô ít giống nhau trừ nụ cười. Nhưng đối với Letxli, nụ cười cũng trở nên hiếm hoi. Người ta nói cô là người cứng rắn, ngạo mạn và lì lợm. Cô có thể thế lắm. Mái tóc ánh màu hổ phách, đôi mắt trong sáng, bộ mặt nhìn nghiêng có nét gãy gọn, tầm vóc cao cho cô một vẻ đẹp lạnh mạnh, có dáng thể thao. Cô thích Nữ Ớc nơi bố đẻ cô sống và mẹ cô, một phụ nữ Pháp đã rời bỏ cách đây hơn mười năm, nơi Letxli và em gái cô mỗi năm đến hai lần vào những kỳ nghỉ lễ Giáng sinh và Phục sinh. Năm nay, cô sẽ đi một mình, điều này làm cô sần não. An vừa tuyên bố bỏ chuyển đi máy bay lấy cớ là chuẩn bị cho kỳ thi tú tài và những việc khó chịu khác làm cho An lần này ương bướng và không gì lay chuyển được.

Letxli đã đỗ tú tài năm ngoái, trước An một năm. Cô đang học năm thứ nhất Đại học Luật và không thích học khoa này, tuy nhiên cô không bỏ

những buổi lên lớp. Chiếc ghế luật sư từ lâu hấp dẫn cô, cô tự hứa phải đạt được ý nguyện này dù phải làm việc vất vả, chán ngắt.

Trước hôm cô lên đường đi Nữ Ước, một lần nữa cô thử thuyết phục An đi cùng cô:

— Chị sẽ giúp em học để thi tú tài ở đó, chị sẽ quyết tâm. Và bố sẽ chăm sóc em.

— Dứt khoát là không! Em không muốn bố quan tâm tới sức khoẻ của em. Mỗi lần bố nhúng tay vào chuyện này, đúng là một tai hoạ. Vả lại, một nhà tâm lý học không biết gì về y học chung cả.

Letxli quan sát An và đột nhiên phát hiện có những quầng tối dưới đôi mắt vàng rực, cô càng xúc động hơn khi thấy bộ mặt em gái xanh xao ghé gớm.

— Chị không thích bộ mặt của em - Cô nói - Em đợi gì mà không đến một bác sĩ khám bệnh?

— Em sẽ hẹn với Đácgiê, em xin hứa.

— Đácgiê ư? Đó là bác sĩ phụ khoa của mẹ phải không?

— Ông ấy cũng là bác sĩ đa khoa. Chị đừng lo, kệ nó. Chính kỳ thi tú tài đáng nguyên rủa này quấy rầy em.

Đây là lần đầu tiên An tỏ vẻ coi trọng kỳ thi tốt nghiệp mà trước đây cô xem thường. Liệu người ta có cần bằng tú tài để trở thành diễn viên không? Đúng là mẹ cô đã hứa với cô để cô theo lớp đào tạo diễn viên ngay sau khi cô đỗ tú tài. Fabiên Parăng không biết con gái yêu mến nhất của mình đã ghi tên vào một lớp kịch nghệ.

Thế nào mà ta lại có thể là chị em sinh đôi với một đứa con gái phù phiếm như thế? Letxli đôi khi thầm nói mà không muốn thú nhận rằng chính sự vô tâm và nhẹ dạ ấy mê hoặc cô. Ngay từ tuổi lên năm, Letxli đã chịu trách nhiệm về cô em gái mảnh dẻ, mơ mộng và quyến rũ này. Cô không phải là bản sao của An mà là kẻ đối lập ân cần và loá mắt của em. Cô thèm muốn được như An trong lúc không ngừng e sợ những sự yếu đuối, thiếu sót, những lời dối trá và hơi hèn nhát của em. Letxli sớm trở thành người chị bảo vệ có lòng khoan dung nhưng không thiếu tính độc đoán. Với sự mềm mỏng đạo đức giả trong một thời gian dài, An đặt mình vào sự lệ thuộc ấy.

Nhưng từ ít lâu nay, cô chống lại với sự ương bướng hết chỗ nói. Từ chối đi Nữ Ước, trong khi cô chỉ gặp bố mỗi năm có hai lần, trừ mùa hè, chứng tỏ sự ương ngạnh ngổ ngán của cô. Bố là một người cừ khôi cho dù ông đã lừa dối vợ mình nhiều đến mức bà phải bỏ về Pháp, trở lại đất nước mình với hai cô con gái sinh đôi.

Từ khi họ ly hôn, Frăng Menxphin đã cho vợ cũ một khoản trợ cấp sinh hoạt đáng kể mà Patric Parăng, theo Letxli nói là “đĩ đực của mẹ” đã lợi dụng tiêu xài hoang phí, điều này xúc phạm An là người tỏ vẻ độ lượng hơn với bố dượng, một người có làn da nâu vẻ lực sĩ với nụ cười khó hiểu.

Patric Parăng bước vào cuộc sống của họ trong một buổi chiều giông bão báo hiệu một mùa hè ảm đạm như phản ứng của Letxli khi bà mẹ tuyên bố với hai con gái là mình sẽ tái hôn. Một vấn đề của ngày nay. Người đàn ông này hai mươi chín tuổi có cái nhìn của con sói đói, làm tại một công ty Bất động sản không có tương lai, một người hùn vốn uế oải với những bàn tay sửa sang thật kỹ.

— Quá trẻ đối với mẹ - Letxli nói với mẹ cô và bà lập tức tổng cô về buồng với những sách vở quen thuộc của mình.

Cô bé đã mười ba tuổi, cái tuổi không chấp nhận bị đối xử như một đứa trẻ con.

An không nói gì. Với chị mình, ít lâu sau cô thú nhận rằng dù sao thực tế cô chấp nhận được Patric Parăng, bố dượng họ.

— Sự có mặt của ông sẽ làm mẹ yên lòng - Cô nói thêm - Dẫu sao mẹ mới bốn mươi tuổi. Mẹ cần có một người chồng hoặc một nhân tình.

— Rõ ràng ban đầu mẹ có một nhân tình - Letxli công nhận.

Thật nhọc nhằn cho một người mẹ nhất là người ấy xinh đẹp và quyến rũ.

Gần năm năm sau, sự phán xét của Letxli đối với bố dượng cô còn khắt khe hơn. Nhưng để chiều theo mẹ và không làm phật ý An, cô vờ lễ độ một cách hờ hững.

— Em sẽ giúp chị sửa soạn vali của chị nhé - An nói - Đưa đồ của chị cho em, em sẽ sắp xếp gọn hơn chị.

Letxli để chiếc vali rỗng trên giường, cô mở nắp thấy một cuốn sách bỏ túi bằng tiếng Anh mà cô bỏ vào đó khi từ Nữ Ước trở về vào mùa đông năm ngoái, cô đưa cho An.

— Em hãy đọc, đây là thuyết cực sinh hay đấy.

An ngồi trên giường kê sòng đôi với giường của chị, gần cửa sổ nhất. Cô có vẻ ốm yếu và găng đứng lên. Từ khi họ chia sẻ với nhau căn phòng này, căn phòng lớn nhất của căn hộ, hai chị em sinh đôi tạo thành tổ ấm của họ ở đây. Bên phải là bên của An gồm những ảnh các diễn viên, một chiếc bàn giấy nhỏ bừa bộn, chiếc áo mưa vắt lên chiếc ghế bành xích đu, những cuốn sách học sinh trong tủ com một màu sáng. Bên trái là một tủ sách rộng, cũng một chiếc bàn giấy nhỏ như của An nhưng được sắp xếp gọn gàng, trên đó đặt một máy thu hình xách tay và một chiếc vợt đánh quần vợt.

Chiếc máy điện thoại để giữa hai giường trên bàn ngủ. Đến hồi chuông thứ ba thì An nhắc máy.

— Của chị đấy - Cô đưa ông nghe nói cho chị.

Letxli nhận ra ngay giọng nói của Fabrixơ Buyxông. Anh ta chúc cô lên đường may mắn kèm theo là những lời khuyên nhủ.

— Em không còn là trẻ con nữa - Letxli phản đối - Sắp mười tám tuổi rồi đấy.

Anh ta còn nói vài lời làm cô bật cười trước khi gác máy.

— Anh ấy si tình - An nhận xét.

— Than ôi!

— Chị thì sao?

— Không say mê nhưng chị rất thích anh ấy.

Letxli mở tủ tường của cô và bắt đầu chọn quần áo để mang theo.

— Chị hãy mang theo những áo dệt ấm - An nói - Tháng tư ở Nữ Ước có thể băng giá đấy. Chị hãy nhớ những ngày nghỉ lễ Phục sinh mới đây của chúng ta.

Năm ấy, An không những khổ vì rét mà còn va chạm với bố họ, Frăng Menxphin đã không tế nhị khi đưa chị em cô đi ăn tối ở một tiệm cùng với nhân tình của ông. Lúc về nhà, khi cô trách bố chuyện này, Frăng lập tức hỏi lại:

— Thế mọi tối con ăn với gã dĩ đực của mẹ con thì tốt hơn sao?

— Hai người đã kết hôn với nhau và Patric không phải là dĩ đực, ông ấy làm việc.

Hôm nay Letxli tự hỏi có phải cuộc cãi cọ ấy không chịu trách nhiệm phần lớn về sự rút lui của An nên cô vật nài lần cuối:

— Chị có thể lấy cho em một vé máy bay đi Nữ Ớc trong vài giờ. Em hãy quyết định đi.

— Dứt khoát là không.

Họ lặng lẽ xếp xong vali của Letxli. Khi mẹ họ gọi họ đi ăn tối, An kiên quyết nói rằng cô không đói, cô thích ở lại buồng mình để làm việc.

— Đừng làm trò trẻ con - Letxli nói - Em cần có kalori để chuẩn bị thi tú tài.

— Trước hết em cần người ta không thúc ép em.

— Thôi được. Chị sẽ đem bữa ăn tối cho em.

Vừa bước ra khỏi phòng mình, Letxli nhận thấy Patric ló ra ở hành lang. Adolina, bà giúp việc gặp ông ta, bà đi sau khi đặt bộ đồ ăn và chuẩn bị bữa ăn. Đây là một người đàn bà to béo tóc nâu có bộ mặt Đức mẹ và nụ cười trơ lợ. Letxli mỉm cười với bà, hỏi thăm Giôđê, con trai bà mười hai tuổi hơi yếu có được khoẻ không.

— Khoẻ ạ - Adolina trả lời - nó đã biết đọc. Ngay bà cũng chỉ biết đọc nhưng say mê băng hoạt hình mà Patric cho Giôđê.

Letxli ngồi vào chỗ quen thuộc của mình, đối diện với mẹ cô và báo là An không đến ăn tối và cô sẽ đưa cơm lên cho em.

— Lát nữa, con sẽ tắm cho nó và cho nó đi ngủ à - Fabiên nhận xét - Thật là trò trẻ con.

Letxli không trả lời nhưng thấy Patric mĩa mai nhìn vợ mình.

— Vali của con đã khoá rồi chứ? - Ông hỏi.

— Xong rồi. Con sẽ gọi đặt tắc-xi ngay chiều nay.

— Bố có thể đi cùng con...

— Không cần. Như vậy buộc bố phải dậy sớm.

— Patric không bao giờ dậy muộn - Fabiên nói xen vào. Nhưng mẹ sẽ đi cùng con, mẹ quyết định rồi.

Giọng nói thật cương quyết làm Letxli không cưỡng lại. Tại sao đột nhiên bà buồn đến thế? Sự rút lui của An chẳng? Thật phi lý, nhưng cô không thể ngăn mình không lo ngại. Từ một tháng nay, cô có vẻ vui được đi Nừu Ước thế mà bỗng chốc tất cả đổ vỡ hết.

— Con không ăn à? - Fabiên hỏi cô.

— Có chứ ạ.

Letxli gảy đĩa sà lách Nixơ của mình, cảm thấy cái nhìn của mẹ vây dồn cô. Nhớ lại thời thơ ấu, mẹ nói: “Con bé này biếng ăn, nó làm em ốm mất. Frăng, ta cần làm gì để nó muốn ăn?”.

Letxli nhớ lại bộ mặt mẹ cô khi ấy quyến rũ cô: một vẻ đẹp rõ ràng, lạnh lùng, đường nét hài hoà của cái mũi không ngắn cũng không quá dài, cái miệng táo tợn, đôi mắt xanh lóng lánh. Fabiên khi ấy ba mươi lăm tuổi còn Letxli và An lên tám. Về già, mẹ họ phì ra, mất mọi vẻ chói sáng.

Letxli quay sang nhìn nhanh Patric đang ăn như không có vấn đề gì và uống rượu nguyên chất. Nếu ông ta tiếp tục hạ gục hơn một chai vang mỗi bữa, không kể uytxki uống trước, cô thầm nghĩ, gã đã đực của mẹ đến lượt ông ta sẽ mất vẻ mảnh mai và duyên dáng. Mong rằng ông ta chết đi, cô kết luận không phải là không giận mình về sự thù nghịch thái quá này. Người đàn ông này không đáng được quan tâm và cô phải thừa nhận rằng ông ta không làm cô khó chịu quá đỗi, cũng không can thiệp vào những quyết định của cô. Chỉ có điều cô càng ngày càng ít chịu nổi sự có mặt của ông ta.

Cô chuẩn bị một khay đồ ăn cho An với sà lách Nixơ, pho mát, kem caramen và một cốc sữa. An vẫn giữ thói quen từ nhỏ của nó ở Mỹ. Bữa ăn nào nó cũng uống sữa.

— Nếu con muốn, bố đem lên cho nó - Patric vừa ăn xong món thịt bò nghiền, rán, đề nghị.

— Không! Cảm ơn.

— Con hãy ăn hết thịt đi trước khi lo cho em - Fabiên nói.

— Con không đói nữa. Nhưng để phần con kem caramen.

An nằm duỗi dài trên giường, bài học môn lịch sử đặt trên bụng. Cô ngủ vật vờ.

— Em ăn đi! - Letxli ra lệnh - Cần phải nuôi dưỡng trí nhớ của em. Cần thiết đấy.

— Em thích nuôi một tư chất có tài thiên nhân. Em đã học những phần chương trình sử địa, chẳng hạn dầu lửa. Với việc thi liệu bỏ qua không học của em, em sẽ rơi trúng vào đó.

— Ta sẽ ngủ sớm - Letxli báo - Chị dậy lúc sáu giờ.

Cô nhìn An ngán ngẩm bởi tung món sà lách Nixơ của mình. An là người duy nhất mà cô yêu, đến mức không thể nghĩ tới tương lai, có nghĩa là một sự chia ly có thể xảy ra mà không đau khổ. Cô muốn không biết tới những tình cảm của An đối với cô, muốn bám vào quá khứ của họ như một cái cột an toàn. Trong mười năm trôi đằng đẵng, cô em gái thân thiết của cô đã chứng tỏ với cô, nếu không là sự âu yếm, chí ít cũng là một nhu cầu hầu như loạn thần kinh chức năng đối với sự có mặt và bảo vệ của cô. Không thể tưởng tượng nổi ba năm trước, Letxli đi Nữ Ước mà không có An. Những kẻ ve vãn tán tỉnh ư? Vào thời ấy, họ không tính đến và ngay cả hiện nay, nếu có một hoặc hai gã trai bám gót theo đuổi Letxli thì An vẫn rất kín đáo về đời sống tình cảm.

— Ngày nào mà con sẽ yêu một người đàn ông, Letxli ạ - Mẹ cô nói - Ngày ấy rất cục sẽ đến, cuối cùng con sẽ tách khỏi em gái con và con bé khốn khổ sẽ có thể thở một cách tự do.

Mẹ ghen, Letxli tự an ủi, bà không bao giờ khơi dậy niềm ham mê lớn lao, cả đối với những người chồng bà, cả với gia đình bà. Quá lạnh lùng, quá đốn hèn.

Cô lấy lại chiếc khay và đem xuống bếp. Miếng phó mát mà An không ăn đi thẳng vào mồm con chó becgiê có bộ lông xám, đã già và bình thản. Khi cô trở lại phòng ăn, ngay trước khi mở cửa, cô nghe thấy những tiếng nói vang vang, khi cô vào lập tức dụi đi. Những cuộc cãi lộn giữa Fabiên và Patric trở nên thường xuyên và Letxli đếm những nốt trên mặt mẹ cô cũng như trên mặt bố dượng cô. Rõ ràng tối nay Fabiên chiếm ưu thế.

Với nụ cười dóm đó, Patric đứng lên với chiếc quần gin quá chật và áo sơ mi màu xanh nước biển.

— Nếu bố xem truyền hình - Letxli nói - Xin hãy giảm tiếng. Con cần ngủ.

— Tuân lệnh - Ông ta nói - Ngày, tạm biệt và chúc những ngày nghỉ tốt đẹp. Hãy trở về với chúng ta sớm một chút.

— Không có sự may mắn nào cả - Fabiên nhận xét - Nó đến nhà những kẻ thô lỗ.

— Con đến nhà bố con - Letxli trả lời trong lúc rời căn phòng.

Mười giờ sáng, An Menxphin còn nằm. Từ lúc Letxli đi, cô không thể ngủ lại. Nhưng cô cảm thấy thật mệt mỏi, ốm yếu đến mức không có can đảm đứng dậy. Cô lơ đãng nhìn những bài giảng để bữa bãi trên giường. Cô vợ hú hoạ lấy chúng, ý thức được đã làm một việc vô ích. Lẽ ra cô nên đi với Letxli, cũng là khôn ngoan, ở đây, cô sẽ mệt mỏi và sự rối loạn, sẽ không có kết quả gì tốt đẹp cả.

Cô sắp đứng lên thì mẹ cô vào phòng.

— Con đau à? Con có muốn ăn sáng không?

— Con đã uống trà với Letxli nhưng con không đói.

Fabiên máy móc đặt bàn tay lên trán con, như bà có thói quen ấy với các con gái khi một đứa có vẻ ốm yếu.

— Mẹ sẽ đi lấy nhiệt kế. Con phải cặp nhiệt độ.

Đó là điều An không chịu nổi.

— Không cần - Cô nói - Con dậy đây.

— Lần này con hãy nghe lời... Được. Đưa cổ tay con cho mẹ xem.

Fabiên đếm nhịp đập qua chiếc đồng hồ bấm giờ của bà và thấy mạch đập quá nhanh.

— Nếu tối nay con không khá hơn, mẹ sẽ mời một bác sĩ.

— Con sẽ khá hơn.

— Hãy nằm xuống. Con có thể học trên giường.

An chỉ dậy để cùng mẹ ăn bữa vào lúc mười ba giờ. Patric ăn trưa ở thành phố với một khách hàng, chỉ ít đó là lời ông ta nói với Fabiên và bà ngày càng nghi ngờ sự thành thật của ông.

— Letxli sẽ gọi điện thoại ngay khi chị ấy tới Nữ Uớc, tại nhà bố - An nói - Chị ấy đã hứa với con như vậy.

Fabiên không nghe. Nhìn đăm đăm bức tranh của Đenvô ngay trước mặt thể hiện một thiếu nữ ngồi trên ghế dài, đầu hơi nghiêng về bên phải như bị những vành mũ rộng kéo theo, bà để tâm trí lang thang về một quá khứ đau đớn vì nó trừng trị một cách tàn bạo hiện tại ừ ê. Patric ở trung tâm quá khứ ấy; ông có nụ cười quyến rũ bà, còn bà lúc đó còn giống như cô gái bất hủ ấy của Đenvô, mỏng manh và xinh đẹp. Cuộc ly hôn của họ cuối cùng được khép lại vào lúc hai con gái sinh đôi đã mười ba tuổi, chúng không thành vấn đề lớn mặc dầu Letxli có xu hướng quá thường xuyên gọi nhớ bố đẻ mà nó ít khi được gặp theo ý muốn của nó. An mềm mỏng hơn, ít bị tổn thương hơn. Patric lập tức có sự ưa thích hơn đối với con nhỏ ẻo lả và nồng nhiệt, đã rất quyến rũ. “An sẽ phá phách”, ông thét lên. Nhưng cho tới nay, lời tiên đoán ấy không có tiếng vang.

Ít mềm mại hơn, có nam tính hơn, tuy nhiên vẫn hấp dẫn, đó là Letxli, ngay từ tuổi mười bốn đã có kẻ theo đuổi tán tỉnh cô bé. Cô không quan tâm đến chuyện này, chính vì thế nó là điều bí mật của kết quả của cô. Bản thân Patric phải đầu hàng trước Letxli và ông có thiện cảm và quan tâm tới cô. Vài vụ va chạm nhưng không bao giờ có điều gì nghiêm trọng giữa họ. Không. Mỗi nguy hiểm là ở chỗ khác: Trong một thời gian dài Fabiên không muốn nhìn thẳng vào mặt ông ta.

— Con lên đi ngủ đây - An nói.

— Con có muốn mẹ mời một bác sĩ không?

— Không, thực tế không cần. Chỉ mệt nhiều thôi. Đêm qua con không ngủ ngon.

Đúng lúc cô đứng lên thì một tia nắng xuyên vào ô cửa kính trông ra công viên Môngxô và Fabiên có cảm giác mặt con gái bà trở nên trong suốt. Bà giật mình ngạc nhiên thấy An gầy trơ xương.

— Hãy ngủ ngon giấc buổi trưa. Quãng năm giờ con sẽ dậy để uống trà.

Nhưng đến năm giờ, An còn ngủ vật vờ. Mẹ cô có cuộc hẹn tại nhà bác sĩ nha khoa hơi muộn, đã để cô ngủ và bà chỉ về nhà vào bảy giờ tối. Lần này bà buộc con gái phải thử lấy nhiệt độ. Ba mươi chín độ.

— Mẹ mời một bác sĩ - Fabiên nói.

Patric vừa về, mặt cau có, cơ thể mỏi mệt.

Bác sĩ Blômê mà họ quen biết không ở nhà, người trả lời cử một bác sĩ thay thế cũng không có mặt ở đó, ông ta được gọi vì một trường hợp cấp cứu, người ta không biết khi nào thì ông ta trở về. Fabiên bắt đầu tức giận.

— Chúng ta đang ở sát ngày lễ Phục sinh. Patric nhận xét - Mọi người đổ xô ra đường, các bác sĩ tại sao lại không đi chứ? Hãy gọi y tế cấp cứu.

Fabiên làm theo. Hai mươi phút sau, một bác sĩ trẻ đến thăm bệnh cho An, cô kêu rất đau ở vùng bụng.

— Viêm ruột thừa cấp - Ta đưa cô ấy đi thôi.

Fabiên hết hoảng. An khóc lóc.

— Nó ghét Bệnh viện - Mẹ cô nói - Có một Bệnh viện tư có bảo hiểm xã hội ở cách đây năm trăm mét, Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy... ông tin chắc nó cần phải mổ chứ?

Người bác sĩ trẻ lại nắn bụng, thấy tình trạng cô rất đau đớn nên kết luận:

— Đây là trường hợp cấp cứu. Trong gia đình đã có ai bị mổ chưa?

— Tôi - Fabiên trả lời - Và cả con chị sinh đôi với nó nữa.

Người bác sĩ trẻ có cái đầu nhỏ hơn Patric, một cái đầu dài nổi bật mái tóc hung và xoăn, quay về phía chồng Fabiên nói:

— Cả ông nữa chứ?

— Không, tôi chỉ là bố dượng.

Patric cười nhăn nhúm và khi ông ta muốn châm một điếu thuốc lá, cái nhìn của Fabiên ngăn ông ta lại. Bà ấy đóng vai mẹ Đôlôrôxa, ông thăm nhủ trong lúc đề nghị đi cùng An trong xe y tế.

— Tôi sẽ đi - Fabiên quyết định.

Vào nửa đêm, bà bắt đầu lo lắng. An đã được chuyển tới bệnh viện vào hai mươi giờ mười lăm. Chấp nhận để người ta mổ cho cô vào một giờ sau đó, lẽ ra mọi việc đã kết thúc từ lâu, nếu không có sự phức tạp.

Patric đã đi năm. Ông ta đọc một tờ tạp chí tài chính trong lúc uống một cốc rượu uytxki Ê-côt-xơ. Ông ngược mắt nhìn bộ mặt biến dạng của Fabiên khi bà vào phòng.

— Em đừng hốt hoảng - Ông ta nói - Đây là việc nhỏ nhẹ nhàng... Ồ! Anh quên mất: Letxli đã gọi điện thoại từ Nữ Ước trong khi em đưa An đi Bệnh viện, mọi chuyện tốt đẹp đối với nó. Anh không nói với nó là em gái nó sắp bị mổ.

— Vì sao?

— Em biết Letxli rồi, nó sẽ hoảng sợ mà nó đang ở cách xa tới năm nghìn cây số... Anh van em hãy ngủ đi.

— Không. Em sẽ gọi tới Bệnh viện .

Ông ta tìm cách thuyết phục vợ nhưng vô ích. Khi bà gặp được nữ y tá trực đêm, Fabiên than phiền:

— Cô đã hứa gọi điện thoại cho tôi. Có chuyện gì đang xảy ra?

— Con gái bà đang ở phòng hồi sức.

Đột nhiên Fabiên lạnh toát người và có cảm giác trái tim bà, cơ quan không thể dự kiến được này, nảy dội lên khung khiếp trong ngực bà.

— Đã có chuyện gì xảy ra phải không? Cô giấu tôi sự thật...

— Tất cả mọi người sau khi được mổ đều chuyển qua phòng hồi sức, xin bà đừng hoảng hốt, thưa bà. Chúng tôi sẽ gọi điện cho bà ngay sau khi cô ấy trở lại phòng mình. Hay đúng hơn là không cần. Bà hãy ngủ bình yên và gọi điện vào bảy giờ sáng mai.

— Tôi có thể đến thăm nó không?

— Tất nhiên vào ngày mai.

Nói xong, nữ y tá trực gác máy, để lại Fabiên càng rối loạn hơn.

— Có chuyện gì đó nghiêm trọng đang xảy ra - Bà nói với Patric khi trở lại phòng mình. Cô nữ y tá trực này không nói thật với tôi.

Patric khuyên bà đi nằm và hãy cố ngủ.

— Tôi sẽ không thể ngủ được - Fabiên nói.

— Em hãy uống một liều thuốc ngủ. Em lo lắng vô ích.

Bà liền căm ghét ông ta và chuẩn bị cho đêm nay. Lần đầu tiên bà nghĩ tới chia tay Patric trước khi cuộc sống vợ chồng của họ giảm tới mức tồi tệ. Ly hôn lần thứ hai. Bà đòi hỏi quá nhiều ở những người đàn ông, lòng trung thành là phần lớn của sự “quá” này. Người chồng đầu tiên của bà, bố đẻ của An và Letxli đã thay lòng đổi dạ nhưng nói cho cùng là độ lượng, hào hiệp.

Còn Patric là kẻ hay lăng nhăng chim chuột, vô xi và bủn xỉn. Công ty Bất động sản của ông ta không lúc nào ăn nên làm ra cả. Bà không ngừng phải cấp vốn để cứu vãn cái công ty chết tiệt này. Điều mà Fabiên thường đọc được trong cái nhìn của Letxli khi cả nhà tập trung và bà lập tức cố quên với vẻ tức giận và túi hồ thì đột nhiên tối nay trở lại với bà, không kìm nén được: Patric chỉ ở lại với bà vì bà bao nuôi ông ta, ông ta được nuôi béo trắng, được có chỗ ở và công ty của ông ta được cứu trợ. Patric không yêu bà nhiều nếu có thể nói là không bao giờ yêu bà. Thật ngu ngốc và khó chịu. Thật tầm thường một cách khủng khiếp.

Bà muốn khóc. Nén những giọt nước mắt và tắt đèn. Nhưng bà không ngủ được nên xuống bếp uống một cốc nước, cố đọc báo nhưng đột nhiên bà run người không sao kìm được. An đang trong cơn nguy hiểm, bà sẽ không gặp lại được con!

Khi Fabiên gọi điện thoại đến bệnh viện vào bảy giờ rưỡi, người ta bắt bà chờ đợi một lúc lâu để chuyển từ tổng đài đến máy của nữ y tá trực ngày. Cô này chỉ nói với bà là có những sự phức tạp.

— Những sự phức tạp gì? Tại sao người ta không báo sớm cho tôi?

— Công việc ban đêm quá tải, thưa bà. Tốt hơn cả là bà tới đây.

Fabiên chỉ ngủ được có hai giờ nên suy sụp. Patric quyết định đưa bà đến bệnh viện. Trời mưa, cơn mưa phùn lạnh giá và dai dẳng làm bầu trời mờ đục, thách đố mùa xuân. Fabiên lạnh run người, bộ mặt biến đổi, sẵn sàng gây chuyện tệ hại. Nhưng khi người ta báo cho bà biết tin An đã chết, bà ngất xỉu. Bà được chuyển tới phòng cấp cứu, tại đây một nữ y tá chăm sóc bà. Patric yêu cầu gặp bác sĩ phẫu thuật đã mổ cho con gái riêng của vợ ông ta.

— Ông ấy đã về nhà rồi - Nữ y tá trực ngày trả lời - Ông ấy đã làm việc suốt đêm.

— Đã có chuyện gì xảy ra?

— Tôi không thể nói chính xác với ông được. Cả kíp làm đêm đã đi rồi. Nhưng phẫu thuật viên đã mổ cho cô Menxphin sẽ cho ông bản báo cáo mổ. Hầu như có xuất huyết không dự kiến được.

— Không thể dự kiến, thế là thế nào?

— Trong lúc này tôi không thể nói rõ hơn. Ông có muốn gặp cô ấy không?

Ông máy móc nói có nhưng lập tức hối tiếc. Tuy nhiên, ông ta vẫn đi theo nữ y tá trực tới tầng hầm là nơi người ta để thi hài An trong một buồng nhỏ, trên chiếc giường tạm. Người ta đã mặc cho cô chiếc sơ mi trắng của bệnh viện bằng vải thô, xẻ ở lưng và cổ áo dựng lên. Patric chỉ nhìn cô một lát:

— Liệu có cuộc giải phẫu không?

— Nếu ông muốn thế... Nhưng cô ấy chết hoàn toàn tự nhiên.

— Vậy là không có giải phẫu. Tôi sẽ trở lại hỏi báo cáo mỗi khi bác sĩ phẫu thuật có mặt ở đó.

Fabiên vẫn nằm trong phòng mà cô nữ y tá cho khiêng bà vào sau khi bị ngất. Bà đã lấy lại chút sắc màu ở mặt.

— Anh đã gặp nó à?

Ông ta gật đầu và hỏi bà có thể đi được không.

— Tất nhiên.

— Vậy chúng ta hãy đi khỏi đây. Cái Bệnh viện này làm anh khiếp sợ. Anh cần phải lo những thủ tục.

Bà không phản đối và khoác cánh tay Patric đi ra. Không khí bên ngoài làm bà khoẻ ra. Sau một lúc ngớt ngăn ngui, mưa phùn lại tiếp tục rơi và Fabiên không biết có phải những giọt mưa hay những giọt nước mắt tuyệt vọng làm mặt bà bóng láng.

Ngay khi về đến nhà. Patric cho bà uống nước trà loãng trong đó ông đổ đầy tràn rượu uytxki.

— Bọn vô lại ấy! - Ông ta nói - Thật đúng thế nếu không chúng đã không tống cổ chúng ta ra ngoài. Nhưng anh sẽ tóm cổ tên bác sĩ phẫu thuật đã mổ cho An, nếu cần, anh sẽ đập vỡ mõm hắn!

Lạ thay, cơn giận dữ của Patric lại làm Fabiên bình tâm. Nước trà pha rượu cũng có tác động. Trong khi chồng bà chạy lo thủ tục và tang ma, bà đi nằm. Bà âm thầm khó chịu trong người. An đã đau khổ vì lẽ gì? Tại sao nó chết nhanh đến thế? Nếu bà đã mất cảm giác thì giờ đây bà đã tự chủ, người

ta phải nói cho bà biết chứ. Vậy người bác sĩ trẻ của đội cấp cứu đã chẩn đoán nhầm chằng, cần phải đòi hỏi bản báo cáo mổ.

Bà ngủ cho tới lúc Patric trở về. Khi bà muốn gọi điện đi Nữu Ước thì ông phản đối:

— Em không thể làm thế. Letxli có thể trở về ngay.

— Việc đó sẽ là bình thường. Đối với Frăng cũng thế. Người này là chị em sinh đôi với nó, người kia là bố nó.

— Đừng nói với họ là An chết ở Bệnh viện. Có thể là một tai nạn...

— Tôi đánh giá cao sự tế nhị của anh - Bà nói với vẻ mỉa mai thầm kín - Nhưng nói dối trong trường hợp này là quá sức tôi.

Trước hết bà có Frăng ở đầu dây nói bên kia và báo ngay tin này, rồi bà chờ đợi. Frăng câm lặng một lát, cuối cùng ông phản ứng, hỏi những lời giải thích.

— Nó chết trong lúc mổ - Fabiênen nén khóc chỉ nói có thế - Hãy cho em nói chuyện với Letxli.

Khi cô gái cầm máy, Fabiênen khóc và nói với Patric: “Tôi không thể, tôi không thể, anh hãy nói với nó”. Và bà đưa máy cho ông. Một lúc sau, bà nghe thấy tiếng nói của Letxli hét lên nguyên rủa bố dượng:

— Các người là những con quỷ. Các người không biết chăm sóc nó!

— Con hãy bình tĩnh, Letxli. Người ta phải mổ em gái con và chính trong lúc mổ...

— Bất kể điều gì! Ông nói bất kể điều gì! Tôi muốn nói chuyện với mẹ.

— Bà ấy không thể trả lời con.

— Tôi sẽ trở về Pháp ngay trong chuyến bay đầu tiên. Không cần đến đón tôi, tôi sẽ đi tắc-xi...

— Thật kỳ cục!

— Thật khủng khiếp - Letxli trả lời trước khi gác máy.

Frăng Menxphin ôm con gái trong vòng tay, nhẹ nhàng dỗ dành cô trong lúc cô thốn thức. Khi cô hơi bình tĩnh, ông đề nghị đi cùng cô tới Pari, ông sẽ báo huỷ những cuộc hẹn gặp của ông và ở lại Pari hai hoặc ba ngày. Nhưng Letxli tự nhủ sự có mặt của bố cô sẽ chỉ làm phức tạp những sự việc. Cô muốn làm rõ tình hình với ít vẻ lờ mờ nhất.

Vả lại mặt khác, cô có vẻ thất vọng cho rằng cái chết của An không gây cho bố nỗi buồn choáng người như nỗi buồn của bản thân cô biểu lộ. Còn tồi tệ hơn nỗi buồn, đó là nhu cầu phá phách, làm bùng nổ những lời lẽ và sự việc, làm tiêu tan công việc hằng ngày.

Bố đẻ cô là bác sĩ khoa thần kinh, cô không thể quên điều này. Chắc hẳn đây là lý do để ông biết tự kiềm chế. Vả lại, ông thường không biểu lộ sự yêu thương hơn đối với cô, Letxli này chẳng?

— Bố không yêu nó - Đột nhiên cô nói.

— Ngốc nghếch! Bố yêu nó sâu sắc. Đó là đứa con gái gây hoang mang của bố vì quá khôn ngoan so với con. Phải, bố rất yêu nó.

Letxli nhớ rất rõ những năm tháng êm dịu và sáng sủa, những năm đầu tiên khi bố mẹ cô chung sống và đặt lên hàng đầu việc giáo dục hai con gái sinh đôi của họ. Mới đây mẹ cô nói với cô rằng, vào thời, đó, bà đã biết Frăng lừa dối bà với một nữ bệnh nhân của ông, nhưng bà nén lòng tránh mọi sự cãi cọ trước mặt các con.

Sự giữ gìn ý tứ ấy không kéo dài được lâu và Letxli không bao giờ quên được buổi tối ấy mà mẹ đã cho An và cô đi ngủ sớm hơn thường lệ, lúc này sự đối đầu giữa bố mẹ được diễn ra bằng những tiếng thét, những lời lăng mạ và cả những miếng đòn, Fabiê đã ném một cái bình vào đầu chồng và ông đáp lại bằng một cái tát. Trong chiếc giường nhỏ, An run từ đầu đến chân còn Letxli phải áp chặt người mình vào em để cố làm em bình tâm. Buổi tối ấy, cô thầm nhủ là mãi mãi, không bao giờ cô lấy chồng, không bao giờ cô tin vào một người đàn ông, không bao giờ cô to tiếng, ngay cả những cuộc cãi lộn dữ dội nhất với người khác.

Ít lâu sau, bố mẹ cô ly hôn và cô đi Pháp với mẹ và em gái, để lại Frăng vừa không còn áy náy vừa đau xé lòng.

— Tất cả chuyện này thật đáng nghi ngờ - Letxli nói với bố - Con sẽ đi một mình và nếu con cần bố giúp, con sẽ cho bố biết.

Ông lặng lẽ quan sát con. Đứa con gái của ông cho tới lúc này đã trở nên xinh đẹp, ít mảnh mai hơn An nhưng quyến rũ hơn, mạnh mẽ hơn. Đột nhiên ông nhận rõ ông mãi mãi sẽ không gặp được An, đứa con gái bé bỏng

mà ông thường lãng quên. Đây như một nhát dao găm làm cho mặt ông tái nhợt.

— Con hãy hứa với bố là thận trọng - Ông nói với Letxli - Có thể là một tai nạn. Ngày nay vẫn còn cơn sốc khi mổ. Và đừng ngần ngại gọi bố nếu con thấy quá sức mình. Bố sẽ lo cho việc con trở về.

Frăng Menxphin chỉ lấy được một vé máy bay chuyển ngày hôm sau nữa, chỉ ít đó là lời ông nói với Letxli vì ông e sợ sự phản ứng của cô khi gặp lại mẹ và bố dượng. Liệu ông có cần đi cùng cô không? Ông kết luận là “không”. Không bao giờ ông có thể chịu đựng nổi Patric Parăng và ông không muốn giáp mặt ông ta trong hoàn cảnh này. Ông thấy hầu như là lạ lùng nếu không muốn nói là khả nghi vì sao An không chịu đựng nổi một ca mổ viêm ruột thừa nên ông quyết định tiến hành một cuộc điều tra nhưng để ít lâu sau đã, khi ông sẽ đi Pari với Gioan vào tháng Sáu.

Trước khi Letxli đến Nữ Ước, Frăng đã định giới thiệu Gioan với con gái mình nhưng ông không có thời gian, giờ đây không thành vấn đề làm việc này trước khi Letxli trở về Pháp. Con gái ông đã quá rối loạn nên không thể thanh thản chấp nhận ý kiến tái hôn của bố cô với một nữ nhà báo trẻ người Nữ ước được.

Ông đưa tiễn Letxli đến sân bay và bắt cô hứa gọi điện thoại cho ông nếu có chuyện gì xảy ra. Nếu cô cần đến ông, ông sẽ đi chuyến bay đầu tiên. Cô đến sân bay Roaxi rất muộn vào buổi tối và cuối cùng khi cô về nhà thì mẹ cô nằm liệt giường vì thuốc an thần.

— Con đến quá muộn đối với lễ tang - Patric nói - An đã được hoả táng chiều hôm nay.

— Hoả táng ư?

— Đó là ý nguyện của nó. Nó đã nói với mẹ con như vậy trước khi mổ.

— Còn việc giải phẫu?

— Không có giải phẫu. Cái chết là tự nhiên.

— Bố nói dối, Patric. Con biết rằng bố nói dối! Nhưng con sẽ lôi vụ này ra ánh sáng.

Ông không nói với cô về bản tường thuật mổ mà ông đã đi tìm tại Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy và Fabiê đã không xem.

Trong những ngày tiếp theo, Letxli biết được tên bác sĩ phẫu thuật đã mổ cho An: bác sĩ Ê-ma-nuy-en Fo. Cô gặp lại Fabrixơ Buyxông đang chuẩn bị luận án tiến sĩ Luật; một lần nữa anh hỏi cô có thật cô muốn kết hôn với anh không. Cô không trả lời cả có lẫn không và yêu cầu anh giúp cô trong vụ kiện mà cô tính theo đuổi chống lại bệnh viện và người bác sĩ phẫu thuật đã mổ cho em gái cô.

— Thật điên rồ! - Fabrixơ phản đối - Ngay cả khi Bệnh viện và bác sĩ phẫu thuật rõ ràng cấu thả hoặc vụng về, thật khó chứng minh điều này. Nhưng hầu như An không chịu đựng nổi cú sốc khi mổ. Và lại, em sẽ không tìm được một nhân chứng nào nói ngược lại. Và ai sẽ trả chi phí cho vụ kiện?

— Bố em. Em lo công việc của em trong vụ này.

Nhằm trấn an cô, Fabrixơ Buyxông hứa với cô sẽ nói chuyện này với bố anh ta.

— Luật sư Buyxông không bao giờ muốn quan tâm đến chuyện này - Letxli bác lại - Đây là một luật sư ở toà đại hình và ông không thích thú gì loại vụ kiện này.

— Nhưng ông có thể cho chúng ta một lời khuyên... ông dọa gửi anh đi Mỹ học một năm về Luật quốc tế ở Havơt, Letxli hãy suy nghĩ kỹ: cuối cùng em có muốn kết hôn với anh không?

— Nếu anh giúp em.

— Đó là thái độ trơ trẽn.

— Đó là tính hiệu quả.

Họ đi uống một cốc trong quán rượu ở khu phố Latinh, gần vườn hoa Lucxămbua. Fabrixơ nói giọng dịu dàng với nụ cười kín đáo. Cô gái này ám ảnh anh và anh bực mình với cô. Anh thấy cô quá gầy, có tính khí nam giới, hoàn toàn không phù hợp với ý tưởng về phụ nữ của anh và quá trẻ. Tóm lại, anh tưởng mình hiểu rằng anh yêu cô vì từ lâu anh biết rằng niềm say mê tình ái là phi lý. Sự ám ảnh của Letxli đối với anh thuộc về một phần ý thức của anh thường làm anh khó chịu.

Những tình nhân đầu tiên của anh đều quá tuổi ba mươi, gần bên họ, không bao giờ anh cảm thấy những gì mà Katarin Hepbơc có phong cách

hàng đầu ấy gọi lên trong con người anh. Rõ ràng Letxli giống người nữ diễn viên này. Anh muốn đến điên dại được sờ mó cô, thúc ép cô, làm cô bực mình, làm cô bộc lộ sự chống cự.

— Cái chết của An - Cô nói - Em không thể nào nghĩ tới chuyện khác chừng nào em chưa biết ai đã gây ra và vì sao.

— Cần phải gặp bác sĩ phẫu thuật.

— Em đã cố. Anh ta không có thì giờ tiếp em. Em đã nài nỉ. Anh ta đã cho trả lời em qua văn phòng bệnh viện rằng anh ta đã gặp bố dượng em và anh ta đã cho ông mọi lời giải thích cần thiết. Nhưng Patric nói dối, em tin chắc chuyện này.

— Sẽ có một cách... - Fabrixơ bắt đầu nói, nhưng rồi anh nín lặng.

— Cách gì?

Anh nhượng bộ. Anh đang bước vào một quá trình nguy hiểm và mê hoặc sẽ làm cho anh dần dần phải chấp nhận những gì cô đòi hỏi. Anh nói:

— Có lẽ anh có thể thu xếp để em gặp người bác sĩ phẫu thuật ấy. Hãy nhắc anh tên anh ta.

— Ê-ma-nuy-en Fo.

— Hình như em gái anh quen biết anh ta. Anh cũng tin rằng cô ấy đã dẫn anh ta về nhà vào một buổi tối. Họ tham gia cùng một câu lạc bộ quần vợt và thỉnh thoảng họp nhau tại nhà một người bạn chung là Giê-rôm Boren.

Thực tế, Fabrixơ không biết tí gì về lý lịch người bạn trai của em gái mình. Có điều chắc chắn đó là Ê-ma-nuy-en, bác sĩ phẫu thuật nhưng không có gì chứng tỏ anh ta là người tốt. Một gã đẹp trai mặc dầu hơi thấp theo lời Matinđơ, em gái anh nói.

Bị Letxli quấy rầy, ngay tối hôm ấy Fabrixơ gọi điện cho Giê-rôm Boren để biết hơn một chút về Ê-ma-nuy-en Fo.

— Cậu nhắm đồng tính luyến ái hử? – Boren nói.

— Đó là vì một bạn gái thôi.

Những thông tin ngắn gọn nhưng cụ thể: họ của Ê-ma-nuy-en là Fo. Sau khi là sinh viên Y khoa nội trú ở Bruxen, Fo làm việc tại một Bệnh viện tư có bảo hiểm xã hội ở quận Mười bảy.

— Chính hẳn - Fabrixơ thờ dài, không biết rõ có thật mình nên vui mừng về điều này.

Giai đoạn tiếp theo là yêu cầu Giê-rôm Boren tổ chức một cuộc gặp gỡ giữa Ê-ma-nuy-en Fo và Letxli.

— Cậu không thiếu cả gan mà - Boren nói - Tại sao lại không ở nhà ông bà già cậu?

— Vì Matindơ sẽ làm lạc điệu, cậu biết nó...

— Fo thường không có thì giờ rỗi rãi và theo những tin tức cuối cùng, anh ta rất say mê một cô người mẫu chào hàng.

— Cố thử xem!

— Mình không thể hứa được gì. Cô gái ấy thế nào?

— Tốt. Hơn cả tốt. Nhưng đừng tưởng rằng... Tóm lại, đối với cô ấy là có được tin tức về Fo.

— Mình ghét thứ đó - Boren nói.

Nhưng Fabrixơ tin chắc anh ta sẽ cố gắng, phải chăng để thoả mãn tính tò mò vô tận của anh ta. Anh nói chuyện này với Letxli và khuyên cô nên kiên nhẫn vì bác sĩ Fo là một người rất bận rộn.

CHƯƠNG III

Ê-MA-NUY-EN FO

Những can phạm hiểm khi nói thật. Tất cả mọi cảnh sát, thẩm phán, công tố viên, ngay cả những luật sư của chúng đều biết rằng chúng nói dối, hoặc bằng cái nhìn khó hiểu và một giọng nói không ngữ điệu, hoặc bằng đôi mắt làm ra vẻ ngây ngô trong lúc tuyên bố chúng vô tội. Nói dối là tín hiệu của kẻ tội phạm; tôi phải mất dưới một năm thực tế để có được sự tin chắc này. Chúng nói dối để tự bảo vệ hoặc để bảo vệ bạn chúng. Chúng nói dối do yếu đuối hoặc do tuyệt vọng, hoặc do nói dối thường có thể có lợi.

Ê-ma-nuy-en đã nói dối thẩm phán Teroa. Anh ta tiếp tục nói dối tôi. Nhưng nếu buộc anh ta nhắc lại những lời dối trá ấy, anh ta sẽ suy sụp. Tôi đã đạt kết quả làm anh ta lung lay.

Hỏi: Điều gì đã xảy ra khi ông tiếp nhận An Menxphin vào Bệnh viện tư Giaccơ Đờlaruy?

Trả lời: Người ta đưa ngay cô ấy vào phòng mổ và đây là lần đầu tiên tôi trông thấy cô ấy.

Hỏi: Sức khoẻ cô ấy thế nào?

Trả lời: Hầu như mất ý thức, vẻ xanh xao không bình thường. Lập tức tôi nghĩ không phải viêm ruột thừa đơn giản.

Hỏi: Mẹ cô ấy có mặt ở đây không?

Trả lời: Không, tất nhiên là không. Không ai được vào phòng mổ cả.

Hỏi: Vậy ông không gặp bà mẹ à?

Trả lời: Không.

Hỏi: Ông đã làm gì?

Trả lời: Tôi đã triệu tập một người gây mê và một nữ y tá làm nhiệm vụ băng bó.

Hỏi: Theo những lời khai ban đầu của ông, ông đã nói rằng ông đã mổ một mình với người gây mê còn nữ y tá băng bó không ở đó...

Im lặng.

Tuy nhiên không phải ngày hôm ấy bác sĩ Fo lặp lại những lời khai ban đầu để thú nhận với tôi điều rõ ràng gần với sự thật hơn. Ngày hôm ấy, anh ta nói rằng anh ta bị mệt và là nạn nhân của những chủ định của anh ta, của tinh thần kiệt quệ của anh ta. Hai ngày sau anh ta khá hơn và tôi đã có thể làm anh ta thú nhận điều gì đã xảy ra trong buổi tối nổi tiếng trước ca mổ An Menxphin.

Đến Bệnh viện để nhận ca trực đêm, Ê-ma-nuy-en Fo cảm thấy hết sức mỏi mệt nên anh thiu thiu ngủ trên chiếc giường tạm. Một giờ sau, cơ thể anh bớt mệt hơn và tinh thần anh sáng suốt hơn. Thật sáng suốt trong nỗi đau khổ ghê gớm mà anh không ngờ tôi là anh muốn gào thét, muốn phá phách tất cả, muốn trong một lúc thoát ra khỏi cơ thể mình, thoát ra khỏi một thực tế kinh khủng.

Anh thấy chai rượu uytxki E-cốt-xơ ở dưới chân giường và không ngần ngại uống vì đây là phương thuốc. Anh ghé miệng chai tu một ngụm, rồi hai, rồi ba... Ê-ma-nuy-en đã không ăn gì từ hôm trước đến chiều nên tác động của rượu thật lớn, anh lại chìm đắm nhưng lần này là vào cõi hư vô.

Khi An được đưa tới cấp cứu có mẹ cô đi cùng, nữ y tá trực đêm, bà Đờmanh đến phòng trực và nhận thấy bác sĩ Fo không trong trạng thái mổ được.

— Cho dù người ta có làm anh nôn ra - Ghiôm Hecbe, người gây mê đã được báo động, nói - cũng phải mất một thời gian lâu, anh mới lấy lại sức. Chúng tôi cần một phẫu thuật viên khác, nhưng vào những ngày nghỉ lễ Phục sinh tồi tệ ấy...

Kritxtốpơ Đờmanh, con trai bà nữ y tá đã qua bệnh viện gặp mẹ. Là sinh viên Y khoa nội trú năm thứ nhất, anh ta đã mổ dưới sự hướng dẫn của sếp anh ta hoặc trưởng phòng phụ tá bệnh viện. Anh lập tức được trưng dụng mổ thay Ê-ma-nuy-en Fo vì không thể để mất thời gian được nữa. Còn cần tìm máu để truyền vì tình trạng bệnh nhân đã trở nên nguy kịch.

Một giờ sau, họ đã làm cho Ê-ma-nuy-en tỉnh lại bằng cách đổ nước lạnh vào mặt anh. Rồi bà nữ y tá cho anh uống cà phê không đường. Fo liền nôn oẹ không chỉ cà phê mà cả rượu mà anh đã uống. Ghiôm Hecbe, bà

Đờmanh và con trai bà báo cáo tóm tắt chuyện đã xảy ra trong lúc anh hôn mê vì rượu, kết luận bằng câu này mà Fo nhận như một cái tát: “Cô gái cần cấp cứu” mà anh không thể mổ được đã chết.

— Các người hãy nhắc lại - Ê-ma-nuy-en nói yếu ớt.

Hecbe chịu trách nhiệm nói lại chuyện này và nói thêm:

— Không ai không chịu trách nhiệm, có nghĩa là người ta sẽ đổ trách nhiệm về cái chết này cho chúng ta, cần phải đoàn kết và chúng tôi quyết định lời giải thích đầu tiên của chúng tôi là chính anh, Ê-ma-nuy-en Fo đã mổ. Chúng tôi sẽ không từ bỏ ý kiến này!

— Nhưng lạ Chúa tôi! - Ê-ma-nuy-en phản đối - Một thủ thuật cắt bỏ ruột thừa! Phải là ngu ngốc mới làm hỏng việc này! Kritxtốpơ, cậu đã mổ và cậu không thiếu khéo léo mà.

— Thật tội - Ghiôm Hecbe nói - Đây không phải là ca viêm ruột thừa cấp.

Trong lúc thú nhận với tôi rằng không phải chính anh ta đã mổ vì anh ta say đến chết được, Ê-ma-nuy-en Fo gánh chịu hai rủi ro. Thứ nhất, anh ta làm phương hại nghiêm trọng tới tương lai nghề nghiệp của mình trong lúc thừa nhận anh ta có được sự miễn tố trong vụ án Parăng. Thứ hai, anh ta để mất lòng tin yêu của kíp trực đã tìm cách bảo vệ anh ta: bà y tá trực, chàng trai sinh viên Y khoa nội trú và người gây mê.

Rõ ràng anh biết điều này và anh bị chao đảo. Lần đầu tiên lòng tin của tôi bị lung lay. Liên quan tới phần này của vụ án, thực tế là điều chủ chốt, Ê-ma-nuy-en tỏ ra thành thật đối với tôi. Chính việc tiếp theo làm tôi bối rối, đó là đột nhiên anh quan tâm tới Letxli Menxphin trong khi chỉ mới trước đó, sự đổ vỡ của Pedi đã đặt anh ta bên bờ tự sát. Tôi thấy “sự hồi sinh” này thật ít đáng tin nên tôi hôm qua tôi đã nói chuyện này với bố tôi.

Trước hết tôi phải nhận lời mời ăn tối, điều mà tôi không thích. Căn hộ của bố mẹ tôi không bao giờ làm tôi hài lòng, quá lớn đến tám phòng, quá nhiều những đồ gỗ quý giá, mỗi thứ đáng giá một tài sản nhỏ nhưng tổng thể thiếu sự hài hoà và độc đáo. Người ta tưởng ở kho sau cửa hàng một người bán đồ cổ, còn về phường này, khu đất bằng Môngxô, tôi luôn muốn buồn nôn. Nhưng điều tồi tệ hơn cả là việc cấm con chó Caretxơ vào trong những

nơi này vì mẹ tôi dị ứng với lông chó. Thực tế, những đồ gỗ và những tấm thảm làm bà dị ứng.

Vậy là tối hôm qua, tôi đành để con chó của tôi ở trong xe và cùng mẹ tôi chờ đợi bố tôi đang tiếp một người khách quan trọng trong văn phòng của ông. Vào thời kỳ tuổi dậy thì, khi mười lăm tuổi, tôi riu rít nói chuyện phiếm với mẹ tôi là người vừa từ bỏ việc đối xử với đứa con gái độc nhất của bà như trẻ con mà bản chất cực đoan đã làm nó đột biến đáng kể, đối với một người tâm thường có nghị lực là bà, đã táo tợn kể cho tôi nghe những cảm xúc tình dục đầu tiên của bà rồi những cảm xúc khác đã không đạt được điều bà mong muốn trong vòng tay của chồng. Tôi cười khẩy một cách ngu ngốc và bịa ra những cảm xúc riêng của tôi cốt chọc tức bà, nhưng vô ích. Bà cười vui vẻ khẳng định: Con giống mẹ, ối, con giống mẹ làm sao! Con đúng là con gái của mẹ!

Ngày nay, những câu chuyện giữa chúng tôi thật buồn tẻ, giả tạo. Những tình cảm của tôi đối với mẹ mình trở nên lộn xộn, chuyển từ hết sức dịu dàng đối với một phụ nữ về già, ý thức được ít hứng thú mà bà gợi nên, đến sự tức tối hầu như căm ghét khi bà gắng quấy rầy tôi bằng những lời khuyên hoặc chỉ trích lối sống của tôi. Sự đồng tình của tôi với bố tôi mặc nhiên loại trừ bà và bà đau khổ về chuyện này. Đối với bà, tôi không còn là “con gái của mẹ” nữa.

Chúng tôi ăn tối vào chín giờ, khá nhanh và tồi tệ, Maria, bà nấu bếp, phải ba lần liên tiếp rán lại thức ăn và khoai tây. Tôi không thể ngăn nổi trách mẹ tôi đã buộc bà người Bồ Đào Nha dễ thương này phải chờ đợi thật lâu thiện ý của chúng tôi vì không thể chuẩn bị bữa ăn tối đạm bạc cho riêng mình.

Bố tôi cười:

— Florăngxơ gây chiến với mình đấy!

Như thường lệ. Mẹ tôi thừa nhận.

— Con không thích ngủ muộn - Tôi kết luận trong lúc đứng lên để qua văn phòng bố tôi.

Ông đi theo tôi với điều xì gà còn mẹ tôi lẩn vào phòng xem truyền hình là nơi rõ ràng bà để thời gian của bà trôi đi. Tôi hứa với mình sẽ ôm

hôn bà thăm thiết trước khi đi.

Bố tôi là một người đàn ông có tầm vóc cao lớn mang vẻ thanh lịch nào đó trong trạng thái mập đẫy và bắt đầu hói của mình. Đôi lông mày rậm như ria mép của một thanh niên làm răn rỏi bộ mặt to có những đường nét nổi bật một cách kiêu hãnh. Tôi yêu ông.

Về nguyên tắc, tôi không được phép nói về những hồ sơ mà tôi gánh vác, dù đó là bố tôi. Nhưng đó không phải là những sự việc có liên quan tới vụ án Parăng mà hôm trước tôi đã trình bày. Và lại đó là những sự việc mà báo chí đã nêu khá nhiều. Điều làm tôi bối rối hơn cả là thái độ yêu đương của Ê-ma-nuy-en Fo.

— Cho tới hai mươi lăm tuổi - Bố tôi nói - Anh ta chỉ nghĩ tới nghề nghiệp của mình và đã vật lộn như một con sư tử. Chứng cứ rõ ràng là chàng trai này có năng lực, ngay cả khi anh ta bị hạ đo ván đối với mỗi tình đầu say đắm của anh ta. Anh ta đã không ở bên bờ tự sát, ồ, không! Cầu cứu vào rượu, anh ta hoàn toàn chỉ thử tự cứu mình bằng cách làm dịu đi trong chốc lát nỗi đau khổ của mình. Khi anh ta gặp Letxli Menxphin theo như con nói là rất hấp dẫn, anh ta như một kẻ sắp chết đuối lao vào cái phao cứu hộ ấy. Anh ta đã tìm thấy ở Letxli những gì mà anh ta không có được ở Pedi làm anh ta phát điên lên, những niềm đam mê lớn lao của những người đàn ông nói chung được gợi nên bởi những phụ nữ là những người tước đi mọi toan tính hiểu thấu những lý lẽ mà người ta có để yêu họ. Pedi không hề có trí tuệ, cô ta phù phiếm, hay thay lòng đổi dạ, chủ yếu chỉ quan tâm tới sắc đẹp của mình. Fo càng cố tìm hiểu, anh ta càng cảm thấy bị giày vò bởi sự quyến rũ phi lý. Trái lại, anh ta cần biết vì sao Letxli làm anh ta thích...

— Nhưng cả với cô này nữa, anh ta đã mù quáng và hài lòng.

— Hai mối xúc động liên tiếp là Pedi và Letxli chắc chắn đã làm anh ta mềm yếu.

— Phải chăng... phải chăng điều đó đã từng xảy đến với bố?

Bố tôi cười:

— Đúng, nhưng đã khá lâu rồi... Mẹ con đã là Letxli của bố.

Ông ngồi thụt sâu vào chiếc ghế bành cũ bằng da luôn quen thuộc đối với tôi, nhìn làn khói xanh toả ra từ điều xì gà của ông và qua đó là tôi, con

gái ông, tình âu yếm của ông, tài sản thân thương nhất của ông. Tôi nói:

— Bố có nghĩ rằng luật sư Buyxông sẽ bảo vệ Fo tốt hơn người bào chữa đầu tiên của anh ta?

— Ông ta có nhiều kinh nghiệm, nhiều sức mạnh.

— Cái đó thì con biết rồi. Đó chính là điều làm con sợ, cần phải chơi cẩn thận. Điều đó không phải để nói rằng ông bạn Buyxông của bố có thể hiểu Ê-ma-nuy-en Fo. Người này cách người kia hàng nghìn dặm.

— Không có vấn đề hiểu thân chủ của mình mà là gỡ được vụ án. Người ta càng ít gần anh ta thì việc đó càng tốt hơn, người ta được tự do hành động.

— Bố nghĩ gì về Fabrixơ?

— Không nghĩ gì cả. Anh ta giống mọi gã trai ở thế hệ anh ta, chí ít trong giới chúng ta. Con biết rõ anh ta hơn bố.

— Không. Anh ta hoàn toàn thoát khỏi tay con từ khi con nghĩ về anh ta qua Letxli Menxphin.

• • •

Anh ta vào văn phòng tôi với nụ cười tươi tắn mà anh ta đã có từ tuổi mười lăm để mang hoa tặng tôi. Fabrixơ Buyxông cao một mét tám mươi hai, mắt màu nâu dịu hiền, mái tóc cắt đúng mốt, đôi vai đô vật.

— Xin chào bà thẩm phán - Anh ta nói với chút giễu cợt.

— Ông ngồi xuống, Fabrixơ. Sẽ không lâu đâu.

— Đối với bà, tôi có đủ thời gian.

Tôi trả lời cũng với sự giễu cợt rằng không phải vấn đề của tôi mà là cuộc thẩm cứu.

— Ông quen biết Letxli Menxphin từ khi nào?

— Trời ơi... Từ một năm nay, dưới một năm. Tôi qua trường Đại học Luật là nơi cô ấy ghi tên học. Cô ấy hỏi tôi tin tức và tôi đã giúp cô ấy giải quyết vấn đề của mình. Chúng tôi đã uống một cốc rượu... và thế là bắt đầu.

— Bắt đầu từ đâu?

— Tình bạn. Chúng tôi đã phát hiện là chúng tôi ở cùng một phường, cùng thích điện ảnh, quần vợt và chạy thể dục và chúng tôi đã chuẩn bị vài

chuyển đạo chơi cùng nhau. Điều đó đã dẫn chúng tôi...

— Tới tình yêu.

— Đơn phương thôi, thưa bà thẩm phán, đơn phương thôi, về phía tôi. Nhưng Letxli rất thích tôi, cô ấy tin tưởng tôi. Khi cô ấy yêu cầu tôi giúp đỡ cô ấy sau cái chết của em gái cô ấy, tôi sẵn sàng giúp.

— Ông có quen biết An Menxphin không?

— Tôi đã gặp cô ấy ba hoặc bốn lần. Một cô gái xinh đẹp, nhút nhát, nhưng cũng quyến rũ như Letxli, hướng về bản thân mình hơn, dễ có cảm tình.

— Còn Patric Parăng?

— Chưa bao giờ gặp. Nhưng Letxli đã nói chuyện với tôi về ông ta. Cô không sung sướng sống với ông ta, dấu sao đó là theo lời cô ấy nói. Cô ấy chờ khi trưởng thành để đi ở nơi khác, với em gái cô ấy.

— Ông có nghĩ rằng An sẽ theo cô ấy chứ?

— Tôi không biết gì về chuyện này. Tôi chỉ quen biết cô ấy sơ sơ nên không thể trả lời câu hỏi này. Tôi chỉ có thể nói rằng Letxli hy vọng như thế.

— Tâm trạng cô ấy thế nào sau khi em gái cô ấy chết?

— Thực sự tuyệt vọng. Và hơi điên dại. Cô ấy muốn tấn công người bác sĩ phẫu thuật đã mổ cho An. Tôi đã thuyết phục cô ấy về chuyện này. Cô ấy đã hiểu rất rõ.

— Nhưng cô ấy yêu cầu ông thu xếp để có sự gặp gỡ tại nhà một người bạn chung.

— A! Cô ấy đã nói với bà chuyện này.

Anh ta tỏ vẻ lúng túng một lát nhưng cười, nụ cười thích hợp với anh ta.

Không một chút nghi ngờ cay đắng trong giọng nói của anh ta.

— Và cô ấy đã không tấn công Ê-ma-nuy-en Fo - Tôi nói.

— Không. Chỉ ít không phải là cái cách mà cô ấy nói với tôi ban đầu.

— Ông có ghen không?

— Tôi ư?

— Vâng. Ông không biểu lộ sự hờn dỗi vì tình chứ?

— Rất có thể. Nhưng như thế rất không nghiêm chỉnh.

— Ông muốn gì qua chuyện này?

— Trời ơi, bà nói gì thế... Một người mất đi, mười kẻ tìm được, như Matindơ, em gái tôi nói.

— Vậy Letxli và ông vẫn là đôi bạn tốt chứ? Ngay khi ông nhận thấy bác sĩ Fo gặp lại cô ấy?

— Tất nhiên. Gã trai ấy rất dễ thương. Tôi còn đề nghị Letxli yêu cầu bố tôi bảo đảm bảo vệ cho anh ta.

— Một câu hỏi cuối, thuần túy là thủ tục thông thường: Fabrixơ, ông đã làm gì trong ngày xảy ra tội ác quăng chín giờ sáng đến giữa trưa?

Anh ta cười thành thật:

— Thực sự bà thấy tôi khả nghi à, tôi không nhớ nữa. Hãy nhắc tôi ngày tháng chính xác.

— Ngày mừng năm tháng năm.

— Khá lâu rồi.

— Mà không. Ông hãy cố nhớ.

— Thường thường, buổi sáng, tôi chạy thể dục. Tôi chạy quanh công viên Môngxô, chặng chạy quen thuộc của tôi.

— Ông có gặp người nào không?

— Khó nói, khi ta chạy lại nói chuyện được với những người lạ.

— Ông chạy trong bao lâu?

— Đúng một giờ, đôi khi hơn. Tôi có xu hướng béo như mẹ tôi.

— Xong rồi, Fabrixơ. Ông hãy đọc lại biên bản và ký vào. Cảm ơn.

• • •

Tôi liên hệ với em gái của Fabrixơ là Matindơ Buyxông. Cô ta ào vào văn phòng tôi như cơn lốc, thốt lên giọng Gheclanh rất nặng: “Chào bà”. Tôi không ngờ cô ta cao lớn đến thế: xấp xỉ một mét tám mươi. Nhưng tôi thấy bộ mặt cô ta quen thuộc đối với tôi, bởi cô ta rất giống anh trai. Tóc cắt rất ngắn xẹt gôm, chiếc quần da và áo bludông kiểu Hecmet làm cho cô ta có dáng dấp con trai nhưng lập tức bị phủ nhận bởi giọng nói rất cao.

— Xin chào Florăngxơ.

Trong khi tôi quan sát Matindơ Buyông, tôi đoán được nụ cười ranh mãnh của viên lục sự của tôi.

— Mời cô ngồi, cô Buyông. Sẽ không lâu đâu.

Tôi triệu tập cô ta vì bác sĩ Fo đã cho địa chỉ và tên cô ta tuy không chính xác khi anh ta bị viên thanh tra cảnh sát hình sự hỏi cung.

— Tôi chỉ gặp Ê-ma-nuy-en Fo có hai hoặc ba lần - Cô nói - Và tôi không bao giờ là tình nhân của anh ta. Mặc kệ anh ta - Cô nói thêm với nụ cười mỉa mai.

— Thái độ cư xử của anh ta thế nào?

— Tôi không thể nói rõ được. Anh ta ở đấy nhưng không nhảy với tôi vì anh ta quá thấp bé so với tầm vóc cao to của tôi. Nhưng bộ mặt anh ta hấp dẫn và tôi nghĩ rằng những người đàn bà không thể thờ ơ với vẻ duyên dáng của anh ta. Uy thế của anh chàng bác sĩ phẫu thuật đẹp trai mà, bà có thấy không?

— Không.

— Mặc kệ. Anh ta không tán tỉnh. Chính các cô gái tán tỉnh ve vãn anh ta. Chán ngắt nhưng là một gã dễ thương. Tôi biết anh ta cho cảnh sát biết tên tôi để thử đặt cho mình ở tình trạng ngoại phạm. Hơi ngây thơ phải không?

— Phải. Cô có đi chơi với anh ta không? Tôi muốn nói ở tiệm ăn, ở rạp chiếu bóng... đại loại đi ra ngoài ấy.

— Không bao giờ.

— Có thể với những phụ nữ trẻ khác quen biết với cô chăng?

— Tôi không biết. Chúng tôi không phải là bạn, bà biết đấy. Không bao giờ anh ta thổ lộ tâm sự với tôi.

— Tôi nghĩ rằng cô tham gia cùng câu lạc bộ quần vợt phải không?

— Vâng. Anh ta không hề xuất sắc trong môn này.

— Còn cô xuất sắc chứ?

— Khá xuất sắc. Tôi đã thi đấu lúc còn thanh niên nhưng nay đã gác vợt vì quá gò bó.

— Ê-ma-nuy-en có nói với cô về Patric Parăng không?

— Không, không bao giờ.

— Nhưng cô quen biết Letxli Menxphin.
— Tôi đã gặp cô ấy hai hoặc ba lần khi anh trai tôi đi chơi cùng cô ấy.
— Còn Patric Parăng?
— Không, không bao giờ gặp cả.
Cô lại cười, lần này không mĩa mai nữa.
— Tôi không phải là một nhân chứng hay ho - Cô nói thêm - Gã đã được đẹp mã của bà Parăng không năng lui tới trong giới chúng tôi.
— Thế nào mà cô biết ông ta là “đĩ đực” như cô nói?
— Dư luận quần chúng, thưa bà thẩm phán, và tôi đọc báo viết về ông ta.
— Cô đã học đến đâu?
— Tôi đã bỏ học Luật ngay khi mới bắt đầu và tôi làm những “phi vụ” về bất động sản.
— Những phi vụ gì?
— Tôi mua những căn hộ đổ nát để tân trang rồi tôi bán lại.
— Việc đó thu nhập khá chứ?
— Đôi khi lớn, thỉnh thoảng chẳng được gì. Bây giờ đang lúc suy thoái, bà biết đấy. Mà không, bà không biết vì bà là viên chức.
— Cô thường vay mượn anh cô chứ?
— Rất ít. Tôi thanh toán tất cả những thứ đó. Tôi đã trở thành một doanh nhân.
— Cô hoạt động trong những phường nào?
— Chủ yếu trong quận Mười bảy.
— Hẳn cô có thể tiếp xúc với Patric Parăng có trụ sở công ty ở phố Tôckơvin.
— Việc đó không có. Nhưng hình như tôi có nhận ra ông ta một lần...
— Cô có thể nói rõ hơn không?
— Tôi không nhớ rõ lắm, có thể là năm ngoái. Tôi đi thăm dò những căn hộ để bán với một bạn trai tôi và hẳn tôi đã dừng lại trước cửa công ty. Thật tình, tôi không nhớ được điều gì rõ ràng cả.
— Cô nghĩ gì khi cô biết tin bác sĩ Fo bị buộc tội giết người?
— Điều đó thật là điên khùng. Anh ta vô tội.

Cô luôn ngo ngoạy đôi bàn tay đẹp, ngón dài nhưng hơi gầy của cô.

— Cô có thể nói cho tôi biết vì sao cô nghĩ rằng anh ta vô tội được không?

— Tôi theo dõi vụ án trong báo chí chỉ nói những điều ngu ngốc, chỉ ít khi nó thuộc về những vụ vật. Này, tôi không sao hiểu nổi vì lẽ gì một bác sĩ phẫu thuật trẻ xuất sắc lại có thể giết một kẻ tầm thường là Patric Parăng. Anh ta mất sạch mà chẳng được gì.

— Vụ án hơi khá phức tạp - Tôi cười và nói - Cô có gì nói thêm không?

— Tôi không tin. Nói đúng hơn là có: Mời bà hãy đến dự một buổi dạ hội của tôi... Mỗi tháng một lần tại nhà bố mẹ tôi. Bà biết địa chỉ rồi. Thứ sáu cuối cùng trong tháng...

— Cảm ơn - Tôi nói - Nhưng trong lúc này, tôi rất bận.

CHƯƠNG IV

LETXLI MENXPHIN

Đối với mẹ và người bố dượng, Letxli ngày càng trở nên xa cách, tuy nhiên cần lưu ý là quan hệ giữa Fabiên và Patric đã căng thẳng. Không có tôi nào trôi qua mà không có chuyện nổ ra giữa hai người. Khi họ bắt đầu cãi nhau, Letxli rời bàn ăn và giam kín mình trong phòng, căn phòng mà cô từng chia sẻ với An và đã trở thành nơi thầm kín. Một tối, mẹ cô trách cô nói chuyện một cách nguy hại về kỷ niệm của An.

— Những cuộc cãi lộn của mẹ với gã dĩ đực của mẹ không đủ với mẹ sao? - Letxli trả lời như ngọn roi quất vào xúc phạm mẹ.

Fabiên ra khỏi phòng không nói một lời. Bà không biết nói gì hơn với cô con gái. Bà đến để hỏi cô lời khuyên: liệu bà có nên lại ly hôn không? Không những Patric nhạo báng bà mà những đòi hỏi về tiền bạc ngày càng trở nên nhiều hơn và gần nhau hơn. Bà sẽ không đáp ứng đủ nữa. Và lại, trong một cuộc cãi lộn, Patric đã trơ tráo khoe đã tìm được một “người đàn bà cứu nguy” khác. Có thể là một ngón bịp.

Fabiên không biết Letxli đã viết thư cho bố để cô để xin ông trả tiền thuê căn hộ một phòng và một khoản trợ cấp nhỏ vừa đủ sống, khoản trợ cấp này được khấu trừ vào tổng số tiền trợ cấp hàng tháng cho Fabiên.

Frăng Menxphin đã có ý định đến Pháp để giúp Letxli. Vì vậy ông chấp nhận giải pháp mà cô đề nghị với vẻ khuây khoả nhẹ nhàng và lập tức ông gửi cho cô bản thoả thuận kèm theo một ngân phiếu lớn.

Trong lúc cô chờ đợi để có thể ở trong căn hộ của mình, Letxli nhận lời mời của Giêrôm Boren đến dự bữa dạ hội sắp tới giữa những bạn bè. Anh ta nói rõ là vài người bạn thân thiết. Cô đến, mặc bộ áo rộng trắng đen càng làm nổi bật vẻ mảnh mai của cô. Còn hơn cả đẹp. Giêrôm Boren tự nhủ trong lúc đón tiếp cô.

Đó cũng là ý nghĩ của Ê-ma-nuy-en Fo trong lúc so sánh cô với Pedi mà không quá đau đớn: kém màu mè hơn nhưng có giá trị hơn. Letxli không có ý kiến gì về người đàn ông mà cô phát hiện và là người đã mở cho em gái cô. Rõ ràng anh có bộ mặt dễ thương, mái tóc không theo bất cứ kiểu cắt nào và đôi bàn tay to thô phủ nhận lời nói sáo “đôi bàn tay đẹp của bác sĩ phẫu thuật”. Khi anh nói chuyện với cô, cô ngạc nhiên về giọng trầm và cái nhìn trẻ trung của anh. Những điều tầm thường. Nhưng liệu ta có thể nói gì với cô gái lạ làm mình ưa thích?

Fabrixơ lập tức hiểu mối nguy hiểm và can thiệp. Việc này làm Letxli phải cười. Cô nghĩ rằng sẽ không thận trọng và bất lịch sự đi nói chuyện về cái chết của An ngay cuộc tiếp xúc đầu tiên này. Cũng như với Fabrixơ, cô đã biết rằng Ê-ma-nuy-en Fo sẽ yêu cầu cho anh ta được gặp cô. Vậy là cô hoà mình với những người trẻ tuổi khác thành một nhóm quây quần quanh tủ bút phê. Cô chỉ quen biết Fabrixơ Buyxông, nhưng cô lập tức bị vây quanh, một lần nữa ngạc nhiên là mình có thể quyến rũ khá dễ dàng. Cô tự thấy mình nếu không xấu thì ít ra cũng kém xinh đẹp hơn em gái cô trước đây nhiều.

Quãng mười giờ tối, Giêrôm mở nhạc ở đài phát thanh tập thể của mình thì một đôi liền nhảy, tiếp theo là một đôi khác. Ê-ma-nuy-en Fo mời Letxli nhưng cô thú nhận là mình nhảy rất kém. Anh nhận thấy một nốt nhỏ màu hồng trên gò má bạn nhảy làm anh suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên sau Pedi, anh được tiếp xúc dễ chịu với một cơ thể phụ nữ. Cô Letxli này thật mảnh mai, thật trẻ trung khiến anh vừa mê lòng vừa bị kích dục. Cô nhận ra điều này và nở nụ cười giễu cợt. Nếu cần chuyển qua đó, cô sẽ không ngần ngại. Cuộc sống tình dục của Letxli giảm đi qua kinh nghiệm đáng buồn với một nam sinh sư phạm mà cô quen biết trong những ngày nghỉ dịp hè rất nóng nực ở Canơ, gã này mười sáu tuổi mà không bao giờ cô gặp lại. Khi cô nói chuyện này với em gái, An đã đỏ mặt và bịt tai trong sự im lặng chê bai. Làm sao chị lại có thể làm thế? Cái nhìn của em gái có ý nói như vậy và Letxli không nói với em là lúc đầu cô thèm muốn, người ta không thể kiểm soát được loại xung động thôi thúc này, nhất là ở tuổi mười sáu, và trước sự vụng về của gã học sinh sư phạm mà cô tưởng sẵn có cả tình yêu lẫn chuyện

lôi thôi ấy mà cô coi là môn học của mình, cô cảm thấy vừa thất vọng vừa hơi chán ngấy.

Ê-ma-nuy-en không làm cô phật ý; cô chờ đợi xuất hiện giây phút mà anh sẽ hỏi cô rằng anh có thể gặp lại cô không. Đến lượt nhảy thứ hai, anh mới ngó ý, cô liền cho anh tên thời con gái của mẹ cô, Galông, để anh không tránh mặt nếu anh so sánh cô với An Menxphin và cô cho anh biết những giờ mà anh có thể chắc chắn gặp cô.

Cô chờ đợi trọn một tuần trước khi anh xuất hiện.

— Tôi muốn nói với cô về cái nốt hồng trên má cô - Anh nói qua điện thoại.

— Anh đùa đấy à?

— Không thể xem thường. Nó là thế nào?

— Có lẽ tôi kích thích da khi xát xà phòng.

— Cô muốn có địa chỉ một bác sĩ khoa da liễu giỏi không?

— Không.

— Cô có muốn uống một cốc với tôi chứ? Chúng ta sẽ nói về y học quanh cái nốt của cô.

— Vâng.

Anh hẹn cô ở một quán ba ở Xanh Giécmanh- đê- Prê và hứa đến đúng hẹn. Letxli về nhà sớm để chờ Ê-ma-nuy-en gọi điện. Mẹ cô đã đi vắng, nhưng cô thấy Patric trong phòng khách, ngồi trước máy thu hình, khi cô bước vào thì ông ta tắt máy.

— Con ít khi thấy mặt.

— Con sẽ ngày càng vắng mặt.

— Hãy cẩn thận! Con chưa trưởng thành.

— Khôn nạn! - Cô thốt lên - Thế nào mà bố dám đe dọa con.

— Đó chỉ là lời cảnh báo thôi.

Ông ta cười, lộ hàm răng đẹp. Cô ghét ông ta và coi thường mẹ đã để bị quyến rũ bởi cái lão tốt mã giẻ cùi này. Phải chăng tình dục đối với người đàn bà là thật quan trọng? Cô tự hỏi. Thực tế cô đã nghe tiếng mẹ cô làm tình với bố cô ở Nữu Ước. Những lời rên rỉ của mẹ... Cô đã tưởng mẹ cô

ôm. Letxli đứng dậy, ra lệnh cho em gái sinh đôi giữ im lặng rồi cô đi xem... Cô đã nhìn thấy.

Sau này, ở Pháp, cô đã nghe tiếng mẹ cô rên rỉ trong vòng tay bố dưỡng cô và cô đã chán ngán về chuyện này. Kỳ lạ thay, đây là vấn đề cấm kỵ đối với An là người chống lại mỗi khi Letxli ám chỉ chuyện này. Letxli tự nhủ An là một cô bé trong sáng, tế nhị, cần phải che chở nó, giữ gìn nó trong sự ngây thơ của nó. Cô đã làm nhưng không thành công. Một lần nữa, cô trách mình đã một mình đi Nữ Ước vào dịp lễ Phục sinh. Lẽ ra cô phải hy sinh bố cô cho An bởi nó rất cần đến cô, nó đau khổ, lạ lùng. Phải, lạ lùng. Chỉ đến hôm nay, đột nhiên cô ngạc nhiên về thái độ đáng ngờ của em gái đêm trước ngày cô đi Nữ Ước. Tại sao cô không hiểu chuyện này sớm hơn? Tại sao cô lại cố tình mù quáng? An đau khổ, đúng, nhưng có chuyện khác. Chắc chắn đây là lần đầu tiên, cô em gái bé bỏng thân yêu của cô đã giữ điều bí mật với cô, Letxli này. Với ý nghĩa này cần phải tìm kiếm bằng được sự thật.

Ê-ma-nuy-en Fo và Letxli Menxphin đến quán ba Xanh-Giecmah-đê-Prê cùng một lúc. Mùa xuân chán ngắt đã để mùa hè lẩn át. Ê-ma-nuy-en mặc bộ đồ bằng vải ga- bac-đin nhẹ màu be còn Letxli mặc bộ quần áo nữ màu trắng.

— Nào cho ý kiến chẩn bệnh đi - Cô nói ngay - Tôi không sợ đâu.

— Cô nói dối.

— Đúng. Nhưng anh sẽ làm tôi yên tâm.

Rất nghiêm chỉnh, bác sĩ Fo giảng giải cho cô một bài y học khá xuất sắc về những sắc tố và qua chuẩn đoán kết luận khá làm yên lòng là khuyên Letxli sử dụng một sản phẩm sau khi tẩy trang.

— Tôi không hoá trang.

— Không bao giờ ư?

— Không bao giờ.

— Hoan hô. Từ giờ, chúng ta nói nghiêm chỉnh nhé, chúng ta ăn tối ở đâu?

— Anh thì tôi không biết, còn tôi, ở nhà bố mẹ tôi.

— Cô quá trẻ.

Đây là một nhận xét chua chát, Letxli mỉm cười và đề nghị gọi điện về nhà cô để xin được phép đến mười giờ tối mới về nhà.

— Xin phép đến mười giờ ư? Trời ơi! Chúng ta sẽ chỉ mới ăn món tráng miệng.

— Hiếm khi tôi đi quá giờ đó.

Khi cô xuống gọi điện thoại, cô thầm nhủ còn quá sớm để đặt những câu hỏi cụ thể với bác sĩ Fo. Cô sẽ chờ đến cuộc hẹn sau và cô sẽ cố tránh cái hôn thông lệ trong xe của Ê-ma-nuy-en, ở dưới nhà cô.

Chính Patric trả lời:

— Con hãy vui chơi thoải thích - Bố sẽ báo tin cho mẹ con. Bố nghĩ rằng con sẽ về muộn...

— Không - Cô nói trước khi gác máy.

Tại tiệm Lip, Ê-ma-nuy-en đã giữ một bàn ngay trước khi biết Letxli có bằng lòng ăn tối với anh không, cô ngạc nhiên gặp vài nhân vật nổi tiếng nhưng không chỉ cho anh. Cô hiếm khi ăn tối ở những tiệm ăn loại này mà chủ yếu thích những quán ăn phục vụ nhanh hoặc tiệm Mac Đônan.

Bác sĩ Fo nói ít, lần lượt quan sát cô với vẻ nghiêm trang hoặc giễu cợt. Đột nhiên, kỷ niệm về Pedi trở nên thật mãnh liệt, thật đau đớn đến nỗi anh phải cố gắng lắm mới tìm được nước mắt. Anh cúi mặt vào đĩa của mình, trong đó những chiếc măng tây béo ngậy và tái nhợt như coi thường anh. Một tiếng nói nhỏ trong lòng nhắc anh quan tâm tới chữa lành vết thương lòng. Dẫu sao cô thông minh hơn Pedi, nhưng niềm say mê đối với cô người mẫu chào hàng đã dạy cho anh một điều: tình yêu là sự suy sụp của trí thông minh, và trong chuyện này, trí thông minh của anh đã bị lật nhào. Lúc ấy anh sống với sức mạnh ghê gớm mà tất cả những gì còn lại đều không nghĩa lý gì.

Letxli cố gắng nói, cô gợi ý để anh nói về nghề nghiệp của anh, về những bệnh nhân, những ca trực đêm của anh...

— Địa ngục - Anh chỉ nói gọn lỏn.

— Nhưng anh thích.

— Tôi bị đặt chương trình cho việc đó - Quá muộn để chuyển hướng.

— Anh sẽ trở thành một sếp lớn, phải không?

— Không.

— Tại sao lại không?

— Tôi không còn muốn ganh đua nữa.

Anh không giống một bác sĩ phẫu thuật trẻ đầy tham vọng như Letxli nghĩ. Đột nhiên Ê-ma-nuy-en tỏ vẻ bị tổn thương, đau xé, già đi. Letxli nhận thấy đó là một tình huống tốt để cô có thể tìm hiểu sâu hơn về anh:

— Có lẽ sai lầm nghề nghiệp chẳng?

Anh không trả lời, tiếp tục quan sát cô với nụ cười cố nén.

— Tôi là một phẫu thuật viên xuất sắc - Sau một lúc, anh nói - Không, chông gai không phải ở đó.

— Vậy nó ở đâu?

— Cô có tính tò mò kỳ lạ đối với một cô gái thật trẻ. Cô hãy nói cho tôi biết về cô.

Cô nói rằng bố cô là người Mỹ và mẹ cô là người Pháp, cô đang ở nhà bà với một người đàn ông không thích thú gì là bố dượng cô; cô có một em gái sinh đôi rất yêu quý mới chết.

— Do tai nạn ư?

— Một tai nạn.

— Tôi nghĩ rằng cô không muốn nói tới chuyện này.

Cái sào này, Letxli có ý muốn không cưỡng nổi là nắm lấy nó, nhưng cô thầm nghĩ Ê-ma-nuy-en còn chưa sẵn sàng nói ra sự thật. Dầu sao, đối với anh, cô chỉ là một cô gái lạ suy nghĩ về anh.

— Chúng ta sẽ nói tới chuyện này vào một ngày khác - Cô kết luận.

Cô ăn xong. Anh đã uống nhiều và cô khước từ việc anh tiễn cô về bằng xe.

— Cô sợ ư?

— Vâng.

— Cô có lý. Tôi để cô về bằng tắc-xi và tôi trở về nhà tôi cũng bằng phương tiện ấy.

Đột nhiên anh có vẻ đáng thương, mặt nhăn nhó. Một Đông Gioăng héo hon. Trong chiếc xe chạy dọc trên những bến cảng của sông Xen, anh

thú nhận với cô đã hết sức mềm yếu đối với một người đàn bà đã bỏ rơi anh. Vết thương vừa liền sẹo và anh vẫn còn đau khổ về chuyện này.

— Những chuyện yêu đương làm tôi buồn chán - Letxli nói - Nhất là những chuyện yêu đương của những người khác.

— Cô bé ngốc nghếch - Anh lăm bắm với vẻ dịu dàng - Các người tôn trọng những lời nói sáo của những cô gái trẻ tân tiến, cần phải cố diễn, anh bạn nhỏ ạ, nếu không các người sẽ lỗi thời rất nhanh. Còn tình yêu, đó là cố diễn.

Cô đỏ mặt chào anh và đi mà anh không tìm cách giữ cô lại. Anh đã đạt được cách làm cô bối rối và cô không tiến lên nữa. Một cơ hội bị bỏ lỡ. Có thể anh không gọi lại cô nữa.

Trong ba ngày tiếp sau, cô luôn tìm mọi cách ra khỏi nhà mình để không phải nghe Ê-ma-nuy-en gọi điện thoại. Hầu như tối nào cô cũng đi với Fabrixơ Buyxông, để anh ta hy vọng vào lễ đính hôn khi cô trưởng thành. Anh tin cô và nói chuyện này với mẹ anh ta là người không chỉ lạnh lùng đón nhận tin này mà còn sôi nổi khuyên anh ta không nên gọi tới cái “dự định ngớ ngẩn” này nữa trước mặt bố anh ta là người có nhiều tham vọng đối với anh ta.

Mười ngày sau, Ê-ma-nuy-en gọi lại Letxli, anh có hai vé không mất tiền ở nhà hát kịch Pháp. Cô có muốn đi cùng anh không? Cô không dám nói với anh rằng những vở diễn của nhà hát kịch Pháp làm cô buồn chán, họ cũng thế, và đã lịch sự không tỏ vẻ làm cao.

Người ta diễn vở Lô-răng-daxiô và ngược với mọi sự trông đợi, Letxli tỏ ra hết sức vui. Khi họ đi ăn khuya ở tiệm Ruc sau buổi biểu diễn, cô tỏ vẻ dễ thương và sẵn sàng nhượng bộ hết thảy. Họ bình luận về vở kịch của Muxê và cách diễn xuất.

— Em gái tôi mơ trở thành diễn viên kịch - Letxli nói.

— Cô ấy bị chết ư?

— Vâng. Tôi chỉ có một em gái sinh đôi.

Sau một lúc im lặng, cô nói thêm:

— Nó chết trên bàn mổ.

Ê-ma-nuy-en không phản ứng gì, anh tỏ vẻ hơi buồn phiền. Letxli còn chờ một lúc trước khi nói:

— Chính anh đã mỗ cho nó, An Menxphin phải không?

Ê-ma-nuy-en không thể không ngạc nhiên. Từ khi anh quen biết Letxli, anh biểu lộ một sức hấp dẫn đối với cô cùng lúc với nỗi buồn bực khó tả. Anh chưa bao giờ gặp An Menxphin, vậy không phải là việc giống nhau về thể chất mà có điều gì đó đáng lo ngại hơn.

— Cô không cùng tên với cô ấy - Anh nhận xét.

— Có chứ. Tên thật của tôi là Menxphin. Tôi đã giới thiệu mình với anh dưới tên của mẹ tôi, là biệt danh mà tôi dùng để ký những chuyện thiếu nhi của tôi.

— Một cái bẫy ư?

— Không. Anh đã từ chối tiếp tôi.

— Tôi đã gặp bố cô. Đối với tôi, vụ việc dừng lại ở người chủ gia đình.

— Bố dượng tôi - Cô cải chính - Ông ấy không phải là chủ gia đình. Thực tế, ông ấy không là gì cả.

Ê-ma-nuy-en thầm nói chỉ cần một nửa sự thật sẽ có thể tránh tất cả thảm kịch, nhất là đối với anh. Không có vấn đề gánh chịu rủi ro phá vỡ sự nghiệp của anh, cũng không liên kết nữa với ba kẻ khác đã rút ra khỏi vụ này, cho dù anh giữ những mối nghi ngờ về năng lực của Kritxtốphơ Đơmanh, phẫu thuật viên. Nhiều lần anh đã thử tổng hợp những sự việc và hầu như anh thấy rằng, ngay cả sau chẩn đoán sai lầm của bác sĩ cấp cứu, lẽ ra anh có thể cứu sống bệnh nhân nếu anh ở vị trí của Kritxtốphơ Đơmanh. Tất nhiên, anh giữ kín điều này trong lòng; nói ra chỉ càng buộc thêm tội cho anh thôi. Anh nói:

— Tôi cho rằng bố dượng cô đã cho cô biết tin. Tôi đã giải thích cho ông ấy điều gì đã xảy ra...

— Cú sốc khi mỗ, phải. Tim ngừng đập.

Lần này, Ê-ma-nuy-en không ngăn nỗi biểu lộ sự ngạc nhiên của mình.

— Đó là tất cả những gì ông ấy nói ư? Tôi đã cho ông ấy một bản báo cáo...

— Ông ấy luôn chối là không có bản báo cáo ấy.

Ê-ma-nuy-en hoàn toàn không thích chuyện này; anh tự hỏi mình sẽ có thể đi tới đâu mà không lướt qua một mối nguy hiểm thật sự. Anh yêu cầu Letxli hãy giải thích cho anh thật bình tĩnh những điều cô biết.

— Nhưng tôi không biết gì hết! Vấn đề là ở đó, và chính tôi khẩn cầu anh nói cho tôi biết điều gì đã xảy ra.

— Thật rất đơn giản, bác sĩ cấp cứu đã chẩn đoán sai, không phải viêm ruột thừa cấp mà là chữa ngoài dạ con.

Anh thấy Letxli tái mặt rồi cô nổi nóng:

— Anh nói dối.

Cô trào nước mắt nhưng những giọt nước mắt trong vắt và nổi giận còn đọng lại trên mi.

— Phải chăng cô chưa biết chữa ngoài dạ con là gì - Anh nói tiếp - Đây là trường hợp cấp cứu cấp bách. Nếu bố mẹ cô đã không chần chừ để gọi đến một bác sĩ và nếu người bác sĩ này đã không chẩn đoán nhầm thì em gái cô có thể được cứu sống. Khi cô ấy đến bệnh viện thì đã quá muộn... Tôi không thể làm gì được hết - Anh nói thêm, giọng kém vững tin.

— Anh nói dối - Letxli nhắc lại dụi dụi hơn - An không thể... An không bao giờ... và lại Patric... tôi muốn nói bố dượng tôi đã không nói tới chuyện này. Anh vừa bịa ra chuyện này để biện bạch mà thôi.

Ê-ma-nuy-en mời cô một liều thuốc rồi thở dài: rõ ràng Letxli bắt đầu hiểu và cô chao đảo.

— Em gái cô đã có thai, đó là điều chắc chắn. Tôi sẽ cho cô bản sao báo cáo ca mổ và như vậy cô sẽ hoàn toàn tin chắc. An Menxphin đã không gặp may, việc chữa ngoài dạ con vẫn rất hiểm. Nếu cô ấy được bác sĩ phụ khoa theo dõi... Cô không biết một bạn trai nào của cô ấy chứ?

Letxli lắc đầu, cô khóc không thành tiếng, nước mắt ràn rụa, cô lau khô bằng chiếc khăn tay của Ê-ma-nuy-en đưa cho cô.

— Em gái tôi rất ngây thơ, ít tự chủ hơn tôi nhiều, ít tự do hơn. Tôi không thể nghĩ...

— Tôi có nhiều nhân chứng: người gây mê, nữ y tá trực đêm, cũng như những nữ y tá đã đi kiểm máu để truyền. Chúng tôi đã thực sự không thể

làm gì để cứu cô ấy. Trong những trường hợp chữa ngoài dạ con, thời gian để mổ có kết quả rất ngắn...

Thật phi lý. Ê-ma-nuy-en ý thức được điều này. Người bố dượng đã làm phức tạp những sự việc... Đột nhiên anh hiểu rằng kẻ chịu trách nhiệm về cái thai của An Menxphin chỉ có thể là cái gã đẹp mã mà vô duyên, hợm hĩnh và dối trá ấy. Nếu không, vì sao gã lại không nói sự thật với vợ và con gái riêng của vợ gã? Từ đây vụ việc xoay chiều mà bản thân anh không còn quan trọng nữa. Nó thuộc về bi kịch gia đình và hoàn toàn được giới hạn.

Ê-ma-nuy-en thấy diễn ra trong cái nhìn của Letxli cũng cùng lý lẽ khắt khe ấy.

— Chính hẳn - Cuối cùng cô nói - Chỉ có thể là hẳn. Đồ khốn nạn! Đó là lý do vì sao An bị hoả thiêu nhanh đến thế. Không có giải phẫu tử thi! Và mẹ tôi không sao can thiệp được.

Tuy vậy, Ê-ma-nuy-en khuyên cô nên thận trọng về những kết luận của mình. Bố dượng cô sẽ chối tội, không nghi ngờ gì nữa. Và tìm những chứng cứ ở đâu?

— Một thám tử tư - Letxli nói - Bố tôi sẽ chi tiền. Bởi vì không thành vấn đề nếu tôi báo động ngay cho mẹ tôi mà không có chứng cứ. Người ta phải trông thấy họ ở cùng nhau, họ hẳn gặp nhau ở nơi nào đó... Em xin anh, hãy giúp em!

Trời đã khuya. Ê-ma-nuy-en đã mổ suốt buổi sáng và thăm bệnh nhân tới bảy giờ tối. Ngày mai cũng vẫn chương trình như thế chờ đợi anh. Anh gọi một tách cà phê và thanh toán tiền.

— Cần suy nghĩ trước khi hành động - Anh nói với Letxli. Anh sẽ giúp em.

— Rất cục, vì sao anh sẽ làm việc này?

— Em không thật ngây thơ đấy chứ! Anh cần làm rõ và dấu sao anh có cảm tình với em...

Khi anh tiễn cô về nhà trong chiếc xe R5 của anh và đã thấy những ngày tuyệt vời, Letxli lại yêu cầu anh giúp đỡ cô. Cô nói cô rất cô đơn. Mẹ cô sẽ không cứu giúp được gì cho cô và từ Nữ Ớc, bố đẻ cô chỉ có thể gửi tiền giúp cô mà thôi. Tối hôm ấy Ê-ma-nuy-en chỉ uống nước và cà phê, anh

cảm thấy có một tín hiệu báo nguy nổ ra trong tâm trí anh nhưng rất ngắn gọn. Dù sao anh có một phần trách nhiệm trong vụ này và Letxli chỉ là một đứa trẻ. Trong bất cứ trường hợp nào, cô đáng làm cho anh quên những nỗi đắng cay với Pedi và anh không muốn mất cô. Anh nói:

— Em đừng lo, có anh đây.

Anh muốn ôm hôn cô nhưng nghĩ đó sẽ là một bước sai lầm. Letxli còn quá ngao ngán về những hoàn cảnh về cái chết của em gái lẽ nào có thể chấp nhận khúc nhạc tình cảm.

Sáng hôm sau, Ê-ma-nuy-en tìm gặp Ghiôm Heebe, người gây mê và nói cho anh này biết bố dượng của “cái thai ngoài dạ con” chắc chắn là người chịu trách nhiệm.

— Miễn là cô bạn gái của cậu không đi quá xa - Heebe nói - Hãy cẩn thận không để có những chuyện mập mờ vấy bẩn chúng ta.

— Cô ấy muốn trao vụ này cho một thám tử tư.

Ghiôm thú nhận anh không thích chuyện này và khuyên Ê-ma-nuy-en không ngừng để mắt tới Letxli.

— Thám tử tư sẽ sục sạo khắp nơi - Anh ta nói thêm - Kể cả bệnh viện.

— Mình không nghĩ thế, nhưng cần dự kiến tất cả và chúng ta quyết giữ vững những gì đã thoả thuận ngay từ đầu.

— Ở vào địa vị cậu - Heebe lại nói - mình sẽ thôi uống rượu. Cậu chịu đựng kém lắm.

— Đồng ý, kể từ ngày mai.

— Tốt. Người ta đang đợi mình ở phòng mổ. Hãy giám sát cô bé và cố gặp cô thường xuyên, nếu cần hãy ngủ với cô ta.

— Đó sẽ là quá thừa.

• • •

Letxli tự hỏi, rốt cuộc có nên báo cho mẹ biết những sự nghi ngờ của mình không. Quan hệ giữa cặp Fabiên - Patric ngày càng xấu đi và có thể mẹ cô sẽ nắm lấy cái cớ này để có được sự ly hôn. Nhưng mặt khác, Fabiên rõ ràng đã bị tổn thương qua cái chết của đứa con gái yêu quý nhất, bà sẽ phản ứng rất tồi tệ khi biết mình bị phản bội đến thế.

Letxli đắm chìm trong những kỷ niệm của cô, cô không thấy được gì có thể làm cô phát hiện thái độ đáng ngờ của Patric có liên quan tới An nếu không phải là thái độ khoan dung của An đối với bố dượng họ. Những lúc mà hai chị em không ở cùng nhau là vào buổi sáng và quá trưa khi An đi học ở trường trung học và Letxli đến trường đại học. Có thể thỉnh thoảng An bỏ những buổi học, điều này chứng minh sự hoảng loạn của em gái với ý nghĩ phải qua kỳ thi tú tài sắp tới. An học kém, đó là điều chắc chắn và không bao giờ xuất sắc cả. Liệu nó có ngờ mình có thai không? Nó từ chối đi Nữ Ước vào dịp lễ Phục sinh như mọi năm trở nên không gì sáng tỏ hơn ánh sáng mà Ê-ma-nuy-en đã phát hiện.

Hiện tại, Letxli chỉ có thể nghi ngờ đó là sự thật. Cô bộc lộ một nỗi buồn lạ lùng trong đó xáo trộn sự tức giận và chán ngán. Thế nào mà An mảnh mai và xinh đẹp lại có thể để cho cái lão đĩ đực là Patric ấy quyến rũ được? Thế nào mà nó có thể phản bội mẹ đẻ của mình, mà không nói với cô, Letxli này? Cô nhớ lại, hai tháng trước đây, An đã nói dối cô, rõ ràng không có lý do về một cuộc hẹn tại nhà một nữ sinh trung học để ôn môn triết học. Thế mà vào giờ mà An coi là ở nhà Xăngđrin thì cô bé này lại gọi điện thoại hỏi An. Khi em gái về nhà, Letxli đã buộc em phải giải thích. Nhưng An giận dữ từ chối, nói rằng cô không còn ở độ tuổi bị giám sát nữa.

Trong lúc ấy, Letxli không coi việc rắc rối ấy là quan trọng thì giờ đây cô cho là có ý nghĩa thực sự.

Phải, thế nào mà An lại có thể để cho gã đàn ông tầm thường này điều khiển? Thế nào mà nó có thể giữ sự dối trá ấy ít nhất trong ba tháng? Nhưng Patric sẽ phải trả giá; còn cô, Letxli này, cô sẽ dùng hết nghị lực của mình để bắt gã phải trả giá cho sự ô nhục này. Trước hết gã sẽ bị kết tội quyến rũ trẻ vị thành niên. Và sau đó...

Cô vào phòng khách tìm cuốn niên bạ điện thoại trong tủ hộc tường. Cô đứng gần cửa sổ ghi những tên người ở mục “Thám tử tư” thì mẹ cô xuất hiện trong bộ áo ngủ.

— Con làm gì đấy?

— Con kiểm tra địa chỉ một bạn gái.

Cô vội gấp lại cuốn sổ. Lúc này cô nhận thấy vẻ mặt xanh xao và những nét co thắt của mẹ.

— Có chuyện gì đó không vừa ý mẹ?

— Mẹ nhức đầu. Ít lâu nay mẹ thường nhức đầu, từ khi cái chết...

Bà không nói hết câu, ngồi lên chiếc trường kỷ, hỉ mũi.

— Mẹ không hiểu - Bà nói tiếp - Sức khỏe của An không thật tồi tệ...

Mẹ đã gọi bác sĩ cấp cứu vì không có bác sĩ nào sẵn sàng túc trực ngày hôm ấy. Nhưng không ai có thể ngờ...

Bà nức nở, lại hỉ mũi.

— Ngờ chuyện gì? - Letxli nói giọng rắn đanh mà cô không kiềm chế nổi.

— Ngờ An đau tim - Fabiên nói tiếp.

— Mẹ thực sự nghĩ rằng em nó đau tim ư? Bác sĩ của chúng ta chuyển nó qua phía đau tim bất thường ư?

— Con muốn nói gì?

— Thế là khá rõ, phải không?

Từ khi An mất, đây là lần đầu tiên hai mẹ con nói chuyện riêng với nhau.

Cho tới lúc này, sự có mặt của Patric luôn ngăn cô hỏi dò mẹ.

— Con biết chuyện gì sao? - Fabiên lo lắng hỏi - Bác sĩ phẫu thuật ở bệnh viện đã nói với con thế nào?

— Không chính xác - Letxli nói dối. - Nhưng có lúc con không tin những lời Patric đã nói.

— Con ghét ông ấy. Con luôn ghét ông ấy.

— Đây không phải là vấn đề căm ghét. Bản báo cáo tường thuật ca mổ đâu rồi?

— Hình như... hình như không có, nếu không thì Patric đã đưa cho mẹ.

— Mẹ tin thế ư?

— Con điên à! Patric có lợi gì khi bóp méo sự thật? Dẫu sao thì An chỉ là con ghẻ của ông ấy.

— Đúng thế. Nhưng mẹ, mẹ là mẹ nó thế mà mẹ đã không tìm hiểu điều gì thực tế đã xảy ra.

— Mẹ quá bị rối loạn, mẹ thú nhận là không thể nhúc nhắc.

Letxli quan sát mặt mẹ, hình như cũng đã có những nét đổi thay: mũi to hơn, miệng không thật mím chặt, đôi mắt trước đây thật đẹp nay như nhỏ đi. Lần đầu tiên cô tỏ lòng trắc ẩn đối với người đàn bà này mà sắc đẹp đang tàn phai đã dám để lộ bộ mặt không phấn son. Không muốn đi quá xa trong câu chuyện khó xử của hai mẹ con, cô lấy cớ phải chuẩn bị bài để vào phòng mình với cuốn sổ tay.

Hãng đầu tiên mà Letxli gọi hỏi đã gửi trả lại và cho rằng cô còn quá trẻ, không đủ độ tin cậy cho dù cô hứa có ngân phiếu bảo lãnh. Letxli không nài ép và cô gọi lại cho Ê-ma-nuy-en, cô cần đến anh.

Họ đến ăn tối ở một quán trong khu phố Latinh và Ê-ma-nuy-en thử làm nản lòng Letxli:

— Anh đã suy nghĩ và thậm chí bố dượng em tất nhiên nói dối vì lý do rõ ràng: ông ấy không muốn dồn ép mẹ em đã phải chịu đựng rất tồi tệ cái chết của con gái mình, nay lại tiết lộ cho bà tin An mang thai.

— Patric không khéo xử chút nào - Letxli phản đối - Ông ấy không nhạy cảm gì hết. Nếu ông ta không phải là thủ phạm, ông ta hoàn toàn coi thường việc tiết lộ với mẹ em lý do cái chết của An, em còn nói rằng ông ta hài lòng là đằng khác. Vả lại, ông ta đã yêu cầu anh đừng nói chuyện này cho ai biết. Điều đó không phải như thế ư?

— Không - Ê-ma-nuy-en miễn cưỡng công nhận - Nhưng thám tử tư của em không dàn xếp được gì mà trái lại.

— Anh không thể hiểu! Em gái em là của em... tất cả hầu như là tất cả. Em sẽ không yên lòng chừng nào kẻ vô lại ấy không bị vạch mặt.

Ê-ma-nuy-en đưa cô đến rừng Bu-lô-nhơ. Anh đang trực đêm từ đầu tuần, ban ngày không hề ngủ, nhưng anh không muốn cưỡng lại Letxli, cố là chiếc phao cứu hộ của anh, thần bảo mệnh của anh. Họ đi chơi xuống máy trên hồ rồi đi uống trà. Letxli nói với anh về tuổi thơ của cô ở Nữ Ước với bố mẹ cô lúc ấy đang giằng xé nhau. Điều đó làm cô gần bó với em gái hơn. Hai chị em cùng đương đầu với tất cả, tuy vậy An có vẻ ủng hộ mẹ còn Letxli ủng hộ bố.

Cuộc ly hôn của bố mẹ họ, việc từ bỏ tổ ấm ở Mỹ để dời về Pháp đã làm An chao đảo hơn Letxli. Thời gian đầu, hai chị em cảm thấy tuyệt vọng. Họ đã nói thạo tiếng Pháp nhưng An luôn giữ âm giọng nhẹ như thể cô muốn giữ nhịp cầu nối giữa nước Mỹ với đất nước quê hương của mẹ, như thể những cái rẽ của cô bé không thể nhổ bật lên được.

Cuối cùng Patric đến.

— Em lập tức ghét ông ta - Letxli nói - Ông ta cố làm ra vẻ tử tế với chúng em nhưng em hiểu ngay ông ta không bao giờ thành thật và ông ta sẽ làm mẹ em đau khổ. Phần lớn thời gian, mẹ em theo ông ta và em tự hỏi vì sao bà đòi hỏi trông nom chúng em. Lẽ ra chúng em sung sướng hơn nhiều ở Nữ Ước, bên bố.

• • •

Ê-ma-nuy-en cố nhớ lại những gì anh đã biểu lộ khi gặp Patric tại Bệnh viện tư Giaccơ Đờlaruy. Anh tự nhủ: thật ghê sợ khi ta vừa nhìn thấy ông ta. Một con người cao lớn, hơn anh hơn nửa đầu, xác xơ, hầu như ngạo mạn. Tuy nhiên khi anh nói cho ông ta biết không phải là viêm ruột thừa mà là chữa ngoài da con thì Patric Parăng chết lặng, không phản ứng gì. Vào lúc ấy, Ê-ma-nuy-en đã không ngạc nhiên. Chỉ với việc đi ngược trở lại, hôm nay anh mới có thể kết luận rằng Patric Parăng còn lo sợ hơn anh.

Sau khi đưa tiễn Letxli về, Ê-ma-nuy-en ngủ hai giờ tại bệnh viện trước khi nhận trực đêm ở đây. Anh e ngại đối với cô gái trẻ Menxphin. Lý lẽ của cô rõ ràng. Tuy vậy, ngày hôm sau, anh gọi điện thoại cho cô và cô làm anh vững lòng. Cô ở nhà có một mình và tận dụng cơ hội này để học. Từ ít lâu nay cô sao lãng bài vở, thế mà không có vấn đề bị trượt trong các kỳ thi sát hạch, cô cảm ơn anh đã gọi cho cô.

Thực tế, Letxli đang chìm đắm trong chiếc tủ của An, mà mẹ cô chưa có can đảm lấy hết ra; cô hy vọng tìm được ở đây một dấu vết nào đó về sự quan hệ của An với Patric. Trong túi một chiếc quần gin, cô chỉ thấy một chiếc khăn tay và cái bật lửa. Điều này làm cô nhớ rằng đã hai tháng, An không hút thuốc nữa. Cô tự nhủ, tất nhiên vì mùi thuốc lá làm nó buồn nôn: sự khó chịu thường thấy ở những người đàn bà có chữa. An đã nghĩ gì khi

nó ngừng hút thuốc? Lục lọi trong một ngăn kéo, Letxli thử nhớ lại... Kỳ thi tú tài, đây rồi! An nói rằng nó muốn có đủ vận may cho trí nhớ của nó để đỗ tú tài. Vậy là nó nghi ngờ nó đã có chữa vì nó nói dối!

Trong một ngăn kéo, Letxli thấy vài lá thư: không có gì đáng quan tâm. Nhưng trong chiếc khăn tay, giấu một tấm ảnh: Patric mặc quân phục, hẳn trong thời kỳ quân ngũ, không có lời đề tặng nào. Tuy nhiên thật khêu gợi làm Letxli đỏ mặt. Trong tấm ảnh, bố dượng cô có vẻ rất trẻ và rất hấp dẫn, cô không thể phủ nhận điều này. Loại người đàn ông làm cô khiếp sợ.

Letxli đóng ngăn kéo lại và nhét tấm ảnh vào ví của cô khi cô nghe thấy tiếng chuông ở cửa ra vào. Cô mở cửa phòng mình ở cuối hành lang và nghe thấy tiếng bố dượng cô. Cô nhón chân lại gần lối vào và nấp ở góc hành lang để không bị nhìn thấy. Patric mở cổng và nói với người đàn ông có giọng nói quen thuộc với Letxli: Fabrixơ Buyxông hỏi “Cô Menxphin có nhà không”.

— Không - Patric trả lời và nói thêm - Cho dù nó có nhà, anh cũng không thể đến nhà tôi mà không báo trước. Có lẽ anh biết số điện thoại chứ?

— Tôi là bạn thân - Fabrixơ trả lời.

— Letxli không có bạn trai thân, tôi ở địa vị thích hợp để biết điều đó. Đừng năn nỉ vô ích.

Letxli tức giận muốn can thiệp nhưng sợ Patric thấy cô lao tới đột ngột có điều gì khả nghi. Chiếc ảnh tìm thấy trong khăn tay của An còn làm cô bối rối. Cô trở về phòng tự hỏi lúc nào thì Patric vào nhà. Chỉ có thể sau cú gọi điện thoại của Ê-ma-nuy-en, ông ta hẳn qua cổng sau ở đầu kia căn hộ. Vì sao ông ta ở đó sớm thế? Thông thường ông ta chỉ rời công ty quãng mười chín giờ. Ông ta tìm cái gì? Có lẽ là những giấy tờ liên lụy. Hoặc giả tiền bạc mà Fabiê thường để bữa bãi sau những lúc đi về: Một hôm Letxli bắt gặp quả tang Patric đang lục lọi chỗ để tiền riêng. Phải chăng ông ta đã truy lục đến mức đó!

Nhằm có thể tự do đi lại trong nhà, cô quyết định nhón gót đi ra ngoài tới tận cửa hàng văn phòng phẩm ở góc phố để mua cuốn sổ tay mà cô cần và trở về “một cách chính thức”.

Cô qua trước quán rượu thuốc lá thì thấy Fabrixơ Buyxông ngồi ở hàng hiên đang hút thuốc trước một cốc coca.

— Anh dò xét em đấy ư?

— Không chính xác - Anh nói - Anh chờ đợi em về nhà nhưng anh lại thấy em ở nhà đi ra.

— Rõ ràng là anh dò xét em. Fabrixơ, em không thích thế!

— Còn anh, anh ghét sự dối trá.

— Fabrixơ, anh làm em bực mình đấy. Em không nợ anh bất cứ điều gì về những việc làm và hành động của em.

Anh mời cô ngồi để uống một cốc nhưng cô từ chối. Anh khẩn khoản và tỏ vẻ thật lúng túng trước Letxli làm cô mềm lòng.

— Đúng một lúc thôi - cô nói - Và em không uống gì hết.

— Cái gã ấy - Anh bắt đầu nói - BỐ dưỡng em ấy... Anh cảm ghét gã.

— Ông ta còn không xứng đáng với lòng cảm ghét của anh.

Anh uống hết cốc coca, chăm chú nhìn Letxli và mặt mũi cau có. Cô không muốn nói chuyện với Fabrixơ, ít hơn bất cứ ai. Từ khi anh đem lòng yêu cô, anh mất hết mọi sự hóm hỉnh. Cô thầm nghĩ, với Ê-ma-nuy-en, ta cảm thấy khoẻ khoắn, thoải mái. Ta yêu đôi mắt, sự im lặng và nụ cười mỉa mai của anh...

— Anh nghĩ gì thế? - Cô hỏi Fabrixơ.

— Về ác ý của em.

— Không có sự ác ý nào cả. Nhưng em quá mệt để thử mình oan.

— Anh có nhiều kẻ thù - Fabrixơ cười - BỐ dưỡng em này, bác sĩ Fo này...

— Đừng ngớ ngẩn thế.

— Anh không có ý ấy. Em không hiểu gì hết. Letxli ạ, thật đau buồn. Em có muốn kết hôn với anh không?

— Không. Tất nhiên là không.

Anh tiếp tục cười và Letxli nói rằng anh ta có hàm răng đẹp: “Đúng đấy, Fabrixơ ạ, anh cần lúc nào cũng cười”.

— Mẹ anh cũng không muốn cuộc hôn nhân này.

— Thế thì vấn đề đã được giải quyết.

— Bà hầu như không thư thái vì anh có những khả năng. Anh đứng đầu trong lớp một thời gian dài và hầu như cầm chắc học vị tiến sĩ Luật. Nhưng con chủ bài lớn chính là bố anh, con trai ông là điểm yếu duy nhất của ông.

— Ông làm.

— Hãy cho anh một hy vọng nhỏ.

— Anh sẽ coi nó là lớn đấy.

— Vẫn cứ là lạ lùng... Mới cách đây vài ngày, em không kiên quyết thế.

— Em kém sáng suốt.

— Đã có chuyện gì xảy ra?

— Không có gì cả, Fabrixơ, không có gì hết, chỉ là cái chết của em gái em đã gây cho em bị chấn thương tinh thần mà thôi. Em chỉ nghĩ tới chuyện này.

— Em cần phải quên đi.

— Không bao giờ! Em phải về thôi.

— Em vừa mới ra khỏi nhà.

— Em đến cửa hàng văn phòng phẩm. Anh có thể đi cùng em.

Trong lúc đứng lên Fabrixơ làm rớt chiếc cốc vỡ tan.

— Bảy năm bất hạnh - Anh nói - Nhưng anh có vài tháng trước mặt.

Letxli mỉm cười rầu rĩ và thầm nghĩ bất hạnh thuộc về cô, làm sao quên nổi cái chết của An? Đó là một sự tấn công, cho dù có lúc cố xoa đuôi được nó ra khỏi đầu óc cô. Cô trông đợi ở thám tử tư để có được những chứng cứ phạm tội của Patric, nhưng cô sẽ làm gì với những chứng cứ ấy? Cô bỗng cảm thấy mệt mỏi và bất lực. Ngay cả với sự giúp đỡ của thám tử tư, vụ việc sẽ không đi xa và Patric sẽ thoát khỏi vụ này.

Họ vào cửa hàng văn phòng phẩm, Letxli chọn cuốn sổ tay và vào lúc cô trả tiền, có một giọng trẻ trung gọi cô. Quay lại, cô nhận ra một thiếu nữ cười với cô: đây là bạn gái tốt nhất của An ở trường trung học, Xêlin, cao và gầy, tóc hoe vàng với đôi mắt to sau cặp mắt kính dày. Letxli cảm thấy tim mình chao đảo và trả lời bằng một chữ “Chào”.

— Chúng ta hãy ra khỏi đây - Fabrixơ nắm lấy cánh tay cô nói - Lại đây.

Họ bước đi một lúc trong im lặng, rồi anh thú nhận:

— Anh đã đến nhà em. Bố dượng em kiên quyết tống anh ra khỏi cửa, nói rằng em không ở nhà... Một lúc sau, khi thấy em xuất hiện ở nhà, anh đã tưởng... anh đã tưởng em ngủ với ông ta.

Letxli hé nụ cười chua chát:

— Đồ ngu!

— Hãy hiểu cho anh, ông ta mặc chiếc quần cài cúc lệch và chiếc sơ mi phanh ra trên bộ ngực trần như thể ông ta mặc rất vội chiếc này và chiếc kia.

Letxli cảm thấy ngán ngẩm. Fabrixơ là người bạn tốt luôn có mặt khi cô cần sự giúp đỡ. Nhưng hôm nay anh ta trở thành kẻ quấy rầy.

Họ ngồi trên chiếc ghế dài, đối mặt với công viên Môngxô. Ánh nắng mặt trời rụt rè lướt qua họ giữa hai đám mây.

— Anh muốn em sinh cho anh một đứa con - Fabrixơ nói - Một hoặc nhiều, tại sao lại không nhỉ?

Letxli nghĩ đến An, nếu nó còn sống hẳn sinh nở vào mùa thu. An, cô bé An thật mảnh mai với một đứa con để nuôi.

— Anh nói bậy - Cô nói với Fabrixơ - Em không muốn cả con lẫn chồng. Gương của mẹ em là liều thuốc giải độc rồi.

— Phải chăng anh có một tình địch? - Fabrixơ nài ép - Ê-ma-nuy-en Fo chẳng hạn.

— Không, anh điên rồi.

— Vậy thì ai?

— Fabrixơ, anh quấy rầy em hoài!

— Còn em, em không ngừng nói dối.

— Em không phải nói gì với anh, cho dù không phải là sự thật.

Cô thấy anh tái mặt nên nghiêng người hôn vào má anh.

— Chúng ta về thôi - Cô nói.

— Vì sao?

— Fabrixơ, anh làm em rã rời.

Cô đứng lên và trước khi anh có thể níu cô lại, cô đã bỏ chạy về nhà mình.

CHƯƠNG V

TỘI GIẾT NGƯỜI

Bệnh viện Giacco Đờlaruy tối nay yên tĩnh là một ngoại lệ. Ê-ma-nuy-en có đủ thì giờ ăn tối mà không bị gọi giữa bữa.

Xa Letxli Menxphin, với thái độ hoàn toàn khách quan, anh tự nhận mình đã xử sự một cách vô trách nhiệm. Anh thầm nói với mình: khi nào thì mà ngừng làm những điều ngu ngốc? Mà đã gây nguy hại cho sự nghiệp của mà, mà đã ở gần kề mức không thể hành nghề được nữa, giờ đây mà nhượng bộ những thói đồng đẳng của một con bé đọc quá nhiều tiểu thuyết trinh thám. Nếu Letxli khẳng khẳng muốn tố giác bố dượng cô ta, nếu cô thuyết phục được một thám tử tư giúp cô trong vụ này, bản thân anh cũng sẽ bị tố cáo, và lần này, người ta sẽ không bỏ sót việc phát hiện vào buổi tối nổi tiếng về cái chết của An Menxphin, bác sĩ phẫu thuật lẽ ra phải mổ lại đã say như chết.

Đêm tối cũng yên tĩnh nhưng Ê-ma-nuy-en ngủ ít, anh suy nghĩ cách để dừng vụ này lại. Đúng là anh thích Letxli nhưng không đến mức hy sinh sự nghiệp của mình. Cái gã Patric Parăng ấy mà anh đã gặp một lần theo anh có vẻ dễ bảo. Bằng cách lật ngửa bài lên bàn, bằng cách nói chuyện với gã, giữa hai người đàn ông với nhau, ta có thể hạn chế những thiệt hại.

Rốt cuộc, Patric Parăng chỉ gián tiếp liên can tới cái chết của An. Cô gái trẻ Menxphin đã không phá thai và có thể cố giữ được đứa bé nếu cô mang thai bình thường. Nhưng không ai có thể dự báo tai nạn chết người của cô. Đây là điều anh sẽ nói với Patric Parăng để ông ta tin tưởng và giành được ông ta nên vụ việc không đi quá xa. Đó còn là sự khôn ngoan. Ê-ma-nuy-en tin chắc vào việc này, vậy anh cần phải hành động thật sớm.

Anh hẹn với mình đi ngủ hai giờ sau đó ra khỏi Bệnh viện rồi đến công ty Bất động sản nơi Patric Parăng làm việc. Letxli đã nói với anh trụ sở ở phố Tôckovin, gần đại lộ Viliê. Patric Parăng có một người hùn vốn mà

Letxli cho là một kẻ vô lại, chơi cá ngựa và năng đi lại với bọn cướp. Bản thân Patric cũng chẳng sạch sẽ gì, nhưng đối với phụ nữ, Ê-ma-nuy-en thầm nghĩ, hẳn ông ta có cái duyên của những chàng trai lịch sự ấy từ thời trước chiến tranh đến quá khứ xáo động và số phận bi thảm. Một thế giới mà bác sĩ Fo không bao giờ gần kề và anh không quan tâm đến nó. Anh đã dành tuổi thanh xuân của mình trong một công việc đầy tham vọng mà những trò đại dốt lẽ ra anh có thể làm từ tuổi mười sáu thì mười năm sau anh mới làm khi đã rụng vài sợi tóc và mất vài ảo tưởng. Nhưng trò đùa ấy sẽ ngừng.

Anh cần phải thế.

Vào năm giờ anh bị gọi dậy qua một cơn đau ngang với “ung thư dạ dày”, rồi anh có thể ngủ vật vờ đến bảy giờ. Anh cảm thấy khoẻ khoắn nhưng khước từ uống cà phê mà về thẳng nhà mình ngủ cho đến mười giờ kém mười lăm. Tắm vòi hoa sen hầu như lạnh, mặc sơ mi sạch sẽ, áo vét thể thao và quần màu xám. Ngay sau khi gặp được Patric, anh sẽ gọi điện cho Letxli.

Trong khi ăn vội bữa điểm tâm trong một quán quen thuộc, anh thử nhìn về tương lai của mình với vẻ lạc quan. Anh kiếm tiền đầy đủ cho cuộc sống của mình và có thể cho phép cưới vợ, xây dựng một gia đình, đó là số phận của mọi bác sĩ phẫu thuật có lý trí. Con đường của Đông Gioăng đối với anh là cấm chỉ, cho dù có đến với anh những cuộc phiêu lưu ngoại tình ngăn ngui.

Anh sẽ không chết gì lâu dài trong cái bệnh viện này. Mắc dịch! Anh đã đỗ đầu kỳ thi tuyển sinh viên Y khoa nội trú, vài sắp lớn hẳn nhớ đến điều này, anh sẽ gõ cửa họ và làm quên đi tai tiếng xấu xa mà giáo sư Vilông muốn bắt anh chịu. Anh sẽ leo lên những cấp bậc, một người vợ ở bên mình, có thể là Letxli, tại sao không? Cô ấy hợp với ý muốn của anh, cô ấy trẻ, thông minh và bố cô ấy giàu, hào phóng và không gây phiền vì ông ấy ở Nữ Ớc... Cô sẽ quên em gái mình và thậm kịch, nhưng bao giờ anh sẽ thú nhận với cô là tối ấy, anh quá say không thể mỗ được.

Trong phố Tôckơvin, anh thấy một chỗ cấm đỗ xe nhưng còn trống, nếu anh vi phạm, anh sẽ làm cho Câu lạc bộ y học mà anh tham gia phải gánh chịu. Công ty Bất động sản ở trước mặt. Anh bước vào, chờ gặp được

một nữ thư ký, nhưng hai người hùn vốn không có thư ký nữa, người cuối cùng được quyền ưu tiên đã từ chối làm vì công rẻ mặt.

Cửa của công ty không khoá, Ê-ma-nuy-en nghĩ rằng một người hùn vốn ở cách đây không xa. Anh gọi nhưng vô ích. Rồi anh đi vòng gian phòng trước khi mạnh dạn vào phòng trong. Một chiếc bàn nhỏ với cái bếp đun bằng buytan, một chiếc ghế tựa, vài bộ hồ sơ trên những cái giá... Không có ai cả. Cuối phòng về bên phải có một cái cửa, hẳn đây là nhà xí. Anh gõ cửa và xoay nắm đấm... Cửa hé mở và Ê-ma-nuy-en trông thấy đôi chân người đàn ông. Phần thân còn lại được thả xuống bệ hố xí với một vết thương ở cổ đã gây nên cái chết, máu ở đó tuôn loang ra.

Patric Parăng đã chết, chiếc sơ mi của ông ta đầy máu đỏ tươi và đôi mắt lờ đờ còn phản ánh nỗi khiếp sợ. Lẽ ra Ê-ma-nuy-en gọi ngay cảnh sát cấp cứu. Nhưng anh nghĩ rằng tốt hơn hết là không dính dáng đến vụ này. Lời khai nhân chứng của anh rõ ràng là vô ích. Patric Parăng đã bị cửa cổ, anh ngán ngẩm suy rằng cái chết không phải là tức thì và Parăng hẳn đã đau đớn.

Anh khép lại cửa hố xí, qua gian phòng rồi đi ra. Trời nắng gắt, mùa hè đến sớm đón anh làm anh loá mắt đến nỗi anh không thấy ngay tờ giấy phạt vi cảnh cài ở thanh gạt nước mưa của chiếc xe của anh. Điều quan trọng là chuồn thật nhanh ra khỏi khu này. Anh cho xe lao đi và phải hãm xe đến cháy phanh để tránh một ông già đang đi lên via hè. Người đi bộ còn hét lên khi chiếc xe của Ê-ma-nuy-en bắt đầu vào khúc ngoặt nguy hiểm ở bên trái. Hai bàn tay anh run lên, chưa bao giờ anh toát mồ hôi như thế này.

Anh ngược về phía rạp Ngôi sao, đi vào đại lộ Xăng-Elide rồi đi dọc những bến cảng. Nhanh chóng rời xa nơi xảy ra tội ác. Suy nghĩ lấy lại hơi thở và sự tỉnh táo, anh ngoặt vào phố Luvơ và đỗ xe ngay chỗ đỗ đầu tiên và trả tiền, cách quán rượu và thuốc lá năm mươi mét. Đừng hoảng loạn nữa, hãy bình tĩnh nhận định tình hình. Một cốc uytcki pha nước sẽ giúp anh điều đó. Trước hết vì anh khát, sau đó, rượu sẽ làm anh bình tĩnh. Anh ngồi ở cuối phòng hầu như không có người. Chậm rãi uống rượu rồi châm một điếu thuốc để xem bàn tay anh không còn run nữa. Tốt rồi.

Patric Parăng chết không lâu. Người ta đã cắt cổ ông ta nhưng hung thủ đã biến mất. Anh lạnh toát người khi giữa quãng thờ dài, Ê-ma-nuy-en nhận định Letxli có thể làm việc này. Nhưng anh lập tức gạt khả năng này, cô gái không quá khoẻ để tấn công Patric là con người cao to lực lưỡng được. Anh hết sức ngạc nhiên về tư thế quá khó coi để có thể chống cự, ngồi ia trên bệ hồ xí. Dây giạt nước xối cũng không được kéo.

Ê-ma-nuy-en gọi cốc uytxki thứ hai với nhiều nước và thề rằng đây sẽ là cốc cuối cùng. Tất nhiên sẽ có một cuộc điều tra, nhưng anh không thấy cảnh sát làm thế nào để lần ngược tới anh. Cho dù Letxli nói... Việc cấp bách nhất là gọi Letxli... Không? Cô sẽ không hiểu hành động của anh và sẽ giận anh. Tốt hơn cả là tỏ thái độ như thể anh chưa bao giờ đến công ty Bất động sản ở phố Tôckơvin. Patric Parăng thì sao? Không quen biết. Hoặc đúng hơn là ta có gặp ông ta tại Bệnh viện Giăccơ Đờlaruy sau cái chết của con ghẻ của ông ta. Từ đó đến nay đã mấy tuần trôi qua rồi.

Anh uống từ từ, quyết định đi cắt tóc rồi mời cô sinh viên Y khoa nội trú trẻ đi ăn trưa nếu cô rỗi rãi và hoàn toàn dựa trên tình bạn.

• • •

Cách giải thích của Ê-ma-nuy-en Fo bắt đầu thay đổi khi tôi đạt kết quả làm cho anh thú nhận rằng anh đã không mỗ cho An Menxphin vì anh say. Động cơ của vụ giết người trở nên rõ hơn, chí ít có liên quan đến nó. Ê-ma-nuy-en chống lại khi tôi cho anh ấy biết, để cứu sự nghiệp của anh, anh có thể giết Parăng; thật phi lý nghĩ rằng anh đi đến tội ác đổ máu, theo anh nói là không đúng. Tuy nhiên, anh thú nhận rằng ngay từ đầu, anh không ngừng nói dối, khi nào anh nói thật? Những chứng cứ cụ thể đè nặng lên anh.

Khi được Rôlăng Giecboa, một người hùn vốn với Patric Parăng báo động, những viên cảnh sát đã thật nhanh chóng bắt tay vào việc nếu không nói là hiệu quả.

Rôlăng Giecboa chỉ đến công ty quãng mười một giờ rưỡi và ở suốt ngày cho tới mười chín giờ rưỡi. Đó là sự sắp xếp ngay từ đầu của ông ta với Patric mà theo nguyên tắc, Patric đến lúc chín giờ, đi ăn trưa vào mười ba giờ, trở lại công ty vào mười lăm giờ và về nhà vào mười chín giờ, nhưng

với thời gian, những giờ giấc ấy ngày càng trở nên không chặt chẽ vì tiếng tăm của công ty đã mất.

Rôlăng Giecboa độc thân và ngủ muộn nên thời gian này đến công ty vào quãng giữa trưa. Ngày hôm ấy cũng vậy và ông ta ngạc nhiên thấy cửa công ty mở và nghĩ Patric đã đi khỏi. Ông thầm nghĩ, từ ít lâu nay, người hùn vốn với ông ta làm không có hiệu quả như trước. Rôlăng không tin rằng cái chết của cô con gái ghê đã ảnh hưởng nhiều đến Patric. Điều đó không ngăn Patric tiếp tục đi mò gái. Chắc hẳn ông ta đi ăn trưa với một người con gái và một lần nữa ông ta lại làm dày thêm sổ ghi nợ tiền thanh toán của ông ta. Những vụ làm ăn tiến triển thật tồi tệ đến mức những số chi tiêu trở nên dày thêm, chúng sớm sẽ huỷ sạch tiền lãi. Đã đến lúc ông ta phải chuẩn bị để lại cho Patric và vợ thu xếp các vụ việc.

Trong lúc đi tìm một hồ sơ ở phòng trong, Giecboa cảm thấy có mùi hôi thối toát ra từ nhà vệ sinh tuy đã đóng cửa. Khi ông ta mở cửa, ông ta hét lên và nén cơn buồn nôn: Patric đẹp trai phổ bày cảnh tượng của cơn ác mộng. Rôlăng Giecboa phải mất nhiều phút để tĩnh trí và hành động. Ông khép lại cửa nhà vệ sinh và mặc dầu ông chỉ nhìn thấy những xác chết ở rạp chiếu bóng hoặc máy thu hình, ông vẫn tin chắc rằng người hùn vốn với ông chết ít nhất đã được hai giờ.

Ông gọi cảnh sát cấp cứu rồi đi kiểm một chai rượu cônhắc trong tủ tường và uống một hơi dài. Ông không chịu mở lại cửa nhà vệ sinh.

Những cảnh sát chịu trách nhiệm làm việc này.

Trò bịp lớn bắt đầu: nhóm cảnh sát hình sự, căn cước tư pháp, những người chụp ảnh, bác sĩ pháp y và thẩm phán thẩm cứu Teroa chiếm những chỗ sau những người ở phòng thí nghiệm đưa thi hài qua máy hút bụi và lục soát nơi xảy ra tội ác với những kẹp nhỏ nhằm sau đó đưa những dấu vết nhỏ nhất mà họ tìm được vào nghiên cứu ở kính hiển vi.

Không có tóc lẫn mẫu da nào giữa những ngón và móng tay của Patric Parăng, khẳng định không có vật lộn mà chỉ có độc sợi tóc của một người đàn bà lấy được gần thi hài.

Rôlăng Giecboa bị thẩm vấn nhưng không đem lại chút ánh sáng nào về vụ giết người và người ta tìm những nhân chứng khác trong số những

người lảng giềng cũng vô ích. Giờ chết của nạn nhân được xác định xấp xỉ quãng mười giờ sáng. Việc giải phẫu tử thi của bác sĩ pháp y sẽ cho phép nói rõ hơn.

Hai viên thanh tra đến nhà Fabiën Parăng báo cho bà biết cái chết của chồng bà và thăm vấn bà. Bà tỏ vẻ không hiểu khi người ta nói rằng chồng bà đã bị giết.

— Sáng nay ông ấy khoẻ mạnh - Bà nói - Ông ấy đã ăn điểm tâm với tôi lúc tám giờ.

Rồi trước sự im lặng của những cảnh sát, bà nói thêm:

— Người ta đã chuyển ông ấy vào Bệnh viện nào?

— Ông ấy đang ở nhà xác, thưa bà. Nếu bà vui lòng theo chúng tôi để nhận thi hài...

Thanh tra Cuđec ghi nhớ trong đầu óc: hoặc giả bà ta ngốc nghếch, hoặc giả cái chết dữ dội này không làm bà ngạc nhiên.

— Các ông cho phép tôi để lại vài chữ cho con gái tôi chứ? Nó phải về nhà để ăn trưa vì đã quá muộn, tôi mong rằng không có chuyện gì xảy đến với nó.

— Con gái bà bao nhiêu tuổi? - Cuđec hỏi.

— Mười tám tuổi. Nó đang học Đại học Luật.

— Chúng tôi sẽ triệu tập cô ấy.

Fabiën Parăng mặc thêm chiếc áo vét, cầm lấy túi xách tay, lấy ra chiếc bút máy viết vài chữ cho Letxli vào một tờ giấy ở sổ tay, rồi bà đứng lên:

— Tôi đã sẵn sàng.

Bà không nhỏ một giọt nước mắt và gương mặt có vẻ bình thản.

• • •

“Patric đã chết. Mẹ đến nhà xác rồi tất nhiên đến cảnh sát hình sự. Đừng đợi mẹ”.

Letxli đọc lại lần thứ ba mấy dòng này và tỏ vẻ nghi ngờ. Cô vào phòng của mẹ cô ở cùng với bố dượng thấy giường nệm đều xếp dọn gọn gàng như thường lệ và cảm thấy tuyệt vọng. Làm sao chỉ trong vài giờ cái gã súc sinh cao lớn là Patric ấy lại có thể chết và được chuyển tới nhà xác?

Sáng nay cô đã nhìn thấy ông ta khi ông ta uống cà phê và có vẻ khoẻ mạnh. Chỉ sau nửa giờ, trong lúc cô lục lọi trong bếp, ăn một miếng pho mát và một lát bánh, cô hiểu rằng cái chết này không tự nhiên vì cảnh sát hình sự đã can thiệp. Liệu mẹ cô trong một trận cãi lộn dữ dội, mà điều này luôn xảy ra, đã giết chồng chăng? Letxli lập tức xua đuổi giả thiết này nhưng phải thú nhận ngay là không nên loại trừ điều đó và cô bắt đầu hoảng sợ...

Không báo cho bố trước khi có được sự chắc chắn vì việc này sẽ quá nghiêm trọng.

Cô gọi điện cho Fabrixơ Buyxông thổ lộ với anh sự bối rối của cô.

— Bố dưỡng em đã chết, hẳn mẹ em đã giết ông ta vì cảnh sát đã đưa bà đi.

Tiếng cười của Fabrixơ làm cô lặng tiếng một lúc.

— Em không đùa đâu, đồ ngu. Bố dưỡng em đã chết thật.

— Nhưng chắc chắn mẹ em không giết ông ta. Dẫu sao hãy trông cậy ở anh, anh sẽ đề nghị bố anh bảo vệ bà.

— Vô lại! Có lẽ anh tin rằng em đùa hử?

— Letxli, em hoàn toàn vô lý. Em báo cho anh...

Cô gác máy. Fabrixơ làm cô bức mình, anh ta sẽ chẳng giúp được gì cho cô. Ê-ma-nuy-en hẳn ở nhà vì anh trực đêm hôm trước. Cô liền đánh thức anh bằng cách gọi cho anh. Anh chỉ nhắc máy vào hồi chuông thứ mười một.

— Ai ở máy đấy?

Letxli không nhận ra giọng nói của chàng trai bác sĩ phẫu thuật trẻ nữa: khàn khàn và hấp tấp.

— Xin lỗi đã đánh thức anh. Em là Letxli đây. Letxli Menxphin.

Cô nhắc lại những lời đã nói với Fabrixơ, nhấn mạnh sự bí mật về phần tội phạm của mẹ mình.

Một lúc im lặng, rồi Ê-ma-nuy-en lấy lại được giọng nói bình thường, yêu cầu cô đừng gọi cho anh nữa, anh đang có những nỗi buồn phiền về nghề nghiệp làm anh bận suốt đêm ngày. Khi nào anh có thì giờ sẵn sàng đến với cô, anh sẽ gọi điện thoại cho cô. Thế đó, hãy tha lỗi cho anh, anh rất tiếc.

Còn hơn cả bực mình, cô bị đau xé.

— Em đã tưởng hiểu được... - Cô bắt đầu nói.

— Letxli ạ, anh nhắc lại với em, anh không muốn dính líu tới vụ này. Em cho cảnh sát số điện thoại của anh nếu họ hỏi sẽ là vô ích thôi.

Letxli không cho cảnh sát tên của Fo. Cuối cùng cô thú nhận với thẩm phán Teroa là có quen biết Ê-ma-nuy-en. Nhưng chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ đã bị bắt và giám sát.

Gõ hết cửa này đến cửa khác để tìm nhân chứng, những viên cảnh sát thu được những thông tin và họ kiểm tra ngay: bà quản lý một xưởng nhuộm ở trước mặt công ty của Parăng đã nhìn thấy một người đàn ông trẻ, tầm vóc trung bình, mái tóc khá nâu, dùng chiếc xe R5 trước cửa hiệu của bà tại chỗ đỗ giao nhận hàng. Một lúc sau, một nữ nhân viên trật tự đường phố luôn tờ giấy phạt vi cảnh lên kính chắn gió của chiếc xe R5. Bản sao biên bản còn chưa được chuyển lên Sở Cảnh sát, cảnh sát trưởng quận Mười bảy có thể cung cấp số biển đăng ký xe, căn cước và địa chỉ của chủ sở hữu xe.

Ê-ma-nuy-en bị gọi hỏi vào lúc anh sắp ra khỏi nhà mình. Cuộc thẩm vấn theo thủ tục buộc anh nói tóm tắt như sau: người ta đợi anh ở Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy để trực đêm. Thanh tra Girôđông để anh đi. Fo đã trả lời cuộc thẩm vấn theo thông lệ: anh đỗ xe ở phố Tôckơvin để đi mua thuốc lá ở cách đó hơn trăm mét. Đúng, anh đã gặp Patric Parăng tại Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy sau cái chết của cô con ghê là An Menxphin, một cuộc nói chuyện ngắn ngủi. Không, từ đó, anh không gặp lại ông ta nữa. Anh làm gì ở phố Tôckơvin khá xa nhà anh? Anh qua đó định đi thăm một bạn gái ở Môngxô. Bạn gái nào? Anh đã khó trả lời: đó là một người đàn bà đã có chồng...

Viên thanh tra nhấn mạnh: đây thuộc về vụ giết người, tên người đàn bà sẽ được giữ bí mật. Ê-ma-nuy-en liền nổi giận: người ta coi thường anh, anh sẽ làm hại thanh danh một bạn gái rất thân của anh. Girôđông bình tĩnh nói: “Nói tên cô ấy và ông có thể đi”. Ê-ma-nuy-en cố moi đầu óc cũng vô ích, trí nhớ này chỉ cho anh biết một cái tên duy nhất của người phụ nữ trẻ ở Môngxô: Letxli Menxphin. Nhưng đây là người cuối cùng anh phải kể ra vì hẳn cô ấy đã bị thẩm vấn. Cuối cùng anh tìm một người khác chưa có chồng

mà anh chỉ gặp có ba lần tại nhà bố mẹ người này. Sự hoảng sợ làm anh ngờ nghệch.

— Matinđơ Buyxông - Anh nói.

Cái tên này không làm thanh tra Girôđông bối rối. ở Pari có đến chục người có tên Buyxông.

— Địa chỉ?

Ê-ma-nuy-en nhớ tên đại lộ nhưng không nhớ số nhà. Nếu anh có thể xem sổ tay của anh... Dẫu sao anh tự nghĩ, thế là hỏng rồi. Khi hỏi Matinđơ, những viên cảnh sát sẽ hiểu.

— Sáu mươi sáu, đại lộ Cuôcxen - Anh nói - Lần này tôi đi đây.

CHƯƠNG VI

FLORĂNGXƠ LARIO

Ngay khi người ta chuyển hồ sơ về Fo cho tôi, tôi đã ngạc nhiên về cách làm việc của những người điều tra. Hẳn là họ có được sự may mắn, phải chăng với nhân chứng đầu tiên của họ, bà quản lý xưởng nhuộm ở phố Tôckovin đã là mẫu mực: cụ thể và rõ ràng, nhưng trước hết sự nhanh nhẩu của họ đã làm tôi ngạc nhiên, họ đã gắn những dấu hiệu và lời chứng với một logic không có thiếu sót. Hầu như quá hay. Và kỳ lạ thay, chính điều đó làm tôi day dứt.

Thanh tra Girôđông là người đầu tiên ghim lại những điều không xác thực của lời chứng của Ê-ma-nuy-en Fo. Chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ ở phố Xanh-xuypixơ, trước mặt cửa hàng thuốc lá. Tại sao anh ta lại mua thuốc lá ở phố Tôckovin không phải cách nơi anh ta đỗ xe một trăm mét mà hơn hai trăm mét? Nếu chỗ anh ta đỗ xe không bị cấm, người ta có thể xác nhận điều này, nhưng mọi cảnh sát đều biết rằng khi một người lái xe đi mua thuốc lá ở Pari, người đó phải cho đỗ xe thành hai hàng.

Còn nghiêm trọng hơn: Matindơ Buyxông chưa có chồng, cô ta mới quen biết Ê-ma-nuy-en Fo và cô ta không phải ở số nhà sáu mươi sáu mà là bảy mươi sáu, đại lộ Cuôcxen. Ngoài ra, cô ta sống tại nhà bố mẹ cô ta.

Thẩm phán Teroa phát lệnh khám soát nhà bác sĩ Fo để lấy dấu vết của anh ta. Người ta gửi đến phòng thí nghiệm một đôi giày và chiếc áo vét sợi tuýt trên đó có đọng lại những vết máu, và việc phân tích cho thấy máu này tương ứng với máu của Patric Parăng và một sợi tuýt cùng loại của chiếc áo vét của Ê-ma-nuy-en. Cuối cùng, người ta lấy được trên những chiếc cửa và một bức tường của công ty Bất động sản những dấu vân tay của Fo và anh lập tức bị cảnh sát trưởng Phăngtông ở sở Cảnh sát hình sự triệu tập. Cuộc thẩm vấn kéo dài nhiều giờ trong đó can phạm khẳng khẳng chối không đến công ty này ở phố Tôckovin. Thật phi lý đến mức Phăngtông vốn là một

cảnh sát điềm tĩnh, không có trí suy tưởng nhưng có lương tri vững vàng, bắt đầu mất bình tĩnh. Việc giám sát ngay trước mặt đã xong, thẩm phán Teroa sẽ thẩm cứu hồ sơ, và Fo sẽ được luật sư Graxanh bào chữa.

Vào hai mươi giờ rưỡi tôi bật máy thu hình trên kênh FR3 để nghe những tin tức cuối cùng trong ngày. Một việc duy nhất trong vùng Midi: một lần nữa lại cháy rừng, xã trưởng được phỏng vấn nói là có bàn tay tội ác. Ông thực sự tức giận. Ông ta nói thêm: chúng sẽ càn quét khắp vùng, chúng sẽ làm chúng tôi sạt nghiệp, cách nói hài hước vô tình của ông ta, rõ ràng ám chỉ những kẻ khởi xướng.

Ông bác tôi sở hữu một ngôi biệt thự, gần Xanhtơ-maxim, một ngôi nhà lộ liễu, có cây cối vây quanh, nhất là thông. Ông bác tôi không quá lo lắng nhưng bà bác tôi khẩn khoản bảo ông bán đi trước khi quá muộn. Tôi không có gì, điều đó cho phép tôi có đủ điều lợi. Con chó Caretxơ tán thành tôi, đến náu mình trong vòng tay tôi trong lúc nghỉ này.

Tôi mệt mỏi do căng thẳng và mất ngủ. Đêm nào cũng vậy, trước khi ngủ được, tôi đều nghĩ đến Ê-ma-nuy-en Fo trong phòng giam của anh ta và tôi e ngại cuối cùng anh ta tự sát. Anh ta không có tầm vóc để làm một kẻ bị giam giữ. Thể hình và ngay cả tâm lý quá yếu đuối, mỏng manh. Nếu anh ta là thủ phạm, điều này có khả năng, anh ta sẽ không chịu đựng nổi. Nếu anh ta vô tội, anh ta thoát ra khỏi vụ này, đau xé lòng khủng khiếp, cũng không chịu đựng nổi. Có thể nói, anh ta đã bị kết án.

Tôi cũng nghĩ tới Letxli Menxphin mà Ê-ma-nuy-en phải nợ cô ấy một phần để đạt được điều đó. Cô đã cố sôi sục một cách vô ích để giúp đỡ anh ta, cô đã không sao lấy lại được thế thăng bằng. Cái chết của cô em gái sinh đôi rồi một người đàn ông mà cô bắt đầu yêu, cô dễ dàng thú nhận điều này, bị bắt giữ làm cho cô thành nạn nhân của những thứ thuốc an thần và một bác sĩ khoa thần kinh. Đây là nhân chứng duy nhất của vụ án Parăng, bất chấp những chứng cứ chống lại can phạm, hăng hái khẳng định rằng anh ta không phải là thủ phạm. Cô còn đi tới mức khẳng định đây là sự dàn cảnh chống lại bác sĩ Fo. Chính cô đã thuyết phục anh thay đổi luật sư biện hộ với sự giúp đỡ của Fabrixơ Buyxông. Fabrixơ yêu Letxli nhưng cô lại yêu Ê-ma-nuy-en: Cuộc tình bộ ba thường gặp. Trước những con người này, tôi có

một mối hoài nghi: cảm giác thấy những thanh thiếu niên chậm phát triển hành động một cách ngờ nghệch. Từ khi tôi ly hôn, tình yêu đối với tôi là một liều thuốc độc mà tôi tránh không khó khăn gì.

Một lúc sau, đêm tối hoàn toàn, nghe tiếng động tắt đèn, Caretxơ trở lại chỗ của nó ở chân giường tôi khẽ gầm gừ như một điệu ru. Tôi cố gắng để đầu óc mình thanh thản, nhưng những nhân chứng khác xuất hiện mà tôi còn chưa gặp: Giắcơlin Lơnoa chẳng hạn, tức Pedi, cô người mẫu chào hàng đã bỏ rơi Ê-ma-nuy-en Fo. Tôi tìm mọi cách để tưởng tượng ra cô ta: tất nhiên là cao và gầy giả tạo, theo Fo thì tóc hoe vàng và dịu dàng, và cũng bất ngờ trong vẻ dịu dàng. Anh còn nói là kỳ cục nhưng liệu người ta có thể tiếp tục kỳ cục khi người tình cũ của mình bị buộc tội giết người được không?

Tôi đã triệu tập cô đến vào chín giờ rưỡi “Trong khuôn khổ cuộc điều tra, vân vân...”. Tôi không chờ đợi điều gì khác lạ trong lời khai nhân chứng của cô, nhưng cô có thể đem lại những điều cụ thể về thái độ xử sự của người bác sĩ phẫu thuật trẻ vào ngày cắt đứt mối tình của họ. Cũng có thể Fo tìm gặp lại cô sau vụ giết người mà anh ta đã giấu tôi. Hơn ai hết, Pedi có thể mô tả cho tôi trạng thái tâm lý của một kẻ có tham vọng yêu cô say đắm đến mức sao lãng nghề nghiệp một cách đột ngột.

Văn phòng của tôi ở Tòa án làm tôi ngán ngấm, không phải vì nó nhỏ và tối mà vì nó giống bất cứ cái phòng nào mà người ta có thể chất đống những sổ sách kế toán cũng như những đồ hộp. Tường sơn màu xám ngọc, gỗ ốp tường và tủ sách màu nâu, ghế bành bọc da đen. Anh chàng lục sự trẻ của tôi hoàn toàn hoà lẫn vào trong khung cảnh này, anh ta mờ nhạt với mái tóc màu hạt dẻ mỡ màng. Tên anh ta là Pôn Giôngtơ, anh ta có vẻ xấu hổ khi phải nói. Chúng tôi rất hợp ý nhau. Không có những vấn đề nhưng đôi khi trao đổi với nhau vài nụ cười ngắn trong quá trình hỏi cung.

Pedi bước vào làm anh ta phải đưa mắt ngợi khen. Với đôi giày cao gót, cô ta hẳn vượt quá một mét tám mươi và tôi thầm nghĩ may mắn thay cho Fo là thường gặp cô ta ở tư thế nằm ngang. Khi cô ta cười trong lúc ngồi trước mặt tôi, những vết nhăn nhẹ quanh đôi mắt cô hợp với vẻ đẹp hơi quá giả tạo của cô.

Chúng tôi nhanh chóng chuyển qua những tin tức cần thiết có liên quan tới lý lịch và địa chỉ của cô rồi cô thở dài:

— Ê-ma-nuy-en vụng về không tưởng tượng nổi.

Tôi không nói gì. Một lúc sau cô nói thêm:

— Hẳn anh ấy làm không ít điều đại dột, nhưng nghiêm chỉnh mà nói, bà có tin anh ấy có thể giết một người đàn ông được không?

— Đó là những sự việc phải nói, không phải tôi. Thế mà những sự việc còn hơn cả bối rối mà nặng trĩu.

Cô hỏi tôi cô có thể hút thuốc được không, tôi liền đưa cho cô chiếc gạt tàn và bật lửa của tôi.

— Ê-ma-nuy-en có tìm gặp lại cô sau khi cô cắt đứt mối tình của hai người không?

Cô châm lửa hút thuốc và tôi nhận thấy hai bàn tay cô nhỏ so với một phụ nữ cao lớn đến thế, chúng ngắn và mũm mĩm, rất xanh xao.

— Anh ấy đã gọi điện thoại cho tôi một lần... có thể là hai, dù sao thì tôi không biết chắc.

— Anh ta muốn gì?

Cô nhún đôi vai tuyệt đẹp để lộ một đường nét thanh nhã ở phần hở ra của chiếc áo dài bằng ga-bac-đin màu xanh nước biển.

— Muốn tôi - Cô trả lời - Hy vọng, không nao núng, ít đau khổ... bất kể điều gì. Anh ấy xử sự như trẻ con cần lớn lên.

— Đó là điều cô nói với anh ta ư?

— Gần như thế, nhưng không bao giờ tôi thô bạo cả. Tôi rất yêu anh ấy. Đó là một người tình tầm thường nhưng là một người bạn tốt, một chàng trai thông minh không biết sử dụng những năng khiếu của mình.

— Lẽ ra cô có thể giúp anh ta.

— Không có thời gian. Tôi có một nghề thú vị nhưng điên khùng, kiệt sức và phù du - Cô nói thêm - Người ta giữ được nghề mười hai, mười lăm năm nếu rất chú ý giữ gìn sức khỏe. Ê-ma-nuy-en không phải là người đàn ông thoải mái. Những quan hệ lâu dài đối với tôi bị loại trừ.

— Anh ta gọi lại cho cô vào thời gian nào?

— Tôi thề là tôi quên khuấy. Hình như sau khi đoạn tuyệt một hoặc hai tuần, tôi không thể khẳng định điều này.

— Anh ấy có nói với cô về cô Letxli Menxphin nào đó không?

— Không, tôi tin là không.

— Cả Bố dượng của Letxli là Patric Parăng chứ?

— Không. Phải chăng đó là người đàn ông đã bị giết?

— Đúng. Hãy nói với tôi về những ngày cô ở Bệnh viện Bruxen. Ê-ma-nuy-en đã xử sự thế nào sau khi mổ cho cô?

— Rất tốt. Sếp của anh ấy cho thấy cảm giác rất quý mến anh ấy, cả những nữ y tá cũng vậy. Tất cả đã diễn ra thật tuyệt vời. Ê-ma-nuy-en đến thăm tôi hai, ba lần mỗi ngày.

— Không hơn à?

— Có thể hơn. Anh ấy theo dõi hết: vết sẹo, nhiệt độ, những bữa ăn của tôi. Một bác sĩ phẫu thuật trẻ có năng lực và nghiêm túc.

— Anh ta có nói với cô về sự nghiệp của anh ta không? Những hy sinh của anh ta để đạt được danh vị sinh viên Y khoa nội trú và làm việc trong một cơ quan có uy tín?

— Quả thật, anh ấy có nói với tôi chuyện đó.

— Cả chuyện anh ấy đã đính hôn với con gái của sếp chứ?

— Anh ấy chỉ thú nhận với tôi chuyện đó khi anh ấy đã là người yêu của tôi. Anh ấy sợ mất tôi. Thực tế, việc đó tiện cho tôi nhưng tôi không nói với anh ấy vì anh ấy sẽ không hiểu.

— Nhưng vợ chưa cưới của anh ta đã cắt đứt khi nào?

— Anh ấy chỉ nói gọn lỏn với tôi, không coi việc đó là quan trọng. Tôi hơi buồn phiền và tôi đã khuyên anh ấy thử dàn xếp mọi chuyện để nối lại với cô ấy.

— Anh ấy đã làm chứ?

— Không.

— Tóm lại, cô đang nói với tôi rằng anh ta sẵn sàng làm mọi thứ để giữ cô, kể cả mất uy tín với sếp, với vợ chưa cưới và vị trí của mình ở Bệnh viện Bruxen. Một Ratxti-nhắc đột ngột chuyển qua tình yêu trước khi thành đạt, một sự thành đạt mà anh ta kiên trì tìm kiếm.

— Cũng không đơn giản như vậy đâu. Thực tế, anh ấy luôn tin vào năng lực của mình và cả vận may nữa, nên anh ấy thậm nghĩ mình sẽ dễ dàng tìm được một vị trí làm việc khác, vả lại, anh ấy đã tìm được.

— Không tuyệt vời như thế đâu.

— Tất nhiên. Nhưng anh ấy còn rất trẻ.

— Chúng ta hãy công nhận rằng anh ta phạm một sai lầm nghề nghiệp mà lần này dứt khoát làm nguy hại đến sự nghiệp của anh ta. Cô có nghĩ rằng anh ta thử làm một việc không thể đạt được để thử đập đi việc rắc rối có thể buộc anh ta bị trả giá cho tình cảnh của anh ta không?

— Không, và anh ấy đã chứng minh.

— Hẳn cô muốn nói tới vụ Vilông. Nhưng trong trường hợp ấy, Ê-manu-y-en không mắc sai lầm nghề nghiệp. Anh ta chỉ phá vỡ cuộc đính hôn của mình và việc này ít nghiêm trọng.

— Tôi hiểu.

Cô nhìn tôi xoi mói, từ chiếc áo sơ mi là không phẳng phiu, rồi mắt cô nhìn ngược lên mái tóc tôi không phải chỉ một lần, có ý nói: trời ơi, làm sao người ta lại có thể cầu thả đến mức này!

— Thật khó cho tôi trả lời. Tôi quen một chàng trai vừa nhớn nhác vừa dễ thương, vụng về nhưng không thể hung hãn. Nếu anh ấy mắc một lỗi lầm nghề nghiệp...

— Có chứ?

— Lỗi lầm ấy không thể hoàn toàn vô cớ. Tôi nghĩ anh ấy sẽ biết chứng minh điều đó.

— Nhưng anh ta lại không thể.

— Anh ấy... anh ấy sẽ phạm một tội ác để che giấu lỗi lầm của mình sao?

— Đó là một khả năng.

Cô lắc mái tóc dày từ phải qua trái:

— Tôi không muốn tin vào điều đó.

— Cô hãy cho biết rõ hơn một chút.

Cô châm một điếu thuốc khác, nhìn chăm chăm vào đầu thuốc sáng đỏ làm cô lé mắt, nhưng như vậy cô còn đẹp hơn.

— Đây, tôi sẽ lấy một ví dụ về mối tình tan vỡ của chúng tôi. Anh ấy nói với tôi, đối với Ê-ma-nuy-en, tôi được coi ngang với nghề nghiệp của anh ấy. Khi tôi cho anh biết rằng thế là chấm dứt, anh ấy đã phản ứng rất bình tĩnh. Điên người nhưng bình tĩnh. Không có sự hung bạo nào chống tôi, ngay cả sau đó.

— Ví dụ tồi đấy - Tôi nhẹ nhàng nói - Anh ta yêu cô, anh ta không thể giết hại cô được.

— Tất nhiên là có chứ. Đó là ví dụ loại tội ác vì tình.

— Ở những kẻ ít học, những kẻ xung động. Ê-ma-nuy-en không phải thuộc loại này cũng như loại kia.

— Những chứng cứ - Pedi nói sau một lúc im lặng - Bà có những chứng cứ gì?

— Nhiều đấy.

Tôi đứng lên, cuộc nói chuyện đã kết thúc, rõ ràng không rất sáng tạo, nhưng nào ai biết bao giờ. Đến lượt cô đứng lên, chúng tôi bắt tay nhau. Cô đi ra để lại trong phòng thoang thoảng mùi nước hoa nhẹ có hương sả.

— Không quá ngốc nghếch đối với một cô người mẫu chào hàng - Viên lục sự của tôi thốt lên.

— Hãy ngừng tích lũy những lời sáo rỗng. Pôn. Những người đàn bà xinh đẹp ngay cả rất thông minh nữa thường xảo quyệt.

— Ái chà.

Tôi châm một điếu thuốc mà tôi thèm hút từ lúc Pedi đã hút nhưng tôi không cho phép mình bắt chước.

Những chứng cứ. Đó là cái thiếu nhất trong vụ án này và chứng cứ cuối cùng không phải là kém quan trọng. Khi nhóm cảnh sát hình sự lục soát những phòng tại công ty Bất động sản của Patric Parăng, không ai không ngạc nhiên về việc không phát hiện được ở đây hung khí của tội ác; sự ngạc nhiên này đã được tìm thấy ở đây. Kẻ sát nhân hiếm khi bỏ lại hung khí tại chỗ. Thế mà, hai mươi bốn giờ sau, người gác ngôi nhà bên cạnh đã đưa đến Đồn Cảnh sát quận Mười bảy một con dao mổ do con của ông ta, một đứa trẻ chín tuổi tìm thấy trong thùng rác của ngôi nhà được để trong hành lang từ cuộc đình công của những người hốt rác và chưa được đổ. Được gửi đến

phòng xét nghiệm, con dao mổ cho thấy vài vết máu cùng nhóm máu của Patric Parăng, nhưng không có dấu vân tay. Bị thanh tra Girôđông thẩm vấn, nữ y tá làm nhiệm vụ băng bó ở Bệnh viện Giắcơ Đờlaruy thừa nhận rằng, trong những nơi cất giữ dụng cụ ở phòng mổ, thiếu một con dao mổ.

Tôi đọc lại biên bản hỏi cung Ê-ma-nuy-en Fo của thẩm phán Teroa, hai ngày sau việc phát hiện con dao mổ.

Hỏi: Anh có thói quen giữ lại trong người con dao mổ khi anh ra ngoài Bệnh viện không?

Trả lời: Tất nhiên là không. Đó là điều phi lý.

Hỏi: Người ta đã tìm thấy một con dao mổ trong thùng rác cách nơi xảy ra tội ác vài mét. Anh nói gì về việc này?

Trả lời: Một sự trùng hợp. Bất kể ai cũng có thể mua được con dao mổ tại cửa hàng chuyên bán dụng cụ y tế tại đại lộ Xanh-Giecmanh.

Hỏi: Nhưng con dao này của Bệnh viện Giắcơ Đờlaruy; trong kho thiếu một con. Một người ngoài Bệnh viện lẽ nào có thể chiếm đoạt nó?

Trả lời: Thật khó, nhưng không phải không thể lấy được. Dù sao, không phải tôi.

Hỏi: Liệu anh có ý thức được rằng sự “trùng hợp ấy” theo anh nói, là hoàn toàn có thể tranh cãi chứ?

Luật sư Graxanh nói với Fo: Đừng trả lời. Rồi ông nói với thẩm phán: Thưa ông thẩm phán, thân chủ của tôi chỉ ý thức một việc duy nhất: không có gì để xem xét với con dao mổ tìm thấy trong thùng rác, anh ấy đã nói với ông rồi. Xin ông hãy tránh cho anh ấy bị coi là một kẻ ngu ngốc, một con dao mổ là vũ khí cuối cùng mà anh ta chọn nếu anh ta muốn giết một người đàn ông.

Thẩm phán Teroa: Thưa luật sư, những giả thiết của ông không đúng lúc. Xin ông hãy giới hạn vào những sự việc. Thân chủ của ông chối không lấy con dao mổ ở Bệnh viện Giắcơ Đờlaruy. Sau này chúng ta sẽ thấy vì những lý do gì khó tin anh ta.

Pôn Giôngơ ngắt việc đọc biên bản của tôi vì anh ta hỏi liệu tôi có cho phép anh ta chiều nay về sớm hơn không.

— Vì lý do gì?

Anh ta đỏ mặt, nhìn những móng tay của anh ta bị gặm mòn, anh ta cho rằng chiếc máy chữ chịu trách nhiệm về việc này, rồi cười nhả nhở làm tôi bực mình:

- Tôi theo học lớp giuđô - Anh ta nói thêm - Việc này có lợi cho tôi.
- Mỗi tuần mấy buổi.
- Chỉ một thôi.
- Còn tôi, tôi chỉ cho phép anh một lần thôi vào chiều nay.
- Được, thưa bà. Cảm ơn bà.
- Một lúc nữa, tôi sẽ tiếp bà Parăng, mẹ của Letxli Menxphin. Tôi cần cà phê.
- Bà có muốn tôi đi kiểm cà phê cho bà không? - Viên lục sự của tôi hỏi tôi.

• • •

Mặc bộ quần áo nữ đen ra ngoài chiếc sơ mi trắng và đeo kính râm mà bà chỉ bỏ ra khi cuộc thăm vấn bắt đầu. Đôi bàn tay bà đẹp cũng xanh xao như bộ mặt bà và được chăm chút. Bà hơi nhúc nhích người khi tôi hỏi bà. Giọng nói của bà trầm hậu như không nghe được nên tôi buộc phải yêu cầu bà nói to hơn.

Bà goá Parăng không phải là một nhân chứng dễ chịu. Bà ngạc nhiên thấy tôi lại muốn bà nói về tính chất mối quan hệ của bà với chồng thời gian gần đây. Không, họ không thông cảm với nhau nữa. Nhưng không phải là số phận của phần lớn những cặp vợ chồng sau vài năm kết hôn chứ? Phải. Patric có thể lừa dối bà, nhưng, vân vân... Phải, đúng là bà không biết An, con gái bà đã có chửa, nhưng không có gì chứng minh Patric chịu trách nhiệm về cái thai ấy.

— Tại sao ông ta nói dối bà sau khi gặp bác sĩ Fo là người đã cho ông ta biên bản ca mổ?

— Hẳn để giữ gìn sức khỏe cho tôi. Con gái tôi chết làm tôi tan nát cõi lòng, ông ấy biết rõ điều này. Ông ấy không muốn tôi bị dồn dập đau khổ?

— Bà sẽ làm gì nếu ông ta nói ngay với bà chuyện ấy và nếu ông ta thú nhận ông ta không đứng ngoài vụ này?

— Tôi không biết gì cả. Tôi đã kiệt sức đến nỗi không biết mình sẽ có thể làm gì.

— Bà đã làm gì trong buổi sáng ngày mừng năm tháng năm vừa qua?

— Ngày xảy ra vụ giết người ư?

— Vâng.

— Hình như tôi đã nói rồi, tôi đi mua sắm ở phố Lêvit, phố buôn bán ở phường tôi.

— Bà không có bà giúp việc thường xuyên chứ?

— Không. Adơlina chỉ đến vào đầu giờ chiều và bà ta không biết mua hàng một cách đúng đắn. Bà ấy nói tiếng Pháp rất kém và mua bất kể thứ gì. Tôi nhận việc mua sắm.

— Phố Lêvit không xa phố Tôckovin là nơi có trụ sở công ty Bất động sản của Parăng. Ngày hôm ấy bà có thể qua đó.

— Ngày hôm ấy cũng như ngày khác, tôi đều không đến. Tôi có nguyên tắc là không can dự vào những công việc kinh doanh của chồng tôi.

Bà mở túi xách tay lấy ra chiếc khăn tay vớ nhẹ vào dưới mũi.

— Thừa bà Parăng, một nhân chứng đã nhìn thấy bà vào công ty ngày mừng năm tháng năm ấy.

— Không thể có. Nhân chứng nào?

— Người đưa thư chịu trách nhiệm chuyển những thư bảo đảm. Ông ta đã nhận ra bà: ông ta thường đến nhà bà.

— Hẳn ông ta nhầm lẫn với một người khác hoặc vào ngày khác. Bởi vì có một hôm tôi đến công ty của chồng tôi, nay tôi nhớ lại, tôi đã để quên quyển ngân phiếu của tôi mà tôi đã cho Patric mượn mấy tờ một trăm frăng để mua khăn trải giường bán hạ giá.

Bà bỏ đôi kính râm ra như để tôi thấy cái nhìn của bà và chứng tỏ bà không nói dối tôi. Tôi tìm sự giống nhau về hình thể giữa bà với Letxli, con gái bà nhưng vô ích; có lẽ trong màu mắt xanh ánh thép có vẻ loé sáng. Người đàn bà trước đây đã rất xinh đẹp là Fabiên Parăng lại hiện lên nếu ta bỏ qua hai rãnh sâu chạy từ cuống mũi đến cái miệng quá nghiệt ngã.

— Tôi không nghĩ rằng người đưa thư lầm lẫn - Tôi nói - Ông ta có những điểm mốc cụ thể: những thư và những bưu phẩm bảo đảm mà ông ta

phải trao cũng như những chữ ký của người nhận.

— Tôi giữ lời khai của tôi.

Giọng nói của bà khô khan, hai bàn tay nổi gân. Lần đầu tiên tôi gặp bà, bà được hướng dẫn theo lời khuyên của luật sư biện hộ cho bà làm tội bực mình. Bà xử sự vừa là nạn nhân vừa là kẻ tấn công.

Tôi ngồi lặng im và viên lục sự của tôi nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên.

— Vui lòng cho xin cà phê, Pôn, cho cả ba người chúng ta.

— Tôi không uống - Bà Parăng nói - Bác sĩ cấm tôi uống trong thời gian này.

Tôi chờ Pôn trở lại để tiếp tục cuộc thẩm vấn. Bà Parăng cho tôi biết bà có cuộc hẹn vào giữa trưa.

— Rất tiếc - Tôi nói - Chắc chắn bà sẽ đến hơi muộn - Tôi nói thêm trong lúc đẩy chiếc máy điện thoại về phía bà - Bà có thể gọi điện cho người hẹn bà.

— Không, cảm ơn.

Ngay khi Pôn trở lại với những tách cà phê, tôi hỏi bà Parăng có phải bà biết quá khứ của ông chồng quá cố của bà không.

— Quá khứ nào?

— Lúc ông ấy chưa đến hai mươi chín tuổi khi bà cưới ông ấy. Ông ấy được đào tạo thế nào? Ông ấy có học cao học không?

— Không. Ông ấy thôi học ở ban tú tài, và lại ông ấy thi trượt. Ông ấy vào làm trong một ngân hàng tư nhân...

Tôi biết việc tiếp theo: Người ta đã sa thải ông ta vì “khiếm nhã”. Nhưng hình như bà Parăng quên chuyện này.

— Khi tôi quen biết Patric thì ông ta đang làm đại lý cho một hãng máy giặt.

— Thế nào mà ông ấy đạt được việc gây dựng một công ty Bất động sản?

— Ông ấy có vài món tiền tiết kiệm và hùn vốn với một người bạn quen biết trong thời kỳ quân ngũ. Ông ấy thuê những phòng. Ban đầu, công việc kinh doanh khá trôi chảy rồi xảy ra khủng hoảng trong bất động sản...

— Bà đã giúp ông ấy chứ?

— Về tài chính ư?

— Vâng.

— Tôi đã giúp ông ấy theo khả năng của tôi, chuyện đó là bình thường mà.

Tôi thầm nói, bà ấy có lý: Việc đó là bình thường. Nhưng thật khó cho một người đàn bà nhiều tuổi hơn chồng chấp nhận điều bình thường ấy cho mình trước khi làm cho người chồng chấp nhận điều ấy với những người khác. Bà Parăng rõ ràng khó chịu, bà đã đưa kính râm lên mũi trước khi thôi không đeo.

— Ông ấy có những kẻ thù không?

— Trong loại kinh doanh này, không tránh khỏi cạnh tranh, có thể Patric đã làm thiệt hại vài đồng nghiệp của mình. Nhưng việc đó không thể đi xa được.

— Ông ấy năng đi lại với ai? Hai ông bà cùng năng đi lại với ai?

— Tôi khá cục cằn. Patric trách tôi điều này. Rồi tôi qua nhiều năm ở Mỹ với người chồng trước của tôi và khi tôi trở về Pháp, tôi không quen biết ai, bạn bè của tôi đã lấy chồng hoặc phân tán... tóm lại chúng tôi ít tiếp khách, thỉnh thoảng vài người bạn của Patric thôi.

— Những người bạn nào?

— Nhất là đôi vợ chồng Mecxiê mà Patric quen biết trong dịp nghỉ hè ở Canơ, ngay trước cuộc hôn nhân của chúng tôi. Những người bán đồ kim hoàn có cửa hiệu ở đại lộ Madăngta. Chúng tôi cùng chơi vài ván bài Britđơ và uống rượu gin pha rum. Chúng tôi cũng tiếp người em trai của Patric, Ăngtoan và người vợ trẻ của chú ấy là Magali. Ăngtoan là bác sĩ nha khoa ở Nôđăng-suya-Macnơ.

— Bố mẹ bà thế nào?

— Bố tôi đã mất. Từ đó, mẹ tôi sống ở nhà bà chị cả tôi ở tỉnh Tua. Mỗi năm tôi đến thăm bà hai lần. Không bao giờ bà đến Pari cả.

Fabiên Parăng là người đàn bà cô đơn. Nhưng sự cô đơn hẳn không làm bà e sợ. Không cam chịu, bà mệt mỏi. Hôn nhân không đem lại kết quả cho bà, lần thứ hai cũng không hơn gì lần đầu. Bà đã mất một con gái trong hoàn

cảnh bi thảm, còn đưa con gái kia thoát khỏi bà. Bà chấp nhận sự thất bại mà không chống lại. Bà tự do.

Tôi nghĩ đến mẹ tôi, cũng theo cách của Fabiën Parăng đã lấy một người chồng trẻ hơn bà. Nhưng bố tôi đã cố gắng, chỉ ít trong mười lăm năm đầu cuộc hôn nhân đã không làm gì gọi cho bà chuyện đó. Patric Parăng là một kẻ thô lỗ và hư hỏng, nếu ông ta thành đạt có khả năng ông ta bỏ vợ. Thật rõ ràng đối với bà khi tôi không ngạc nhiên nghe bà lẩm bẩm:

— Bà biết không, Patric là một kẻ khốn nạn.

— Một kẻ khốn nạn đủ nguy hiểm để người ta xét cần phải giết kẻ đó chứ gì. Bà đã gặp bác sĩ Fo chưa?

— Không. Tôi chỉ biết anh ta đã mổ cho An thôi.

Như vậy thông tin đã không được kiểm tra. Những nhà báo không biết hôm ấy Fo quá say không thể mổ được. Bí mật của cuộc thẩm vấn không bị chê cười.

— Con gái bà quen biết anh ta. Cô ấy có nói chuyện với bà về anh ta không?

— Ít thôi. Khó khăn lắm con gái tôi mới thổ lộ tâm tình. Tôi biết nó yêu mến anh ta và nó không tin anh ta phạm tội. Và lại tôi không thấy vì sao anh ta lại giết Patric. Đúng là tôi thiếu thông tin.

Bà vừa nhìn đồng hồ đeo tay và tôi cảm thấy bà sốt ruột muốn đi.

— Hôm nay thế là xong - Tôi nói.

Bà vừa ra khỏi thì Pôn bình phẩm ngay:

— Người có bộ mặt hãm tài nhưng máu nóng. Người đàn bà này thích bọn đĩ đực.

— Hả bà ta xinh đẹp - Tôi nói - Việc đó không quên được.

— Bà ta không quên điều đó còn chúng ta coi thường.

— Khi anh ở tuổi bà ấy, Pôn...

— Ô kìa! Bà sẽ không đóng vai những bà già đấy chứ! Quanh tôi, mẹ tôi, bà bác tôi, bà tôi cùng ca điệp khúc ấy... Nhưng tôi nghĩ rằng nếu Fabiën Parăng đến công ty Bất động sản ngày xảy ra tội ác, bà ấy trở thành kẻ khả nghi.

— Không phải không tránh khỏi, Pôn ạ. Tôi đã loè bà ấy vì lời chứng của người đưa thư rất lờ mờ nhưng tôi không nói với bà ấy. Có thể ông ta nói là mừng năm, nhưng có thể là mừng bốn hay mừng sáu.

Đã mười hai giờ rưỡi và tôi đói. Bố tôi đã mời tôi ăn trưa ở một quán yên tĩnh mà ông quen thuộc, không xa Tòa án. Trước hết tôi đến xe của mình mà Caretxơ đang đợi tôi, tôi cho nó đi đái ở một rãnh lề đường, thành tích mà cứ ba lần nó mới đạt được một. Rồi nó gặm khan hai chiếc bánh ngọt lấy từ hộp đựng các thứ lặt vặt của tôi ở xe rồi nó trở lại ghế sau nằm lăn ra đợi tôi.

Bố tôi đến trước tôi và tôi nhận thấy ông đứng lên khi thấy tôi bước vào phòng. Ông hôn lên trán tôi và cho tôi cảm thấy mùi thơm oải hương trong lúc cạo mặt buổi tối của ông. Bố tôi đẹp trai, vóc dáng như tiểu phu và cũng thanh lịch như diễn viên đang biểu diễn, có nghĩa là hơi quá để có giá trị. Chúng tôi cười với nhau qua chai rượu vang mà ông mặc nhiên đã đặt trước, biết rằng tôi sẽ ăn những con hào.

— Con có bộ mặt khó coi - Ông nói và đưa cho tôi bản thực đơn - Sau món hào, bố khuyên con ăn món nhồi vỏ sò Xanh-giắc. Buổi sáng của con diễn ra thế nào?

— Rất bình thản. Con sẽ ăn miếng cá lòn bơn để con nhớ tới tuổi thơ của mình.

— Con rút ra được gì ở toàn bộ kỷ niệm ấy?

— Nỗi buồn phiền. Tuổi thơ mạ vàng nhưng buồn phiền. Con muốn có một đứa em gái hoặc em trai, tại sao không. Dẫu sao đó là sự đồng lõa. Con rất cô đơn.

— Bởi vì con biết điều. Hầu như bố muốn thấy con làm những điều đại dột. Mà không. Con học hành nghiêm chỉnh và hạn chế những thú vui của con. Con làm bố hơi sợ đấy.

— Không, bố coi thường chuyện đó.

— Một cảm tưởng kỳ lạ làm sao! Bố quan tâm nhiều đến con hơn con tưởng. Hãy hỏi mẹ con xem, bố làm phiền bà vì mối lo lắng của bố đối với con.

— Nếu con có thể tin bố...

Ông nhìn tôi với nụ cười thoải mái, nụ cười mà ông chỉ phô ra trong những dịp lớn khi ông thắng một vụ kiện chẳng hạn, hoặc khi một đồng nghiệp mà ông không ưa bị báo chí chỉ trích. Bố tôi không có gì bí mật cả và tình yêu của ông đối với tôi như bãi biển hiền hoà ngập ánh nắng mặt trời, ông đã cho tôi những hạnh phúc lớn của đời tôi.

— Hãy nói với bố về Fo của con - Ông nói với tôi - Thái độ xử sự của anh ta thế nào?

— Yếu đuối. Chiều nay con phải gặp lại anh ta cùng luật sư của anh ta. Buyxông làm con sợ.

— Con sợ là có lý. Ông ta sẽ bắt nạt.

— Con tin rằng ông ta sẽ rất yêu mến con.

— Đúng thế. Ông ta sẽ cố cho con một bài học:

Run sợ.

— Bố quá đáng...

— Vừa thôi. Buyxông là một diễn viên tồi, vả lại như tất cả chúng ta. Chúng ta là những diễn viên kịch thất bại. Lợi thế duy nhất của chúng ta là chúng ta biết luật.

— Bố có tin rằng Fo đã nói với Buyxông rằng anh ta là thủ phạm... hoặc vô tội không?

— Bất kể anh ta có nói gì thì Buyxông cũng không muốn biết, không một luật sư nào muốn biết có phải thân chủ của mình là thủ phạm hoặc vô tội cả. Đó sẽ là điều bất lợi trừ phi tội phạm rõ ràng, hiển nhiên. Nhưng trong trường hợp này, Fo luôn phủ nhận. Bố không tin vì lẽ gì hôm nay anh ta sẽ thú nhận.

— Con không tin là anh ta phạm tội và điều này làm con buồn phiền.

— Phải chăng con muốn nói rằng Buyxông thích những hồ sơ khó khăn lại còn tuyệt vọng. Như ông thầy đã đào tạo ông ta, giáo sư Florid. Con không sinh ra ở thời kỳ vẻ vang của Florid, nhưng con đã nghe nói tới những vụ kiện của ông ấy, nhất là vụ kiện mà ông ấy đã biện hộ ở Thụy Sĩ trong đó ông bảo vệ một luật sư bị kết tội đã giết người tình của chính tình nhân của mình. Florid đã chói sáng nhưng kỳ lạ thay việc đó đã diễn ra chống lại ông: những người Thụy Sĩ nhỏ bé ở Đoàn luật sư không tha thứ

cho ông đã cho họ có thể nói là một bài học ra trò và họ đã tác động đến hội đồng bồi thẩm.

— Nhưng bị cáo thế nào?

— Có khả năng y là thủ phạm. Y đã chứa chất những sự vụng về như Fo của con, thế nhưng đó là một luật sư. Y đã để lại dấu vết khắp nơi và đã làm điều ngu ngốc là nhuộm tóc sau vụ giết người, nhằm những nhân chứng không nhận ra y. Bố nghĩ rằng y bị kết án bảy năm tù ở vụ này. Điều đó không muốn nói lên điều gì cả. Hoặc giả y là thủ phạm và tù chung thân vì có dự mưu. Hoặc giả người ta tin y là vô tội và thế là trắng án.

— Bố đang nói với con điều gì khi so sánh Graxanh Florid với luật sư Buyxông?

— Con đã hiểu rất rõ: Bố không biết có phải một người lão luyện ở Đoàn luật sư cũng sẽ thuyết phục tốt như một con sói non qua vụ kiện. Nhưng trong lúc thẩm vấn, Buyxông sẽ không tặng con món quà chứ.

— Tóm lại, bất hạnh thật sự thuộc về con.

— Đừng thối phồng. Buyxông sẽ cho con cơ hội để vật lộn, việc đó không thật tồi tệ đâu. Con có muốn ăn tráng miệng không?

— Không, cảm ơn bố. Một tách cà phê thôi.

— Con vẫn luôn uống nhiều cà phê ư?

— Đó là thứ ma túy duy nhất của con, với thuốc lá.

Bố tôi ký giấy thanh toán tiền ăn mà không buồn nhìn vào đó, như tôi thường thấy ông làm thế. Tôi hỏi ông có phải ông vẫn còn nhân tình không, làm ông ngạc nhiên.

— Tất nhiên. Con thấy bố hết duyên rồi sao?

— Trái lại. Do đâu mà con hỏi.

— Con hãy yên trí, việc đó không đi xa đâu.

— Chính là phải làm mẹ yên tâm.

— Mẹ con không cần đâu. Bà ấy biết rằng trước hết bố cần bà. Thế là đủ cho bà ấy rồi.

Tôi không tin chắc điều ấy như ông nhưng tôi im lặng. Ông không hiểu mẹ tôi hơn là bà hiểu ông. Và có lẽ chính vì thế mà...

Bên ngoài trời nắng chói chang tấp vào chúng tôi nên tôi chạy về xe của tôi để xem có thật nó không bị phơi ra nắng, trường hợp nào thì con Caretxơ có nguy cơ chết ngạt. Nhưng không, con chó của tôi nằm lăn trên ghế, trong bóng râm. Tôi cho nó ra dắt nó đi chơi tới tận Toà án và trao cho người gác. Nó sẽ ngoan ngoãn đợi tôi trong một góc phòng là nơi nó có một cái khăn và một xô nước mát.

Khi tôi trở lại văn phòng của mình thì Pôn đang gọi điện thoại cho một bạn trai. Pôn có tới chục bạn chỉ tiếp xúc qua trung gian hệ thống viễn thông của Toà án. Tôi mở hồ sơ Fo để chuẩn bị thẩm vấn. Người bác sĩ phẫu thuật trẻ thấy vụ này thế nào? Tôi thấy câu hỏi này là chủ yếu. Khi tôi thấy anh ta vào văn phòng, tôi thầm nghĩ qua mỗi lần mà Fo mất hết vẻ hiếu chiến tôi còn lo lắng hơn là anh ta hung hăng. Có gì ẩn sau vẻ ngoài bình thản của anh ta? Một quân bài bất khả kháng mà anh ta sẽ rút ra vào lúc chót chảng, có lẽ để làm cho tôi hết sức kỳ cục ư...

Tôi chú tâm vào những chứng cứ cụ thể: chiếc giày mà người ta tìm thấy tại nhà anh ta, để có những vết máu của nạn nhân; những dấu vân tay của anh ta trên những nắm đấm cửa và trên tường; con dao mổ thiếu trong phòng mổ và được tìm thấy trong thùng rác; những lời nói dối của anh ta, động cơ của anh ta: ngăn Parăng tấn công Bệnh viện và qua hậu quả gián tiếp, tránh một cuộc điều tra sẽ phát hiện anh ta quá say không thể mổ cho An Menxphin... Tuy nhiên, tôi hoàn toàn không bị thuyết phục.

Tôi quay về phía Pôn đã thôi nói chuyện ở điện thoại.

— Anh nghĩ gì về Ê-ma-nuy-en Fo?

— Tôi ư?

Anh ta vờ ngạc nhiên, nhưng đằng sau nụ cười của anh ta, tôi nhận thấy một sự tự phụ nào đó.

— Phải, anh ấy. Anh biết rõ anh ta hơn tôi vì anh đã gặp anh ta và nghe anh ta nói từ đầu.

— Tôi không thích ở vào địa vị của anh ta.

— Rồi rồi. Đừng làm tôi mất thì giờ. Tôi hỏi anh nghĩ gì về anh ta.

— Anh ta xuất phát sai và tự bảo vệ một cách vụng về, điều đó làm cho tôi có cảm tình với anh ta.

— Còn ngoài môi thiện cảm đó thì sao?

— Anh ta đã bước vào địa ngục: anh ta đã giết Parăng. Phải, anh ta đã giết ông ta, tôi tin như vậy. Anh ta đã dùng con dao mổ để cứu động mạch cảnh của gã đã đực đẹp mã. Một việc làm có hiệu quả vì hằng ngày anh ta dùng đến nó. Anh ta đã chuyển từ nghệ thuật phẫu thuật đến giết người. Một sự trượt điên rồ.

— Anh trở thành nhà thơ trữ tình đấy, Pôn ạ.

— Chà! Đây là kẻ sát nhân tạm được đầu tiên của tôi. Những kẻ khác mà tôi có dịp trông thấy và nghe đã không làm tôi quan tâm, những đồ vô dụng, những bọn cướp không có trí tưởng tượng. Bác sĩ Fo có cá tính độc đáo, ta cảm thấy anh ta có trình độ học vấn cao và ở anh ta có một hậu thuẫn rất phong phú. Nếu anh ta giết người thì đấy là một tai họa trong cuộc đời anh ta, một phút hoàn toàn lệch lạc. Khốn thay, vì con dao mổ, ta phải nhận định có dự mưu và đó là điều làm tôi ngạc nhiên.

Một lúc sau, Ê-ma-nuy-en Fo được đưa vào cùng với luật sư của anh ta, luật sư Buyxông. Mặt anh ta xám ngoét như phần lớn những can phạm. Anh ta ăn mặc chững chạc trong bộ y phục màu hạt dẻ nhưng chiếc áo vét hầu như quá rộng đối với thân hình gầy guộc của anh ta. Cao lớn mạnh khỏe, sắc mặt tươi tắn, luật sư Buyxông về mặt thể hình lộ vẻ tương phản khá gây xúc động. Tôi lật lại hồ sơ bằng cách bắt đầu từ chuyến Patric Parăng đến gặp bác sĩ Fo sau cái chết của An Menxphin.

— Đã có chuyện gì xảy ra khi ông Parăng đến tìm ông sau cái chết của con ghê của ông ta?

— Ông ta yêu cầu tôi vài lời giải thích, tôi đã trả lời ông ta khá nhanh nhưng ông ta có vẻ vội nên tôi đã không ép.

Giọng nói anh ta nhẹ nhàng, hầu như trầm xuống và trong khi nói, Ê-ma-nuy-en Fo nhiều lần quay về phía luật sư của mình nhưng ông này tỏ vẻ rất thản nhiên.

— Vì sao ông muốn tránh né?

Luật sư Buyxông ngồi lún sâu vào ghế bành.

— Hầu như thân chủ của tôi không biểu lộ ý muốn tránh né nào cả. Vậy vì sao có câu hỏi này?

— Bởi vì nó quan trọng, thưa luật sư, câu trả lời cũng vậy.

Im lặng. Rồi bác sĩ Fo thoát ra khỏi sự giữ gìn ý tứ trước khi luật sư của anh có thể phản ứng.

— Tôi biết Patric Parăng muốn gì, nhưng tôi không hề có thì giờ để tranh luận dài. Lúc ấy tôi cho ông ta biết những sự việc tàn nhẫn. An Menxphin không phải chết trong lúc phẫu thuật viêm ruột thừa mà do cô ấy chữa ngoài dạ con gây nên băng huyết tai hại.

— Do sai lầm chẩn đoán ư?

— Vâng. Thuộc về bác sĩ cấp cứu đã gửi cô ấy tới chúng tôi.

Chính đây là điểm yếu. Ê-ma-nuy-en biết điều này. Khi anh nói “gửi đến chúng tôi”, anh biết rằng tối hôm ấy anh không ở trạng thái mỗ được kể cả chẩn đoán. Luật sư của anh ta cũng biết như vậy và ông dò xét thái độ của tôi.

— Đúng ra, ông “văng mặt” hoặc gần như thế khi An Menxphin được chuyển vào phòng phẫu thuật. Sau đó, người ta nói với ông rằng đó là chẩn đoán sai lầm, nhưng ông không thể khẳng định chính bản thân ông nhận thấy điều đó.

Luật sư Buyxông can thiệp:

— Một cơn khó ở đã ngăn thân chủ của tôi mỗ. Do lương tâm nghề nghiệp, bản thân ông ta cũng nói là mình không đủ thẩm quyền. Nhưng khi ông ta cảm thấy khá hơn, ông ấy đã chẩn đoán là chữa ngoài dạ con qua báo cáo của phẫu thuật viên và người gây mê.

Thế đó! Sự say rượu mê man của Ê-ma-nuy-en Fo trở thành “cơn khó ở”. Hay hơn: Fo tỏ rõ là một bác sĩ phẫu thuật mẫu mực lại từ chối mỗ.

— Hãy cho tôi biết - Tôi nói với bác sĩ Fo - điều gì đã gây nên sự khó ở ấy.

— Đừng trả lời - Luật sư Buyxông nói chen ngang.

Fo hầu như co rúm người trên ghế.

— Đây, tôi sẽ nói thay ông ấy - Tôi nói - Bác sĩ Fo say đến mức không ý thức được người gây mê, người sinh viên Y khoa nội trú năm thứ nhất và bà nữ y tá trực đêm đã nói gì quanh giường mình.

— Ông ấy đã uống một cốc uytxki, có thể là hai mà ông ấy lại không bao giờ uống rượu - Luật sư Buyxông trả lời - Cơn khó ở là do đó. Bà y tá trực đêm và người gây mê đã hốt hoảng để quên cả chăm sóc thân chủ của tôi. Tôi không dồn ép họ mà chỉ dừng lại những sự việc.

— Nếu tôi căn cứ vào lần thăm vấn bác sĩ Fo mới đây nhất thì những sự việc có sắc thái hoàn toàn khác vì ông Fo đã thú nhận là “Tôi quá say nên không thể mổ được”.

— Hẳn ông ấy nghĩ thế. Thực tế, ông ấy ngất xỉu.

Tôi khâm phục sự cả gan của luật sư Buyxông nhưng đồng thời tôi cảm thấy ngấm ngấm tức giận.

— Thưa luật sư - Tôi nói - Ông đang không biện hộ đấy chứ.

— Không - Ông ta cười, trả lời - Tôi dừng lại sự thật.

— Dẫu sao chẳng nữa, bác sĩ Fo, bà nữ y tá trực đêm, người gây mê và chàng sinh viên Y khoa nội trú năm thứ nhất đã xét thấy tốt hơn cả là che giấu sự thật ấy vì nói ra không hay chút nào.

— Họ đã phản ứng có thiện chí. Một phản ứng có hiệu quả.

— Nhưng trước hết họ đã nói dối cảnh sát và thẩm phán Teroa.

— Hẳn là sự vụ về gọi được sự độ lượng hơn là sai lầm nghề nghiệp.

— Thưa luật sư, tôi xin nhắc ông rằng tôi đang hỏi bác sĩ Fo và tôi rất muốn bản thân ông ấy trả lời.

— Tôi nói dối bởi vì tôi sợ - Ê-ma-nuy-en Fo nói - Người ta kết tội tôi về một tội ác mà tôi không phạm phải và tôi tuyệt vọng.

Anh ta ứa nước mắt và tôi lợi dụng sự bối rối của anh ta để lại hỏi sự tiếp xúc đầu tiên của anh ta với Patric Parăng diễn ra thế nào.

— Ông ta hỏi tôi An Menxphin chết thế nào. Tôi nói với ông ta rằng có sự sai lầm về chẩn đoán, rằng vấn đề là chữa ngoài dạ con và cần không để mất thời gian. Đã quá muộn để cứu cô ấy, vì băng huyết quá trầm trọng.

— Ông ta phản ứng thế nào?

— Bình thản. Ông ta không tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi đã cho ông ấy báo cáo ca mổ và ông ấy đọc trước mặt tôi, hỏi tôi vài điều cụ thể về một số từ ngữ y học. Rồi ông ta ra đi rất nhanh.

— Nếu ông ta yêu cầu anh giữ bí mật việc chẩn đoán để không làm mẹ và chị An Menxphin hết hoảng thì ông sẽ làm gì?

— Ông ta chỉ là Bố dượng. Bà mẹ và cô chị có quyền biết sự thật. Nhưng ông ta không yêu cầu tôi nên tôi đã nói với Letxli Menxphin những gì tôi biết.

Fo đã lấy lại được sắc mặt và niềm tin nào đó. Luật sư Buyxông nhìn thân chủ của mình với ánh mắt của tình cha con nhưng tôi cảm thấy ông sẵn sàng can thiệp để ngăn mọi câu hỏi nguy hiểm.

— Bác sĩ Fo - Tôi nói - Letxli đã hai lần đến Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy cố tiếp kiến ông. Tại sao ông không tiếp cô ấy?

— Tôi không có thì giờ, vả lại tôi đã gặp bố dượng cô ấy rồi. Tôi thấy không cần phải nhắc lại.

— Nhất là ông sợ cô ấy hỏi ông những điều cụ thể đặt ông vào tình trạng bối rối chứ gì.

Luật sư Buyxông chồm lên:

— Thưa bà thẩm phán, những lời suy diễn của bà không thể chấp nhận được và hoàn toàn vô cớ.

— Chúng càng có căn cứ hơn thế - Fo nói - Khi tôi gặp Letxli Menxphin, tôi đã không ngần ngại nói với cô ấy những gì đã xảy đến với em gái cô ấy.

— Nhưng ông đã không nói rõ với cô ấy rằng ông không phải là người mổ.

Luật sư Buyxông nhún vai và nói:

— Kết quả vẫn thế thôi.

— Ông không biết gì hết - Tôi nói giọng mạnh mẽ - Bác sĩ Fo có nhiều kinh nghiệm hơn phẫu thuật viên đã thay thế ông ấy, đó là điều chắc chắn.

— Tình cảnh tuyệt vọng - Fo nói xen vào - Cần kiểm máu để truyền nhưng trước lễ Phục sinh với số nhân viên giảm, đó là một cuộc chạy đua với thời gian.

— Sự cộng tác của ông thật quý - Tôi dè dàng nói.

Luật sư đưa cặp mắt căm hận nhìn tôi. Ông đóng vai trò của mình hầu như một cách biếm họa. Tôi còn đặt ra vài câu hỏi cho thân chủ của ông mà

ông xét thấy không cần can thiệp. Ê-ma-nuy-en trả lời với vẻ mệt mỏi không chút vờ vĩnh. Cho dù anh có được miễn tố, hôm nay hầu như không thể có được, thì anh biết rằng sự nghiệp của anh cũng bị nguy hại khủng khiếp. Anh ta hoàn toàn dựa vào sự nghiệp của mình. Điều gì còn lại với anh? Tôi đã thấy nhiều người bị buộc tội đã tự tử vì lý do còn ít hơn thế này. Và đây chính là điều làm tôi lo sợ. Fo đã có những lúc nổi loạn khó xác định, nhưng anh lập tức lại rơi vào tình trạng bối rối. Tôi không muốn dồn ép anh. Tôi chỉ cố thấy rõ sự việc. Thế mà tôi thấy động cơ của anh ta yếu ớt và tôi biết rằng luật sư Buyxông chơi đến cùng con bài này. Giờ đây tôi cần tìm cách thuyết phục về việc con dao mổ.

— Cần công nhận rằng rất hiếm khi xảy ra mất mát dụng cụ tại bệnh viện - Bác sĩ Fo nói - Cá nhân tôi không bao giờ “mượn” dụng cụ cả. Nếu tôi cần một con dao mổ cho việc riêng tư, tôi sẽ đến đại lộ Xanh-Giecmann là nơi người ta bán bất kể thứ gì thuộc loại dụng cụ phẫu thuật.

— Ông sẽ gánh chịu rủi ro làm mình bị chú ý.

— Càng ít hơn bằng cách mượn nó ở Bệnh viện - Luật sư Buyxông nói chen vào.

— Dẫu sao, tôi không ngu ngốc ném nó vào thùng rác mà người ta có thể tìm thấy - Thân chủ của ông nói.

— Bác sĩ Fo ạ, những tên tội phạm hình sự thông minh nhất thường làm những điều ngu ngốc ghê gớm khi chúng hoảng loạn.

Luật sư Buyxông cười mỉa gây xúc động cho tôi hơn cái nhìn căm hận của ông trước đó.

— Bác sĩ Fo, ông có thể nói lại với tôi bằng cách quên đi những lời dối trá ban đầu, điều gì đã làm ông quyết định đi gặp Patric Parăng tại công ty của ông ta?

Anh thờ dài, quay về phía luật sư của anh, ông này gật đầu khích lệ anh.

— Tôi có cuộc nói chuyện với Letxli Menxphin. Letxli nổi khùng và tin chắc bố dượng cô là người chịu trách nhiệm về cái thai của em gái cô. Bản thân tôi cũng thú nhận rằng có nhiều khả năng chuyện đó là thực. Nhưng cô ấy không có một chứng cứ nào chắc chắn cả và tính nhờ đến sự

can thiệp của một thám tử tư. Theo tôi nghĩ, việc đó tỏ ra phi lý và còn nguy hiểm nữa.

— Nguy hiểm cho ai?

— Cho mọi người, kể cả tôi. Vậy là tôi quyết định mà không hỏi ý kiến cô ấy, đến báo cho Patric Parăng. Nếu ông ta không dính dáng gì đến cái thai ấy, có thể ông ta biết chứng minh và vụ việc dừng tại đây.

— Ông có thể gọi điện thoại cho ông ấy.

— Thật khó nói những chuyện như thế này qua điện thoại.

— Ông có thể yêu cầu ông ta một cuộc gặp gỡ.

— Chắc chắn ông ta sẽ nghi ngờ. Tôi đã hành động trong cơn xung động.

Anh ta vừa thốt lên từ “cơn xung động” thì anh ta đưa cặp mắt khiếp sợ nhìn luật sư của mình.

— Hãn bác sĩ Fo muốn nói rằng ông ấy không chịu khó suy nghĩ trước - Luật sư Buyxông sửa lại - Hành động của ông ấy là tự nhiên.

— Cho phép tôi nghĩ trái lại - Tôi nói - Được. Vậy thưa ông Fo, ông đã đến công ty. Mời ông nói tiếp.

— Thế là tôi bước vào. Không có ai trong văn phòng, kể cả phòng trong.

— Ông có gọi không?

— Có, tôi gọi và không thấy ai trả lời, tôi đi vòng trong các phòng và tôi máy móc mở cửa nhà vệ sinh.

— Sáng kiến lạ lùng thật. Ông đã gọi, không ai trả lời và ông đã mở cửa nơi kín đáo...

— Thân chủ của tôi đã nói rõ là ông ấy máy móc làm thế - Luật sư Buyxông xen vào - Hiện tượng tự động đơn thuần.

— Chúng ta công nhận điều này. Thế rồi ông làm gì nữa?

— Không gì cả. Tôi không làm gì hết. Tôi đứng trước mặt một người đàn ông bị cắt cổ. Máu ở khắp chỗ và ông Parăng đã chết. Thật khủng khiếp và tôi sợ. Tôi bỏ đi.

— Phản ứng của một công dân trên mọi sự nghi ngờ là gọi cảnh sát.

— Tất nhiên. Nhưng tôi đang ở trạng thái choáng váng.

— Bác sĩ Fo, xét cho cùng, tôi sẽ hiểu được điều đó ở một người bình thường nào đó chưa bao giờ nhìn thấy xác chết, nhưng không thể chấp nhận được đối với một bác sĩ phẫu thuật hằng ngày đối mặt với máu và cái chết.

Luật sư Buyxông đặt một bàn tay lên vai thân chủ của mình để làm yên lòng rồi ông nói:

— Một bệnh nhân trên bàn mổ và nạn nhân của một vụ giết người là hai cảnh tượng khác nhau. Bác sĩ Fo không chuẩn bị tinh thần trước cảnh giết người ấy. Ông ấy đã nói với bà và nhắc lại là ông ấy hoảng loạn. Đây là một sai lầm, nhưng là sai sót có thể hiểu và tha thứ được.

— Không, thưa luật sư, không tha thứ được. Công nhận là ông ấy nói thật, nhưng ông ấy đã suy nghĩ kỹ cố ý làm lệch hướng điều tra và nhiệm vụ của cảnh sát.

— Tôi nhận thức được điều này - Fo nói - Nhưng tôi không có gì để xem xét về vụ giết Patric Parăng cả.

Đột nhiên anh bật khóc, những tiếng nước nở nặng nề bật ra từ lồng ngực anh ta làm tôi bối rối. Luật sư Buyxông không nhúc nhích, ông ta nhìn thân chủ của mình như quan sát một con vật bị thương. Thời gian trôi qua chậm chạp trước khi những tiếng nước nở ấy trở thành những tiếng thở rên.

— Xin bà thứ lỗi cho tôi - Cuối cùng Ê-ma-nuy-en Fo nói.

Luật sư Buyxông đứng lên làm tôi tức giận về thái độ này, có thể nói ông ta buộc tôi ngừng cuộc thẩm vấn mà tôi còn muốn tiếp tục.

— Tốt hơn cả là tiếp tục cuộc thẩm vấn vào ngày mai - Tôi nói.

— Tôi biết ơn bà đối với thân chủ của tôi - Luật sư Buyxông tán thành.

Một lúc sau, khi cửa văn phòng tôi khép lại, Pôn thốt lên:

— Diễn tiết mục thất vọng thật tuyệt! Rất đúng lúc. Gã Fo này còn lâu mới là kẻ ngu ngốc.

— Tôi tin rằng anh ta thật sự tuyệt vọng.

Pôn nhìn tôi vẻ giễu cợt.

— Bà đã núng thế phải không?

Tôi vợ lấy những ghi chép của tôi bỏ vào cặp để đem về nhà làm việc. Sự có mặt của Pôn làm tôi mất tập trung tư tưởng. Dẫu sao, tôi không có cuộc hẹn khác vì tôi dự định thẩm vấn lâu hơn.

— Nếu có ai hỏi bà? - Pôn hỏi.

— Ở nhà tôi. Mong rằng người ta không ngần ngại gọi điện cho tôi.

Anh ta sẽ có thể về sớm để học võ judô và nụ cười thoải mái của anh ta đã thiếu mọi vẻ đạo đức giả.

Xin lại con Caretxơ; để bộc lộ niềm vui được gặp lại tôi, con chó có vẻ nhảy nhót điệu rumba và tôi nói chuyện một lúc với người gác cổng. Ông ta năm mươi tuổi có mái tóc đen nhánh nên người ta cho rằng nhuộm nếu mái tóc ấy thuộc về một diễn viên. Giọng nói Pari của ông làm tôi vui. Ông nhìn công lý qua kinh nghiệm của ông ở đường pít và bê tông vì trước khi đến ở đây, ông ở trong một chung cư tại Xanh Đơnit. Đối với những tội phạm trẻ, ông có sự phán xét đúng đắn và không thiếu mị dân.

— Tôi trông thấy chúng diều qua, khoá còng ở cổ tay - Ông nổi nóng - Tôi tự nhủ mình có thể là một kẻ trong bọn chúng. Cái vũ trụ bằng bê tông ấy thật kinh khủng, đó là nơi bát nháo. Người ta nghiền ngẫm sự thất vọng và thử trốn thoát bằng bạo lực.

Tôi hỏi ông có phải ông đã thấy một giải pháp.

— Không. Dầu sao không phải ngay lúc này. Ở đây chỉ có thể có những giải pháp nhỏ thuộc cá nhân. Tôi đã tìm thấy một giải pháp tuy không nổi tiếng nhưng nó tránh cho tôi khỏi nhà tù.

Rồi ông nghiêm nghị nhìn tôi.

— Công việc của thẩm phán đối với một phụ nữ không phải quá khắc nghiệt ư?

— Rất lý thú.

— Ừa. Nhưng anh bạn nhỏ trong tất cả chuyện này, bà xếp anh ta vào đâu?

Tôi cười tránh né trả lời, đã đến lúc dắt con Caretxơ đang sốt ruột đi ra. Người gác cửa thân mật vỗ nhẹ vào mông nó và chúng tôi đã ở trên vỉa hè có những mùi hấp dẫn đối với nó nhưng hôi thối đối với tôi. Tại sao lại cần có những người vây quanh mình, những người thân thiết nhất và cả thân nhân có những quan hệ bình thường nhìn tôi như thể tôi là một kẻ tàn tật vì cuộc sống tình ái của tôi hầu như là con số không?

Mẹ tôi nói với tôi như thế là không bình thường. Bố thì lấy làm tiếc, cho là kỳ lạ. Phần lớn các bạn tôi thì khẳng định là ngớ ngẩn. Người gác Toà án nói một cách hình bóng là lập dị. Còn tôi? Hầu như tôi có lời nói của tôi. Nhưng tôi không tìm được từ nào có thể diễn tả rõ ràng sự hời hợt ấy mà tôi cảm thấy thiếu mọi mối liên hệ tình cảm và tình dục.

Tôi đã cho nhiều, có thể nói như thế khi nhớ lại cuộc hôn nhân của tôi mà phần lớn thời gian tôi cố không nghĩ tới nữa. Phải chăng mùa xuân tuyệt vời này đang trùn lên tôi một hơi ấm làm tôi đắm chìm vào những kỷ niệm đau đớn. Tôi nhìn thẳng vào cuộc sống hiện tại của tôi và thấy quá đủ rồi. Tôi đang có trong tay tương lai của một bác sĩ phẫu thuật trẻ và tôi không muốn mắc một sai lầm nhỏ nhặt nào. Tội phạm hay vô tội, anh ta vẫn gọi nên trong tôi lòng trắc ẩn làm tôi bối rối. Tôi nghĩ tới anh ta, đến cuộc đời tan vỡ của anh ta trong khi tôi tiến về chiếc xe của tôi, bị con Caretxơ, một con chó không dễ bảo lôi đi. Nó kéo tôi về phía mùi nước tiểu mà nó sung sướng hít lấy hít để. Đột nhiên, dưới màu xanh không dứt của bầu trời trên đầu, tôi tin chắc rằng luật sư Buyxông đã tin Ê-ma-nuy-en là tội phạm. Hơn nữa, ông ta sẽ nghi ngờ, sử dụng mọi thủ đoạn nghề nghiệp để thử cứu thân chủ của mình.

Fabrixơ, con trai ông ta có sự khâm phục mù quáng đối với Bố mình và người bố có sự mù quáng kỳ lạ liên quan tới con trai mình không có những phẩm chất mà ông ta gán cho con và sẽ không bao giờ là một luật sư giỏi, đó là rõ ràng. Anh ta quá mềm yếu, quá ngông cuồng, ương ngạnh quá đáng và thiếu cận, chỉ ít đó phải chăng là những lời lẽ người ta nói ở Toà án và tôi có xu hướng tin vào những lời lẽ đó vì bố tôi là người đầu tiên khẳng định điều này. Theo Letxli Menxphin, “Anh ta bám dai như đĩa đói nhưng tử tế”. Tôi chưa tới ba mươi tuổi và tôi thấy những cô gái tuổi mười tám hầu như ở một hành tinh khác. Tất nhiên tôi có kinh nghiệm rất non nớt về hôn nhân. Tất nhiên cũng vì nghề nghiệp của tôi cho phép tôi đối đầu với những trường hợp bi thảm và thâm nhập vào đời sống riêng tư của những công dân ở trên mọi sự nghi ngờ.

Tôi tin chắc rằng chiếc xe của tôi sẽ không đi nổi. Một nhóm người đã vây quanh xe trong khi tôi vất kiệt sức bộ khởi động xe và Caretxơ sủa

nhưng không vì thế mà làm nản lòng những kẻ tò mò.

Một người đàn ông trẻ đề nghị được xem dưới nắp xe và tôi để anh ta hồi hả làm một lúc rồi anh ta nói với tôi: “Đi thôi”, và xe chạy. Tôi cảm ơn anh và anh đề nghị tôi có thể cho anh xuống Xanh Giecmanh-đề-Prê không. Đi Xanh-Giecmanh, nếu Caretxơ không làm anh ta sợ. Nhưng không, anh không sợ gì hết mà còn đề nghị tôi đi uống với anh một cốc... Qua tiếng thở dài, tôi bị cảm dỗ, nhưng không. Không. Anh khẩn khoản và thật sự đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh. Anh có vẻ dễ thương nhưng tôi nghi ngờ những người đàn ông dễ thương. Dứt khoát là không. Trước khi xuống xe, anh hỏi số điện thoại của tôi. Tôi nói dối bằng cách nói rằng tên tôi có trong niên bạ điện thoại.

— Tên bà?

Tôi lại định nói dối, nhưng mặc kệ, tôi nói: “Florăngxơ Lariơ,” và tôi cho xe chạy trước khi anh ta có thể ghi tên tôi. Caretxơ nhảy lên ghế trên, ngồi bên tôi, tôi có cảm giác nhìn thấy nó cười. Về con chó của tôi, tôi chờ đợi tất cả, gồm cả cái không thể có được. Mẹ tôi bảo tôi ác ý, chính vì một người đàn ông mà ta cần chờ đợi tất cả. Như thế bà đã thoả mãn. May thay, tấm gương của bà dùng làm tay vịn cho tôi.

Ngoại trừ đồng lương của tôi rất khiêm tốn, nhưng không bao giờ tôi than phiền, nghề nghiệp của tôi có những lợi ích mà lợi ích chính là sự đối lập kiên trì giữa cuộc sống những can phạm của tôi với cuộc sống của tôi. Mỗi khi tôi ra khỏi Tòa án, tôi say sưa về sự tự do của mình, về khả năng hành động theo ý riêng mình cho dù có lướt qua tính phi pháp.

Trong khi tôi mua vài món tại cửa hàng thực phẩm khô quen thuộc, nhìn thấy một quả bưởi, đột nhiên tôi nhớ tới một ý nghĩ chớp nhoáng mà đêm trước đã gợi cho tôi một lúc quá ngắn để tôi giữ chặt lấy ý tưởng ấy trong đầu óc của tôi để có thể nhớ lại khi thức dậy. Ý tưởng này là điều tin chắc duy nhất của tôi, nhắc tôi đã bỏ qua trong lúc đọc hồ sơ một chi tiết rất quan trọng, có thể nói là một điểm thiếu sót trong việc tiến hành điều tra.

Tôi bị thu hút đến nỗi gã nhân viên bán hàng trẻ phải nhắc tới ba lần “Hết rồi chứ?” trước khi tôi phản ứng. Tôi đã trả tiền khi nhận những gói thức ăn cho con Caretxơ thế mà tôi lại lấy ví ra mua hai gói và cười ngớ

ngắn trước câu nhận xét của chủ hàng thực phẩm: “Hôm nay đầu óc bà để đầu đầu”.

Đâu đâu ư, không. Đầu óc tôi hầu như không bao giờ rời khỏi những hồ sơ của tôi, ngay cả khi tôi ngủ. Và trong đầu óc tôi, hồ sơ về Fo là ưu tiên. Khi trở về nhà, tôi thầm nhủ là buổi tối nay của tôi sẽ bị xáo trộn bởi “ý tưởng sao băng” này bị trí nhớ của tôi che khuất. Thử xua đuổi ý tưởng ám ảnh ấy ra khỏi đầu óc cũng vô ích như buộc Caretxơ nhịn ăn. Con chó cái của tôi lập tức đi vào bếp cuồn cuộn nhiệt khua cái đĩa bằng chất dẻo ở đó để nhắc tôi cho nó ăn. Tôi trộn thứ thức ăn mà nó ưa thích. Caretxơ ăn ngẫu nhiên như sợ tôi cướp mất đồ ăn của nó.

Ngồi trong một chốn mà tôi gọi là “phòng”, trên chiếc tràng kỷ đã lún, tôi hút thuốc trong lúc cố bình tĩnh suy nghĩ. “Đặt năm tất cả ra - Bỏ tôi nói với tôi thế khi tôi chuẩn bị một kỳ thi sát hạch - rồi cố tìm một dây dẫn”... Không có dây dẫn nhưng có một loạt suy diễn đưa tôi đến kết luận này: một nhà phân tích tâm lý chắc chắn có thể giúp tôi những lời khuyên. Tôi quen biết một người thuộc về những mối quan hệ của tôi là người đàn bà có chồng mà tôi không gặp lại từ khi tôi ly hôn. Sợ đau khổ. Nhưng tối nay nỗi đau khổ là sợ ý tưởng ấy tuột khỏi tôi. Tôi tìm số điện thoại của Stêphan Datxơ trong cuốn sổ tay ghi những địa chỉ của tôi. Tôi cũng có địa chỉ của anh ấy rất gần với nơi tôi ở.

Khi tôi nhận ra giọng nói của anh, tôi khẽ nấc rồi thở dài.

— Trời ơi! - Anh vui vẻ nói sau khi tôi nói tên mình - Anh không nghĩ... không, anh không nghĩ... nhưng anh rất vui nghe tiếng em. Đang có chuyện gì thế? Anh mong rằng không có chuyện gì nghiêm trọng chứ?

— Một lời khuyên thôi.

Và tôi giải thích cho anh vấn đề của tôi.

— Rất khó cho anh giúp em qua điện thoại - Anh nói - Bằng cách đồng ý là anh có thể giúp em. Em vui lòng đến nhà anh chứ? Sau đó chúng ta sẽ đi ăn tối trong phòng.

— Em không có can đảm lại ra ngoài, em mệt đến chết được. Nếu anh đến nhà em, em sẽ mời anh món mì dưa với giăm bông Pacmơ.

— Anh mang rượu vang đến nhé - Anh nói - Địa chỉ của em?

Tôi không nghĩ anh sẽ nhận lời nên đột nhiên tôi hốt hoảng. Bà giúp việc của tôi mỗi tuần chỉ đến một lần và Stêphan không gặp may, ngày mai bà ấy mới đến. Có nghĩa là hai phòng của tôi, bếp và phòng tắm còn hơn là bừa bãi. Dọn dẹp lại căn phòng sẽ làm tôi mất hết sức lực. Vậy tôi chỉ dọn căn bếp nhỏ, bỏ bát đĩa vào máy rửa rồi chuẩn bị cháo, bột, nước chấm và pho mát nghiền. Rồi tôi dựng chiếc bàn trong phòng... Mặc chiếc sơ mi sạch, giữa móng tay bị xước xong thì Stêphan gõ cửa năm tiếng như xưa kia.

Anh vẫn đẹp trai, mái tóc hoe vàng rục rỡ.

— Em không thay đổi - Anh nói trong lúc đặt lên bàn một chai sâm banh, một chai vang đỏ và một chai vang Prôvăngxơ. Anh không biết em để những chai vang ở đâu - Anh nói thêm.

Caretxơ hết sức mừng rỡ đón anh, cho phép tôi đi để sâm banh và rượu vang vào tủ lạnh.

— Khi nó ngừng nhảy điệu Samba quanh anh - Tôi nói - Anh có thể ngồi vào tràng kỷ lún kia. Em đổ nước để nấu mì đũa.

— Anh có đủ thời gian, em đừng lo. Khi em gọi anh, anh vừa tiễn người khách cuối cùng của anh và chuẩn bị đi ăn tối ở nhà mẹ anh.

— Anh đã báo hoãn rồi chứ? - Tôi nói trong lúc đến ngồi với anh trên tràng kỷ.

— Anh đã báo hoãn với bà không chút luyến tiếc. Bà bắt đầu làm anh phiền lòng và anh rất buồn về việc này.

Anh không có vẻ buồn, con mắt xanh xám ánh lên niềm vui hơi độc ác. Nhằm dứt ra khỏi ở người này cũng như người kia một vấn đề không tránh khỏi giữa chúng tôi mà chúng tôi không thể không nghĩ tới, tôi nói:

— Giăng Giăccơ có khoẻ không?

— Không biết. Anh quên anh ta rồi.

Tôi lập tức nghĩ là anh ta nói dối, có lẽ muốn đối xử khéo với tôi. Giăng Giăccơ là chồng cũ của tôi.

— Một cuộc xung đột ư?

— Không có xung đột nào cả. Giăng Giăccơ đột ngột biến mất khỏi cuộc đời anh.

Anh bật hai ngón tay vào nhau cho kêu lên và mỉm cười thận trọng:

— Đã lâu chưa?

— Một năm, có thể hơn một chút. Việc đó không làm anh chú ý... Chúng ta cần nếm thử sâm banh này, không bao giờ nên uống ướp lạnh cả.

Tôi đã đặt chai rượu vào tủ lạnh; tôi lấy ra và chuẩn bị vài món khai vị, những món mà Caretxơ ưa thích. Khi tôi trở lại phòng, Stêphan đứng trước bức chân dung tôi hồi tôi hai mươi tuổi do mẹ tôi vẽ bằng chì than.

— Người mẫu và tài năng của tác giả đều đẹp cả - Anh nói - Em có vẽ một thiên thần.

— Mở nút chai ra - Tôi đưa chai cho anh và nói.

Anh rót sâm banh vào các cốc mù tạt, tài sản duy nhất của tôi trong nhà. Chúng tôi chạm cốc. Caretxơ nằm cuộn tròn trên thảm điềm tĩnh quan sát chúng tôi.

— Hãy nói cho anh biết vấn đề của em - Stêphan nói.

Tôi giải thích cho anh vụ án Parăng trong những giới hạn mà báo chí đã đăng, có nghĩa là khá rộng. Anh lắng nghe với vẻ nghiêm chỉnh mà anh cần tỏ thái độ trước những khách hàng của mình.

— Đúng ra em chờ đợi gì ở anh? - Anh kết luận.

— Anh tìm dây dẫn đã phát động sự xâm nhập vào tiềm thức của em trong giấc ngủ.

— Ở kìa! - Anh nói, rồi dụi dàng - Món mì dĩa...

Tôi đến kịp thời để cứu món xốt bắt đầu cháy, món mì dĩa không được vừa miệng. Nhưng Stêphan nói rất hợp với khẩu vị của anh. Dưới ánh đèn soi sáng mái tóc hoe vàng của anh, ngời đối mặt với tôi, tôi phát hiện nhiều vết nhăn nhỏ ở mặt anh sẵn sàng tạo thành những nét hằn sâu. Nhưng cả bộ mặt anh còn trẻ trung. Ba mươi hai? Ba mươi ba tuổi ư?

— Ba mươi tư - Anh trả lời câu hỏi ngầm của tôi - Trong một năm, anh đã cai thuốc lá và rượu. Còn em, em còn thời gian.

— Em coi thường.

— Bịp. Không một ai tuyệt đối coi thường cái già cả. Những sự chống lại nó khác nhau tùy theo từng trường hợp, thế thôi.

Anh ăn ngon lành món mì dĩa và cho con Caretxơ miếng giăm bông béo ngậy làm nó vui mừng kêu gừ gừ.

— Nó đã bỏ anh - Stêphan nói.

Chính anh đã tặng tôi một con chó hai tháng tuổi quyến rũ mà Giăng Giaccơ chỉ nhận với vẻ ghê sợ. Vài tuần sau, anh điên người vì nó.

— Hãy trở lại với vấn đề của em. Tại sao bị gọi lại “khẩn cấp” như thế, nếu anh dám nói như vậy?

— Phải, vì sao?

— Anh có cách giải thích chắc chắn không làm em hài lòng, em đã trải qua nhiều giai đoạn đã dẫn em tới anh. Em muốn gặp chính anh.

— Đơn giản quá mức đấy.

— Trái lại, những vấn đề nghề nghiệp của em đã che khuất ý muốn gặp anh của em. Nói chính xác hơn, chúng giúp em tìm được cái cớ để gặp lại anh. Bởi vì không một nhà phân tích tâm lý nào có thể giải thích việc đó chỉ trong một tối, ngay cả nhiều tối, theo những tình tiết lắt léo trong tiềm thức của em.

— Stêphan, anh coi thường em.

— Em biết rõ là không. Cách tốt nhất để tìm lại được bước chuyển quan trọng ấy mà em bị che khuất, đó là chăm chú đọc lại hồ sơ của em.

— Vậy em phải đọc lại tất cả những biên bản ư?

— Không, không phải tất cả. Chỉ những biên bản đối với những người chủ yếu.

— Vì sao?

— Em hãy nghe đây, anh không phải là thầy bói, đừng chờ đợi ở anh một điều kỳ diệu mà là một lý lẽ sinh ra từ một lương tri đơn giản. Nếu em đã che khuất một thông tin trong cuộc thẩm vấn, có lẽ vì những hoàn cảnh mà nó gợi lên nhắc em nhớ tới Giăng Giaccơ và mối quan hệ của em với anh ta.

Tôi đỏ mặt không kiềm chế được và càng tức giận Stêphan hơn về nụ cười buồn của anh. Tôi mời anh ăn phở mát rồi ăn hoa quả sau, nhưng anh từ chối và nói:

— Rất đúng như vậy. Anh giữ đường lối của anh.

Chúng tôi uống hết chai sâm banh trong lúc nói tới những kỳ nghỉ sắp tới, anh sẽ qua đảo Coocxơ còn tôi có thể đi đảo Rê. Rồi Stêphan giúp tôi

dọn dẹp bàn ăn, xếp bát đĩa vào máy rửa, chúng tôi cần quan tâm đến bàn tay của chúng tôi để giữ cho nhau, người này cũng như người kia khỏi một sự khó chịu hầu như buồn nôn.

— Em đi pha cà phê nhé - Tôi nói.

— Đừng pha cho anh.

— Chuồn hả?

Anh muốn đi nhưng không dám.

— Chuồn, ừ - Anh đành ngồi lại ở tràng kỷ và con Caretxơ lại đến với anh.

— Anh sống độc thân ư?

— Ừ, nhưng không hoàn toàn. Đó là sự thu xếp thận trọng. Trong nghề của anh...

— Trong mọi nghề - Tôi nói.

— Ê-ma-nuy-en Fo của em, y thế nào?

— Em cho rằng, trước khi bị bắt giam, đây là một người đàn ông rất hấp dẫn. Hiện nay, anh ta đang chán đời, buồn bã, tuyệt vọng, mắt lơ đãng, tóc dính bết. Anh ta không còn ở tuổi mình nữa. Đặt cuộc đời, sự tự do, sự nghiệp của anh ta vào tình trạng nguy ngập, không phải là trò trẻ con.

— Em có tin anh ta là thủ phạm không?

— Có, tới tám mươi phần trăm.

— Một sự nghi ngờ rất không hợp lý - Anh nhận xét - Anh rất muốn có thể giúp em.

Anh đứng lên. Tôi hôn lên má anh và với mùi nước thơm Cô-lô-nơ, tôi lập tức nhớ lại hai ba hình ảnh của quá khứ làm tim tôi đau nhói.

— Cảm ơn anh đã đến, Stêphan.

— Rất vui được gặp lại em. Hãy thường xuyên gọi điện thoại cho anh.

Tôi hứa nhưng biết rõ, cả anh nữa, rằng lời hứa này sẽ không được giữ. Caretxơ tiễn anh tới tận thềm cầu thang rồi trở lại với tôi, vẻ mệt mỏi.

— Mà ở đây để chia sẻ nỗi cô đơn của ta, bạn ạ. Vậy, tự giác chịu nhé!

Tôi nói to để cố xua đuổi nỗi xúc động xem mình là phụ bạc.

• • •

Tôi ở lại văn phòng trong lúc bữa ăn trưa bị ngắt. Tôi yêu cầu Pôn đem cho tôi một ổ bánh mì kẹp nhân và một lon cô ca. Vậy là tôi có hai giờ trước mắt để đọc lại vài biên bản cho tối nay tôi chưa coi là quan trọng. Tôi bắt đầu từ người hùn vốn với Patric Parăng, thăm phán Teroa đã gặp ông ta và tin là không cần triệu tập lại. Nhưng không có gì trong những câu hỏi - đáp có thể làm tôi ngạc nhiên. Đó là những lời nói sáo về pháp lý có điều gì mờ ám. Tuy nhiên tôi chú ý là cần gặp lại Rôlăng Giecboa này.

Thú vị hơn là lời khai của người gây mê Ghiôm Hecbe, người đã chăm sóc An Menxphin tại Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy. Giữa cuộc thẩm vấn của thăm phán Teroa từ đầu vụ án và của tôi, sau khi Ê-ma-nuy-en Fo đã thú nhận không thể mổ cho cô gái trẻ Menxphin, hầu như nhân chứng này trở thành người đàn ông khác. Kiểm chế tôi sự tức giận, hung hăng, căm hận của anh ta, đẩy lòng trắc ẩn cho riêng mình, anh ta nói chẳng hạn: “Khi quyết định cho Kritxtốphơ Đơmanh mổ bệnh nhân, tôi cho anh ta một vận may được cứu thoát. Trước hết tôi không thể biết đã quá muộn. Sai lầm lớn nhất không phải là bác sĩ Fo mà là gã bác sĩ trẻ ngu ngốc ở Đội y tế cấp cứu đã chẩn đoán sai”.

— Cả ông cũng thế. - Những lời thú nhận của Ê-ma-nuy-en Fo thuộc về bí mật cuộc thẩm cứu.

— Cho tới khi nào? Nếu có vụ kiện và có khả năng như vậy, tất cả chúng tôi sẽ phải đi châu hết. Đó hoàn toàn sẽ là bất công. Bà y tá trực đêm, chàng sinh viên Y khoa nội trú trẻ và bản thân tôi đã nói dối không chỉ để bảo vệ Fo mà cả Bệnh viện và quy chế hành nghề y tế. Sự thật trong vụ này có thể phục vụ gì? Fo chỉ say nhất thời, đây là một bác sĩ phẫu thuật xuất sắc, chúng tôi sẽ không phá hỏng sự nghiệp của anh ấy chỉ vì không chịu nổi vài cốc uytxki. Tôi không hiểu vì sao anh ấy lại thú nhận, ép cung, phải không?

— Không. Ông ấy không nói gì với cảnh sát thẩm vấn ông ấy. Ông ấy đã thú nhận với riêng tôi. Tôi không ép cung trong cuộc thẩm vấn mạnh mẽ.

Anh ta muốn cười, nhưng tôi nhớ lại không vì thế mà sự tức giận của anh ta đã tan biến.

— Mặc dịch! Việc ấy thay đổi gì cho anh ta chứ?

— Việc đó thay đổi là động cơ của ông ấy trở nên rõ ràng hơn: một bác sĩ phẫu thuật say rượu không có khả năng mổ là một dẫn chứng gây chết người.

— Chính vì điều đó mà anh ta đã giết con rối ấy ư?

— Người ta giết người còn ít hơn điều đó.

Phải, người ta giết người còn ít hơn điều đó, tôi đã bị trả giá để biết điều đó.

Tuy nhiên, động cơ ấy không hoàn toàn thuyết phục tôi, và không có gì trong hai cuộc thẩm vấn Ghiôm Hecbe làm nổi lên “cái câu bí ẩn nhỏ”.

Tôi khép hồ sơ lại thì điện thoại bên ngoài cho nghe thấy một hồi chuông rền. Một trợ lý của luật sư Buyxông là Bơnoa Feri gào lên trong máy:

— Fo đã toan tự tử! Anh ta đang ở bệnh xá... Hai bác sĩ đang chăm sóc anh ta.

— Tôi mong anh ta được cứu thoát.

— Bà hãy hy vọng: rửa ruột và tìm mọi phương tiện để thành công. Tôi tin là sức khỏe anh ta không quá tồi tệ. Anh ta đã lấy cắp được những viên thuốc ngủ ở bệnh xá. Người ta không biết số lượng viên thuốc là bao nhiêu. Tóm lại, anh ta hoàn toàn ngất xỉu khi một người gác phát hiện anh ta trong phòng giam.

— Anh ta có để lại thư không?

— Có. Cho luật sư Buyxông.

— Nội dung thế nào?

— Nói chung, anh ta nói rằng anh ta vô tội.

— Tôi sẽ gọi điện cho bệnh xá vào cuối ngày. Cảm ơn đã báo tin cho tôi.

Tôi không thể ngăn nổi nghi ngờ lòng thành thật của Ê-ma-nuy-en Fo. Ngón bíp chẳng? Anh ta là bác sĩ, hẳn anh ta biết liều lượng gây chết người. Người ta sẽ không bao giờ biết con số chính xác những viên thuốc mà anh ta đã uống. Và trong cái lợi của sự nghi ngờ, việc toan tự tử này là một điểm

tốt đối với anh ta. Đó là lời tôi giải thích cho Pôn lúc anh ta trở về với hai bàn tay trắng.

— Lạy Trời! - Anh ta nói - Tôi đã quên bánh mì kẹp nhân của bà. Chờ một chút, tôi chạy ào đi...

— Khởi cần. Vì chúng ta sẽ không được bác sĩ Fo đến thăm, tôi có đủ thời gian đi nhấm nháp ổ bánh mì nướng kẹp giăm bông, phó mát và thư giãn.

— Đúng thế ư?

— Đúng thế. Anh hãy đi lấy thư. Dưới một giờ tôi trở lại.

Ưu tiên số một cho Caretxơ. Tôi đã đón nó tại nhà người gác cổng và nó quay vòng theo thói quen. Vào lúc tôi sắp lại dặt nó vào nơi nó chờ, nó ngược cặp mắt thống thiết nhìn tôi làm tôi mềm lòng nên tôi dẫn nó tới quán cà phê mà tôi sẽ ăn trưa. Khi mở cửa, tôi nhận thấy Fabrixơ Buyxông ngồi trước quầy, tay cầm cốc rượu cô nhắc. Anh mỉm cười với tôi.

— Ông làm gì ở đây? - Tôi hỏi.

— Tôi phải dừng bữa ăn mà tôi mới bắt đầu ăn với bố tôi thì ông được gọi tới bệnh viện vì bác sĩ Fo định tự tử. Bà có tin tức gì không?

— Tôi nghĩ rằng ông ta sẽ được cứu thoát.

Sau khi gọi ổ bánh mì nướng kẹp giăm bông phó mát, tôi ngồi vào bàn và mời Fabrixơ đến ngồi đối diện với tôi. Caretxơ đã nằm ở dưới chân tôi.

— Khi tôi còn trẻ hơn, bà gọi tôi là “anh” - Fabrixơ nhận xét.

— Ông hồi ấy là một đứa trẻ. Ngày nay ông sắp là tiến sĩ Luật.

— Nhưng tôi luôn là một đứa trẻ.

Tôi cười về đôi vai rộng, đôi bàn tay cứng cáp, vóc dáng cao lớn và bộ mặt rậm râu cạo không kỹ của anh ta.

— Tôi biết hết về ông, Fabrixơ ạ.

— Hết ư? Cái đó làm tôi ngạc nhiên đấy.

Giọng nói hầu như khiêu khích nhưng lập tức Fabrixơ cười ròn dễ thương làm tôi nhớ tới chàng thiếu niên say mê tôi mười năm trước.

Khi tôi gọi gã trai hầu bàn đem cho tôi cà phê thì anh lại gọi một cốc cô nhắc nữa. Điều đó làm tôi ngạc nhiên nhưng tôi không nhận xét gì.

— Cuộc sống tình cảm của anh thế nào? - Tôi hỏi.

— Ta trở lại “anh, tôi chứ”?

— Vì tình yêu ư? Chỉ vì tình yêu thôi.

— Tình yêu với những người cao và những người thấp - Anh nói rõ -
Người tình của tôi thật kỳ khôi.

Hắn anh ta biết rằng tôi biết đó là Letxli Menxphin, nhưng anh ta tránh
thốt lên cái tên ấy.

— Mọi phụ nữ đều thế cả - Tôi nói.

— Ở những mức độ khác nhau. Cô gái đang nói đến ở ngang tầm.

— Anh đau khổ à?

— Phải chăng tôi có vẻ ấy?

Tôi nói không nhưng không tin chắc. Và như để làm cho tôi hiểu rằng
việc đó không thích hợp, Caretxơ liền gầm gừ.

— Nằm im dưới bàn!

— Tôi không thích chó - Fabrixơ nói.

— Đó là quyền của anh.

Anh ta thu lấy những vé để thanh toán tiền và dù tôi phản đối, anh ta
khẩn khoản:

— Bố tôi sẽ không tha thứ cho tôi đã không mời bà, thưa bà thẩm phán.

— Bố ông thuộc trường phái cũ. Không phải ông.

— Xin bà đừng tin điều đó. Tôi muốn lấy vợ, xây dựng một gia đình và
trở thành một quan toà đáng kính. Nếu tôi hai mươi tuổi vào tháng Năm năm
sáu mươi tám, thì những tên đĩ đực nhỏ bé sẽ không được tính trong số
chúng. Em gái tôi là Matinđơ sống ngoài lề xã hội hơn tôi. Vả lại, nó nghiện
ma tuý.

— Việc đó hẳn không đi xa.

— Có chứ. Nhưng xin đừng nói chuyện này với Bố tôi, ông ấy sẽ giết
nó.

Tôi cười trong lúc biểu lộ một nỗi khó chịu mơ hồ. Vì sao lại có chuyện
tâm sự này về Matinđơ? Anh ta tìm cái gì? Trong gia đình Buyxông, kẻ
được nuông chiều, yêu quý nhất là anh ta. Anh ta muốn trả thù ai và về cái
gì?

— Tôi cần quay lại địa ngục trần gian - Tôi nói.

— Còn tôi, tôi có cuộc hẹn với chủ nhiệm luận án của tôi. Xin gửi lời chào của tôi tới bố bà và nói với ông rằng tôi luôn ngưỡng mộ tài năng của ông.

Anh ta vừa đi khỏi thì tôi gặp bố tôi từ Toà án bước ra.

— Con đi mò mẫm đấy à - Bố tôi nói - Hoan hô. Việc tiến triển chứ?

— Đó chỉ là Fabrixơ Buyxông.

— Bố vừa nhận ra. Anh ta béo ra, phải không?

— Anh ta thích rượu cô nhắc, có lẽ hơi quá.

Tôi báo cho ông ý định tự tử của Ê-ma-nuy-en Fo và tôi hoài nghi sự thành thật của người bác sĩ phẫu thuật trẻ. Ông thờ dài, ông đang vội. Tôi ôm hôn ông và ông vuốt ve con Caretxơ.

— Tối mai về nhà ăn cơm nhé. Chúng ta sẽ nói tới chuyện này - Ông nói trong lúc bước hẳn vào trong xe của ông.

Trong khoảng hai giờ, tin tức về Ê-ma-nuy-en Fo chuyển từ lạc quan tốt đẹp nhất tới bi quan lập lờ. Thật quá đáng và điên rồ, không thể nói chuyện với các bác sĩ chăm sóc cho can phạm. Chỉ có một y tá muốn trả lời tôi.

Vào năm giờ, tôi để hồ sơ của tôi ở đó để đến Bệnh viện. Họ không nói rằng họ sẽ để tôi gặp Fo nhưng tôi muốn có được những tin tức đúng đắn. Tôi may mắn gặp được bác sĩ Hây rô mà tôi quen biết trong hành lang và ông đưa tôi đến bệnh xá là nơi can phạm của tôi bị cách ly trong một phòng, anh ta vừa tỉnh.

— Anh ta thoát khỏi vụ này - Hây rô nói - nhưng điên gàn, suy dinh dưỡng. Anh ta sút năm ki-lô kể từ khi bị bắt giam. Chúng ta hãy để cho anh ta hồi phục sức khoẻ.

— Ông có nghĩ rằng đây là một màn kịch không?

— Không. Bác sĩ Fo rất suy nhược. Anh ta đã trượt xuống con dốc định mệnh. Chúng ta lẽ ra phải ngờ và chú ý hơn tới chuyện này.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe loại tự lên án mình về phía một bác sĩ. Tôi nói với ông điều này và ông nhún vai.

— Chúng tôi trông có nhiều người, nhóm người chưa tốt, những y tá làm hết khả năng của họ. Bà lại đây. Dưới một tuần nữa, bà có thể lại thăm

vấn bác sĩ Fo.

Nếu anh ta chết... Tôi hầu như không dám nghĩ tới chuyện này trong khi tôi bước đến xe của tôi. Vụ án thối tha. Không ai tặng quà cho tôi, ngay cả thẩm phán thay biện lý đã để lại tin ở máy trả lời điện thoại của tôi để tôi gọi cho ông ấy tại nhà.

Tôi chậm làm việc đó. Tôi ghét cái gã Giảng Rêna có giọng nói dịu dàng và những ý kiến độc địa. Ông ta chỉ có đồ lỗi cho anh trong lúc chào anh.

Chuẩn bị cái ăn cho Caretxơ, mặc quần áo thể thao để chạy thể dục, chỉ dùng để thoải mái tại nhà, uống một cốc bia không có cồn trong lúc hút một điếu thuốc lá, tôi sẵn sàng đương đầu với Rêna.

— Xin chào bà thẩm phán - ông ta nói với giọng đáng ghét - Những tin tức cuối cùng là gì?

— Ê-ma-nuy-en sẽ thoát khỏi. Tôi đã gặp bác sĩ của anh ta và bản thân anh ta.

— Bà gặp may đấy - Ông ta nói - Đã có chuyện gì xảy ra?

— Không có gì. Thẩm vấn theo thông lệ thôi.

— Có lẽ hơi tiến triển chứ?

— Bình thường.

— Tôi đã gặp luật sư Buyxông cuối ngày. Ông ta thấy bà đặc biệt kiên trì.

— Ông ta thích một lễ sinh hơn phải không? Dù sao, tính từ này gửi cho ông ta hơn là cho tôi.

— Bà đang cắn rứt, bà thân mến ạ. Không phải tôi sẽ trách cứ bà điều đó.

Thế nhưng đó là việc ông ta đang làm. Nhưng tôi không nhấn mạnh.

— Bà làm với Fo đến đâu rồi? - Ông ta hỏi.

— Nguyên trạng. Tôi thấy động cơ vẫn luôn kém mạnh mẽ.

— Bà chắc không có hoảng hốt, cả kinh hoàng nữa chứ. Gã đàn ông trẻ này có thần kinh yếu đuối, anh ta không ngừng chứng tỏ điều này. Bà tính khi nào khép lại hồ sơ của bà?

— Sau khi lại nghe anh ta cũng như những nhân chứng chính.

— Luật sư Buyxông bị dồn ép, ông ấy nói với tôi thế.

Dồn ép! Như thế nó thuộc một vấn đề không quan trọng mà ông ta định giải quyết trước khi chuyển sang những sự việc nghiêm trọng. Cuộc đời một con người chỉ có thế. Nhưng đối với Buyxông, có khả năng với kinh nghiệm và lễ thói quen thuộc, con người ẩn lánh sau hồ sơ. Lẽ ra ông ta phải chuẩn bị sự bảo vệ của mình và cần thích ứng với nó. Nỗi buồn phiền trong tất cả chuyện này là Buyxông và Rênha có những mối quan hệ bạn bè vững chắc. Công lý cũng có những sự cười nhạo mình.

— Tôi không muốn làm qua quýt hồ sơ này - Tôi nói.

— Không có vấn đề làm qua quýt, thưa bà thân mến, nhưng không nên kéo dài quá đáng.

— Lỗi tại ai? Biểu lộ rõ là luật sư Buyxông đã không biết bảo đảm an toàn cho thân chủ của mình. Nếu Fo đã toan tính tự tử...

— Thưa bà thẩm phán! Vấn đề không phải ở đó. Tôi nhắc lại là hồ sơ này kéo dài và cần phải khép lại. Báo chí bắt đầu cười khẩy đấy.

— Được, thưa ông, tôi sẽ ra sức làm. Xin chào ông.

Tôi đã gác máy trước ông ta. Tôi sợ đã trở nên thô lỗ. Con người này làm tôi tức tối, khó chịu. Tôi phải làm gì để bình tĩnh đây? Ăn tối ư? Tôi không đói. Lại ghi chép ư? Hoặc gọi lại Letxli Menxphin cũng đã nhắn tin trên máy điện thoại của tôi? Thế nào mà cô ấy có số điện thoại của tôi? Hẳn là do Fabrixơ Buyxông. Anh ta không thể từ chối cô ấy điều gì. Cô ấy đã để lại hai số điện thoại: tại nhà mẹ cô và ở căn hộ một phòng của cô. Tôi bắt đầu gọi số máy thứ hai và cô lập tức nhắc máy.

— Xin cảm ơn đã trả lời tôi nhắn gọi, tôi cần gặp bà.

Cô nói kèm hơi thở như thể cô quá kiệt sức không sử dụng nổi bộ phổi của mình.

— Ngày mai mời cô đến văn phòng của tôi không cần giấy triệu tập. Tôi sẽ tiếp cô vào cuối buổi sáng. Và lại tôi cũng muốn gặp cô.

— Bà không hiểu, đây là chuyện riêng. Tôi không muốn viên lục sự của bà dự vào cuộc nói chuyện của chúng ta.

— Đúng ra, cô muốn gì?

— Gặp bà, tôi đã nói với bà rồi. Gặp riêng, nếu có thể được.

Việc này không phải không thể được nhưng thật phiền cho tôi. Theo nguyên tắc, tôi không có quyền tiếp chuyện riêng tại văn phòng.

— Có một quán rượu cách nhà tôi vài bước chân, quán ánh chớp, gần quảng trường Etxtra-pat. Nửa giờ nữa tôi sẽ có mặt ở đó.

— Xin cảm ơn.

Thời gian chỉ đủ nhấm nháp một quả cà chua vừa nhìn những bản tin trên truyền hình và kết thúc là ăn một miếng pho mát. Tôi sẽ đưa Caretxơ đi để bảo vệ tôi chống lại những kẻ bất lương ở chỗ nào đó.

Ý thức được không nên rất chính thống trong thái độ của mình, tôi gặp Letxli Menxphin và gọi một tách cà phê. Mặt cô tái xanh nhưng lần đầu tiên tôi thấy rất hấp dẫn. Cô mặc bộ đồ nữ màu xanh nước biển ra ngoài chiếc sơmi trắng mở rộng ở chiếc cổ mảnh dẻ. Chúng tôi hút thuốc. Khi tách cà phê được đặt trước mặt tôi, cô liền nói:

— Đối với Ê-ma-nuy-en, tôi hiểu. Anh ấy tuyệt vọng nhưng tôi tin chắc anh ấy không giết bố dượng tôi.

— Niềm tin loại nào?

Cô ngược cặp mắt đăm đăm nhìn tôi và dụi nát điếu thuốc lá vào chiếc đĩa đựng cốc côca của cô.

— Bà nói sao? Một kẻ nào đã giết Patric nhưng không phải Ê-ma-nuy-en.

— Tên của kẻ nào đó?

— Vấn đề là ở đó - Cô lẩm bầm - Thứ nhất, tôi không muốn tố giác. Thứ nhì, cho dù tôi có nói với bà một tên thì tôi cũng không có nhiều chứng cứ.

Tôi không phải là cảnh sát.

— Nhưng cô yêu bác sĩ Fo.

Im lặng. Chủ quán, một người đàn ông trẻ và tươi tỉnh, luồn một cái đĩa vào máy hát tự động, tưởng rằng làm vui lòng chúng tôi vì chỉ có hai chúng tôi trong phòng.

Trong khi giọng hát của Frang Sinatra vọng ra từ chiếc máy hát thì Letxli vừa châm một điếu thuốc lá nữa vừa hít nhẹ.

— Yêu hay không, tôi thấy rõ.

— Nhưng không đủ để nói ra một tên người.
— Tôi đã nói với bà: đây không phải là việc của tôi.
— Vậy cô chờ đợi gì ở tôi?
— Mong bà hãy để mắt tới chỗ khác. Cuộc điều tra của cảnh sát đã làm cầu thả.

Cô có lý nhưng không phải tôi nói với cô điều đó.

— Hãy cho tôi một điều chỉ dẫn, tôi sẵn sàng tin cô. Những chứng cứ chống lại Ê-ma-nuy-en Fo là vững chắc, cô hẳn biết rõ. Để có được một cuộc điều tra bổ sung, cần phải có những dấu hiệu nghiêm chỉnh.

Letxli thốt lên một tiếng thở dài mạnh trong lúc vịn mình trên ghế. Tiếng hát của Frang Sinatra ngừng bật. Tôi ra hiệu cho người chủ quán niềm nở đừng mở nhạc nữa. Âm nhạc sẽ không làm cho thói quen của chúng tôi giảm bớt.

— Tôi... Tôi không thể - Cô nói.

— Vì sao?

Cô gọi một cốc côca nữa, rõ ràng cô bị khô cổ.

— Tôi hơi sợ.

— Nếu chỉ hơi thôi - Tôi tươi tỉnh nói - Cô có thể thổ lộ với tôi và với thẩm phán thẩm cứu mà tôi đại diện khi tôi ở văn phòng của tôi. Chính cô đã gọi điện cho tôi. Tôi cho rằng Fabrixơ Buyxông đã cho cô số máy điện thoại riêng của tôi. Tôi có tên trong danh sách đỏ.

— Không, không phải Fabrixơ.

Mỗi lúc cô càng tái nhợt hơn, như thể cô sắp ngất xỉu đến nơi.

— Cô cảm thấy khoẻ chứ? Ai đã cho cô số điện thoại của tôi?

— Tôi không thể nói ra điều này.

Cô bắt đầu làm tôi tức giận. Cô có hiểu điều này không? Cô nói thêm rất nhanh.

— Tôi xin bà đừng giận tôi. Tình thế của tôi rất nguy kịch. Liệu tôi có thể có được giấy phép để đến thăm Ê-ma-nuy-en không?

— Không.

— Tôi nghi ngại cho anh ấy. Hẳn anh ấy cảm thấy rất cô đơn và nghĩ rằng tôi bỏ rơi anh ấy.

— Bố mẹ anh ta đã đến thăm anh ta. Cô có thể viết thư cho anh ta.
Cô nói đồng ý và xoắn hai bàn tay. Cô vừa tròn mười tám tuổi.

— Việc học của cô đến đâu rồi?

— Yếu lắm. Tôi chỉ nghĩ tới anh ấy. Anh ấy không phải là thủ phạm.

— Cô hãy chứng minh.

— Đó là việc của bà, không phải là của tôi - Cô nói thêm trong hơi thở

- Tôi tuyệt vọng.

— Cô bị kịch hoá đấy.

—Ồ không! Không cần đến tôi để bị kịch hoá. Bị kịch là ở đó, khủng khiếp.

— Hãy cho tôi một chỉ dẫn.

— Đó là... có lẽ nó đang nằm trong hồ sơ. Có lẽ bà có vài yếu tố trong hồ sơ.

Tôi nghĩ tới Stêphan Đatxlơ, cả anh ấy nữa cũng bảo tôi đọc hồ sơ. Nhưng rõ ràng tôi không biết đọc.

— Đã muộn rồi - Tôi nói - Tôi phải chia tay cô thôi. Khi cô cảm thấy tự tin hơn, hãy gọi cho tôi.

Cô khẩn khoản để cô trả tiền uống rồi yêu cầu tôi có thể cùng Caretxơ đưa cô đến bến tắc-xi được không.

— Cô sợ gì?

Cô không trả lời ngay và chúng tôi cùng bước đến quảng trường Păngtông. Không có chiếc tắc-xi nào.

— Dưới kia - Tôi nói - Gần quảng trường Etmông-Rôtxtăng. Tôi sẽ đưa cô đến đây.

— Lúc đi, tôi đi xe điện ngầm và tôi có cảm giác bị theo dõi.

— Cô có nhận ra người theo dõi cô không?

— Không. Bởi vì người đó lẩn mặt khi tôi quay lại nhìn.

— Ảo ảnh thôi.

— Có thể - Cô nói - Từ ít lâu nay tôi rất bồn chồn.

Tôi mở cửa chiếc xe Mecxêdet cho cô.

— Hãy gọi điện cho tôi khi cô có thể hơi biết rõ hơn.

Ngồi ở cuối xe, cô có vẻ một đứa trẻ mồ côi. Một cái vẫy tay và chiếc tắc-xi khởi động máy. Đêm tối rất dịu với những hương vị mùa hè thật non trẻ. Tôi lững thững trở về nhà cùng với Caretxơ. Tương lai không sáng sủa gì.

CHƯƠNG VII

LETXLI MENXPIN

Cô thầm nghĩ thật may mắn đã nhanh chóng thuê được căn hộ một phòng, gần cổng Ooclêăng. Mỗi ngày phải nhiều lần lên xuống sáu tầng gác nhưng đây là bài tập thể dục có ích thay một phần những séc quần vợt mà cô đã bỏ chơi từ khi em gái mất.

Căn hộ một phòng được trang bị đơn sơ: một chiếc giường, một cái bàn giả gỗ sồi, ba chiếc bếp điện và một chiếc tủ lạnh nhỏ. Cô để quần áo trong chiếc tủ tường duy nhất, gần cửa sổ trông ra phố Alêdia. Cô sẽ mua một khăn phủ giường, một bàn đầu giường để đặt máy điện thoại và một chiếc đài thu thanh - báo thức. Mẹ cô cho cô khăn trải giường và chăn cũng như vài đồ dùng nấu bếp và chiếc ghế bành xích đu của An. Cô đang ở nhà mình.

Trước việc dọn nhà khá nhanh, Letxli đã thảo luận rất lâu với mẹ cô, bà nay đột nhiên cô đơn và bối rối. Mặc dầu Letxli có thể thông cảm mức nào tình cảnh đáng buồn này đối với Fabiên, cô vẫn quyết định ra đi.

— Con không thể sống nổi trong ngôi nhà này và trong căn phòng mà con đã chia sẻ với An. Nhất là đừng đòi hỏi con phải cố gắng. Con sẽ chết mất.

Fabiên không đòi hỏi gì ở cô hết, thật tồi tệ. Mắt long lanh, môi run lên, bà chỉ nói:

— Mẹ không muốn con đau khổ hơn nữa. Con đi đi.

Letxli bước lên một bước lao vào vòng tay mẹ nhưng mẹ cô nhắc lại “đi đi”. Ngay tối hôm ấy cô gái gọi điện cho mẹ:

— Cả mẹ nữa cũng cần đi thôi, mẹ ạ. Mẹ cần rời bỏ nơi ấy. Trong khi chờ đợi, con sẽ đến ăn trưa với mẹ mỗi tuần ba lần.

Cô tỏ vẻ bứt rứt khi để người đàn bà mới mất chồng và đưa con gái yêu quý nhất của mình phải cô đơn nhưng cô tự nhủ mẹ cô sẽ phản ứng tốt hơn và nhanh hơn vì có thể bà sẽ gặp một người đàn ông làm bà vừa lòng. Dầu

sao, bà mới có bốn mươi lăm tuổi. Tốt hơn cả là đi ngay từ bây giờ vì sẽ ít đau đớn hơn đối với Fabiën trong vài năm tới.

Hai ngày đầu trôi qua để Letxli tổ chức căn hộ một phòng của cô và hài lòng được sống một mình ở tuổi trưởng thành. Không vì thế mà cô quên An nhưng vết thương thời gian gần đây đã bắt đầu thành sẹo với cuộc sống mới bắt đầu của Letxli. Gần như một chuyến đi nước ngoài, một lời “tạm biệt” rất xa vời không phá vỡ nổi những mối liên hệ vững chắc qua một kỷ niệm sống động. Frăng, ông bố người Mỹ tỏ ra rất độ lượng với cô con gái nhỏ yêu thương của mình, tuy nhiên cô hiểu rằng ông dễ dàng thoát khỏi tình cảnh khó khăn. Tiền bạc đối với ông không bao giờ thành vấn đề. Chừng nào bố cô có thể yêu cô, ông đều chứng tỏ điều đó với cô.

Căn hộ một phòng đối với cô nếu không xa hoa, chí ít cũng niềm nở đón chào và thân quen. Letxli viết thư cho Ê-ma-nuy-en rằng tương lai gần cô mong có thể mời anh tới nhà. Chưa bao giờ như hiện nay, cô viết thêm, cô tin vào sự vô tội của anh. Thực tế, cô tin chắc vào điều này, không chỉ vì Ê-ma-nuy-en làm cô rất hài lòng hơn cả cô nói ra, mà vì cô gần tin vào việc phạm tội của một người đàn ông khác. Thật đáng ngạc nhiên đến mức cố gắng tách ra tất cả sự tin tưởng ấy sẽ không phải một tính chất chứng cứ rõ ràng. Thế mà, trong lúc này, cô không thể đưa ra một chứng cứ nào. Chỉ có bản năng của cô gọi cho cô tên người đó nhưng bà thẩm phán giễu cợt bản năng của cô gái trẻ bị chấn thương tinh thần bởi cái chết của cô em gái.

Phải chăng chấn thương tinh thần ấy gây nên những ảo ảnh cho cô. Hai ngày nay, Letxli tin chắc mình bị theo dõi. Thật lo ngại đến mức cô đã gọi điện cho bà thẩm phán tại nhà để yêu cầu gặp riêng. Nhưng rõ ràng điều quan tâm trước hết của bà Florăngxơ Lariơ ấy là tên của người đã cho cô số điện thoại nóng của bà. Letxli đã không phản bội nhà phân tích tâm lý của cô, Stêphan Đatxlơ vì bản thân ông này cũng không biết rằng, sau buổi gặp trong khi Đatxlơ vắng mặt ở văn phòng của mình một lúc để đi hỏi tiền cô trợ lý của ông, Letxli đã đọc được trên tập “lốc” để trên bàn ghi: “Gọi lại Florăngxơ Lariơ số máy 45-22-12-70”. Cô lập tức ghi nhớ số này để khi cần có ích cho cô. Nhưng mối liên hệ nào gắn Stêphan Đatxlơ với bà thẩm

phán? Letxli tự hỏi điều này khi cô lặng lẽ bước xuống cầu thang ngôi nhà của mình...

Cô dừng lại ở thềm cầu thang gác hai để buộc lại dây giày phải của cô đã bị tuột ra. Cô còn đang ngồi xổm thì cô nghe thấy tiếng chân bước ở gác trên, việc đó không làm cô bối rối. Cô cũng không ngẩng đầu lên khi bước chân nhanh nhẹn và nhẹ nhàng lại gần. Cô thắt chặt dây giày đúng lúc cô nhận một đòn trên đỉnh đầu. Bối rối vì tư thế ngồi xổm của cô, kẻ tấn công đã nện vụng về sau khi suýt ngã. Y lập tức chạy trốn, lao thật nhanh qua các bậc thang làm cho Letxli gần ngất xỉu không thể nhận ra y. Cứ nện làm cô xô vào thành cầu thang và khi cô gượng đứng lên, cô thấy choáng váng và đứng ở đó, thở hổn hển và khiếp sợ.

Một thợ điện trẻ đến sửa bếp lò cho những người thuê nhà ở gác ba một lúc sau trông thấy cô và khuyên cô đừng nhúc nhích, anh ta đi gọi cảnh sát cấp cứu. Nhận thấy vết thương trên đầu chảy máu, Letxli thầm nghĩ như vậy quả là thật trọng hơn. Trong khi người ta chuyển cô đến trạm cấp cứu Cô xanh, cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước cuộc tấn công. Nhưng tâm trí cô rối loạn nên cô không thể trả lời rõ ràng khi viên cảnh sát hỏi cô.

Mẹ cô được báo tin ngay, bà chạy đến Bệnh viện và Letxli ngạc nhiên thấy bà khóc. Bản thân cô cũng bồn chồn và cố làm yên lòng bà.

— Con đã thoát nạn rất tốt. Kẻ bất lương đánh con muốn cướp túi xách tay của con nhưng nó không có thì giờ lấy được.

— Con tin chắc đó là tên ăn cắp chứ?

— Còn ai vào đó nữa?

Fabiên nói bà không biết rồi hỉ mũi. Mũi bà đỏ, đôi mắt sưng húp, có vẻ già đi mười tuổi, Letxli thầm nghĩ trước khi yêu cầu mẹ gọi điện cho bà thăm phán để báo cho bà ấy biết tai nạn của cô.

Fabiên ngạc nhiên:

— Liệu có cần thiết không?

— Có. Hẳn bà ấy sẽ triệu con đến. Hãy gọi điện tới nhà bà ấy, đây là số điện thoại của bà ấy.

CHƯƠNG VIII

FLORĂNGXƠ LARIO

Trong vài ngày nghỉ do không thể làm việc được với Ê-ma-nuy-en Fo, tôi ra sức nghiên ngẫm hồ sơ với vẻ kiên trì thật đáng cho bố tôi gọi tôi là “con kiến thực dụng”. Nhưng tôi chỉ rút ra được ở đó một sự khó chịu âm thầm và cơn nhức đầu dai dẳng.

Tôi gặp lại ông bố của bác sĩ Fo, người gác cửa ngôi nhà bên cạnh công ty Bất động sản của Patric, em trai nạn nhân là bác sĩ nha khoa Ăngtoan Parăng và một người tình cũ của Patric, cô Kritxchian Cađơ nào đó, là người tiết lộ cho tôi rằng người tình cũ của cô là “một kẻ đòi bại không tưởng tượng nổi”. Tôi nài ép để cô ta giải thích cho tôi lời nói đó có ý nghĩa gì, nhưng bài giải đáp của cô trở nên lộn xộn làm viên lục sự của tôi vui cười hớn hở. Việc đó chấm dứt cuộc thăm vấn.

Nghiêm trọng hơn là hôm nay tôi tiếp người hùng vốn cũ của Patric Parăng; Rôlăng Giecboa. Quá béo với nước da nhợt nhạt của những người ngủ muộn, Giecboa hẳn đã là một thiếu niên đẹp trai, anh ta không giữ lại được gì nhiều nếu không phải là nụ cười có lúm đồng tiền ở má. Được thẩm phán Teroa thăm vấn từ đầu, Giecboa tỏ vẻ rất thận trọng đối với đời sống riêng tư của Patric Parăng. Hôm nay ông ta ít thận trọng hơn, không ngần ngại nói rằng Parăng là một kẻ bị ám ảnh tình dục.

— Ngay khi gặp một phụ nữ, dù người đó không xinh đẹp, ông ta cũng liền tán tỉnh.

— Ông ta có những sự ưa thích hơn chứ?

— Ồ vâng! Ông ta thích những phụ nữ rất trẻ, mảnh dẻ, kiểu ngây thơ chất phác, thế là ông ta tìm mọi cách để làm việc đòi bại.

— Ông có nghĩ rằng một cô trong số đó có thể yêu hoặc căm ghét đến mức muốn giết ông ta không?

Ông ta cười mỉa mai với tôi:

— Tôi không biết niềm say mê tình ái, tôi chỉ ham chơi thôi. Nhưng những nhân tình nhân ngẫu của Patric, tất cả hầu như chạm trán nhau. Thật đơn giản vì phần lớn những cô gái này gọi điện thoại đến muốn nói chuyện với Patric. Rất nhiều khi ông ta buộc tôi trả lời là ông ta không có mặt ở đó. Trò xiếc mà.

— Ông có thấy rằng một trong số phụ nữ mảnh dẻ ấy có thể dùng con dao mổ giết được người đàn ông cao lớn lực lưỡng là Patric Parăng là không thể chứ?

— Không. Bà biết đấy, những phụ nữ...

— Đúng chứ?

— Này, tôi nghĩ họ có khả năng làm mọi chuyện khi lòng ghen tuông thúc đẩy họ. Rất mảnh dẻ không có nghĩa là không có sức mạnh và không có cơ bắp. Các cô gái ngày nay đều chơi thể thao và lăm mưu mẹo.

— Nhưng chọn con dao mổ của bác sĩ phẫu thuật làm hung khí giết người vẫn cứ không có tính cách của phụ nữ.

— Tại sao không nếu đó là một nữ y tá hay nữ bác sĩ chứ? Patric hăm hở lòng sục những tình nhân của ông ta ở khắp mọi nơi. Đó là một Đông Gioăng kham đủ loại.

— Tôi sẽ sớm gặp người chồng của một trong số bà ấy...

Ông ta nhún vai:

— Bà sẽ tưởng rằng tôi là người ghét phụ nữ ư. Nhưng trước hết, không một cô nhân tình nhỏ nào của Patric đã lấy chồng, chí ít theo như tôi biết. Tiếp đó, tôi khó hiểu nổi một người đàn ông lại tấn công người khác ngồi trên bệ hồ xí. Ngoài ra, Patric không có kẻ thù, những gã đàn ông nói chung có cảm tình với ông ta. Không, hãy tin tôi, “Hãy tìm người đàn bà” - Ông ta cười và nói thêm.

Trong khi tôi trở về nhà, câu “hãy tìm người đàn bà” làm tôi cười nhưng không thuyết phục được tôi. Tôi đang xem những bản tin lúc hai mươi giờ trên máy thu hình thì có người gọi tôi ở máy điện thoại. Một giọng nói mà tôi khó khăn lắm mới nhận ra vì nó vỡ ra một cách lạ lùng, giọng nói của bà goá Parăng. Bà báo cho tôi biết Letxli, con gái bà vừa bị một kẻ lạ mặt tấn công trong cầu thang ngôi nhà có căn hộ một phòng của cô.

Bị đánh vào đầu gây chấn thương thần kinh, Letxli đã được chuyển tới Bệnh viện Côxanh và đang được theo dõi bệnh tình.

Tôi cam đoan với bà Parăng về sự thông cảm của tôi và hứa với bà sẽ sớm có được biên bản về cuộc tấn công. Tôi nghe thấy bà khẽ khóc nức lên và tôi không dám gác máy. Cuối cùng bà xin lỗi và chúng tôi hẹn sớm gặp lại nhau.

Tôi ý thức được lúc này, như con gái bà, bà đã gọi điện cho tôi ở nhà. Thế nào mà bà có được số điện thoại của tôi? Có thể nghĩ rằng nó lan truyền giữa mọi nhân chứng của vụ án Parăng. Nhưng đây không phải là điều nghiêm trọng nhất và tôi giận mình đã không coi trọng những nỗi lo sợ của Letxli. Một lúc sau, tôi biết mình đang ở trước cửa ra vào, Caretxơ đứng bên tôi, sẵn sàng xoay chìa khoá trong ổ khoá, chốt cửa bị tháo ra là việc cho tới lúc này chưa bao giờ tôi làm. Letxli đã đạt được việc truyền cho tôi nỗi sợ.

Trước món xúp cà chua, tôi tổng hợp cuộc nói chuyện cuối cùng của tôi với cô gái trẻ Menxphin. Tôi bực mình khi nhớ tới những ý kiến giễu cợt của tôi trả lời cho sự im lặng và bối rối của cô. Giờ đây, tôi không được lao đầu vào vực thăm mà Letxli đã tạo ra. Phải bình tĩnh. Một phần mười khả năng là cuộc tấn công mà cô là nạn nhân không có mối quan hệ nào với vụ án Parăng, nhưng vẫn cứ là một khả năng. Còn lại chín phần khác. Letxli biết tên kẻ sát nhân, một khả năng trên chín. Letxli yêu Ê-ma-nuy-en Fo, muốn bằng bất kỳ giá nào cứu anh, ngay cả thử đánh lạc hướng công lý: ba khả năng trên chín.

Letxli có những lý lẽ đúng biết Fo không phải là thủ phạm, dù cô ghê sợ phải gọi lên: một khả năng trên chín.

Letxli có mối nghi ngờ mà cô muốn nói ra tên của kẻ sát nhân thật sự: hai khả năng trên chín.

Letxli không biết kẻ tấn công mình, nhưng việc cô bị theo dõi và đe dọa khiến cô nghĩ rằng y là kẻ sát nhân: một khả năng trên chín.

Trong lúc uống cà phê, tôi phân định rõ ràng những giả thiết khác nhau ấy. Lúc này cần phải chọn lọc. Cho dù đây là một trò chơi. Cho dù Letxli chỉ bị tấn công do chuyện ba lớp...

Vào một giờ sáng, không thể ngủ được, tôi uống một viên thuốc ngủ Valium và cho phép Caretxơ trèo lên giường tôi. Sự có mặt và hơi ấm của nó làm tôi vững lòng đến nỗi khi đồng hồ báo thức của tôi đổ chuông vài giờ sau đó, tôi còn vui mình trong cái tổ rất êm của tôi tới mười phút. Tôi quyết định đi thăm Letxli Menxphin sau giờ ăn điểm tâm. Nhưng khi kê cà ở quán ba mà trước đó tôi muốn làm dịu cơn đói của mình, tôi thấy Matinđơ Buyxông đã ngồi oai vệ ở một bàn. Rõ ràng gia đình Buyxông có sự ưa thích đặc biệt đối với cái quán dễ chịu này.

Matinđơ phanh chiếc áo bludông hiệu Hecmet để lấy ra từ túi trong một gói thuốc Gitan và chiếc bật lửa Duypông.

— Khói thuốc không làm phiền bà chứ?

— Không.

Lẽ ra tôi nói có, thế nhưng cô ta đã châm điếu thuốc, người ta không thể tỏ thái độ rõ hơn. Sự khiêu khích của cô ta thay cho đạo lý.

— May mắn gặp được bà ở ngoài toà án, Florăngxơ ạ - Cô ta nói - Tôi luôn tiếc rằng chúng ta đã không bắt đầu một tình bạn lành mạnh và vững chắc.

“Tình bạn lành mạnh và vững chắc” ấy làm tôi run sợ. Nhưng tôi mỉm cười bắt đầu ăn ổ bánh mì nướng kẹp giăm bông pho mát.

— Chúng ta không có cùng mối quan tâm - Tôi nói nhẹ nhàng.

— Bà biết gì về điều này?

— Trực giác đơn giản hoặc suy diễn đơn giản qua những điều không phải tôi không biết về cô.

— Chắc chắn bà lầm rồi. Dẫu sao tôi coi thường những suy diễn của những thẩm phán thẩm cứu.

— Vì sao?

Cô rút thuốc và không trả lời. Tôi ngồi lặng im một lúc lâu rồi nói:

— Cô chơi trò gì thế, Matinđơ?

— Không có gì cả. Tôi rất nhớ khi tôi còn là thiếu niên, bà kéo bím tóc tôi thay lời chào, khi bà nhìn Fabrixơ và tôi bằng cặp mắt bề trên.

— Khi, nhất là cô không chịu đựng nổi anh cô quan tâm tới một người khác cô.

— Hãy chấm dứt sự ghen tuông ấy, tôi đã nói với bà rồi. Ngày nay, chính Fabrixơ tỏ vẻ ghen với những cuộc giao du của tôi. Bản thân anh ấy cũng bị đè nặng, ông anh khốn khổ của tôi! Bà hãy nhận rằng anh ấy và tôi, chúng tôi không may mắn trong tình yêu.

— Cô ư?

— Đây, vâng, tôi - Matinđơ đột nhiên bối rối nhắc lại. Và tôi ngạc nhiên thấy cô ta đỏ mặt.

Tôi gọi một tách cà phê và mời cô ta một tách.

— Không, cảm ơn.

— Đối với cô, phải chăng tình yêu thật quan trọng? - Tôi nói để phá vỡ sự im lặng.

— Thật quan trọng đối với mọi người, kể cả bà, phải không?

— Không.

— Bà gian dối, bà thân yêu ạ, cho phép tôi nói với bà như vậy.

Trước nụ cười của tôi, cô ta ngạc nhiên:

— Bà vẫn kênh kiệu như xưa.

— Tôi chưa bao giờ kênh kiệu như cô nói, còn cô thì đúng đấy.

— Tôi chỉ học đòi làm sang thôi - Cô ta thú nhận - Nhưng không phải trong mọi lĩnh vực. Nếu bà biết tôi nhiều hơn, bà sẽ hiểu vì sao.

Tôi muốn nói cho cô ta rằng tôi không muốn quen biết cô ta nhiều hơn nhưng tôi nín lặng. Matinđơ gọi một cốc Vodka pha cam và trả tiền ngay, khi lấy tiền ở ví ra cô ta đã để rơi một tấm ảnh và cô ta vội nhặt lên xếp lại cẩn thận vào ví. Tôi không có thì giờ nhận ra tấm ảnh gì nhưng tôi cười và hết sức ngạc nhiên đọc được nỗi khiếp sợ trong cái nhìn của Matinđơ.

— Cô luôn vô địch môn Giuđô chứ?

— Đai đen, vâng - Cô ta nói với vẻ bình tĩnh cố che giấu - Nhưng việc đó không làm tôi vui nữa. Quần vợt cũng không. Còn về gôn, thật tốt cho những ông già hết hơi.

Tôi nghĩ tới bố cô ta và bố tôi thỉnh thoảng gặp nhau tại Câu lạc bộ Raxinh. Nếu người này hoặc người kia nghe được câu này của Matinđơ, hẳn họ sẽ tức giận.

— Fabrixơ không còn là nhà thể thao trẻ có năng khiếu về gôn mà tôi ưa thích - Tôi nói - Nhưng cô thật quá đáng khi nói “những ông già hết hơi”, những người mà tôi biết đều khoẻ mạnh.

Cô ta cười ranh mãnh:

— Tôi luôn nghĩ rằng bà yêu bố bà, Florăngxơ ạ. và lại tình yêu được chia sẻ và hoàn toàn được chứng tỏ.

— Một người con gái luôn ít nhiều yêu bố mình.

— Không phải tôi.

Giọng nói gay gắt mà nụ cười không che giấu nổi.

— Hồ sơ Fo tiến triển chứ? - Cô nói tiếp.

— Nó đang ở trên con đường đúng hướng.

— Chắc chắn điều đó có nghĩa là Ê-ma-nuy-en khôn khổ đã mắc bẫy.

— Tại sao lại mắc bẫy?

— Tôi không tin rằng anh ta phạm tội, đơn giản thế thôi.

— Nhưng cô không thể đưa ra những lý do.

Cô thờ dài lại châm một điếu Gitan thứ hai.

— Tôi không phải là cảnh sát - Cô ta nói - Tất cả những điều tôi có thể nói, đó là cá tính của bác sĩ Fo không dính dáng gì với vụ giết Patric Parăng có chủ ý.

— Hẳn cô biết ông ta nhiều hơn là cô đã để cho nghe về ông ta tại văn phòng tôi.

— Ô! Hầu như không! Nhưng tôi nghe nói tới anh ta, về tham vọng của anh ta, nói chính xác hơn là tìm cách ngoi lên. Ê-ma-nuy-en không dành thời gian để ngắm nhìn phụ nữ, chỉ ít là những người đàn bà không thể có ích cho sự nghiệp của anh ta. Vì thế tôi không thể ngăn mình khâm phục anh ta. Những kẻ xông xáo, những kẻ vô xi, người ta xúc không hết chúng, nhưng những kẻ vô xi thành đạt thường rất hiếm. Vì vậy, khi tôi biết anh ta suy sụp vì một người đàn bà, một cô người mẫu chào hàng không có đầu óc, tôi đã thất vọng. Nhưng, kỳ lạ thay, anh ta đã làm tôi bối rối...

— Vâng, cô nói tiếp đi.

— Thì đây, việc tôi nín lặng trước viên lục sự của bà, đó là sự hấp dẫn tình dục của tôi đối với gã bác sĩ phẫu thuật nhỏ bé ấy. Giữa những người

đàn bà, ta có thể hiểu nhau. Tôi muốn, vâng tôi muốn vào một lúc nào đó được ngủ với Ê-ma-nuy-en Fo.

— Ông ta có biết việc này không?

— Có thể. Hầu như những người đàn ông không quá ngờ nghệch hiểu được loại hấp dẫn ấy ở phụ nữ. Tôi không phải loại người của anh ta, thế thôi. Tôi không nài ép.

— Cô có đau khổ về chuyện này không?

Matinđơ cười, để lộ hàm răng chắc rất trắng.

— Không, thực sự không. Bà đừng mò trăng đáy biển. Người ta không đau khổ về loại việc này... - Cô nói thêm sau một lúc im lặng - nếu không tôi sẽ đau khổ suốt đời.

Trong giọng nói của cô ta, thật sự có nỗi cô đơn tuyệt vọng âm thầm làm tôi không dám nhìn cô ta nữa, và làm nảy sinh trong tôi một tình cảm rất giống với lòng trắc ẩn. Ta đi qua bên cạnh những con người mà ta tưởng biết được họ với sự hờ hững, ích kỷ nào đó và điều này làm tôi khiếp sợ.

Tôi cố tình nhìn đồng hồ đeo tay và thanh toán tiền ăn uống của tôi.

— Tôi cần phải qua bệnh viện - Tôi nói để xin lỗi - Có lẽ sớm gặp lại.

— Vậy mời bà hãy đến dự những buổi dạ hội của tôi - Cô ta xiết chặt tay tôi và nói - Tôi sẽ vui mừng về việc đó.

• • •

Letxli quần băng quanh đầu và mỉm cười. Một người đàn ông ngồi gần giường cô, ông đứng lên khi tôi tiến lên và ông tự giới thiệu:

— Frăng Menxphin - Ông nói với âm giọng nặng.

Đây là bố của Letxli. Ông đi chuyến máy bay Côngcoocđơ tại Nữ Ước và đi thẳng từ sân bay Roaxi đến Bệnh viện Côxanh. Trông ông cao lớn, mặt màu đồng, tóc rậm màu xám, mắt vàng hung, đẹp trai.

— May thay - Letxli nói - Tôi không đau nữa. Nhưng tôi nghĩ đầu tôi sắp nổ tung.

Ông Menxphin đưa cho tôi chiếc ghế tựa của ông và đi lấy chiếc khác. Letxli nói với tôi: “Bà có thể hút thuốc, việc đó không làm tôi khó chịu đâu, tôi biết bà thèm hút đến chết được”.

Không đúng. Mùi ê-te ám tôi khi tôi thơ thẩn trong hành lang Bệnh viện gây cho tôi hơi buồn nôn.

Bản báo cáo của cảnh sát chưa đến tay tôi. Tôi yêu cầu Letxli nói với tôi về việc cô bị tấn công.

— Tôi không trông thấy gì hết - Cô nói - Tôi ra khỏi nhà và bước xuống cầu thang...

— Góc mấy?

— Góc sáu, trước góc cuối cùng. Một căn hộ một phòng nhỏ với một chiếc giường, một cái bàn, hai ghế tựa và những đồng sách cũ. Trên thềm cầu thang góc hai, tôi bị đánh vào đầu và tôi ngã sụp xuống. Tôi nghe thấy tiếng chân một người chạy nhanh xuống cầu thang rồi một người khác, người thợ điện, cúi xuống tôi và bảo tôi đừng động đậy, anh ta đi gọi cảnh sát cấp cứu. Hết đây. Tôi nghĩ rằng bằng cách làm cho kẻ tấn công tôi chạy trốn, anh ta đã cứu tôi thoát chết.

— Anh ta có nhận ra kẻ tấn công không?

— Không. Anh ta nói với cảnh sát là không.

— Người ta đánh cô bằng cái gì?

— Không nghĩ được. Đòn rất mạnh, nhưng tôi không biết y đánh bằng cái gì.

— Con sẽ đến sống ở nhà mẹ con - Frăng Menxphin nói xen vào - Bố không muốn để con ở một mình nữa. Trừ phi con chọn việc trở về Nữ Ước với bố.

Tôi có cảm giác rõ ràng là lời đề xuất sau sẽ không được cô chấp nhận, cả Letxli có thể cũng ý thức được điều này vì cô cười mỉa mai.

— Con sẽ đến nhà mẹ.

— Một quyết định khôn ngoan - Tôi nói.

— Pari trở thành một thành phố cũng nguy hiểm như Nữ Ước - Ông nhận xét - Không chỉ về đêm.

— Letxli ạ, liệu cô có cảm giác kẻ tấn công cô có quan hệ nào đó với những lời tâm sự của cô tối nọ không?

Tôi thấy cô bối rối và Frăng Menxphin ngạc nhiên về chuyện này. Cô không trả lời ngay nên tôi phải nhắc lại câu hỏi.

— Không phải không thể có - Cuối cùng cô nói - Nhưng đó sẽ thật khủng khiếp.

CHƯƠNG IX

HĂNGRI BUYXÔNG

“Khi nào thì những mụ này thôi nhắc ta về tuổi của ta. Hẳn họ rút ra được ở đây một thú vui xảo trá, biết rõ ràng ngày sinh nhật của ta là cái ngày mà ta muốn quên nhất. Nhưng việc đó đã không sai: Tối nay, ta có quyền hưởng một chiếc bánh ga tô lộng lẫy với năm ngọn nến to và năm ngọn nhỏ”.

Dưới chiếc khăn ăn của Hăngri Buyxông, vợ và con gái ông đã luôn vào, người này là chiếc ví hiệu Hecmet, người kia là một hộp xì gà. Cảm ơn. Cảm ơn. Buyxông từ chối thổi tắt nến mà mời con trai đến uống với ông một cốc trong văn phòng mình, một nơi thâm nghiêm mà những phụ nữ không được quyền bén mảng tới.

Từ ít lâu nay, Fabrixơ làm ông lo lắng. Hẳn rầu rĩ, hay bồn chồn, béo ra. Vì hẳn uống rượu quá nhiều, Buyxông thầm nghĩ, ông không phải không biết con trai mình yêu cô bé Menxphin, với ông điều này hầu như hết sức kỳ cục, con bé này là hiện thân của tính khí thất thường. Nhưng nếu Fabrixơ muốn cưới con bé, ông sẽ không phản đối. Ông tin chắc rằng việc ly hôn không phải được tạo ra duy nhất cho những kẻ ngu ngốc.

Vả lại đó là điều ông nói với Fabrixơ khi anh này ngồi xếp xuống ghế bàn đối diện với ông. Hẳn gằm gừ như một con chó, hẳn đã say mèm. Rượu sâm banh bữa ăn tối không phải là nguyên nhân duy nhất; nó hẳn đã uống trước khi ngồi vào bàn ăn. Buyxông buộc con uống một tách cà phê không đường, việc mà Fabrixơ ghê sợ phải uống. Rồi anh ta nói với chút vẻ giễu cợt:

— Bố thứ lỗi cho con đã thiếu quà tặng. Con khiếp sợ những ngày sinh nhật.

— Bố cũng vậy. Vấn đề không phải là ở đó.

— Vậy nó ở đâu?

— Tật nghiện rượu của con.

— Bố đùa đấy à. Uống một cốc hoặc hai không thể gọi là nghiện rượu.

— Cái gì làm con không vừa ý, Frăng? Kỳ thi tiến sĩ của con ư?

Người đàn ông trẻ xoa tay như đuổi một con ruồi quấy rầy rồi mỉm cười nhìn bố.

— Bố biết rõ rằng cuối cùng con sẽ đạt được học vị đó. Một phần nhờ bố đấy.

Buyông thâm nghĩ ít ra tới nghìn lần từ khi Fabrixơ sinh ra mà ông rất yêu đứa con trai bất trị này; nó yếu đuối và điên rồ nên không thể làm gì được hết trong chuyện này.

— Nếu con muốn kết hôn với con bé người Mỹ ấy thì cưới đi, bố sẽ không phản đối. Mọi kinh nghiệm dẫu có xấu sẽ làm cho phong phú.

Fabrixơ thở dài, ngược cặp mắt nâu hơi bối rối nhìn ông bố.

— Điều cần thiết là cô ấy muốn thế, bố ạ.

— Nó từ chối kết hôn với con ư? Con bé ấy coi mình là ai chứ?

— Chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa, xin bố vui lòng. Chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa.

Đối với Buyông, đây là điều tồi tệ hơn tất cả, đây là hình ảnh đứa con trai thất bại của ông. Ông đã đặt biết bao hy vọng ở con trai mình, đứa con trai mà ông muốn không chỉ vẻ vang mà còn mạnh mẽ, không thể khuất phục.

Không có can đảm để nói chuyện với con, ông đuổi Fabrixơ về phòng.

Chính Fabrixơ là người đầu tiên nói với ông về vụ án Parăng. Một luật sư chịu trách nhiệm về hồ sơ Fo là luật sư tầm thường Graxanh, nhưng bố mẹ người bác sĩ phẫu thuật trẻ, theo lời Fabrixơ nói với ông, mong muốn ông lo cho con trai họ. Ông tự hỏi vì sao ông nhận lời. Tất nhiên vì những hồ sơ khó khăn luôn hấp dẫn ông. Cũng có thể do Fabrixơ quá kích động đối với vụ án này và anh ta tỏ vẻ kiêu hãnh thấy bố mình can thiệp.

Chuyến thăm Ê-ma-nuy-en Fo lần đầu không làm cho ông có cảm tưởng tốt đẹp. Trước hết, ông không có chút thiện cảm nào với chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ này. Ngay từ đầu, Fo đã nói với ông rằng anh ta không phải là thủ phạm. Buyông lập tức trả lời rằng ông không muốn biết điều đó.

— Chúng ta hãy đưa vụ án trở lại con số không và hãy thành thật nói với tôi, không bỏ sót chi tiết nào về những gì anh đã làm. Chỉ có nói thành thật với tôi, tôi mới có thể giúp anh.

Trong hai mươi phút, bác sĩ Fo nhắc lại những điều anh đã nói với luật sư Graxanh và thẩm phán thẩm cứu. Rồi giữa một câu nói, anh đột ngột nín lặng. Buyxông khích lệ anh nói tiếp, nhưng Fo tỏ vẻ rất rối loạn.

— Tốt hơn cả là tôi nói với ông, riêng với ông sự thật. Không phải tôi đã mổ cho An Menxphin. Tôi say như chết. Tôi vừa cắt đứt với một phụ nữ trẻ, nói chính xác hơn là cô ấy bỏ rơi tôi và tôi đã uống rượu quá nhiều. Nhóm trực Bệnh viện quyết định gọi một bác sĩ phẫu thuật khác, một người mới vào nghề, và không tiết lộ tôi đã không ở trạng thái có thể mổ được. Xét rằng việc này sẽ phản bội họ nếu tôi thú nhận với thẩm phán, xin ông giữ kín việc tiết lộ này.

— Chuyện ấy không thành vấn đề và anh sẽ nghe tôi đây. Ngày này hay ngày khác, các bạn anh hãy coi chừng và vào lúc đó tất cả mọi lời khai cung của anh sẽ bị ngờ vực, không thể sửa được.

— Nhưng việc đó có thể bắt đầu thể hiện một động cơ. Người ta sẽ buộc tội tôi đã giết Parăng để tránh việc gây tai tiếng này.

— Qua nghiên cứu, động cơ này không đứng được. Anh hãy xử sự thẳng thắn. Sự nghiệp của anh sẽ tiêu tan vì chuyện này nếu anh có được sự miễn tố, nhưng anh đâu còn thế nữa. Người cần được cứu chính là anh.

Fo toát mồ hôi, bộ mặt anh như chìm ngập trong đám mồ hôi vã ra quá mức ấy. Buyxông chưa bao giờ nhìn thấy một người nào vã mồ hôi nhiều như vậy. Ông để anh suy nghĩ vài phút rồi Fo nói:

— Tôi sẽ làm những gì ông đòi hỏi.

Anh ngây dại.

— Hãy tin tưởng ở tôi.

Luật sư Buyxông có bốn phụ tá thường trực mà ông chỉ giao phó cho họ những hồ sơ nhỏ nhặt. Ông biết chọn họ không chỉ vì phẩm chất của họ mà còn vì vài thiếu sót nhỏ mà ông biết lợi dụng khi cần. Đôrôtê Blăng là người phụ nữ duy nhất trong nhóm bốn người này. Trẻ, có tham vọng và thật bướng bỉnh làm cho đôi khi người ta quên mất là cô xinh đẹp. Thế nhưng

Buyxông ngờ rằng Fabiê Hêrông bỏ qua việc quên này, nhưng sự e dè nào đó như anh ta là lui ra, Đôrô-tê không phải đối tượng của anh ta. Cũng không phải một trong hai phụ tá khác: Ginlơ Sonlơvanh và Bơnoa Feri. Một nhóm vững vàng, xông xáo, khâm phục Buyxông nhưng không vì thế mà tỏ vẻ nịnh bợ. Trong văn phòng của họ ở phố Linlơ, Buyxông sử dụng bốn phụ tá, năm luật sư tập sự, ba thư ký, một người coi tổng đài điện thoại và một người sử dụng máy tính. Ở đây người ta tiếp khách theo kiểu Mỹ với những tách cà phê, trà, những cốc nước quả hoặc rượu uytxki Ê-côt-xơ nhưng tiền thù lao thì chóng mặt.

Đối với hồ sơ Fo, luật sư Hăngri Buyxông sử dụng bốn người: Đôrô-tê Blăng, Bơnoa Feri và hai luật sư tập sự: Kritxcchian Giôratxơ và Pie Frăngxoaxa Rôtxơ. Những cuộc họp diễn ra vào cuối ngày trong phòng sếp. Tại đây mọi người tranh luận hoàn toàn tự do và một nữ thư ký thường trực là Magi Rôbe ghi chép.

Chiều hôm ấy, Đôrô-tê Blăng mở đầu cuộc tranh luận với vẻ háng hái làm Buyxông vui vì cái miệng rộng của Đôrô-tê làm ông nghĩ tới một quả đu đủ tươi rói.

— Chuyện con dao mổ không đi đúng hướng - Cô nói - Đây là điểm yếu của việc buộc tội và ta cần chứng minh. Cho rằng Fo lấy cắp một con dao mổ trong các phòng mà anh ta làm việc là thô thiển, việc đó chứng tỏ có chủ mưu, tôi thấy điều này ít đáng tin cậy. Lại việc anh ta ném hung khí vào trong thùng rác gần công ty là không thể tưởng tượng được. Con người này không ngu đến mức ấy.

— Nhưng anh ta sợ - Bơnoa Feri nói chen vào - Khi sợ, người thông minh nhất có thể làm những chuyện ngu ngốc tệ hại. Không, đó không phải là điểm yếu để buộc tội, mặc dầu người ta có thể chứng minh nó là điểm yếu. Đối với tôi, điều khập khiễng là động cơ không rõ ràng. Theo ý tôi, anh ta không có động cơ, anh ta đã hành động trong cơn hoảng loạn.

— Nếu anh ta có trong người con dao mổ - Pie-Frăngxoaxa Rôtxơ nói - Không tránh khỏi là có chủ mưu. Sự hoảng loạn xảy ra sau đó, sau hành động. Anh ta nhanh chóng vứt bỏ nó vào thùng rác.

— Lý lẽ thực sự rất yếu - Đôrô-tê cười khẩy.

— Ta đã thấy tòi tệ - Giôratxơ phản đối.

— Tất cả đều mong manh - Buyxông thở dài nói - Động cơ, hung khí, cá tính bác sĩ Fo.

— Agatơ Krixti - Feri cười khẩy - Để nuốt hết những thứ đó, thực sự phải dậy sớm.

— Ngày, tôi sẵn sàng dậy từ rạng đông và phục vụ ông trong một tháng nếu giả thiết của tôi thiếu cơ sở vững chắc.

Sự im lặng tuyệt đối đón nhận câu trả lời của Đôrôtê Blăng.

— Không nhanh thế đâu - Cuối cùng Feri nói - Chúng ta không dẫn thân một cách mù quáng...

Luật sư Buyxông để họ tranh luận trong vài phút, để cho vui hơn là thuyết phục, rồi ông can thiệp:

— Giờ ra chơi đã hết. Vào việc thôi! Ta cần phân công những nhiệm vụ. Blăng, cô có đề nghị gì?

Đôrôtê suy nghĩ, đôi lông mày và miệng cô chứng tỏ điều này nhưng Rôtxơ trả lời:

— Để kết thúc chuyện con dao mổ trong vụ này, tôi sẽ khoác một chiếc áo blu-dơ trắng, vào Bệnh viện Giăccơ Đờlaruy, lên vào phòng mổ và lấy một con dao mổ.

— Đó là bất hợp pháp - Feri phản đối.

— Nếu tôi trả lại ngay dụng cụ thì sẽ không phạm pháp. Tất nhiên tôi sẽ làm việc này.

— Báo cáo trước ba ngày - Buyxông nói - Nếu anh có những vấn đề gì, tôi không biết đâu đấy. Còn cô, Blăng.

— Cuộc điều tra của cảnh sát liên quan tới đứa trẻ con người gác cổng đã tìm thấy con dao mổ trong thùng rác không thuyết phục được tôi. Tôi sẽ hỏi đứa trẻ kỹ hơn.

— Tôi không thấy có ích gì - Feri nhận xét - Đứa bé nhặt dụng cụ ấy mà nó coi là thứ đồ chơi...

— Con dao mổ không phải là đồ chơi - Đôrôtê phản đối - Ngay cả đối với một đứa trẻ chín tuổi. Nó có thói quen đến các thùng rác, nó nhìn xung

quanh. Đây là điều tôi muốn đi tới: có thể nó trông thấy một người vứt con dao mổ, đó là lý do để nó qua sau người ấy để nhặt con dao.

— Bỏ thâu - Buyxông nói - Báo cáo trong ba ngày.

— Tôi chưa sẵn sàng - Feri thú nhận - Tôi cần suy nghĩ.

— Còn anh, Giôratxơ? - Buyxông hỏi.

— Tôi sẽ tiến hành với Letxli Menxphin. Cô ấy không nói hết và đây là nhân chứng cơ bản cho việc bảo vệ. Tôi sẽ gặp cô ấy và cố làm cho cô ấy nói ra.

— Báo cáo trong ba ngày. Bật đèn xanh và xông lên.

Buyxông không hy vọng có điều kỳ diệu nhưng ông biết rằng nhóm người của mình sẽ làm tối đa, cho phép ông nhìn vụ này rõ hơn để tổ chức việc bảo vệ.

Tối hôm nay, ông có quyền ăn tối đặc biệt với gia đình, điều này ngày càng trở nên hiếm hoi tại gia đình Buyxông. Matindơ có mặt. Fabrixơ cũng tỏ vẻ dè dặt và thanh thản. Nikon, vợ ông nói mà không ai nghe nhưng bà có thói quen như vậy mà bà không tự thấy, ít ra đây là lần thứ một trăm từ mười lăm năm nay. Buyxông cố tìm hiểu trong lúc quan sát người đàn bà năm mươi tuổi có bộ mặt mệt mỏi này đã không chỉ mất mọi vẻ rạng rỡ mà cả vẻ duyên dáng dịu dàng của một số người đàn bà về già vẫn có được, thế nào mà ông lại có thể yêu được khi quen biết bà. Hồi ấy, bà hai mươi lăm tuổi và bản thân ông cũng say mê một cách bệnh hoạn như hiện nay Fabrixơ yêu Letxli Menxphin. Ông muốn có thể nói với con trai: Hãy nhìn mẹ con, hãy nhìn bà ấy đã trở nên thế nào, hãy nói với mình rằng trong hai, ba mươi năm nữa, Letxli của con cũng sẽ ở mức này. Hãy chữa trị và khỏi bệnh trước khi con để bị cuốn hút vào một người đàn bà mà con sẽ không nhận ra nữa và vì người đó, con sẽ hy sinh cả tự do và tuổi thanh xuân của con.

— Hồ sơ Fo đến đâu rồi? - Matindơ là người nói có một điểm yếu đối với chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ, đột ngột hỏi.

— Việc tiến triển từ từ - Bố cô trả lời.

— Con không hiểu vì sao anh ta đã nghĩ đến con khi cảnh sát buộc nói tên người phụ nữ mà anh ta cho rằng có mặt vào ngày xảy ra tội ác.

Thực tế, cô không phải bất bình và bố cô biết điều này. Matindơ không xinh đẹp vì giống ông nhưng cô có vẻ thanh lịch nào đó và gan góc không cưỡng được. Mỗi tháng một lần, cô tổ chức dạ hội tại nhà bố mẹ mình để thết đãi bạn bè và những mối quan hệ của cô. Những buổi tối thứ sáu ấy, Buyxông và vợ ông trốn đi nghỉ cuối tuần trong điền sản của họ bên bờ sông Lôinh. Buyxông mang theo những hồ sơ và Nikon giết thì giờ trước máy thu hình. Đôi khi, ông đưa bà đi ăn tối tại tiệm ăn và cảnh chỉ có đôi vợ chồng già làm ông khá buồn trong khung cảnh không quen thuộc này mà họ đều khó chịu vì cả người này cũng như người kia bộc lộ quá xa cách với nhau.

Chính trong những buổi dạ hội tổ chức tại nhà bố mẹ cô mỗi tháng một lần mà Matindơ có thể đánh giá Ê-ma-nuy-en Fo tốt hơn nhiều tại câu lạc bộ quần vợt của họ mà họ ít gặp nhau.

— Bố ạ, bố có biết rằng con có một bạn trai có lòng tin rắn như thép về sự vô tội của bác sĩ Fo không? - Matindơ nhấn mạnh.

— Anh ta không phải là người duy nhất. Anh ta tên là gì? Anh ta làm gì?

— Ôi, con không biết Giê-rôm Boren làm gì...

— Trời ơi! - Fabrixơ kêu lên - Con rồi ấy không làm được trò trống gì cả. Hẳn phung phí tiền bạc của bố mẹ hẳn và theo đuổi những nghiên cứu mơ hồ về luật. Những điều hẳn nói là không đáng tin.

Matindơ cuồng nhiệt phản đối.

— Hãy để em gái con nói, Fabrixơ - Buyxông nói.

— Bố ạ, bố sẽ không cho những chuyện ngời lê đôi mách của gã Boren ấy là quan trọng...

— Con đã bẻm mép, Matindơ.

— Đây, Giê-rôm cho rằng, và con đồng ý với anh ấy, người duy nhất thực sự không ưa Parăng là vợ ông ta: căm sừng, nhạo báng, sa sút tinh thần và dữ tợn. Vào giờ xảy ra tội ác, bà ta lê la trong phường có công ty.

— Cũng là người ở nhà ông ta - Buyxông nhận xét - Bố không nghĩ một người đàn bà lại cửa được cổ một người đàn ông có vóc dáng như Parăng bằng con dao mổ.

— Bố ạ, bố quên rằng lúc ấy ông ta đang ngồi ở bệ hồ xí, điều đó tạo dễ dàng cho mọi việc.

— Matinđơ!

Nicon đứng lên, rời bàn ăn trong lúc nói rõ rằng bà không muốn nghe những ý kiến như thế.

— Vui thật - Buyxông nói - Nhưng cuộc điều tra của cảnh sát hình sự trong toàn bộ vụ án không làm bố hài lòng, đặc biệt chú tâm tới bà vợ Parăng và cãi cho bà ấy trắng án.

— Chúng ta hãy nói tới những chuyện lạ lùng hơn - Fabrixơ đề xuất - Anh đã giành được vô địch bóng bàn, thắng một tay thực sự cừ khôi.

— Nhưng ngày nọ anh thua em - Matinđơ nhận định - Điều đó có nghĩa người vô địch là em.

Buyxông ngắt cuộc tranh cãi để nói với con gái:

— Bố nói chuyện này trước mặt anh con: từ nay bố sẽ không trả bù cho những tấm ngân phiếu bố láo của con nữa. Tấm ngân phiếu cuối cùng làm bố sững người, từ đâu có những món chi tiêu điên rồ ấy?

Matinđơ đỏ mặt, điều đó làm người bố ngạc nhiên, mất thói quen nhìn má con gái đỏ ửng.

— Món nợ do chơi - Cô nói.

— Chơi gì?

— Pô-cơ.

— Này, mày hãy ngừng đánh bạc hoặc tự mày trả nợ. Ngân hàng đã báo trước, họ sẽ làm mày bẽ mặt ngay chuyện điên rồ đầu tiên đấy.

Bỏ mặc Matinđơ đỏ mặt xấu hổ, ông đứng lên và đến giam mình trong văn phòng mình. Đây là giờ ông thường gọi cho Gian khi bà ở nhà. Tối nay không như vậy. Ông muốn cắt đứt đến mười lần vì những sự không trung thành của bà làm ông tức giận hơn là chúng làm ông đau khổ. Hầu như vợ ông đã ngăn ông chuyện này, Gian là điều ít tội tệ nhất.

Kết hôn được năm năm, Nicon đã biết lòng không chung thủy của chồng là không tránh khỏi. Từ đó, bà tìm mọi cách để hạn chế những tổn thương, lo sợ một cuộc ly hôn. Thế mà Gian thuộc loại “hoàn toàn thư thái”, bởi vì rõ ràng bà không chờ đợi gì hết ở những người tình của mình. “Nhưng

Nicon quên mất một yếu tố chủ yếu - Tối nay Buyxông tự nói với mình - Ta là một lão già năm mươi tuổi đã mỏi mệt”.

• • •

Đôrôtê Blăng thường xuyên gặp Ê-ma-nuy-en Fo, có thể nói cô là đại diện của luật sư Buyxông bên bị cáo, thấy anh thật suy sút nên cô nói chuyện này với sếp:

— Cô vẫn cứ không chờ đợi ở vụ án này với tinh thần lạc quan ư - Ông hơi tức giận nói.

— Không. Nhưng anh ta mất hết tính chiến đấu. Tôi có cảm giác là anh ta thấy từ nay chúng ta không giúp được gì cho anh ta. Tôi tặc là anh ta nói tới tự tử.

— Những kẻ nói ra mồm việc này hiếm khi chuyển qua hành động. Tuy nhiên, cô hãy tin rằng anh ta bị giám sát chặt chẽ bên những người gác.

— Tôi nghĩ ông nên đến gặp anh ta. Anh ta có cảm giác là ông không quan tâm lắm đến vụ án này. Tôi đã cam đoan là ông đã làm tối đa.

Nhưng trong khi nói thế, bản thân Đôrôtê Blăng cũng không có vẻ tin lắm. Buyxông quan sát người cộng tác của mình với vẻ bối rối. Buổi sáng nay, ông thú nhận rằng hồ sơ Fo gợi cho ông một nỗi khó chịu khôn tả. Đây là lần đầu tiên ông sợ, không phải là thất bại, ông đã đảm nhiệm vài vụ án, như phần lớn những đồng nghiệp của ông mà điều đó không làm rối loạn giấc ngủ của ông, mà là một mối nguy hiểm. Lúc đầu, ông nghĩ rằng đây là hiện tượng tuổi già, ông đã yếu, điều này tỏ ra không đúng với ông. Nhưng ông cũng không thể giữ được ảo tưởng này. Trí nhớ của ông hoạt động vẫn tốt như ban đầu sự nghiệp của ông và nếu ông có cảm thấy mệt thì ông phục hồi nhanh và hoàn hảo.

Vậy mối nguy hiểm này đến từ đâu? Chứng hoang tưởng bộ phận hay chán ghét đối với thân chủ của ông? Không có cả điều này cũng như điều kia. Ông quyết định đi thăm bác sĩ Fo nhằm đương đầu với vấn đề riêng của ông. Lần đầu tiên, người bác sĩ phẫu thuật trẻ gây đi làm ông xúc động.

— Tôi mong rằng anh không tuyệt thực - Ông nói.

— Chất lượng các bữa ăn hẳn đã làm tôi sút cân. Nhưng không, tôi cố ăn. Tôi cố tin. Thật khó khăn.

Giọng anh trầm xuống, như kiệt sức. Buyxông yêu cầu anh nói về bản thân, về tuổi thơ, tuổi niên thiếu của anh. Fo phác một cử chỉ mơ hồ và mệt mỏi:

— Không có chút lý thú gì - Anh nói - Tôi là một đứa trẻ chăm chỉ, được bố mẹ nuông chiều và là một người đàn ông trẻ có tham vọng muốn làm tốt hơn bố mình. Tôi tin mình đạt được điều đó.

— Còn các bạn anh?

— Trong môi trường này, người ta có bạn bè và những mối quan hệ. Tình bạn thực sự là một sự xa xỉ mà tôi không có thì giờ để tự hiến thân. Những người duy nhất đã thật sự giúp đỡ tôi thì tôi đã phản bội họ.

— Hẳn anh muốn nói đến những người ở Bệnh viện Đờlaruy.

— Vâng, bà nữ y tá trực đêm, người gây mê và anh sinh viên Y khoa nội trú. Tôi rất cảm động về thái độ của họ. Ở vào địa vị họ, có lẽ tôi không được độ lượng như họ.

— Anh đã yêu cô người mẫu chào hàng Pedi...

— Tôi đã phát điên, vâng. Phải chăng, người ta có thể suy diễn rằng vì tôi yêu cô ấy chẳng? Tôi không biết. Cô ấy đã làm tôi phát hiện khả năng ấy trong tôi mà tôi không biết: một sự mù quáng riêng biệt, một sự chênh lệch quá đáng giữa những gì tôi muốn hiến dâng với những gì cô ấy có thể chấp nhận.

— Cô ấy có giới thiệu anh với bạn bè cô ấy không?

— Tuyệt đối không. Đó hoàn toàn không phải là môi trường của tôi và ở đó tôi sẽ cảm thấy khó chịu. Dẫu sao, cô ấy không muốn thế. Cô ấy làm việc nhiều, tôi cũng vậy. Chúng tôi chỉ gặp nhau để thấy mặt nhau.

— Tóm lại, chỉ sau chuyện đổ vỡ ấy, khi anh đã năng đi lại với Letxli Menxphin, anh mới gặp những người khác.

— Vâng, nhưng không thường xuyên. Letxli nói với tôi về những bạn bè của cô ấy, về một chàng trai yêu cô ấy và rất gắn bó...

— Cô ấy có nói với anh tên chàng trai đó không?

— Nếu cô ấy có nói với tôi thì tôi cũng đã quên. Đây là một cô gái rất trẻ, tất nhiên hấp dẫn tôi, nhưng tôi đã tan nát cõi lòng bởi Pedi nên mối quan hệ của chúng tôi hết sức bình thản, trong trắng hơn, không đáng kể lắm.

— Vậy cô ấy không phải là người yêu của anh à?

— Không. Chúng tôi quen biết nhau mới được rất ít thời gian và Letxli mới trưởng thành.

— Anh có ý định kết hôn với cô ấy không?

— Nói đúng ra, tôi đã lò mò nghĩ tới chuyện đó nhưng những sự kiện đã không cho phép tôi đi xa hơn.

— Từ khi anh ở đây, cô ấy có viết thư cho anh không?

— Có. Cùng với những lá thư của bố mẹ tôi, đây là niềm an ủi duy nhất đối với tôi.

— Những lá thư của cô ấy thế nào?

— Ông muốn nói gì?

— Chúng chỉ có tính cách bạn bè hay thân thiết hơn?

Fo bối rối. Buyxông cũng có cảm giác là anh sắp khóc.

— Thư viết rất nồng nàn. Letxli có can đảm, có giá trị... và rất hăng hái. Liệu điều đó có quan trọng đối với ông không?

— Tất cả đều có thể quan trọng, ngay cả những gì anh không ngờ tới. Thực tế, tôi tìm hiểu anh đã sống trong bối cảnh nghề nghiệp và tình cảm nào trước khi anh bị bắt giam. Hẳn anh không phải chỉ có những quan hệ bình thường và những bạn nhỏ như anh nói. Có thể có ai đó muốn làm hại anh, ghét anh đến mức cài bẫy với anh.

— Trước sự cắt đứt lễ đính hôn của tôi với Giôen Vilông, tôi có thể nói rằng có thể. Tôi là người được sếp yêu quý nên ông định đề bạt tôi là trưởng phòng trợ lý bệnh viện và sự nghiệp của tôi gây phiền hơn một cuộc cạnh tranh. Nhưng sau khi tôi bị đuổi khỏi Bệnh viện Bruxen, tôi không liên quan đến ai nữa. Nếu có một cái bẫy thì đó không thuộc nghề nghiệp.

CHƯƠNG X

CON DAO MỔ

Căn hộ của những người gác cổng sặc mùi si và tội tây. Đôrôtê Blăng thăm nghĩ, chẳng có gì để xem với những hang ổ bẩn thỉu trong những tiểu thuyết của Ximônông cả. Ở đây mọi thứ đều sáng loáng, ngay cả bà gác cổng, một phụ nữ ba mươi tuổi bánh bao, với đôi mắt rất sáng, mái tóc để đứng đắn được giữ lại bởi chiếc mũ chụp. Bà Lê măng này mời Đôrôtê ngồi vào chiếc ghế bành bọc xi-mi-li giả da và gọi Giêrêmi, con trai bà vừa đi học về. Một bộ mặt non choẹt hơn hở với đôi mắt giống mẹ và chiếc cằm tròn có lúm đồng tiền.

Đôrôtê hỏi nó có phải đã hết sức bối rối trước những câu hỏi của cảnh sát không. Nó trả lời chắc chắn là không vừa lùa bàn tay mập vào mái tóc cắt kiểu bát úp. Rõ ràng nó thích được hỏi, nhất là với cảnh sát, còn người phụ nữ trẻ cao với mái tóc nâu này có mùi nước hoa làm nó hơi ngây ngất, cô này không mặc đồng phục nên nó không thích lắm.

— Cháu có thể kể cô nghe cháu đã tìm được con dao mổ thế nào không?

— Con dao mổ ư?

— Phải. Con dao bằng thép có đầu mũi rất sắc ấy.

— Thế thì không khó. Thùng rác không đầy nắp vì rác quá đầy, tràn cả ra...

— Những người thu rác đình công từ bốn mươi tám giờ - Người mẹ nói rõ.

— Con dao nằm đúng ngay ở trên - Giêrêmi nói tiếp - Bất kể ai cũng có thể nhìn thấy nó và lấy đi.

— Chính vì thế mà cháu đã lấy con dao - Đôrôtê nói.

— Ái chà, nhưng cháu không giữ nó mà cho bố cháu.

— Cháu sợ giữ nó trong người à?

— Không, một con dao cũng chẳng hay gì, cháu không thể để nó trong túi được.

— Giờ đây, cháu hãy thử nhớ lại...

— Bà là cảnh sát ư?

Đôrôtê lắc đầu, không thể ngăn nổi đỏ mặt.

— Vì cháu đã nói với cảnh sát, con có trí nhớ tốt, mẹ nhỉ? Cháu có trí nhớ tuyệt vời.

— Tuyệt. Vậy cháu hãy nhớ lại những người mà cháu đã nhìn thấy đi qua sân ngày hôm ấy...

— Cháu ở trường đến mười một giờ rưỡi, thưa bà. Khi về nhà, cháu gặp những người, vâng, người thuê nhà ở gác một, một người giao hàng, một bạn trai đang chơi trong sân... Gần như hết rồi.

— Có phải cháu đã nhìn thấy con dao mổ vào mười một giờ rưỡi chứ?

— Không, đó là lúc cháu đi học chiều, quãng một giờ.

— Trên con dao có máu không?

— Không rõ lắm, và vì cháu không thể bỏ nó vào túi được, cháu đã đưa cho bố cháu.

— Có ai trông thấy cháu không?

Lần đầu tiên, Giê-rê-mi tỏ vẻ bối rối.

— Không, cháu không thấy. Bà biết đấy, nếu ai trông thấy cháu thì sao?

— Đó sẽ là điều không thể có được - Đôrôtê nói - Cháu hãy cố nhớ...

— Không cần, cháu nói hết rồi.

Nó quay vào phòng và Đôrôtê làm yên lòng bà mẹ, con trai bà không việc gì phải buồn. Nhưng còn bà? Bà không biết gì hơn ư?

— Cho tới hai mươi giờ, mọi người ra vào tự do. Quy tắc chỉ thực hiện vào buổi chiều và tối. Không, tôi không thấy gì khả nghi cả. Khi tôi đi mua hàng quãng mười giờ sáng, tôi gặp một người đàn ông trẻ mà tôi không quen biết, nhưng có thể là bạn của anh sinh viên ở gác sáu. Anh ta có nhiều bạn lắm. Họ cùng ôn thi; buổi tối, họ chơi bài pô-cơ khá âm ỉ nhưng không hại gì. Không, thật sự tôi không trông thấy.

Bà cười, quay vào bếp một lúc để Đôrôtê hiểu rằng bà có việc khác để làm hơn là trả lời những câu hỏi của cô. Nhưng Đôrôtê ngọt ngào nói với bà

rằng cô rất tiếc phải cố nài:

— Bà có thể mô tả người đàn ông trẻ mà bà gặp sáng hôm ấy không?

Bà gác cống suy nghĩ một lát, nói là không, rồi:

— Người ấy cao lớn, đó là tất cả những gì tôi nhận thấy.

— Cao lớn và trẻ, bà tin chắc chứ?

— Vâng. Hết đấy. Thực sự là hết.

— Bà đã gặp người ấy không?

— Không, tôi không gặp. Tôi không thể theo dõi mọi người đi lại.

Nhưng hầu như tôi chưa bao giờ gặp người ấy.

Trước khi cảm ơn bà ta, Đôrôtê thăm nghĩ người đàn bà này nói dối vì lý do nào đó mà sau này cô sẽ phải tìm hiểu.

Cô đi hết cửa này đến cửa khác trong phường dưới ánh nắng gay gắt. Khi cô vào một cửa hiệu, như hiệu cắt tóc nam và nữ chẳng hạn, cô thở dài với vẻ khuây khoả làm người ta không dám từ chối những câu hỏi của cô. Nhưng cả người cắt tóc, cả người bán bánh mì, cả người dược sĩ, cả người quản lý cửa hàng thuốc lá đều không chú ý tới người đàn ông trẻ vào sân toà nhà bên cạnh công ty Bất động sản vào sáng xảy ra tội ác.

Đôrôtê qua phố để đi hỏi bà quản lý xưởng nhuộm có nhận thấy Ê-ma-nuy-en Fo đỗ xe vi phạm luật giao thông trước cửa hiệu của bà không. Đây là một người đàn bà trạc ba mươi tuổi có mái tóc giả đỏ hoe, có nụ cười hời hợt và con mắt xác xược. Bà ta nhớ rất rõ Ê-ma-nuy-en Fo vì anh ta “đẹp trai”, bà nói rằng vì anh ta cả gan đỗ chiếc xe R5 thối tha của anh ta vào chỗ đỗ xe tải nhỏ giao nhận hàng của xưởng nhuộm. Vội ư? không, anh ta không quá vội vàng, hầu như uể oải và hơi lo có ai nhận thấy anh ta đi qua.

— Chứng cứ - Bà ta nói giọng vùng Acletti - Vì tôi đã chú ý tới anh ta.

Trái lại, bà ta không trông thấy người đàn ông trẻ cao lớn mà Đôrôtê nói với bà. Nhưng bà ta không phải lúc nào cũng “đứng nhìn ra phố”. “Công việc nhiều, rất tiếc, thưa cô”.

Đôrôtê có cuộc hẹn vào mười chín giờ với Pie-Frăngxo là người đã nài nỉ để cô che chở cho anh ta “trong trường hợp khó khăn”. Cô đỗ xe ở gần Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy, rình bóng dáng cao lớn của Pie-Frăngxo thường mặc quần gín và áo bludông. Cô hết sức ngạc nhiên trông thấy một

người đàn ông trẻ mặc blu-dơ trắng, quần màu xám, ống nghe đeo quanh cổ đi tới. Rôtxơ trườn vào ghế chiếc xe Open Coocxa đậu bên cạnh Đôrôtê:

— Một người bạn ở Trường Đại học Y đã cho tôi mượn áo blu-dơ và ống nghe - Anh giải thích - Nói chính xác hơn là anh ta trao cho tôi những thứ này để đổi lại chiếc vidêô-cat-xet mà tôi giữ vì nó trở nên khó tìm. Cái gì cũng phải tốn kém.

— Tôi phải làm gì đây? - Đôrôtê hỏi.

— Cô vào cùng với tôi và bảo vệ tôi.

— Điều đó có ý nghĩa gì?

— Cô hỏi một tin bịa nào đó với mọi người muốn hỏi tôi. Táo tợn và nhanh nhẩu, tôi trông cậy ở cô. Trong một lúc nhóm trực đêm sẽ đến thay nhóm trực ngày, đây là lúc lý tưởng để đi lại với chiếc áo blu-dơ trắng.

— Nhưng tôi mặc bộ quần áo nữ! - Đôrôtê phản đối.

— Cô là em gái ông Limông, một bệnh nhân mà tôi biết tin là vừa mổ xong. Cô hỏi số phòng của ông ấy và tôi chuẩn.

Họ vào trong phòng lớn của bệnh viện, nơi đây rõ ràng đang có cuộc giao ban giữa nhóm trực đêm với nhóm trực ngày, khá nhộn nhịp. Đôrôtê hỏi người coi tổng đài điện thoại đang nói chuyện với một nữ y tá trong khi Rôtxơ nhanh nhẹn đi vào hành lang dẫn tới phòng mổ. Vào giờ này ở đây vắng vẻ. Anh nín thở mở cửa, sẵn sàng một câu xin lỗi đối với kẻ quấy rầy sẽ yêu cầu anh một lời giải thích, nhưng việc này không xảy ra.

Trong một lúc, Pie-Frăngxoá-Rôtxơ tìm nơi xếp những dụng cụ phẫu thuật, anh không bật đèn nên khó nhìn. Vào lúc anh thấy được chiếc tủ cần tìm thì cửa phòng mổ mở ra trước một nữ y tá. Rôtxơ ngồi thụp xuống sau một chiếc cáng thương, cầu khẩn người nữ y tá đừng bật đèn. Cô định bật đèn sáng... thì có tiếng gọi cô và cô trả lời: “Tôi đến đây”.

Rôtxơ toát mồ hôi. Anh bấm đèn pin mang theo và soi những dụng cụ, lập tức nhận ra một con dao mổ. Anh cầm lấy đóng cửa tủ lại và lặng lẽ ra khỏi phòng.

Trước khi đến gặp nữ y tá trực đêm đang tranh luận với hai nữ y tá khác trong phòng mình, anh cởi áo blu-dơ để bọc chiếc ống nghe và nhét tất cả vào túi xách bằng chất dẻo lấy từ trong áo vét của anh.

— Người ta vào đây như vào nhà máy xay - Anh nói trong lúc đặt lên bàn con dao mổ mà anh lén lấy.

Bà Đờmanh, nữ y tá trực lần lượt nhìn người lạ mặt và con dao mổ trước khi thốt lên.

— Ông là ai? Ông làm gì ở đây? Từ đâu ra con dao mổ này?

— Những câu hỏi thật hay - Rôtxơ nói - Tôi sẽ giải thích cho bà...

Nhưng trước khi anh có thể nói thì bà liền kêu lên:

— Tôi sẽ gọi cảnh sát, phải. Ông hoàn toàn điên rồ!

Đôrôtê Blăng đợi Rôtxơ trong hành lang, xuất hiện kịp thời:

— Bà sẽ lầm khi gọi cảnh sát - Cô nói - Xin bà hãy nghe tôi...

Cô đưa cho bà xem giấy tờ căn cước của mình và nói rằng cô làm việc với Rôtxơ về vụ án Fo và họ vừa chứng minh rằng người ta có thể ăn cắp một con dao mổ trong Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy dù là người lạ.

Bà Đờmanh không vì thế mà yên lòng.

— Việc này sẽ không tiện cho công việc của tôi. Tôi chịu trách nhiệm về công việc.

— Nhưng bà không mắc một lỗi lầm nghề nghiệp nào cả.

— Có chứ. Lẽ ra tôi phải ngăn không cho ông bà vào bệnh viện .

— Trong trường hợp này, nhóm trực ban ngày cùng chịu trách nhiệm với bà. Chúng tôi lợi dụng sự giao ban để lọt vào bệnh viện. Đặc biệt không một ai có thể bị quở trách, kể cả những nữ y tá, người băng bó, những bác sĩ phẫu thuật cũng như những người trực. Lúc ấy cần buộc tội tất cả nhân viên.

— Liệu tôi có phải chứng minh không?

— Không, nếu ta tránh vụ án. Có khả năng chúng tôi sẽ tránh được vụ án nếu chúng tôi có thể chứng minh bác sĩ Fo đã không lấy cắp con dao mổ.

Mong Chúa và cả bà thăm phán nghe tôi, Đôrôtê thầm nói.

— Chúng tôi trả lại bà con dao mổ này - Rôtxơ nài nỉ - Thừa bà thân mến, có lẽ bà đã góp phần cứu một mạng sống, chí ít là sự tự do của một người đàn ông.

— Fo ấy - Bà nữ y tá trực nói - Anh ta sẽ chỉ gây cho tôi những nỗi buồn phiền mà thôi.

• • •

Sau khi cho sơn lại văn phòng của mình do người thuê căn hộ ở tầng trên trút nước xuống, luật sư Buyxông chủ trì cuộc họp với những phụ tá và luật sư tập sự, trong văn phòng riêng tại nhà mình.

Sau khi nghe Đôrôtê Blăng và Pie-Frăngxoa-Rôtxơ trình bày, ông hỏi Kritxchian Giôratxơ là người phải đi gặp Letxli Menxphin.

— Không thể gặp được. Cô ấy đã ngã trong cầu thang và đang nằm Bệnh viện. Tôi đợi cô ấy xuất viện đã.

Bơnoa Feri cũng không có báo cáo việc làm của mình.

— Anh đã chuẩn bị gì? - Buyxông hỏi anh ta.

— Đến hỏi người sếp cũ của Fo là giáo sư Vilông và những đồng sự của anh ta tại Bệnh viện Bruxen. Nhưng tôi đã không gặp được tất cả bọn họ.

— Anh tìm gì?

— Sự thật.

— Tôi không cần sự thật, anh bạn nhỏ Feri ạ. Điều cần chứng minh là sự vô tội của Fo bằng mọi cách và điều này tôi thấy là vô ích. Anh lợi bị bõm vô tích sự.

Bộ mặt đẹp trai của Feri đỏ lựng và con mắt nâu của anh ta tối sầm đến mức thành đen.

— Tôi phải làm gì đây?

— Đến gặp gia đình Parăng: em trai, em dâu và ngay cả người hùn vốn cũ của ông ấy là Rôlăng Giecboa. Chúng ta hãy tóm tắt những kết quả bước đầu. Thứ nhất: ăn cắp con dao mổ tại Bệnh viện Đờlaruy tương đối dễ dàng. Thứ hai: con trai những người gác cổng toà nhà ở phố Tôckơvin tìm được con dao mổ trong thùng rác là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Đôrôtê cựa quậy người trong lúc giơ tay:

— Tôi nói đúng ra là người ta mới để vào đó, nếu không người ta đã vùi lấp nó trong đồng rác hoặc ném nó vào miệng cống.

— Một phản biện hả? - Buyxông hỏi.

— Vâng - Feri nói - Khi người ta vút hung khí trong cơn hoảng loạn, người ta không có thì giờ để vùi lấp nó.

Buyông quan sát Feri: bộ mặt nhìn nghiêng dáng vẻ La Mã, mái tóc dày rậm đen và xoăn. Đẹp trai, tự tin, hơi khó chịu.

— Hãy nói cho chúng tôi biết, Feri, vì sao Fo mang theo con dao mổ để đến tranh luận với Parăng?

Feri do dự trả lời, như thể anh ta sợ một cái bẫy.

— Nếu anh ta có ý định giết người... - Cuối cùng anh ta nói mà không tin chắc điều mình nói, rồi anh ta nói tiếp - Có lẽ anh ta sợ Parăng, những phản ứng của con người cao to lực lưỡng hơn hẳn anh ta nửa cái đầu. Anh ta dùng thứ vũ khí vừa tầm anh ta. Nếu anh ta là tiểu phu, anh ta sẽ cầm rìu.

— Đơn giản quá mức - Đôrôtê là người không ưa gì Feri nhận xét - Dẫu sao, thế nào mà Parăng có thể uy hiếp anh ta vì ông ta ngồi ở bệ hồ xí chứ?

— Có thể Parăng bị đưa đến đây sau đó - Kritxchian Giôratxơ nói xen vào - Một sự dàn cảnh. Điều đó giải thích việc Fo có vết máu ở áo vét và đôi giày của anh ta.

Buyông để họ trao đổi những giả thiết một lúc, những giả thiết không thể làm ông hài lòng. Thường trong một vụ án khó khăn, ông dò dẫm tiến bước với niềm tin là ông sẽ thấy ánh sáng ở cuối đường hầm. Nhưng đây là lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình và khó giải thích, ông sợ đạt đến đích quá nhanh. Như thế ánh sáng trong trường hợp cụ thể này trở thành đáng ngờ. Ông cố nói với mình rằng thật phi lý, ông không thể ngăn mình sợ hãi. Ta già rồi, ta cho phép mình yếu đuối, thất bại, ta thương hại cho tuổi tác của ta, như người vợ đã mãn kinh của ta...

Ông hé cười với những phụ tá trẻ sôi nổi tranh luận nhưng nụ cười của ông tắt ngay. Ông thèm vẻ đẹp của Bơna Feri và Đôrôtê Blăng, tuổi trẻ của Rôtxơ, vẻ duyên dáng của Giôratxơ. Họ có tương lai và những ảo tưởng. Họ có thể lừa dối, đau khổ, sa vào vũng lầy, thời gian đối với họ chưa được tính tới, hoặc có tính tới cũng không huỷ diệt được niềm hy vọng của họ. Đối với ông, Buyông này, hiện tại trở thành có yêu cầu cao một cách khủng khiếp, nó áp đặt cho ông sự khắc nghiệt nhất của những quy luật, quy luật khắc nghiệt ấy cấm ông cầu viện tới tương lai và mọi sự tham khảo ở quá khứ.

Đột nhiên ông biết Feri đang nói với ông và ông buộc anh ta phải nhắc lại câu hỏi.

— Đối với Fo, có lẽ phải yêu cầu một chuyên gia về thần kinh khác.

— Nhằm mục đích gì - Buyxông nói - Vì chúng ta đoán chắc là anh ta vô tội?

Ông đã định lại nói với người phụ tá của mình rằng anh ta lợi bì bõm dò dẫm, nhưng có ích gì? Ông mệt mỏi và có ý chấm dứt cuộc hội thảo này. Ông định đứng lên thì cửa văn phòng mở ra, con trai ông xuất hiện.

— Ôi! Thứ lỗi cho tôi - Fabrixơ nói - Tôi không biết là tất cả mọi người đang ở đây.

— Vào đi, Fabrixơ. Con biết những người cộng tác của bố?

Chàng trai chào hết người này đến người kia bắt đầu từ Đôrôtê và anh mỉm cười với cô.

— Tôi không muốn quấy rầy mọi người - Anh nói.

— Con hãy ngồi xuống. Chúng ta đã hầu như kết thúc rồi.

Buyxông quay về phía Giôratxơ:

— Con trai tôi có lẽ có thể giúp được các người; nó biết rất rõ Letxli Menxphin.

Hai má Fabrixơ đỏ bừng và bố anh vừa ngỡ ngàng vừa vui vẻ.

— Thịnh thoảng chúng tôi gặp nhau tại nhà bạn bè - Con trai Buyxông nói - Nhưng ai có thể nói chắc là hiểu rõ Letxli chứ?

Giôratxơ tiết lộ với anh là Letxli đang nằm tại bệnh viện và anh không thể gặp cô ấy.

— Tôi thật ngao ngán đối với cô ấy - Fabrixơ nói - Vì sao cô ấy đau?

— Tôi nghĩ là ngã cầu thang. Cô ấy đang ở Bệnh viện Côxanh.

— Hãy gọi điện cho cô ta - Buyxông nói với con trai - Và đưa Giôratxơ vào. Có lẽ như vậy sẽ đơn giản hơn.

— Con không tin - Fabrixơ đứng lên, nói - Với Letxli, không có gì đơn giản hết.

CHƯƠNG XI

FLORĂNGXƠ LARIO

Luật sư Buyxông hồi hải tưng những phụ tá của mình vào cuộc tấn công. Qua họ tôi được biết hầu như Letxli thực sự có mối thiện cảm đối với tôi. Cô muốn gặp riêng tôi lần thứ hai, nhưng tôi nói với cô rằng tôi chỉ có thể nghe cô trong khuôn khổ nghề nghiệp. Lát nữa cô ấy sẽ ở đây, cô đã giảm nhẹ những vết thương và những xúc động của cô.

Tại điện thoại, cô có ý nghĩ này đã để lại cho tôi như một lời nhắn: “Tôi không quên sự thẩm cứu không chỉ buộc tội mà gỡ tội”. Cuối cùng tôi trả lời rằng về những gì liên quan đến tôi, tôi không bao giờ quên điều đó. Trong nghề của tôi, điều khiếm sợ không phải là thừa hưởng một hồ sơ khó khăn mà trước hết là không thể một mình chuyên tâm vào đó. Những vụ án đang tiến hành, cả chúng nữa, phải được thẩm cứu và những ngày này tôi quan tâm đến những hồ sơ chán ngắt và những can phạm không thú vị gì.

Can phạm cuối cùng vừa ra khỏi căn phòng tôi, khoá còng ở cổ tay, đi giữa hai người canh giữ. Y hai mươi hai tuổi, một gã gần như đần độn, cử chỉ thô lỗ không che đậy và một bộ mặt thiên thần.

Chính với bộ mặt thiên thần này, y đã chĩa súng vào nhiều trạm xăng và vài hiệu buôn. Khi tôi đọc cho y nghe biên bản của y, y chấm những câu hỏi của tôi bằng: “Vâng, thưa bà, hoàn toàn đúng thế, thưa bà”. Liệu ta có tin nổi cái cảnh y có vẻ vui mừng hơn hờ như vậy. Y ký mà không đọc biên bản mà tôi đọc cho Pôn rồi y chìa tay cho tôi như thế tôi vừa tặng y một món quà hoặc một lời khen. Luật sư của y được chỉ định có vẻ thất vọng.

Letxli vừa vào, xinh đẹp, bảnh bao, rõ ràng không có dấu vết thương tích. Chúng tôi mất một lúc nói về việc cô bị tấn công nhưng cô không thể cung cấp cho tôi những tin tức khác với những tin tôi có được lần đầu. Rồi chúng tôi bắt đầu nói tới vụ án Fo.

— Cô là một nhân chứng quan trọng nhưng không làm gì hết giúp cho việc thẩm cứu.

Cô ta cảm thấy tôi tức giận và vờ ngạc nhiên:

— Tôi luôn tin điều trái lại. Tôi cũng đã cấp báo cho bà bằng cách nói với bà rằng bác sĩ Fo không giết bố dưỡng tôi.

— Những chứng cứ. Hãy cho tôi những chứng cứ, dù chỉ là một thôi, tôi sẽ có vài tin tưởng vào lời khai này.

— Tôi không thể - Cô cúi đầu lấm bầm.

— Bế tắc về thẩm cứu. Cô có thể bị vài nỗi buồn phiền. Càng hơn thế vì cô, bác sĩ Fo và mẹ cô là người có động cơ để giết Patric Parăng.

Tôi chờ đợi một sự phản kháng cương quyết nhưng Letxli chỉ nhún đôi vai duyên dáng mà chiếc áo dài mùa hè để lộ khá nhiều. Tôi chờ một lúc, gặp cái nhìn của Pôn quay lại, rồi tôi nói tiếp:

— Cớ vắng mặt của cô vào ngày xảy ra tội ác không rõ ràng.

— Đối với cảnh sát thì nó rõ ràng - Cô nói bằng một giọng rầu rĩ.

Tôi lấy biên bản ra và đọc lại rất to: “Tôi rời nhà mẹ tôi vào lúc chín giờ rưỡi và đi chạy thể dục ở công viên Môngxô trong khoảng một giờ. Rồi tôi đi xe điện ngầm để đến trường đại học vì tôi phải lên lớp ở đây vào mười một giờ. Tôi đến muộn vì tôi nhầm khi chuyển tàu. Lúc đó là mười một giờ mười lăm, có thể hơn một chút khi tôi vào giảng đường”.

— Cô có gặp người nào không?

— Trong xe điện, tôi chỉ gặp những người lạ.

— Tôi nghĩ rằng ở trường đại học cũng không chứ?

— Tại trường đại học, ngày nào cũng như ngày nào. Nếu tôi bị khả nghi, tôi sẽ yêu cầu một luật sư giúp đỡ.

— Trong vụ án này - Tôi nói - Mọi người đều khẳng định mình vô tội, kể cả bác sĩ Fo.

— Vậy tại sao lại giam anh ấy trong tù? Tại Mỹ, anh ấy sẽ được tự do nhờ bảo lãnh và bản thân anh ấy có thể chuẩn bị tự bảo vệ.

— Chúng ta đang ở nước Pháp có hệ thống pháp lý khác, thế mà chúng ta lại muốn như người Mỹ sao.

Letxli cắn móng tay nhưng không gặm, một tiếng ken két khá khó chịu. Để phá việc này, tôi mời cô một điếu thuốc lá và chúng tôi cùng lặng lẽ hút. Pôn đề xuất uống cà phê.

— Tôi không uống - Letxli nói.

— Còn tôi có, Pôn ạ.

Cô nhìn anh ta ra khỏi văn phòng với nụ cười hơi giễu cợt.

— Liệu tôi có được giấy phép vào thăm không? - Cô hỏi ngay.

— Cô đã là vợ chưa cưới của bác sĩ Fo hử?

— Nếu chỉ riêng tôi...

— Hãy nói cho tôi biết những sự ngờ vực của cô.

Cô không nhúc nhích nhưng tôi nài ép:

— Nếu cô muốn cứu bác sĩ Fo, cần phải giúp pháp luật.

— Pháp luật ư?

Lần này cô cười thành thật rồi nói:

— Tôi bị theo dõi, rồi bị tấn công:

— Những cuộc tấn công này, cảnh sát ghi nhận được hàng trăm vụ mỗi ngày.

Pôn vừa trở lại với những tách cà phê, anh ta đưa cho tôi một cốc, giữ lại một cốc và đến ngồi sau chiếc máy chữ.

— Bắt đầu chứ?

— Lát nữa.

Tôi quan sát cô Menxphin mà chiếc áo màu rơm, cô hở rộng để lộ nước da rám nắng. Cô xinh đẹp chưa từng thấy với vẻ duyên dáng và không phức tạp. Như vậy cô càng hấp dẫn gấp đôi và anh chàng bác sĩ trẻ chiếm được ở đây một vận may thực sự của đời mình những đã để nguy hại, thật ngu ngốc.

Buộc tội và gỡ tội. Tôi nhắc lại với mình câu quen thuộc mà tôi không bao giờ quên. Nếu Fo không phải là thủ phạm, tôi cần dốc sức để chứng minh điều này. Họ, những người Mỹ không có tâm trạng. Công tố viên là phải chứng minh tội phạm, không. Chính là phải chứng minh để bảo vệ.

Pôn quay nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên có ý hỏi tôi chờ đợi gì?

— Tôi sẽ cho cô một giấy phép thăm hỏi - Tôi nói với Letxli.

Nụ cười của cô là niềm vui thật sự. Tôi nói thêm.

— Nhưng cô không được che giấu điều gì. Cô nói đi.

— Tôi đã nhớ lại - Cô bắt đầu nói - Tất cả những lần tôi gặp Ê-ma-nuy-en Fo. Tôi đã dành nhiều thì giờ nghĩ đến chuyện này một cách tỉ mỉ.

— Đây là điều quan tâm?

— Điều đáng quan tâm là ở lần gặp sau cùng, thưa bà thẩm phán. Một chi tiết mà tôi đã quên trong lần khai cung đầu tiên của tôi. Một chi tiết rất quan trọng. Tối hôm ấy, trước khi chúng tôi chia tay nhau, Ê-ma-nuy-en đề nghị tôi đi ăn trưa cùng anh vào ngày hôm sau. Anh nói rõ là khá sớm vì anh có cuộc hẹn vào mười bốn giờ. Nhưng tôi đã từ chối vì bản thân tôi phải đến lớp vào mười một giờ và chỉ tan lớp không trước mười ba giờ. Vậy tôi không thể nghĩ rằng anh có dự mưu giết Parăng quãng mười giờ rưỡi và đến ăn trưa với tôi vào giữa trưa mà không có thì giờ thay đổi giờ giấc.

— Có thể anh ta chú ý giết Parăng sau khi cô từ chối - Tôi nói.

Nhưng tôi bối rối. Hai lần bối rối. Bối rối vì có thể Letxli nói thật. Bối rối vì sự dối trá nếu cô vừa bịa ra chi tiết quan trọng này để cố minh oan cho bác sĩ Fo.

Tôi im lặng một lát rồi nói tiếp:

— Cô có quen biết những bạn bè của Ê-ma-nuy-en Fo không?

— Không. Tôi gặp anh lần đầu tại nhà. Giê-rôm Boren, nhưng như tôi đã nói với bà, đó là lời mời được dàn xếp theo đề nghị của tôi với Fabrixơ Buyxông. Boren không biết rõ Ê-ma-nuy-en.

— Bác sĩ Fo có nói với cô về Pedi, cô người mẫu chào hàng không?

— Chỉ ám chỉ thôi. Anh ấy rất kín đáo về quãng thời gian ấy của đời anh.

— Theo cô, ai có thể muốn giăng bẫy với anh ta?

Letxli không trả lời ngay, cô đưa mắt về phía người lục sự của tôi rồi cô cúi đầu.

— Hình như anh ấy đã nói với bà điều này - Cô nói nhỏ - Tôi không biết.

— Việc đọc lại hồ sơ không gợi cho tôi điều gì ngoài những điều tôi đã biết. Có thể cô giữ cho mình một tin tức mà cô không hiểu tầm quan trọng vì

cô thấy nó vô hại hoặc quá quen thuộc. Những người trẻ tuổi mà cô thường lui tới là những ai, cô Menxphin?

— Chủ yếu là những bạn bè ở trường đại học.

— Nhưng còn...

— Tôi thường được tán tỉnh nếu đó là điều bà hỏi tôi. Những bạn trai, thật sự là bạn thôi.

— Bác sĩ Fo là ngoại lệ chứ?

— Vâng.

— Này, chúng ta hãy tóm tắt tất cả chuyện này.

Trong khi tôi đọc cho Pôn ghi, Letxli quan sát tôi với sự quan tâm đặc biệt. Đột nhiên tôi có cảm giác là cô đã lừa gạt tôi ngay từ đầu. Cô muốn che chở cho ai? Fo hay một người khác? Hoặc chính bản thân cô? Vì cuối cùng, ai là kẻ muốn trả thù cho cái chết của An Menxphin? Letxli, chị cô ta ư. Ai là người đã bằng bất cứ giá nào tìm gặp cho được người bác sĩ phẫu thuật đã mổ cho An? Letxli. Ai đã phát hiện người thực sự chịu trách nhiệm về cái chết của An chắc chắn là Patric Parăng? Letxli. Ai ghét Parăng? Letxli. Một cô gái trẻ không trong tình trạng ngoại phạm vào ngày xảy ra tội ác.

— Cô hãy đọc lại và ký vào.

— Còn giấy phép thăm hỏi của tôi.

Tôi mỉm cười đưa nó cho cô.

• • •

Tôi ăn tối ở nhà bố mẹ tôi. Mẹ tôi bị nhức đầu, còn bố tôi trông rất chững chạc, da màu đồng và gầy đi. Chơi gôn làm ông đạt kết quả như vậy và tôi vui mừng về điều này. Tôi không thể chịu đựng nổi thấy bố tôi suy yếu bởi một thứ bệnh nào đó. Tôi muốn thấy ông đẹp và khỏe mạnh thật lâu dài.

Giữa chừng bữa ăn, mẹ tôi đứng lên:

— Tôi không thể ăn được nữa - Bà nói - Tôi đi ngủ đây. Con tha lỗi cho mẹ, Florăngxơ.

Đến lượt tôi đứng lên để ôm hôn bà, nhưng bà đẩy tôi ra:

— Không! Mẹ cảm thấy quá mệt.

Bố tôi không nhúc nhích, theo thói quen. Cần phải bao nhiêu lần nhúc đầu để phá hỏng tình nghĩa vợ chồng của hai người?

— Mẹ bắt đầu làm con hết sức lo ngại - Tôi nói ngay sau khi mẹ tôi khép cửa lại - Bác sĩ của mẹ nói gì?

— Không có gì cả - Ông ngược mắt lên trời - Bà đã điều trị bệnh này đến hai mươi tám lần hoặc hơn. Chứng mãn kinh thực sự là điều dơ dáy. May thay, là những người đàn ông được miễn trừ.

Ông mỉm cười, hôn bàn tay tôi. Chúng tôi yêu quý nhau và sự im lặng giữa chúng tôi không phải là điều xa lạ.

Đúng lúc tôi đẩy đĩa của mình thì bố tôi hỏi tôi về những tin tức của bác sĩ Fo. Tôi nói với ông rằng tôi không hề làm cho tiến triển vì rốt cục, tôi muốn việc thẩm cứu đi đến gỡ tội.

— Vì những lý do gì?

— Vì việc phạm tội của Fo không thuyết phục được con.

— Con còn khá khó khăn để chứng minh sự vô tội của anh ta - Bố tôi nói trong lúc lôi tôi vào văn phòng ông - Bố thấy con bắt đầu tồ tẹt đấy. Một cốc uytxki là cần thiết.

Cốc của ông đậm đặc, cốc của tôi nhẹ hơn. Có một thời kỳ, bố tôi rất sợ tôi trở thành nghiện rượu. Tôi thú nhận với ông là rượu giúp tôi chịu đựng những vấn đề của tôi và trở thành thói quen của tôi. Bố tôi nhẹ nhàng can thiệp một cách thông minh buộc tôi giảm liều lượng, phải pha nhiều nước vào rượu uytxki, phải đi xem chiếu bóng khi ngừng làm việc, phải đến thăm ông. Ông nói với tôi về tuổi thanh niên của ông, về kinh nghiệm uống rượu của ông, về ma túy, về những nỗi lo âu của ông, về bác sĩ khoa thần kinh đã giúp ông vượt qua những thứ đó. Tôi tập để không sợ mình và cả những người khác nữa. Tôi tập để dần dần giảm bớt uống rượu. Tôi tập để không bệnh hoạn về tình ái nữa.

— Hôm qua bố có cuộc nói chuyện dài lâu với luật sư Buyxông tại Toà án - Bố tôi nói.

— Ông bố ư?

— Tất nhiên.

— Nói chuyện thường chứ?

— Chính thức, phải, một cách chính thức... Buyxông có vấn đề; bố không biết rất rõ nó thuộc vấn đề riêng tư hay nghề nghiệp.

— Lạ thật. Ông ấy nói với bố những gì?

— Những chuyện chung chung. Rằng chúng ta gặp nhau quá ít, rằng chúng ta cùng thế hệ và rằng thỉnh thoảng chúng ta phải ăn trưa với nhau. Thế rồi chúng ta định ngày... bố tin là tuần tới.

— Ông ấy có nói với bố về thân chủ của con không?

— Fo ư? Không. Nhưng đằng sau nụ cười, bố tin đã nhìn thấy một người đàn ông bị day dứt. Ông ấy nói với bố về con, về chồng cũ và cuộc ly hôn của con...

— Thật tệ! Ông ấy nói gì?

— Không có gì độc ác cả. Ông ấy muốn biết con đã sống đời sống vợ chồng thế nào và vì sao con ly hôn.

Tôi cảm thấy mình tái mặt khủng khiếp, đây là vấn đề không được đụng đến. Vì lẽ gì ông ta lại nhúng vào chuyện đó! Bố tôi cười với tôi và uống một ngụm uryxki.

— Bố đã trả lời qua những chuyện bình thường. Giảng Giăccơ và con không thông cảm với nhau nữa; chính xác hơn là nghề nghiệp riêng của các con xung khắc và đi đến thoả thuận chung là các con quyết định chia tay nhau. Trời ơi! Con đừng làm bộ mặt như thế, con gái nhỏ của bố! Bố ngán ngẩm khi thấy con bối rối.

— Bố đừng lo, tốt đẹp cả thôi.

— Con có gặp lại nó không?

— Không bao giờ, và con không tìm cách gặp lại anh ấy. Cả anh ấy cũng thế.

— Ngày nào con muốn nói chuyện với bố về nó, con biết là bố sẵn sàng nghe.

Tôi muốn hỏi ý kiến một bác sĩ khoa thần kinh, nhưng tôi không dám nói với bố tôi. Ba lần, tôi muốn gọi điện thoại cho bác sĩ khoa thần kinh để hỏi về việc một bạn gái ở trường đại học đã khuyên tôi... Vào phút chót, tôi đã khước từ việc này. Nhưng thế nào tôi cũng sẽ có một cuộc hẹn gặp, đó là điều chắc chắn.

— Con nghĩ rằng - Tôi nói - Ông ấy đã nói với bố về Fo. Ông ấy đã để nhóm của ông bắt tay vào vụ án này và con có cảm giác là việc đó đang sôi sục. Con cũng ngạc nhiên là ông ta không xin cho thân chủ của mình được tại ngoại.

— Con không điên đấy chứ. Quá nhiều lời buộc tội đang còn đè nặng lên Fo, trước hết là những lời nói dối của anh ta.

— Fo đã sợ hãi. Những lời nói dối ban đầu của anh ta phản ánh nỗi lo sợ, bố biết rõ điều này hơn con.

— Liệu con có bị ngã lòng về vẻ dễ thương của anh chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ ấy không?

—Ồ không! Hôm nay bố sẽ thấy... Anh ta không còn dễ thương nữa mà chỉ gợi nên lòng thương hại thôi.

— Kìa! Trông con thật bối rối.

— Vụ án tệ hại, con đã nói với bố ngay từ lúc bắt đầu. Nếu bố ở vào địa vị luật sư Buyxông, bố sẽ làm gì?

— Bố không biết khá rõ hồ sơ vụ án để có thể trả lời con.

Tôi cười. Kể từ lúc tôi nói về Fo với bố tôi, ông đã biết khá đầy đủ về anh ta để có ý kiến rồi, nhưng ông thận trọng. Tôi gợi ý với ông:

— Con có cảm giác Buyxông bám riết một người đàn ông hoặc tại sao lại không phải một người đàn bà muốn giảng bầy cho Fo. Bố có chấp nhận cùng thủ đoạn này không?

— Không phải không tránh khỏi. Trong vụ án này, bố hơi quá quên rằng nạn nhân có thể có những kẻ thù dai dẳng. Nhưng rõ ràng, con dao mổ làm người ta nghĩ rằng chính Fo là người bị nhắm tới. Tất nhiên trong lúc công nhận rằng bản thân anh ta đã không sử dụng nó.

— Tóm lại, bố sẽ đi sâu tìm hiểu về phía nạn nhân.

Bố tôi gật đầu là đúng thế. Thế nhưng ông ngạc nhiên thấy tôi không tự giới hạn vào những chứng cứ phạm tội của Fo.

— Chúng ta không ở nước Mỹ - Tôi nói - Con không có gì để chứng minh Fo là thủ phạm. Có một sự nghi ngờ có lý và chính điều đó kích thích con.

— Trời ơi, con còn rất trẻ - Bố tôi thở dài - Và bố rất vui về điều này. Nghề nghiệp của con không làm con buồn chán. Bố thật lo sợ cho con đấy!

— Nghề của con làm phiền con khi con phải bận bịu với những kẻ bất lương hèn mọn. Con bị ngợp về những hồ sơ loại này.

— Florăngxơ! - Bố tôi cắt ngang - Con đã không làm tình từ khi nào?

Lần này tôi cảm thấy đỏ mặt và không trả lời. Tôi không biết tôi còn giữ trong trắng bao lâu nữa. Tôi tự cấm mình mọi sự khêu gợi những cử chỉ yêu đương, những cử chỉ ấy mà tôi đã rất thích trong vài năm, tôi thấy những cử chỉ ấy vừa tự nhiên vừa lạ lùng. Chúng không còn nữa đối với tôi, tôi đã xoá chúng khỏi cuộc sống của tôi và tôi biết rõ mỗi bận tâm của bố tôi là người thấy trong sự quan tâm say sưa với nghề nghiệp của tôi một sự chuyển dịch hoặc một sự đềm bù. Có lẽ chính vì điều đó mà tôi coi thường. Liệu có cần bằng bất kỳ giá nào để giống với những người đàn bà đa tình với cơ thể họ? Bố tôi, chắc chắn không muốn tôi tai ác hoặc ám ảnh tình dục. Tôi không chịu đựng nổi hình ảnh gái già mà tôi phô bày với ông và tôi ngao ngán về chuyện này.

— Con sẽ đến thăm một bác sĩ khoa thần kinh - Tôi nói để thử làm ông khuây khoả.

Ông đến ngồi bên tôi và bàn tay to lớn của ông vuốt tóc tôi:

— Con thật xinh đẹp khi... khi con muốn được yêu mến. Con thật có nữ tính, thật xúc động. Bố sẽ không bao giờ tha thứ cho nó đã làm con...

Tôi nắm lấy cổ tay ông:

— Đừng nói với con về anh ta nữa!

Giăng Giăccơ không phải là thủ phạm, tôi có thể nói thế với ông. Kẻ hết sức ngu ngốc là tôi, tôi không hiểu gì hết.

— Bác sĩ khoa thần kinh và một áo dài mới - Tôi nói - Nếu bố nài ép, con sẽ đến cả hiệu cắt tóc.

— Bố tin chắc rằng lúc ấy con sẽ thấy những sự vật khác đi. Con sẽ thấy vụn án Fo sáng sủa.

— Đừng quá đáng với mẹ. Không, đừng quá đáng với mẹ. Về chứng nhức đầu của mẹ, sức khỏe mẹ thế nào?

— Như nhiều phụ nữ ở tuổi bà ấy và trong hoàn cảnh của bà: bà buồn phiền.

Tôi không sao công nhận là mẹ tôi chưa bao giờ làm việc, ở tuổi hai mươi, những người con trai sẵn đón bà. Cho đến tuổi ba mươi, bố tôi và sự nghiệp của ông không hề để cho bà có thời gian buồn phiền. Cả tôi cũng vậy, mặc dầu tôi không phải là một đứa trẻ dễ bảo, nhưng tôi có một bà mẹ hoàn hảo. Lòng ghen tuông của bà, do bố tôi và những người tình của ông giữ gìn cẩn thận, là động lực của bà từ ba mươi đến bốn mươi tuổi. Rồi bà dần dần để mình trượt vào thói quen và sự từ bỏ. Tôi là người duy nhất còn có thể gọi cho bà mỗi quan tâm, nụ cười và những giọt nước mắt của bà. Cuộc hôn nhân của tôi thật sự đẩy bà vào nỗi buồn phiền.

— Bố hãy tặng cho mẹ một chuyến du lịch - Tôi nói với bố tôi - Và bố hãy đi cùng mẹ.

— Con điên đấy à!

— Không! Con không điên đâu.

Chúng tôi còn nói chuyện với nhau một lúc rồi tôi đứng dậy.

— Con mệt rồi - Tôi nói - Hồ sơ Fo này làm con kiệt sức. Tối nay, con không làm được trò trống gì.

Bố tôi đưa tôi tới tận cửa:

— Con chớ quên những lời hứa của con đấy - Ông nói trong lúc ôm hôn tôi - bác sĩ khoa thần kinh, cắt tóc và những chiếc áo dài.

• • •

Tôi bắt đầu bằng cắt tóc. Một kiểu đẹp như tiên, để làm cho nó yên vị vì mái tóc của tôi xoắn tự nhiên. Rồi với tấm ngân phiếu mười lăm nghìn frăng do bố tôi ký và tìm thấy trong những thư tín của tôi sau bữa ăn tối của chúng tôi hai ngày, tôi đến ngã tư Chữ Thập Đỏ mua một bộ quần áo nữ bằng vải ga-bac-đin mỏng, một áo sơ mi bằng lụa trắng và một đôi giày hợp với bộ quần áo nữ.

Khi tôi vào văn phòng với bộ quần áo mới. Pôn ồ lên với một giọng làm tôi suýt trở ra ngay. Anh ta phải đứng lên để tôi dừng lại.

— Trời ơi! Bà đẹp quá làm tôi không nhận ra bà.

— Cảm ơn Pôn, vào việc đi!

Bác sĩ khoa thần kinh để lại sau. Tôi có thể hỏi những người mà tôi làm việc với họ, nhưng họ đều muốn trốn tôi. Tôi cần được thông tin cẩn thận trước khi chọn một người. Còn lại vấn đề tiền, dù bố tôi đã có ý kiến giúp tôi. Ngân quỹ của tôi sẽ tiêu tan về liệu pháp tâm lý này có lẽ là cần thiết, tôi vẫn chưa tin lắm.

“Người khách nữ”, sáng nay vào văn phòng tôi cũng chắc chắn cần liệu pháp này. Tôi đã nghiên cứu hồ sơ và không có ý định thẩm cứu buộc tội vì tôi thấy đơn khiếu nại của cô Foretchiê hoàn toàn khả nghi. Sẽ không nghiêm trọng nếu cô không tổng một gã trai ở độ tuổi cô, một nhà hoá học xuất sắc, vào tù.

Từ cuộc hỏi cung về căn cước, cô ta đã làm tôi phẫn nộ, ngập ngừng về ngày sinh, cười khi tôi nhắc lại cho cô việc này, đưa cặp mắt nhìn muốn đồng loã với bộ mặt khó coi của Pôn. Tôi tóm tắt:

— Foretchiê Valêri-Gian Ôro, sinh tại Pari ngày mùng hai tháng chạp năm một nghìn chín trăm sáu mươi bảy, con gái của Giăng-Pie và Gian-Mari tức Corông. Bán hàng mỹ phẩm.

— Người sửa sắc đẹp - Cô ta cải chính.

— Ngày mùng một tháng năm vừa qua, trong một câu lạc bộ buổi tối, cô gặp ông Pie-Êđu-a Gravê, hai mươi lăm tuổi, nhà hoá học, ở số nhà hai mươi bảy, phố Ê-chiên Macxen tại Pari, quận Một. Cô nhảy với anh ta một lúc buổi tối, cô ve vãn và khi anh ta mời cô đi uống cốc cuối cùng tại nhà anh ta, cô đi theo.

— Hoàn toàn hay và hoàn toàn vinh dự, thưa bà thẩm phán.

— Đừng buộc tôi nói rõ cô đã đến tuổi thành niên và trừ phi là hoàn toàn vô ý thức, cô biết vì lẽ gì cô dẫn thân vào.

— Tôi đã báo trước cho anh ta là chỉ uống một cốc thôi, không có chuyện gì khác cả. Anh ta đã đồng ý.

— Nhưng cô tiếp tục ve vãn anh ta.

— Tôi thích ve vãn - Cô nói, vờ ngây thơ - Đó là một tội ác ư?

— Đó là sự liều lĩnh. Và cô đã bỏ chạy vì Pie Ê-đu-a Grave ép cô làm tình với anh ta.

— Anh ta đã hiếp tôi!

— Cô đã khiêu khích anh ta.

— Tôi muốn lao mình qua cửa sổ.

— Từ gác thứ nhất và anh ta đã giữ cô lại.

— Tôi đã gào thét kêu cứu.

— Hơi muộn rồi. Ngày nay chàng trai ấy đang bị giam trong tù và sự nghiệp của anh ta tan vỡ. Cô có giữ việc khiếu kiện của cô không?

— Có. Đó là một vụ cưỡng hiếp.

Pôn quay nhìn cô ta một lát rồi nhìn tôi, rõ ràng anh ta phần nộ.

— Rất tốt - Tôi nói - Vậy chúng ta sẽ hành động theo thủ tục thông thường. Trước hết cô cần đi khám thần kinh, cô sẽ gặp một nhà tâm lý học, cô cần có một luật sư...

Tôi càng liệt kê những thủ tục mà cô phải phục tùng thì son phấn hoá trang của cô ta càng tan chảy. Im lặng. Pôn thở dài. Tôi châm một điếu thuốc lá, tôi cảm thấy khỏe khoắn.

— Hãy bỏ qua đi - Valêri Foretchiê nói - Tôi xin rút đơn kiện.

CHƯƠNG XII

LUẬT SƯ BUYXÔNG

Khi mua căn nhà ở vùng bãi Môngxô, luật sư Buyxông nghĩ rằng với mười phòng, thêm văn phòng, nhà bếp và ba buồng tắm, sẽ đủ chỗ cho những đứa con ông ở. Nhưng sau khi sinh Matinđơ thì Nikon, vợ ông khó chịu cảnh bụng mang dạ chửa và những sự không chung thủy của chồng gây cho mình, bà tuyên bố rằng thế là kết thúc. Bà đã làm bốn phận của mình, giờ đây chồng bà phải nghĩ đến bà và sự thoải mái của bà. Buyxông thật sự thất vọng và mối quan tâm ông dành cho con trai tăng lên đến mức trở thành quá đáng.

Tối hôm ấy, trong bữa cơm tối gia đình, ông thầm nghĩ, bằng cách kìm lại việc sinh con đẻ cái, vợ ông không vì thế tránh cho ông khỏi cảnh địa ngục.

Matinđơ nói, Matinđơ giậm chân, Matinđơ phản kháng và ông nghe với vẻ mệt mỏi, chán chường, trả lời một câu khô khan về những lời than vãn của cô về buổi dạ hội hằng tháng nay cô muốn tổ chức mỗi tháng hai lần: “Hãy làm việc đó ở nơi khác”. Những thảm cảnh, khóc than, những lời thanh minh giữa lê và phó mát, tất cả những chuyện ấy làm ông kinh tởm.

— Con cảm ghét bố, bố ạ - Matinđơ sau khi cạn lời hết lẽ, thốt lên.

— Đó là đúng đắn. Mà hãy bỏ những lời lẽ khó nghe của mà đi.

— Con không bao giờ yêu quý bố cả. Không có lời lẽ khó nghe, bố thân yêu ạ. Bố hài lòng về mối tình nồng nàn của Fabrixơ chứ.

— Kẻ tầm thường đáng thương! - Anh cô nói.

— Kẻ bị cảm sùng đáng thương! - Matinđơ trả lời.

Fabrixơ tái mặt, đứng lên tiến về phía em gái nhưng Buyxông ngăn lại:

— Ngồi xuống, Fabrixơ!

— Anh ấy sẵn sàng đánh con - Matinđơ nhổ nước miếng nói - Anh ấy điên rồi, bố ạ, con luôn nói rằng con người này điên nhưng bố không thấy gì

hết. Tình âu yếm của bố đối với anh ấy làm bố mù quáng, cần phải làm cho anh ấy sửa chữa, đơn giản thế thôi.

Buyxông nắm lấy tay con gái đưa cô đến tận phòng cô, tại đây, cô ngồi lên giường đột nhiên dịu đi.

— Khi nào thì bố quyết định - Cô lẩm bẩm - Nhìn gia đình mình một cách thật khách quan: một người mẹ không sung sướng, Fabrixơ nói bậy, còn con cố thoát ra, tồi tệ hơn là tốt...

— Văn chương - Ông thở dài - Hãy ngừng tạo cho chúng ta một vụ kiện.

— Vụ kiện ấy, bố sẽ không thắng đâu, bố ạ. Dứt khoát bố sẽ thua.

— Sự cố chấp làm sao!

Ông vụng về vuốt tóc cô. Cùng là con nhưng không bao giờ ông lưu tâm đến Matinđơ. Càng lạ lùng hơn là khi anh cô ra đời, ông đã thất vọng vì không phải là đứa con gái. Nhưng Matinđơ thật hời hợt, thật nông cuồng. Có khiếu hóm hình nhưng không có sức nặng về trí tuệ. Không có gì so sánh được với Fabrixơ làm mê hoặc ông.

— Bố đầu hàng - Ông nói - Hãy tổ chức buổi dạ hội của con nhưng đừng bắt bố đi nghỉ cuối tuần ở Doa-nhi. Mỗi tháng một lần là đủ rồi. Bố sẽ giam mình trong phòng bố đây.

— Cảm ơn - Cô chỉ nói gọn lỏn.

Rồi cô bật khóc.

— Con rất cô đơn và bố không yêu con. Không ai ở trong gia đình này yêu con cả.

— Tất cả chúng ta đều yêu con mặc dầu con không hề khích lệ tình yêu ấy.

— Bố nói dối kém quá, bố ạ.

— Kẻ nói dối tồi là anh con, nó yêu mến con.

— Anh ấy quấy rầy con thì có.

— Rõ ràng vì nó yêu con. Cần phải mù như con mới không đoán được dưới những lời châm chọc cay độc và những cuộc công kích bằng mồm của nó là lòng thương mến điên cuồng đối với con.

Buyông trở lại văn phòng của mình và sự yên tĩnh với vẻ hạnh phúc. Ông không phải được tạo ra cho cuộc sống gia đình, ông nghĩ lẽ ra ông phải hiểu rõ điều này sớm hơn. Trái lại, những gì ông đã hiểu ở tuổi hai mươi lăm thì ngày nay đã hoàn toàn thay đổi. Kỳ lạ thay sự phân đôi ấy giữa người đàn ông trẻ tuổi đã từng là ông và người đàn ông chín chắn hiện tại là ông. Khi ông nhìn lại tuổi trẻ của mình, ông không còn nhận ra nữa. Hầu như có ai đó đẩy ông tới cái tuổi năm mươi lăm của ông. Một người nào đó dần dần ở trong một thế giới khác, tại đây ông thoải mái nhưng không sung sướng.

Hồi chuông điện thoại bứt ông ra khỏi dòng suy tưởng của mình. Đây là đường dây trực tiếp và đó là Đôrôtê Blăng gọi ông. Một giọng nói nhỏ nhẹ như thể cô sợ người thứ ba nghe thấy.

— Tôi có thể gặp ông tối nay được không?

Ông cho cô hiểu rằng chuyến thăm này phải chăng là khác thường. Cô có chuyện gì thật cấp bách để nói với ông?

— Thật quan trọng, nếu không, tôi không cho phép mình nài nỉ.

— Lại đây. Tôi chờ cô.

Ông quay lại phòng khách mà ông biết sẽ gặp vợ ông ngồi trước máy thu hình... nhưng kỳ lạ thay, bà không ở đây, trái lại, Fabrixơ đang thiu thiu ngủ trên tràng kỷ. Ông không dám đánh thức con dậy. Nikon đang ở trong phòng Matinđơ nói chuyện với con gái. Ông khoan khoái tưởng tượng ông sẽ cắt đứt cuộc đối thoại của họ để nói với họ rằng ông có khách đến, một phụ nữ của ông. Bản thân ông sẽ ra mở cổng vì bà giúp việc đòi ra ngoài vào hai mươi giờ rưỡi.

Nikon ngược nhìn ông bằng cặp mắt lạc lõng. Ông phải ngu ngốc mới không nói rõ đó là một nữ phụ tá của ông. Có trời mới biết bà ấy sẽ tưởng tượng ra những gì nếu bà gặp Đôrôtê trong hành lang.

Cô đẹp thật sự, ông thầm nhủ trong lúc mở cổng cho cô. Còn hơn cả đẹp: khêu gợi với cái nhìn xanh biếc và chiếc mũ tinh nghịch. Cô lập tức toả mùi nước hoa trong phòng.

— Mời cô ngồi, Đôrôtê. Một cốc nhé?

— Không, cảm ơn.

Cô bé này, ông thầm nói. Bản thân ông cũng muốn uống nhưng thật vụng về và thô lỗ nếu uống một mình.

— Có chuyện gì thật cấp bách thế?

— Tôi đã gặp lại bà gác cổng toà nhà là nơi đã tìm thấy con dao mổ. Tôi tin chắc là bà ta đã không nói hết với tôi và tôi có lý. Người đàn ông trẻ mà bà ta trông thấy vào ngày xảy ra tội ác, bà đã quan sát anh ta rất kỹ không như bà nói lần đầu. Anh ta quãng hai mươi, hai mươi lăm tuổi, cao lớn, tóc màu hạt dẻ, mắt sẫm màu, mặc bludông và quần gin.

— Con người như thế có thể là bất kỳ ai - Ông nói.

— Con người đó có thể là kẻ sát nhân. Tôi có một bạn trai hồi còn nhỏ hiện là họa sĩ minh họa cho một tờ tuần báo. Chiều hôm ấy tôi đã kéo anh ta vào và chúng tôi đã hỏi bà gác cổng giúp anh vẽ một chân dung theo mô tả. Đây...

Cô lấy từ túi xách một bức chân dung đang nói tới và đẩy về phía Buyxông, ở trên bàn.

— Đúng như tôi nói: con người này có thể là bất kỳ ai. Cô thực sự không muốn uống gì ư? Trời nóng quá.

— Thế thì... vâng, như ông.

Trong khi ông đi về phía văn phòng, ông cố xua đuổi ý nghĩ ngu ngốc đã nện ông như một quả đấm khi ông xem xét bức chân dung. Tay ông run lên khi đặt vào khay chai Periê, chai uytxki xivat và những viên nước đá. Ông thở một hơi dài trước khi trở lại văn phòng, tại đây Đôrôtê đang hút một điếu thuốc lá tẩm bạc hà.

— Xin ông vui lòng cho tôi ít uytxki và nhiều nước.

Đối với ông thì nhiều xivat và ít nước.

— Bà ta đã nhìn thấy người đàn ông này, được - Ông nói - Tại sao lại suy diễn đây là kẻ sát nhân?

— Bởi vì người này vội vã bước qua sân như thể muôn trèo lên gác. Nhưng một lúc sau y chạy ngược trở lại và từ trong bếp, bà gác cổng ngó nhà lại nhìn thấy y trở ra.

— Có thể người này đến tìm một người thuê nhà vắng mặt.

— Cũng có thể. Nhưng bà gác cổng chưa bao giờ nhìn thấy người này. Người này không phải là người thân quen với anh sinh viên ở gác sáu và thái độ của y có vẻ lạ lùng.

— Tại sao bà ta không nói chuyện này với cảnh sát.

— Bởi vì bà ấy sợ. Tôi cam đoan với bà ấy là bà không có gì phải sợ tôi cả. Ông đã biết những người dân Pari, họ có xu hướng tin rằng cảnh sát sẽ lôi họ đi với bất kỳ lý do nào.

— Vẫn cứ mơ hồ. Ta không làm được gì xuất phát từ bức chân dung mô tả này.

Đôrôtê hầu như thất vọng. Ông làm cô yên lòng.

— Cô đã làm việc rất hăng hái. Nhưng tôi cần suy nghĩ. Ta phải dựa trên những cơ sở vững chắc. Thế mà trong lúc này, chúng ta không thể khẳng định được điều gì.

— Tôi không nghĩ rằng sẽ có thể tìm được cơ sở tốt hơn nếu chúng ta muốn chứng minh Fo vô tội. Đào sâu suy nghĩ một chút, chúng ta sẽ hẳn có thể tìm được kẻ sát nhân thực sự.

— Một kẻ sát nhân không tên, một kẻ lạ mặt, một người qua đường... Thật quá yếu và quá nguy hiểm.

Nụ cười ban đầu bị tắt ngấm. Rõ ràng cô không hiểu sự hoài nghi của Buyxông.

— Sao, ông tin người này là thủ phạm chứ? - Cô nói.

Đây không phải là một câu hỏi nên ông không trả lời. Ông muốn uống một cốc nữa nhưng không dám tự rót cho mình. Ngay khi cô sắp đi... Ông đứng lên:

— Tôi nhắc lại với cô, tôi cần suy nghĩ. Tôi sẽ làm hết sức mình để chứng minh việc buộc tội không đứng được. Trong lúc này, đừng đòi hỏi tôi nữa. Tôi cảm ơn cô về sáng kiến của cô.

Vì ông tiễn cô ra tới tận cổng nên cô còn nói thêm:

— Tôi đã nói với Pie-Frăngxoa Rôtxơ về bức chân dung mô phỏng và anh ấy rất bị kích động. Anh ấy gợi ý là ta gán bức chân dung này cho bác sĩ Fo. Ông nghĩ gì về việc này?

— Anh ấy và cô, cả hai người đều rất trẻ - Ông bắt tay cô và nói – Sớm gặp lại.

Nhất là không suy nghĩ, không để bị chìm đắm. Hãy để cho đầu óc trống rỗng, điều này ông hoàn toàn đạt được từ thuở nhỏ khi nỗi lo ngại uy hiếp ông. Ông trở lại văn phòng và rót một cốc xivat đây. Lần này, ông nhấm nháp từ từ trong lúc nghĩ tới tuổi trẻ của mình: những mối tình sét đánh, những thất bại và những thành công của ông. Những sự do dự của ông trong việc chọn ghế luật sư hay bác sĩ vào năm mười tám tuổi. Ông muốn gì? Muốn cô láng giềng cùng tuổi ông vừa ghi tên vào Đại học Luật mà sắc đẹp của cô quyến rũ ông. Ông bố của Buyxông là bác sĩ phẫu thuật bị thất vọng, còn mẹ ông thấy cái nghề của chồng mình chỉ gọi lên là anh đồ tể mổ thịt hơn là nghệ thuật, bà càng vui mừng hơn thấy việc học Luật ít gò bó hơn học Y, bà luôn gặp Hăngri. Hăngri là con trai duy nhất và là thần tượng của bà. Đó là sự trả thù của bà đối với người chồng mà không bao giờ bà yêu và là kẻ xấu xược và rõ ràng không chung thủy. Một dấu ấn khắc nghiệt đối với một thiếu niên.

Liệu ông có yêu mẹ ông không, cái được gọi là yêu ấy? Phải chăng ông đã tìm kiếm một người thế chân trong vòng tay những mẹ Tú bà đã là những người tình đầu tiên của ông? Tất cả những chuyện đó đối với ông thật lờ mờ, có giới hạn, thật chướng tai gai mắt theo đúng nghĩa của từ này khi ông nghĩ tới bà già cằn cộc và hơi lú lẫn là mẹ ông hiện nay...

Ông chờ Gian gọi điện, Gian là người duy nhất làm ông vững lòng, nguôi ngoai. Bà ăn tối ở thành phố nhưng bà tính trở về sớm để có thể chào ông. Bà cho ông nhiều hơn những gì ông có thể tặng lại bà và ông biết chính bà sẽ bỏ rơi ông, làm ông đau xé lòng nhưng không thể giữ nổi bà.

Tối nay ông cảm thấy mình già, chưa bao giờ già và kiệt lực như thế này. Nỗi sợ hãi. Rất hiếm khi ông tỏ rõ lo sợ cho chính mình. Nhưng lần này nỗi sợ hãi làm ông đau thắt lòng và ông cần sự giúp đỡ. Rượu uytxki không đủ. Nếu Gian không gọi ông sẽ suy sụp mất. Tuy nhiên ông cảm thấy lờ mờ là ông sẽ thoát khỏi nỗi lo sợ. Kinh nghiệm vẫn cứ tốt, những cơ chế tự vệ hoàn toàn tự chúng nối khớp với nhau để đầu óc được rảnh rang.

Chuông điện thoại reo lay động ông và ông mỉm cười nhắc máy. Than ôi, không phải Gian. Nhầm số. Hầu như ông trở nên thô lỗ. Ông vừa gác máy thì Fabrixơ tươi cười vào văn phòng ông.

— Con không làm phiền bố chứ?

— Không, con ngồi xuống. Bố đang chờ cú điện thoại quan trọng. Bố sẽ yêu cầu con đi ra khi bố có ở đường dây người trao đổi thông tin với bố.

Fabrixơ cười hết cỡ làm người bố tức giận.

— Hãy tin cậy con - Anh ta nói - Bố đang ở chỗ nào trong vụ án Parăng?

— Bí mật thẩm cứu, anh bạn ạ. Có giá trị cả với con đấy.

— Fo đã khởi đầu tồi, phải không? Tiếc thay, cái gã này khá có cảm tình.

— Con biết rõ anh ta ư?

— Con gặp có một lần, có lẽ hai. Không có gì để nói với anh ta cả. Một bác sĩ phẫu thuật trẻ có tham vọng. Con tin là anh ta đỗ đầu trong kỳ thi tuyển Sinh viên Y khoa nội trú, điều đó thật mạnh.

— Đó là bạn của bạn gái con là Letxli Menxphin đấy.

— Có thể. Lúc đầu cô ấy không ưa anh ta. Cô ấy đã yêu cầu con tổ chức một cuộc gặp vì sau cái chết của em gái cô ấy do Fo mổ, anh ta từ chối không tiếp cô ấy. Điều cô ấy muốn trước hết là làm cho anh ta thú nhận đã phạm sai lầm nghề nghiệp.

— Sai lầm mà anh ta mắc phải không phải sai lầm như con tưởng đâu.

Fabrixơ thối cười và cái nhìn của anh ta trở nên rắn đanh; Buyxông ngỡ mình lại thấy cái nhìn của bố ông khi ông kết tội vợ mình tỏ ra yếu đuối đối với con trai họ.

— Tất nhiên, bố không muốn nói rõ hơn.

— Tất nhiên.

Họ ngồi im lặng một lúc rồi Buyxông nói:

— Hãy nói với bố về con, về luận văn và tình yêu của con.

— Con đã nói hết với bố rồi, con không muốn nhắc lại. Con rất sợ là quá thông thường. Con yêu một cô gái và muốn kết hôn với cô ấy.

— Con không muốn hoặc con không yêu cô ấy nữa chứ?

Fabrixơ vung mạnh tay như muốn xua một con ruồi, một hình bóng, không gì cả.

— Đến một lúc mà ta phải nhẫn nhục.

— Đó là lý do mà vì nó con uống rượu quá nhiều ư.

— Không nhiều hơn bố - Anh ta trả lời trong lúc nhìn cốc của Buyxông.

Chuông điện thoại reo buộc anh phải đứng lên và lại cười.

— Con để bố tự do, bố ạ. Chúc ngủ ngon.

Chính là Gian và ông nói ngay với bà rằng ông có những nỗi buồn phiền.

— Đừng nói chuyện này qua điện thoại - Bà ngắt lời - Ngày mai chúng ta gặp nhau khi anh muốn và anh có thể.

• • •

Sức khoẻ Ê-ma-nuy-en khá hơn. Mắt tinh anh hơn và nụ cười lại nảy sinh trên bộ mặt kém xanh xao hơn. Anh đã lấy lại được niềm tin. Buyxông khích lệ anh tiếp tục theo con đường này và nói với anh về một người đàn ông vóc dáng cao lớn có mái tóc màu hạt dẻ có thể là một trong những mối quan hệ của anh nếu không cũng là một bạn anh.

— Tôi không thấy - Fo nói - Nhưng tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này. Liệu có quan trọng không?

— Việc đó có thể là quan trọng. Bà gác cổng ngôi nhà mà người ta tìm thấy con dao mổ vào sáng ngày xảy ra tội ác, đã nhận diện được một người đàn ông trẻ và bà ấy đã mô tả hình dạng cho người phụ tá của tôi. Thật mơ hồ và không có gì chứng tỏ rằng người này dính líu vào vụ giết Patric Parăng, nhưng đây là đoạn đầu con đường mà chúng ta không thể bỏ qua.

— Tôi đã gặp cô Letxli Menxphin - Fo nói.

Buyxông hiểu vì sao thân chủ của mình có vẻ khoẻ hơn. Bà thẩm phán đã để bị thuyết phục, cấp cho cô gái Mỹ một giấy phép thăm hỏi can phạm. Sự tiếp tay của phụ nữ quanh chàng bác sĩ phẫu thuật hấp dẫn.

— Hãy nghe đây, Fo, anh cần nói cho tôi biết cuộc đính hôn của anh với Giôn Vilông bị tan vỡ. Đây là một quãng đường đen tối trong sự nghiệp

của anh, có thể trở thành quan trọng để bảo vệ.

— Theo tôi thì không có gì vè vang cả.

— Vè vang, không. Nhưng có phải anh bỏ rơi Giôen Vilông vì anh yêu điên cuồng một phụ nữ khác. Và tình yêu điên rồ luôn có lợi đối với những bồi thẩm.

— Vấn đề không phải ở đây, thưa luật sư.

— Vậy theo anh, nó ở đâu?

— Tôi không giết Parăng, ông nên biết điều đó, thưa luật sư.

— Không cần thuyết phục tôi mà là hội đồng xét xử, trước hết là thẩm phán thẩm cứu. Anh tin tưởng tôi, vậy hãy trả lời những câu hỏi của tôi. Cô Giôen Vilông ấy là cái cơ xác đáng để anh thôi làm người bác sĩ phẫu thuật trẻ có tham vọng và sẵn sàng hết thảy để coi nhẹ sự nghiệp của mình. Anh đã bỏ rơi cô ấy. Cô ấy đã phản ứng thế nào?

— Cô ấy coi thường.

— Anh đùa đấy à?

— Tuyệt đối không. Tôi đã gặp lại cô sau khi cắt đứt ít lâu. Cô ấy không luyến tiếc gì mà trái lại. Cuộc hôn nhân do bố mẹ cô ấy muốn hoàn toàn hợp lẽ thôi. Như những cuộc hôn nhân thường diễn ra giữa những bác sĩ và con gái những bác sĩ.

— Nhưng ông bố khá phần nộ nên tước chức vị của anh.

— Phần nộ trong lúc ấy vì ông phật lòng, nhưng không hơn.

— Cô Giôen Vilông ấy có anh em trai không?

— Con gái độc nhất. Dầu sao hai vợ chồng Vilông không có gì giống mafia ở đảo Coocxơ hoặc Xixin. Ông bố muốn phá nát sự nghiệp của tôi, ông ấy đã thắng trong chuyện này. Việc ấy đã dừng tại đó.

— Chấp nhận. Nhưng trước cuộc đính hôn bị đổ vỡ, anh hẳn bị các đồng nghiệp của anh đổ kị nếu không muốn nói là ghen ghét. Hãy nói với tôi về môi trường làm việc tại bệnh viện mà anh đã là một sinh viên Y khoa nội trú nổi tiếng trước những nổi đấng cay của anh.

— Ngày nay, thế giới ấy hầu như đã khá xa với tôi. Thực tế, tôi là một kẻ hèn, khái niệm thiên chức làm tôi nói vui thôi, đó là một sự ganh đua không ngừng với những đòn hèn mạt, không vì thế mà người ta mất tư cách.

Được, tôi có năng khiếu và có lợi thế vì tôi có một trí nhớ tuyệt vời. Điều đó cho phép tôi không có lỗi nào trong kỳ thi tuyển danh vị sinh viên Y khoa nội trú. Nhưng tôi không có tính người.

— Còn những người khác?

— Tôi thật ngu ngốc nhìn người khác theo hình ảnh của mình. Có thể họ khác. Một vài người hẳn là ngốc. Tôi không biết.

— Anh có gặp lại họ sau khi anh bị đuổi việc không?

— Không. Không gặp ai cả. Ngay cả người đã là bạn tốt của tôi đã khuyên tôi lấy con gái một sếp. Tất cả chúng tôi cho mình là trung tâm. Mỗi người vì mình và mặc kệ những người khác dù họ có tụt lại sau. Tôi không luyện tiếc gì họ.

— Vậy anh không có một bạn thân nào à?

— Trong lúc này thì không, trừ Letxli.

— Anh yêu cô ấy chứ?

— Tôi không biết. Trong hoàn cảnh của tôi, tình yêu là một thứ xa xỉ không chuyển lên hàng đầu trong những mối quan tâm của tôi. Tôi phải rút ra khỏi đó, thừa luật sư, nếu không tôi không chịu nổi đòn này.

— Nếu tôi hiểu rõ thì anh không có cả bạn lẫn thù. Tuy nhiên có thể anh không giết Patric Parăng nhưng có kẻ nào đó cố ý làm anh dính líu vào vụ giết người này bằng cách lấy cặp con dao mổ ở bệnh viện nơi anh làm việc và bằng cách biến nó thành hung khí gây tội ác. Đó không phải là người bạn.

— Nhưng không tránh khỏi một kẻ thù. Như vậy nó đánh lạc hướng những sự nghi ngờ, đó là niềm tin của tôi. Lý lẽ thẩm cứu có những thiếu sót. Nay tôi quyết định đấu tranh để chứng minh điều đó.

— Hãy bình tĩnh. Tôi thật sự có ý định đặt ngửa cuộc thẩm cứu để đánh đổ nó tốt hơn. Nhưng cần phải giúp tôi. Cho dù không thuộc về một người bạn cũng như một kẻ thù thì con người lấy con dao mổ có biết anh. Anh sẽ lập một danh sách mọi mối quan hệ của anh, gần hoặc ít gần. Cố đừng bỏ sót một ai cho dù là phụ nữ. Khi tôi có bản danh sách này, tôi sẽ kêu gọi một thám tử tư, một cựu cảnh sát thỉnh thoảng làm việc với tôi.

— Liệu có đắt không?

— Trong lúc này đừng quan tâm đến chuyện đó. Chúng ta sẽ xem xét sau.

Nhưng Buyxông đoán anh bị dẫn vật về vấn đề tiền bạc. Ông biết rằng Fo không có tiền tiết kiệm và bố mẹ anh đã phải trả tiền cho người trước ông, luật sư Graxanh. Buyxông đã nhận được cuộc gọi điện thoại của bạn gái cũ của chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ là Pedi, cô người mẫu chào hàng. Cô cam đoan sẽ trả tiền thù lao cho ông với điều kiện ông không nói gì về việc này với Fo. Pedi tin chắc rằng người yêu cũ của cô vô tội. Và chẳng Buyxông tính mời cô tới văn phòng của ông.

— Nếu kết cục của vụ án không được hài lòng - Ông nói - Tôi sẽ không nhận tiền thù lao. Nếu, và tôi mong thế, tôi đạt được sự miễn tố, anh sẽ trả tiền tôi khi anh có thể có. Hãy lập bản danh sách ấy và hãy tin tưởng ở tôi.

Ông để lại cho anh hai bao thuốc lá và một cuốn sổ để viết.

CHƯƠNG XIII

FLORĂNGXƠ LARIO

Từ vài ngày nay, tôi muốn thay đổi môi trường, có cát mịn và biển yên tĩnh. Tất cả những ngày này, giam mình trong văn phòng làm tôi suy yếu. Những cuộc dạo chơi với con Caretxơ ngày càng trở nên ngắn hơn. Hồ sơ Fo ám ảnh tôi từ khi tôi thấy ở đó có một cái bẫy không chỉ đối với Fo mà đối với cả tôi.

Luật sư Buyxông đã xin cho Fo được tại ngoại, ông đã đạt được không có khó khăn, thậm chí thay biện lý đã bật đèn xanh. Tôi đã tạo điều kiện dễ dàng cho những sự việc nhờ ở con dao mổ đáng nguyên rủa ấy. Buyxông đã chứng minh cho tôi rằng bất kỳ ai, cả trong trường hợp một phụ tá của ông, đều có thể lấy cắp con dao mổ tại Bệnh viện Giăccơ Đờlaruy. “Hung khí” này là xương sống của hồ sơ Fo. Quá rõ ràng, không thể chối cãi nổi đối với chàng bác sĩ phẫu thuật trẻ nếu anh ta sử dụng nó, việc này làm tôi ngày càng nghi ngờ.

Không vì thế mà Fo hoàn toàn sạch tội. Sự có mặt của anh ta tại nơi xảy ra tội ác, việc trốn chạy, những lời khai dối trá ban đầu, nỗi sợ việc gây rắc rối của anh ta...

Câu hỏi đặt ra: Ai có thể biết Fo đến công ty của Patric Parăng ngày hôm ấy? Không một ai, ngay cả Letxli Menxphin. Chính vì điều này mà cái bẫy thật tai ác. Không thể chứng minh một người lạ mặt có mưu toan tấn công chống lại người bác sĩ phẫu thuật trẻ.

Ngay cả thừa nhận kẻ lạ mặt đang nói tới đã theo dõi Ê-ma-nuy-en Fo từ nhà anh ta đến công ty của Parăng thì hai lý lẽ phản bác lập tức được đặt ra: Thứ nhất, y, tức kẻ lạ mặt chỉ có thể phạm tội ác sau khi Fo đã đi qua. Thứ hai, y cần lấy cắp con dao mổ trước đó.

Luật sư Buyxông hẳn có lập luận này nên ông không bao giờ đưa ra giả thiết một âm mưu. Nếu nhận định Fo không phải là kẻ sát nhân, chỉ có thể

cho yếu tố ngẫu nhiên tác động vào cái mớ bong bóng này. Điều này tỏ ra mỏng manh.

Thế nhưng còn một giả thiết đáng tin cậy hơn, vẫn phải cho rằng Fo vô tội, đó là X. kẻ lạ mặt muốn cái chết của Parăng và không muốn điều tốt cho Fo. Y chuẩn bị gây tội ác bằng cách lấy cặp con dao mổ tại Bệnh viện. Rồi y đi giết Parăng và để lộ con dao mổ trong thùng rác, không biết rằng Fo sẽ đến ngay sau đó, việc đó đối với y là vận may vô vọng. Vậy yếu tố ngẫu nhiên tác động vào, nhưng lần này đáng tin.

Vấn đề còn lại là tìm kẻ lạ mặt, nam hay nữ, quen biết cả Parăng và Fo và đều ghét họ.

Lúc này là tám giờ tối, tôi còn ở Toà án và như có lửa đốt trong đầu. Đã đến lúc tôi phải đón con Caretxơ tại chỗ người gác cổng. Không khí dịu ấm và có hương vị mùa hè. Caretxơ đi lững thững và đánh hơi mỗi gốc cây mà chúng tôi tới. Tôi nghĩ tới Ê-ma-nuy-en Fo. Anh ta làm gì buổi tối đầu tiên với tư cách người được tự do? Anh ta có gặp ngay Letxli Menxphin không? Có thể lắm. Trừ phi bố mẹ anh ta... Ông bố nhìn nhận vụ án này rất tồi tệ nhưng bà mẹ chống lại mạnh mẽ, trong tâm trí bà, không chút nghi ngờ, con trai bà vô tội. Nếu phải đến toà án, bà sẽ là nhân chứng tuyệt vời để bảo vệ.

Luật sư Buyxông. Lần cuối cùng tôi gặp ông ta, ông ta tạo cho tôi một cảm giác kỳ lạ, như thể ông ta chuẩn bị một đòn chơi xấu. Tôi đã gọi điện cho bố tôi để hỏi có phải ông bạn Buyxông của ông là người thích chơi những đòn chuyển biến bất ngờ. Tiếng cười của bố tôi vang lên rất to trong ống nghe. “Con hãy chuẩn bị đón điều tồi tệ - Ông nói với tôi - Buyxông là kẻ làm trò có tài”. Điều đó không làm tôi vững lòng. Vì Fo được tại ngoại, trò chơi sẽ trở nên khó khăn hơn. Nếu tôi bất hạnh để mình bị Buyxông làm cho choáng ngợp, tôi sẽ khó uốn nắn vành móng ngựa.

• • •

Cần phải chọn giữa nghỉ hè hoặc điều trị liệu pháp tâm lý. Tôi thích liệu pháp tâm lý hơn. Bố tôi nói với tôi “bố tặng con cả hai”, nhưng tôi từ chối, nói chính xác hơn là tôi đã dung hoà: một tuần ở đảo Rê và bác sĩ khoa

thần kinh đã quyết định những ngày nghỉ của ông ở đây nhằm không bị đám đông quấy rầy.

Ông ta có một thân hình hết sức mảnh khảnh đặc biệt và bộ mặt thân nhiên của người Á châu. Bốn mươi tuổi. “Cái tuổi thích hợp cho sự chuyển đời của con”, bố tôi mỉm cười, nói. Thế là quyết định. Tôi đến xưng tội với bác sĩ Clôtđơ Fritman này trong một văn phòng đủ tiện nghi và đôi mắt tôi hoài công tìm kiếm những bức tranh hoặc ảnh, nhưng không có gì ngoài tấm vải đay che ộp những bức tường. Tôi nói về tuổi thơ của tôi một cách ung dung nhưng chẳng thích thú gì, như thể đó là một câu chuyện có phần hơi xa lạ với tôi. Fritman có vẻ nghe tôi với đôi mắt màu xám tối, rất dài, được bảo vệ kém do đôi mi có thể nói là trong suốt, nhìn thẳng vào tôi với sức mạnh làm tôi bối rối.

Ông nhận xét với nụ cười mỉm tê liệt trên môi:

— Bà đừng căng thẳng, bà nói như đọc bài. Hãy cố thật tự nhiên.

— Nói thật rõ là tôi không quan tâm tới tuổi thơ của tôi - Tôi nói.

— Chính điều đó gợi nên sự quan tâm của tôi - Ông trả lời - Thái độ đối xử của bố bà với mẹ bà thế nào?

Tôi suy nghĩ mà không thể thấy được một kỷ niệm cụ thể có thể đủ thấy rõ về đôi vợ chồng cổ điển là bố mẹ tôi. Tôi thổ lộ với Fritman rằng vài chục năm xa cách tuổi thơ của tôi đã xoá nhoà hết mọi chuyện. Mẹ tôi thời ấy vui vẻ dẫu chồng bà có những hành động nông cuồng kín đáo. Bố tôi đã rất yêu tôi và nay tôi tin chắc rằng nếu ông đã không ly hôn, mặc dầu ông đã có ý định này khi tôi mười hai tuổi, chính là vì tôi.

— Đây là người đàn ông của cuộc đời bà - Fritman nói - Và đó không có vấn đề.

— Đó là trụ cột.

Ông mỉm cười, vẫn nụ cười kỳ lạ làm hằn sâu một nét nhăn ở khoé miệng mỏng và tái nhợt của ông. Rồi ông buộc tôi lại khơi sâu những kỷ niệm của tôi có chủ định một chút: Những xúc cảm tình dục ban đầu của tôi, những tâm sự thầm kín của mẹ tôi, những món quà của bố tôi tặng tôi, buổi lễ ban thánh thể long trọng của tôi để làm vui lòng bà ngoại tôi, việc tôi vào trường trung học... Tôi khó nhận ra mình ở tuổi thiếu nữ ấy nên tôi ngập

ngừng và có chút sợ hãi khi mô tả. Tôi sẽ thấy gì sau những lời tâm sự của tôi?

— Hôm nay kết thúc ở đây - Fritman nói để lộ vẻ mảnh mai hấp dẫn của ông.

• • •

Không có bình luận gì. Tôi lại thấy ánh nắng mặt trời gay gắt và con Caretxơ thè lưỡi lòng thòng. Pari đổ hết người ra đường với vẻ hoan hỉ làm tôi mơ màng. Tôi không bỏ qua nguyên tắc: mỗi khi tôi đi nghỉ, tôi có cảm giác cùng lúc từ bỏ thủ đô và không bao giờ để quên. Đó là lý do mà tôi đã nói với bố là rất cực, năm nay tôi sẽ không đi nghỉ. Thế nhưng ông nài ép tôi trước chuyến đi Roayăng của ông cùng với mẹ tôi và đôi vợ chồng bạn ông.

Ông gõ cửa phòng tôi và tôi mời ông vào trong sự bừa bãi của tôi mà ông vờ không thấy. Chúng tôi uống rượu uytxki nhẹ pha nhiều nước, ngồi trên chiếc tràng kỷ đã lún xuống.

— Nào, đồng ý chứ, con đi với chúng ta. Các bạn của chúng ta có xe riêng.

— Còn bác sĩ khoa thần kinh?

— Ông ấy sẽ đợi con. Một tuần là hợp lý rồi. Theo nguyên tắc, con đi nghỉ hè và viên lục sự của con cũng thế.

— Con tính đi một mình tới đảo Rê vào tháng Chín để ra sức nghiên cứu hồ sơ Fo.

— Hãy hoãn lại một chút. Điều đó không ngăn cản con được nói về chuyện ấy. Vả lại ở Roayăng, con sẽ không phải bận tâm gì hết, ngay cả với con Caretxơ, bố sẽ dắt nó đi chơi.

Cuối cùng ông thuyết phục được tôi và tôi mời ông ra ngoài để chuẩn bị túi hành lý của tôi và báo cho ông bác sĩ khoa thần kinh qua điện thoại. Ở Roayăng, tôi sẽ gặp lại ngôi nhà tuổi thơ của tôi và mọi kỷ niệm gắn với nó. Một chương trình lý thú xiết bao!

Ngay hôm sau, trong chiếc xe Mecxêdet do bố tôi lái rất thận trọng, tôi bực mình về thói ba hoa của mẹ tôi nhưng bố tôi không hề để ý, nhưng tôi thầm nghĩ rằng tôi đã quên cuộc sống gia đình và sẽ cần phải thích nghi lại.

Ngôi nhà lớn nhưng tôi quyết định chọn căn phòng ở dưới mái, gần phòng bà quản gia.

— Con điên đấy à - Mẹ tôi nói - Mẹ xin con ngừng ngay những thói kỳ quặc của con.

Hai vợ chồng ông Moranh, bạn của bố tôi sẽ đến vào hai ngày sau, nhưng tôi không muốn chia sẻ với họ tầng gác ba, tôi ít quen biết họ. Đó là lý do tôi cố giải thích cho mẹ tôi, tất nhiên bà không muốn hiểu.

— Hãy để nó yên - Bố tôi nói - Florăngxơ cần yên tĩnh để có thể làm việc. Nó sẽ thoải mái trong phòng trên cao của nó.

Caretxơ say sưa sục sạo trong vườn bằng cách lẩn lộn quanh những bông hoa. Tôi chờ đợi cơn thịnh nộ của mẹ tôi nhưng bà nhả nhục trước tiếng cười giòn tan của bố tôi. Trở về với cuộc sống gia đình, tôi đang ở nhà mình.

Ngôi nhà giống mọi ngôi nhà cũ của gia đình với tiện nghi không thoải mái, trần quá cao, các phòng quá rộng và khó làm ấm với một lò sưởi duy nhất. Những đồ gỗ nặng nề thô kệch chất đầy phòng nghỉ, tất cả đều có lịch sử của chúng mà mẹ tôi sẽ vui thú kể ngay cho vợ chồng Moranh.

Không biết bác sĩ Moranh đã ly hôn và mới tái hôn, tôi ngạc nhiên thấy bà Mactindơ Moranh trẻ hầu như không hơn tuổi tôi. Bà là nữ thư ký của một đạo diễn nổi tiếng với nụ cười nhăn nhúm làm ta quên đôi mắt quá nhỏ nhưng tinh anh và cái trán thấp, thân hình béo tròn như hạt mít. Bố tôi nói với tôi là bà ta dễ thương. Mẹ tôi buông thông một câu “hơi tầm thường” nhưng đối với những ngày nghỉ... và Xaclơ thật có cảm tình!

Ông có thiện cảm không chút nghi ngờ. Bác sĩ khoa Tim, bạn học cũ của bố tôi ở trường Trung học Côngđoocxê, gầy và nhỏ người với bộ mặt đẹp mệt mỏi và mái tóc đen, ông làm cho những bữa ăn của chúng tôi thường ở hàng hiên trong mùa hè oi nồng và đông sôi nổi hẳn lên. Say sưa theo dõi vụ án Parăng qua các thông tin đại chúng, một tối ông làm tôi bối rối khi khẳng định rằng chỉ có phẫu thuật viên hoặc bác sĩ mới nghĩ tới giết người bằng con dao mổ.

— Cần phải biết sử dụng dụng cụ này - Ông nói - Và tôi không nghĩ rằng một gã bình thường nào đó có thể làm việc này. Có bao cách khác giết

người có hiệu quả hơn!

— Vậy anh tin rằng bác sĩ Fo là thủ phạm ư? - Bố tôi hỏi.

— Than ôi, phải! Một kẻ không làm vẻ vang gì cho giới Y học.

— Tại sao lại than ôi?

— Vì cái gã ấy không phải là một tên cướp và vì gã làm tôi có cảm tình hơn nạn nhân. Nhưng ý kiến ấy chỉ là riêng tôi thôi. Cô nghĩ gì về việc này, Florăngxơ?

— Bí mật của thẩm cứu - Tôi cười, nói - Đừng làm cháu rơi vào bẫy, uổng công thôi!

Mactinđơ ngồi trước mặt tôi, bà ta cũng say sưa về vụ án này.

— Tinh thần trách nhiệm làm sao! - Bà ta nói - Tôi khâm phục cô đấy. Cô có vẻ một cô bé thế mà cô nắm trong tay mình mạng sống của một con người.

— Không đơn giản như thế đâu - Bác sĩ Moranh phản bác - Tự do của Fo lệ thuộc vào nhiều người, nhất là luật sư của anh ta.

Ông quay về phía bố tôi:

— Anh nghĩ gì về Buyxông?

— Đó là một tiếng nói lỗi lạc trong công việc với sự cả gan ghê gớm. Tóm lại, đó là một người ở đoàn luật sư.

Moranh bĩu môi:

— Tôi ít quen biết luật sư - ông nói - Nhưng tôi đã thường lui tới con người này một thời gian. Một công dân kỳ cục.

— Còn sao nữa? - Tôi hết sức thích thú hỏi.

— Bí mật nghề nghiệp - Ông mỉm cười trả lời - Chúng ta đang nghi hê, việc đó gợi cho chúng ta lòng khoan dung.

— Kẻ giả dối làm sao! - Mactinđơ Moranh phàn nàn - Ông ấy như mỗi chúng ta và rồi... chẳng có gì cả. Florăngxơ, cô cho phép tôi gọi cô là Florăngxơ nhé, cô nghĩ gì về cái người ta gọi là công lý ngậm miệng.

— Tôi không làm chính trị. - Tôi thận trọng nói.

— Khăng định không làm chính trị, chính là có làm. - Bố tôi nói xen vào.

— O kìa! - Mẹ tôi nói - Tôi cảm thấy tất cả các người sắp làm hỏng cái ngày đẹp đẽ này.

— Không - Mactindơ làm bà yên lòng - Nhưng bà thừa nhận rằng người ta rút ra được ở những người thẩm phán ấy một vụ án nóng bỏng...

— Có thể họ đã làm quá nhiệt tình - Bố tôi thờ dài - và không phải hoàn toàn vô hại. Họ biết những gì đang chờ đợi họ.

Để kết luận, tôi nói rằng công lý không lừa mà lấy được... Ai muốn uống sâm banh nào? Hiện nay tôi đã sống nửa đầu thế kỷ, thật khó mà chịu đựng. Tôi cần thứ có bọt.

Chúng tôi chúc mừng tuổi năm mươi của bố tôi khá vui vẻ... Cho tới lúc Mactindơ Moranah hỏi tôi có phải tôi là vợ Giăng Giaccơ Filông mà bà ta quen biết vì anh đã làm việc về một kịch bản của bà. Mẹ tôi lập tức chen vào bằng cách nói rằng anh ta quả thật đã là con rể của bà nhưng đó là chuyện cũ rồi, rồi bà buộc chân mình vào cuốn tiểu thuyết mà bà đang đọc trong khi chúng tôi đi tắm. Từ khi mãn kinh, mẹ tôi từ chối phô mình ra trong bộ áo tắm, nhất là với sự có mặt của những phụ nữ trẻ. Tám tuổi mà bà hơn bố tôi ngày nay được chứng rõ và bà khó mà nhìn tình cảnh này.

Chiều hôm ấy tôi để những người khác đi trên bãi biển để ở bên mẹ tôi:

— Đó là sự ngu ngốc hoàn toàn - Bà nói - Con chỉ có tám ngày nghỉ thể mà lại nhịn tắm biển khi con có dịp.

— Tối nay con sẽ đi với Caretxơ. Chúng con sẽ tắm vào nửa đêm. Trời nóng quá!

— Vậy mẹ có thể sẽ đi với con. Con thấy Mactindơ Moranah thế nào?

— Được lợi và chán ngắt. Nhưng con là thẩm phán tồi, nếu con dám dùng chữ này.

— Cô ta sẽ giết ông ấy, phải. Xaclơ khốn khổ ấy không lực lưỡng. Cô ta lôi ông ấy đi khắp nơi trong lúc ông ta cần nghỉ ngơi.

— Đừng lo mẹ ạ, việc đó làm ông ta vui và trẻ ra.

— Mẹ tự hỏi - Bà mơ màng nói - Cái gì có thể làm mẹ trẻ lại nhỉ?

— Nâng cấp.

— Khủng khiếp biết bao!

— Mẹ sẽ đạt được.

— Không bao giờ. Sửa lại tự nhiên đến mức ấy... không!

Bà nhìn tôi vờ buồn bã:

— Khi nào con có thể nói về Giăng Giăccơ - Bà nói - mà mặt con không bình thần?

— Con không biết.

— Matinđơ biết nó rõ hơn điều cô ta nói với con về nó. Cô ta thường gặp nó, chí ít cô ta đã gặp nó từ thời kỳ nó ốm yếu.

Tôi không trả lời câu nào nên mẹ tôi nói tiếp:

— Mẹ nghĩ là phôi. Mẹ không dám chắc. Nhưng cái đó có vẻ nghiêm trọng.

— Với Giăng Giăccơ, không có gì là nghiêm trọng cả - Tôi nói có vẻ ngu ngốc.

— Có thể nói rằng cuộc sống của nó đang gặp nguy hiểm.

— Cuộc sống của chúng ta vào bất cứ lúc nào cũng trong vòng nguy hiểm cả.

— Cuộc sống của nó lộ rõ hơn, con biết rồi đấy.

Bi kịch của tôi chính là do biết quá muộn.

Và lại đây là điều tôi nói với Fritman vài ngày sau. Bác sĩ khoa thần kinh của tôi đã khen tôi: “Tôi không biết có phải cô nhờ ở những ngày nghỉ của mình hay do liệu pháp tâm lý của tôi, nhưng hôm nay cô đẹp lắm”. Vì ai? Bố tôi có thể nói thế vì ông trông đợi ở những ngày nghỉ của tôi ở Roayăng để thấy tôi bắt đầu một chuyện tình đã thiếu.

— Hãy nói với tôi về người đàn ông mà cô đã kết hôn - Fritman nói.

— Đã cưới ư?

— Cần phá vỡ ung nhọt.

— Cái gì làm ông nghĩ có ung nhọt?

— Sự thận trọng và sự giữ gìn ý tứ của cô. Đau đớn hả?

— Vâng.

— Nói đi.

— Anh ấy rất đẹp trai.

— Anh ấy có già không?

— Không. Hiện nay ba mươi hai tuổi. Vào thời ấy là hai mươi bốn, hầu như một đứa trẻ.

— Nói tiếp đi.

— Anh ấy luôn tai ác.

— Tai ác là đặc tính của trẻ con. Sự vô hại là thiên chức hiếm hoi và là nỗi bất hạnh lớn. Nhưng cô không giải thích gì hết. Sự tai ác ấy che đậy gì?

Tôi thờ dài. Tôi không sẵn sàng “nói nhiều hơn” như ông đòi hỏi. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc lâu. Tôi châm một điếu thuốc lá.

— Về gia đình riêng của chúng tôi, về việc học tập của tôi, về nghề nghiệp mà tôi quyết định theo đuổi. Điều này làm anh ta cười. Anh ta nghĩ xấu về nghề thẩm phán thẩm cứu. Anh ta nói với tôi rằng tôi không biết đặt những vấn đề hay!

— Qua đó anh ta muốn gì?

— Tôi không biết. Tôi đã hỏi anh ta nhưng anh ta nói với tôi rằng đến lúc nào đó tôi sẽ hiểu.

— Cô phải mất bao nhiêu thời gian để hiểu ra?

— Hơn một năm.

— Hôm nay kết thúc ở đây. Mạnh khoẻ chứ?

— Khoẻ.

Trở lại đường phố với những người qua lại, tôi có cảm giác mình đến từ rất xa. Chính xác không phải là cơn khó ở mà là một tâm trạng lạ lùng. Tôi mở ra một lỗ hở trong những kỷ niệm đã khép kín và tôi hoàn toàn choáng váng về chuyện này.

Nhằm nhập vào thực tế hằng ngày, tôi cho con Caretxơ ra khỏi xe và dắt nó đi dạo dọc những bến cảng trong lúc nghĩ tới hồ sơ Fo mà hơn một lần đọc lại vẫn không gợi điều gì khác cơn nhức đầu dai dẳng. Tất nhiên dấu hiệu quá rõ ràng để tôi hướng vào đó. Cần có một cái nấc chặn mà không bao giờ xảy ra.

Tôi đợi Pôn trở về để đến văn phòng. Tôi lợi dụng cơ hội này để thu dọn nhà cửa và chuẩn bị cuộc gặp sắp tới với Fo vì anh ta không rời Pari. Anh ta sẽ đi cùng luật sư Đôrôtê Blăng thay cho luật sư Buyxông vài ngày nữa mới về.

Trong khi xếp dọn tủ tường, tôi phát hiện dưới chõng áo sợi đan và những khăn choàng cổ khác một cuốn an bum ảnh trắng đen và màu chụp trong hai năm hôn nhân của tôi.

Hành động đầu tiên là tôi không mở quyển an bum ra mà đi về phía thùng rác. Nhưng vào phút chót tôi xử sự hèn nhát, và nghĩ tới bác sĩ khoa thần kinh của tôi, tôi mở tập an bum. Bộ mặt Giăng Giăccơ lập tức lộ ra, tươi cười. Bên cạnh anh ta, tôi có vẻ tẻ nhạt, rầu rĩ. Tuy nhiên trong thời kỳ đó, chúng tôi kết hôn với nhau được sáu tháng, tôi còn tương đối hạnh phúc, ngây thơ. Rồi sau đó chúng tôi ở Xanh-Trôpez trong con tàu của Stêphan Đatxơ ăn khoai tây rán và uống rượu vang. Địa ngục của tôi bắt đầu, nhưng trong ảnh, tôi không có vẻ biết được việc đó: tay cầm cốc rượu đầy, tôi khích lệ thuyền trưởng Stêphan kéo buồm lên. Giăng Giăccơ nhìn anh mỉm cười mỉa mai. Chúng tôi hầu như khoẻ thân, da rám nắng, tóc khô và phai màu do biển và ánh nắng mặt trời. Đầy tràn sức lực, trẻ trung, thật hết sức trẻ trung.

Không cần giờ tiếp, tôi gập cuốn an bum mà Caretxơ thận trọng đánh hơi. Tôi có cảm giác nó nhận ra những người bạn của nó. Hầu như nó trách cứ tôi đã bỏ họ. Hầu như nó sẽ không bao giờ sung sướng bằng thời kỳ đó nhưng là thời kỳ mà tôi bắt đầu lặng lẽ đau khổ. Chỉ sau này khi liên tiếp xảy ra những cảnh thô bạo, lảm chuyện, Caretxơ mới có thói quen ăn mình, hoặc dưới gầm giường hoặc trong bếp hay phòng tắm.

Từ chấn thương tâm thần ấy, nó giữ một kỷ niệm đầy nó tới muốn lần trốn im ắng khác thường. Con chó cái của tôi trở nên rối loạn tính nết bằng cách bắt tôi chịu một tội lỗi phức tạp mà không một bác sĩ thú y nào có thể làm giảm bớt được.

Sau bữa ăn riêng của chúng tôi, tôi dành cho mình hai giờ thư giãn bằng cách xem một bộ phim Mỹ cũ ở máy thu hình. Gary Côpơ đẹp trai như một vị thần và Maclen Điotric xứng đáng với tình yêu của anh ta. Những con người này ngày nay đã chết hoặc rất già, họ đã làm vui tuổi trẻ của bố mẹ tôi, còn tuổi trẻ của tôi ít sinh động hơn họ nhiều, ảo thuật của điện ảnh.

• • •

Hơi rám nắng, gầy hơn một chút, con mắt lạnh lợi, sáng nay Pôn hầu như có vẻ hấp dẫn. Anh ta nói chuyện với tôi về những ngày nghỉ của mình ở Tru-vin với chút luyến tiếc nào nùng trong con mắt nhìn và trong giọng nói. Ở đây, anh ta đã gặp cô Êlôđi nào đó...

— Vào việc đi, Pôn, sáng nay sẽ bận rộn đấy.

Khi Ê-ma-nuy-en Fo vào văn phòng tôi, không có người canh giữ, không bị khoá còng cổ tay, cả anh ta cũng đẹp ra. Anh ta mặc chiếc bludông nhẹ ra ngoài áo sơ mi trắng và chiếc quần gin mới mới nhất. Luật sư Blăng đi cùng anh ta trong bộ quần áo nữ bằng vải lanh và đi giày gót phang. Nếu không phải là nơi này, có lẽ người ta nghĩ tới một cuộc họp của những sinh viên năm cuối, cả Fo cũng phô bày nước da hơi rám nắng hảnh nhờ ở bể bơi Đơlinhi.

Vừa ngồi xuống, luật sư Blăng đã nói:

— Chúng tôi muốn chứng minh rằng nạn nhân Patric Parăng có thể bị giết bởi một người đàn ông trẻ, trong lúc này chưa nhận dạng được, nhưng không phải là bác sĩ Ê-ma-nuy-en Fo.

Tôi mỉm cười thầm nghĩ việc này bắt đầu trở thành một thói quen mà ta không nên lạm dụng.

— Tôi chờ đợi những chứng cứ của luật sư, thưa luật sư.

Cô lấy trong cặp da của cô những tờ giấy mà lúc đầu tôi thấy như những chân dung vẽ bằng chì than và đẩy trên mặt bàn giấy của tôi.

— Những chân dung mô phỏng người lạ mặt chưa nhận diện được - Cô nói.

— Liệu tôi có được vài lời giải thích không?

Trong mười phút, cô nói với tôi về những bước hoạt động của cô với bà gác cổng ngôi nhà cạnh công ty Bất động sản nơi Patric Parăng làm việc. Tôi chăm chú xem xét ba chân dung mô phỏng nhưng không gọi cho tôi người nào mà tôi có thể nhận dạng được. Tôi nói:

— Không có gì chứng tỏ rằng người lạ mặt trẻ tuổi này có thể giết Parăng.

— Trong lúc này thì không. Nhưng dù sao việc này cũng chứng tỏ rằng cuộc điều tra của cảnh sát đã không đi rất xa. Người đàn ông trẻ tuổi này có

một thái độ lạ lùng, bà gác cổng nói rõ ràng.

— Tôi sẽ triệu tập bà ấy - Tôi nói - Hết chứ?

Luật sư Blăng tỏ vẻ sững sốt.

— Tôi có cảm giác đây là một bước dài hướng về một con đường khác.

Tôi quay về phía Ê-ma-nuy-en Fo:

— Ông có gặp người đàn ông trẻ này không?

— Không. Nhưng bức chân dung mô phỏng anh ta làm tôi bối rối.

— Hãy thử nói rõ hơn.

Anh ta nhìn nữ luật sư của mình và đưa bàn tay to mập của anh ta quệt mồ hôi trán.

— Tôi có thể nói rằng nó gọi cho tôi một người mà tôi biết, chí ít là tôi đã gặp nhưng tiếc thay, thưa bà thẩm phán, tôi phải thú nhận rằng trong tâm trí tôi chưa thấy rõ lắm. Một sự bối rối, một sự xúc động, thế thôi.

Tôi lại xem xét kỹ những bức chân dung mô phỏng và một ánh sáng đỏ loé lên trong đầu tôi một ánh chớp ngăn ngừi tuột ngay khỏi đầu óc tôi. Tôi bực mình về việc này, như thể sự bối rối của bác sĩ Fo đã lây lan sang tôi.

Một loại ảo thuật.

— Thật ít - Tôi nói - Nhưng thưa luật sư, nếu cô cho phép, tôi sẽ chuyển những chân dung mô phỏng này cho các cơ quan tư pháp. Có thể họ rút ra ở đây điều có lợi.

Đột nhiên cô tỏ vẻ lo lắng về việc trao những bức vẽ này cho tôi.

— Có điều gì không thích hợp, thưa luật sư?

— Tôi không tin luật sư Buyxông tán thành bước hoạt động này.

— Luật sư đã nói với ông ấy về chuyện này ư?

— Vâng.

— Thế rồi sao nữa?

— Ông ấy hoàn toàn không tin.

Điều này có nghĩa rõ ràng là ông ấy chống lại. Vì sao? Tôi hết sức tránh hỏi luật sư Blăng chuyện này, nhưng tôi giữ những bức vẽ chân dung mô phỏng với hy vọng tia chớp sẽ trở lại báo cho tôi và tôi có thể giải thích.

— Cả tôi cũng không tin - Tôi nói - Thật mong manh, thưa luật sư, rất mong manh. Vấn đề không phải là một lời chứng mà là sự giải thích một

cảm giác thôi.

— Đây là bước đầu - Cô nhấn mạnh - Cảnh sát không bao giờ tìm hiểu để biết có phải còn nhiều kẻ khả nghi khác không. Và đây là một.

— Không có căn cứ.

— Nếu cảnh sát tiến hành điều tra, có thể người ta sẽ tìm ra được một.

— Tóm lại, cô gợi ý cho tôi tung vào con đường mong manh này một sự uỷ thác xét xử.

— Tại sao không? Những chứng cứ chống lại thân chủ của tôi cũng mỏng manh; những chứng cứ ấy sụp đổ cái này sau cái kia...

Tôi khâm phục sự cả gan và sức lực của cô.

— Từ khi nào? - Tôi nói - Bác sĩ Fo được tại ngoại không có nghĩa là ông ấy vô tội. Xin cô vui lòng đừng đi quá xa. Chúng ta hãy trở lại ngày xảy ra tội ác.

Ê-ma-nuy-en Fo tựa quây trên ghế. Tôi hỏi anh:

— Ông có điều gì muốn nói không?

— Không. Đúng hơn là có đấy. Tôi đã suy nghĩ rất kỹ về ngày hôm đó. Tôi còn quay trở lại phường có công ty Bất động sản để cố nhớ lại những ký ức của mình. Tôi bước đi hồi lâu trong phố Tôckovin cố lặp lại những hành động của mình... Ngày xảy ra tội ác không hề có người và còn ít hơn khi tôi trở lại đây. Hình như... hình như có cái gì đó không hợp...

Tất cả chúng tôi đều rất chăm chú nghe, ngay cả Pôn cũng quay ngoắt lại để nhìn Ê-ma-nuy-en Fo.

— Ông nói về cái gì?

— Về cái cửa. Cái cửa trông ra phố, sáng hôm đó không được đóng khoá đã cho phép tôi bước vào. Nhưng khi đi vòng các phòng, tôi nhận thấy một cái cửa khác gần nhà vệ sinh trông ra sân ngôi nhà, cánh cửa này hé mở.

— Ông tin chắc chuyện này chứ?

— Chắc chắn. Lúc ấy cái đó làm tôi ngạc nhiên, nhưng tôi chưa phát hiện ra thi hài Patric Parăng. Sau đó tất nhiên chi tiết này đã mất đi trong trí nhớ của tôi. Việc còn lại thật ngán ngấm! Chỉ khi trở lại những nơi này và nhớ lại những hành động của mình ngày hôm ấy thì cánh cửa hé mở này mới trở lại trí nhớ của tôi.

Tôi lập tức nghĩ rằng thật đúng lúc. Để “gắn” với việc thêm vào một kẻ khả nghi khác, một người đàn ông trẻ mà bà gác cổng đã nhìn thấy trong sân ngôi nhà.

Như đoán được sự hoài nghi của tôi, luật sư Blăng nói xen vào:

— Chắc chắn ta có thể tìm lại được bản báo cáo đầu tiên của cảnh sát hình sự ở nơi xảy ra tội ác. Thưa bà thẩm phán, bác sĩ Fo đã chính thức nói rõ là ông ấy đã trông thấy cái cửa ấy hé mở...

Vì chúng tôi có thời gian nên tôi đành tìm lại biên bản đầu tiên ấy. Pôn đề nghị giúp tôi việc này. Bản thân anh ta đã bị ảnh hưởng trước sự hăng hái bảo vệ này.

Cuối cùng chúng tôi đã tìm được biên bản do chánh thanh tra Giăng Clôđơ Frêmôni và thanh tra Rôbe Echiêvăng ký.

— Cửa trông ra sân không được nêu rõ - Pôn nói - Nó được đóng hay để mở không biết?

— Tiếc thật - Tôi nói - Trong biên bản không nói rõ nó được hé mở.

Fo tái mặt, vã mồ hôi. Luật sư Blăng trấn an anh. Tất cả không phải đã hết. Cô hỏi tôi:

— Liệu tôi có thể nói chuyện với hai viên thanh tra ấy không?

— Cần phải tính đến những ngày nghỉ - Tôi nói - Hầu như sẽ là điều kỳ diệu nếu gặp được Frêmôni và Echiêvăng.

Trước cái nhìn cầu khẩn của cô, tôi nhắc máy điện thoại. Sau nhiều phút, tôi biết Echiêvăng đã đi nghỉ nhưng có khả năng gặp Frêmôni. Tôi thử chuyển máy này sang máy khác. Cuối cùng tôi nghe được giọng nói của chánh thanh tra Frêmôni, và tôi hỏi ông:

— Ông còn nhớ rõ những căn phòng đã tìm thấy thi hài Partic Parăng ở đó không?

— Hầu như tôi đã ký vào báo cáo.

— Nhưng không nói rõ một chi tiết.

— Chi tiết nào?

Giọng nói có vẻ sốt ruột. Ông Frêmôni không thích người ta nghi ngờ về những phẩm chất nghề nghiệp của ông, nhất là khi thẩm phán thẩm cứu lại là một phụ nữ.

— Cái cửa trông ra sân... được đóng hay hé mở?

Im lặng. Tôi nhìn bàn tay luật sư Blăng đặt lên bàn tay thân chủ của mình. Cuối cùng câu trả lời rõ ràng:

— Hình như nó hé mở, tôi còn lấy mũi giày đẩy cửa để xem nó mở ra chỗ nào. Tôi có thể nói rõ cái cửa trông ra sân ngôi nhà.

Với máy tăng âm mà tôi đã nối mạch, mọi người đều nghe được. Tôi cảm ơn viên thanh tra.

— Đây là một dấu hiệu - Tôi nói - Nhưng còn xa mới là một chứng cứ. Dù sao, bản thân bác sĩ Fo có thể ra qua cửa này và để hé cửa.

— Chắc chắn là không - Anh nói.

— Ông có thể chứng minh điều này không?

Anh suy nghĩ, thờ dài. Luật sư Blăng vội cứu anh:

— Nhân chứng là bà ở xưởng nhuộm đã nhìn thấy ông ấy vào thì rất có thể nhìn thấy ông ấy đi ra. Cần phải hỏi bà ấy về việc này.

— Tôi sẽ nghĩ tới việc này. Hết chứ, bác sĩ Fo?

Anh gật đầu, rõ ràng thất vọng.

— Tôi muốn ông lập một bản danh sách tất cả những người đàn ông trẻ tuổi mà ông đã năng đi lại với họ, hoặc thường gặp hoặc ngẫu nhiên trước khi xảy ra tội ác. Tôi biết đây là một công việc chán nản, nhưng nó có thể giúp ích cho chúng ta. Hôm nay, chúng ta không trở lại nói về vụ sát hại Patric Parăng. Ông hãy nói về những sự nhớ lại của ông, đó là quan trọng nhất.

Buộc tội và gỡ tội. Hầu như cuộc thẩm cứu của tôi rõ ràng hướng về dạng thức thứ hai. Không phải tôi tin vào sự vô tội của Fo mà tôi còn hoài nghi hơn về khả năng phạm tội của anh ta. Kỳ lạ thay, chính chuyện con dao mổ làm tôi bối rối. Tôi khó thấy một bác sĩ phẫu thuật có chủ ý lại sử dụng dụng cụ làm việc riêng của mình để giết người; còn ít thấy là ném con dao mổ ấy vào thùng rác. Nhưng tất cả chúng ta đều biết rằng, trong những lúc hoảng loạn thì chính những người thông minh nhất lại làm những điều ngu xuẩn nhất. Nếu Fo đi ra qua chiếc cửa sau này, có thể vì anh ta nghe thấy tiếng động ở lối phố vào. Anh ta lo sợ bị bắt với con dao mổ trong người nên có thể ném nó vào nơi đầu tiên thấy thuận lợi.

Thế nhưng, không có gì cho thấy anh ta đã lo sợ vì một tiếng động khác thường, còn ít hơn vì thiếu nhân chứng. Trái lại, kẻ lạ mặt trẻ tuổi có thể thấy Fo đến, đã hết hoảng. Vì vậy, y phải bỏ trốn qua cửa sau mà không có thì giờ đóng cửa lại và lo sợ điều xấu nhất, y đã ném con dao mổ vào thùng rác. Trong bối cảnh ấy, việc đó cho phép y lợi dụng cơ hội độc nhất này để Fo bị buộc tội. Rõ ràng đã có việc chọn con dao mổ, một trong những dụng cụ mà người ta có thể tìm được ở Bệnh viện Giaccơ Đờlaruy. Nhưng đặt mình vào địa vị người đàn ông trẻ tuổi không phải là một tên cướp và không muốn để mình bị nhận ra bằng cách mua một thứ vũ khí, dù là vũ khí gì, kể cả con dao mổ, y lựa chọn thứ gì? Một con dao mổ lợn ư? Cần phải mua hoặc lấy cắp nó. Con dao mổ có thể hấp dẫn với kẻ mới làm việc này. Hơn nữa việc lựa chọn này làm rối những con đường truy nã hoặc đúng hơn là chỉ ra một con đường tách xa những người điều tra về kẻ sát nhân thực tế.

Ê-ma-nuy-en Fo và luật sư Blăng đã đi được hơn mười lăm phút mà tôi vẫn còn chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình. Pôn đã đi kiểm cà phê, hẳn anh ta lợi dụng dịp này để tán chuyện với cô Bonê, một phụ nữ trẻ đã ly hôn đang xếp hồ sơ vào tài liệu lưu trữ. Anh ta gọi cái đó một cách kỳ cục là “sự tán tỉnh có trí tuệ” của anh ta. Không khí ở Toà án lúc này dịu mát hơn. Khi Pôn trở lại, tôi đã miệt mài nghiên cứu hồ sơ Rovecđi, một vụ án đơ dáy về những tên kẻ cắp hèn mọn đã lấy trộm của những bà già.

— Bà nghĩ gì về chuyện nhớ lại của bác sĩ Fo? - Pôn hỏi tôi.

— Xảo trá, phải không?

— Thế nhưng, tôi nghiêng về phía tin anh ta.

— Chính luật sư Blăng đã thuyết phục được anh, Pôn thân mến ạ. Cô ấy khá xinh đẹp.

— Không bằng bà khi bà rắm nắng và ăn mặc chững chạc.

Tôi thoa phấn như một thiếu nữ.

— Pôn, đừng phỉnh phờ tính kiêu căng của tôi.

— Tôi không phỉnh phờ gì hết. Tôi nhận thấy thế mà. Để trở lại việc của bác sĩ Fo, tôi bắt đầu thay đổi ý kiến, tôi không thể nhận thức nổi một con người thông minh với một nghề nghiệp nổi tiếng lại có thể làm những điều ngu ngốc để mình phải gánh trách nhiệm.

- Sự hoảng loạn, anh bạn ạ.
- Không, không thể thế được. Nếu anh ta giết Parăng, anh ta đã hành động khác kia.
- Anh đừng quên những lời dối trá ban đầu của anh ta.
- Pôn thở dài:
- Tôi tự hỏi, nếu mình bị buộc tội nhằm đã giết người, tôi sẽ không bắt đầu bằng nói dối. Này, vâng. Phản xạ cũ.
- Có thể.
- Tất nhiên. Nhưng anh chàng Fo này, tôi thấy anh ta mềm yếu. Ở địa vị anh ta, tôi sẽ thét lên là mình vô tội.
- Nếu như anh không mềm yếu như anh ta thì vô tội hả?
- Cũng thế thôi.
- Vậy việc đó không nói lên được điều gì hết. Anh cũng như tôi đã thấy những tên cướp hèn mọn gào lên là chúng vô tội, mà tất cả đều là thủ phạm.
- Nhưng Fo không phải là một tên cướp. Còn nghiêm trọng hơn thế.
- Bà hãy giúp anh ta - Anh ta nói - Bà hãy giúp anh ta. Cà phê đã trở nên đáng ghê tởm, bà không thấy ư?

CHƯƠNG XIV

LETXLI MENXPIN

Nếu ta kết hôn với anh ấy nhỉ? Letxli thầm nói trong lúc máy bay đưa cô đến Nixơ. Một thiếu nữ con nhà tử tế lấy một can phạm, đó là tình trạng tốt đẹp đối với anh và là một sự liều lĩnh thú vị đối với ta. Thú vị vì có điên mới tin Ê-ma-nuy-en phạm tội. Anh ấy sẽ thoát khỏi vụ này, dù bằng bất cứ cách nào, ta quyết giúp anh.

Letxli đi gặp lại bố cô ở vùng Angtibơ là nơi ông đợi cô với “vợ chưa cưới” của ông - Letxli mỉm cười về từ này - Một cô Gioan nào đó, nhà báo, mà kết cục bố cô sẽ kết hôn. Trước Gioan, bố cô có tới nửa tá “vợ chưa cưới” mà Letxli được nghe nói tới nhưng ông không giới thiệu họ với cô. Lần này, hầu như chính thức vì Gioan ở vùng Ängtibơ với Frăng, bố cô và cả ba người sẽ cùng ở qua vài ngày.

Họ đợi cô ở sân bay, da rám nắng, tươi cười với vẻ rạng rỡ hạnh phúc mà những người Mỹ biết phô trương khi họ đi nghỉ. Cao và mảnh dẻ, mái tóc hoe vàng kín đáo, Gioan chưa tới ba mươi tuổi và kém xinh đẹp như Letxli chờ đợi, tỏ vẻ xúc động trước con gái Frăng, như thể cô ta chờ đợi một cô gái nhỏ.

— Đây thực sự là một người đàn bà! - Cô ta nói bằng tiếng Pháp một cách tức cười.

— Cô có thể nói tiếng Anh - Letxli nói ngay - Tôi nói được hai thứ tiếng.

Cô đã sợ phải bực mình với loại búp bê Mỹ mà cô gặp trong mỗi đợt ở Nữu Ước, nhưng Gioan làm cô vui lòng ngay và cô đã nói với bố cô điều này làm bố cô hết sức mừng rỡ. Bản thân ông cũng e sợ cuộc gặp gỡ này. Vậy là không có vấn đề gì.

Họ ở trong một khách sạn sang trọng nhưng không cực kỳ xa hoa và đã dành cho Letxli một phòng trông ra biển. Chương trình không quá tải; tắm

buổi sáng với trượt ván. Ăn trưa ở tiệm ăn tại bãi biển, ngủ trưa rồi đi xe dạo chơi trong nội thành; ăn tối ở khách sạn và tùy theo tâm trạng, vào hộp đêm hoặc đi bộ dạo chơi dọc bờ biển và uống cốc rượu cuối cùng ở hàng hiên một quán cà phê.

Ngày nào Letxli cũng gọi điện thoại cho Ê-ma-nuy-en Fo, lo sợ vì biết anh cô đơn tại Pari và vô công rồi nghề. Anh cố làm cô yên tâm nhưng giọng nói của anh phản lại những lời nói của mình. Cô quyết định rút ngắn số ngày nghỉ nhưng không nói chuyện này với bố vì ông đang đau thần kinh toạ cấp, không thể rời khỏi phòng. Cô hy vọng ông có thể sớm bình phục. Trong khi chờ đợi, cô qua những ngày kết bạn với Gioan mà càng ngày cô càng mến. Kín đáo, ân cần với những người khác, xử sự hóm hỉnh với vẻ e lệ dễ thương, chỉ dưới bốn mươi tám giờ, cô gái trẻ Mỹ đã đạt được lòng tin cậy. Và thật tự nhiên, Letxli bắt đầu nói về Ê-ma-nuy-en. Với bản năng nghề nghiệp, Gioan biết đặt ra những câu hỏi thích đáng mà không bao giờ làm cho người được hỏi khó xử. Nhưng Letxli cần tự giải thoát, không để lại chút xíu nào trong câu chuyện kể của mình và cô càng thổ lộ tâm tình dễ dàng với một cô gái lạ mà cuộc sống hằng ngày ở cách xa cô tới năm nghìn cây số. Khoảng cách này với cô không thể an toàn hơn nữa.

— Còn cô? - Cuối cùng Gioan nói - Cô ở vị thế nào trong vụ này?

— Cô muốn nói gì?

— Hầu như cô có vai trò rất quan trọng, thậm chí quyết định nữa. Nếu tôi hiểu rõ, họ suy xét cẩn thận mọi người, kể cả cô, quanh ý nghĩ là có một kẻ thù cá nhân của bác sĩ Fo có thể là kẻ sát nhân. Nhưng hình như chính cô có thể bị nhằm tới trong vụ do Fo bị đặt vào giữa. Một kẻ nào đó ghét cô đủ để làm cho người đàn ông mà cô yêu bị buộc tội.

— Cô đung một ngón tay vào sự thật đã làm tôi sợ - Letxli nói - Tôi đã thử nói chuyện này với người đàn bà để có cảm tình là bà thẩm phán thẩm cứu, nhưng thật khó buộc tội! Hơn nữa, tôi có thể lầm lẫn.

— Cô có một người nào trong đầu phải không?

Letxli trả lời là có, nhưng rõ ràng là khó chịu. Gioan không nài ép nói ra. Ngày hôm sau cơn đau thần kinh toạ của Frăng đã được ngăn chặn, ông đã có thể trở lại cuộc sống bình thường, Gioan không nói tới những vấn đề

của Letxli nữa. Một buổi sáng, Letxli nhận được một lá thư rất sàu muộn của Fo. Ê-ma-nuy-en cảm thấy cô đơn ở Pari, anh cay đắng vì những người có quan hệ cũ với anh đều lẩn tránh anh hoặc đang đi nghỉ và anh trở nên bi quan về hồ sơ của mình.

Letxli đưa lá thư cho Gioan và cô này nói:

— Hãy rút ngắn những ngày nghỉ của cô và hãy đi gặp lại anh ấy, ngăn anh ấy đừng làm điều dại dột mới.

Frăng cũng được hỏi ý kiến đã tán thành Gioan:

— Bố buồn vì gặp con quá ít nhưng bố còn thất vọng hơn nếu con không đi gặp nó.

Cô xếp xong vali chỉ trong vài phút. Bố cô và Gioan đưa cô ra sân bay và đã kiếm được cho cô một chỗ trong chuyến bay tới Pari. Cô không có thì giờ báo trước cho Ê-ma-nuy-en nhưng Frăng sẽ lo việc này.

Trong giờ bay, Letxli trần trở với vấn đề sau: Liệu cô có nên tố giác đích danh người đàn ông mà cô nghi ngờ đã giết Patric Parăng không? Cô đi tới kết luận là còn sớm. Trước hết cần có những chứng cứ tối thiểu.

Ê-ma-nuy-en đón cô ở sân bay Oocly với chiếc xe Rơ-nô cũ của anh. Trước nụ cười tái nhợt, cô nghĩ mình sẵn sàng hiến dâng cho người đàn ông này những gì anh muốn, cho dù hơi điên rồ. Anh ôm hôn cô ngăn ngủ, hầu như dè dặt và hỏi cô: “Đến nhà em hay nhà anh?”. Cô nghĩ mẹ cô đang ở Brơ-ta-nhơ với bà bác cô nên kết luận là cô cảm thấy mình hoàn toàn tự do:

— Nhà em - Cô nói – Để anh không tống em ra cửa.

Căn hộ một phòng của cô còn nhỏ hơn căn hộ của Ê-ma-nuy-en nhưng Letxli thích cổng Oocleăng ở phố Xanh-Suynpitxơ. Anh cũng vậy.

— Anh sẽ làm gì khi anh được miễn tố?

Anh nhìn cô mãnh liệt trước khi trả lời:

— Anh không dám nghĩ tới chuyện đó, nhưng vì em hỏi anh nên anh có thể trả lời em rằng anh sẽ chấp nhận bất cứ công việc gì ở xa Pari. Có thể ở châu Phi.

Anh nói thêm:

— Anh đã chuẩn bị bản danh sách những người anh có ảnh hưởng theo Buyxông và bà thẩm phán đã yêu cầu.

Letxli đọc nhanh bản danh sách.

— Anh đã bỏ quên một tên - Cô nói.

— Em ư?

— Không. Anh đã quên Fabrixơ Buyông.

— Anh hầu như không quen biết anh ta. Anh cũng không nhớ anh ta làm gì nữa.

— Cao lớn, trẻ, tóc màu hạt dẻ, mắt nâu.

— Thế thì, anh đã không thể mô tả anh ta. Hẳn anh đã gặp anh ta một lần...

— Tại nhà Giê-rôm Boren. Chính anh ta đã tổ chức buổi họp tối để em có thể gặp anh.

Tối hôm ấy, Ê-ma-nuy-en trở thành người yêu của Letxli và trong bốn mươi tám giờ họ quên cả vụ án Parăng. Mùa hè rục rờ nhưng họ giam mình trong căn hộ một phòng của họ, chỉ đứng lên để làm công việc nhỏ nhặt cần thiết. Đây là lần đầu tiên, Ê-ma-nuy-en nói với cô về tuổi thiếu niên và hai mươi năm của anh với vẻ dửng dưng và anh nói với cô:

— Anh nhìn gã trai ấy là anh trước đây cho tới năm anh hai mươi lăm tuổi như thế anh quan sát một kẻ lạ mặt nhưng không vì thế mà anh ngạc nhiên tự khâm phục mình. Anh đã qua bên cuộc sống với sự ngu xuẩn rõ ràng. Nhưng anh không có sự lựa chọn nếu anh muốn trở thành một bác sĩ phẫu thuật giỏi.

— Anh luyện tiếc ư?

— Một chút thôi. Nếu ngày nay anh chỉ là một viên chức thì anh sẽ rất tiếc đã hy sinh những năm tháng vô tư lự dồn cho học tập để bây giờ lại trở về với một công việc tầm thường. Thật không có lối thoát.

Sau bốn mươi tám giờ, cái đói buộc họ cuối cùng phải ra khỏi căn hộ một phòng vì đồ ăn thức uống dự trữ trong tủ lạnh đã được dùng hết. Trong một tiệm ăn ở phố Môngpacnatxơ là nơi họ ăn tối, họ lại nói tới vụ án Parăng nhưng không say sưa gì.

— Anh có thể giết một người đàn ông hoặc một người đàn bà không? - Letxli hỏi anh.

— Đây là cái bẫy hả?

— Không. Đây, đó là câu hỏi sẽ phi lý để trả lời.

— Trong lúc này, anh rất bình tĩnh, hầu như sung sướng, nhưng nào ai biết anh sẽ có thể làm gì dưới tác động của nỗi thất vọng và căm giận.

— Còn em - Cô nói - em có thể giết người đấy. Và lại em đã muốn làm việc này rồi, hãy tin em, em không đùa đâu.

— Giết ai?

— Anh. Trước khi quen biết anh, em muốn giết người bác sĩ phẫu thuật đã làm đứa em gái mà em rất yêu quý phải chết.

Anh cười:

— Đây, lẽ ra em phải làm thế rồi. Với một chút may mắn, anh chỉ có thể bị thương và bây giờ anh sẽ không phải ở trong cảnh khổ cực này.

— Anh sẽ thoát khỏi cảnh này, em hứa với anh như vậy.

Anh hỏi cô bằng cách nào trong lúc nhìn cô với vẻ rối loạn lạnh lùng hầu như mĩa mai. Anh bắt đầu hiểu cô đã để mình bị lôi kéo ghê gớm vào vụ án này mà cô không nói với anh và sự giữ gìn ý tứ của cô là một trở ngại mà cô không muốn vượt qua.

— Nếu em có thể giúp anh - Anh nói - Anh tin rằng anh sẽ thấy vụ án này sáng rõ hơn. Hầu như bà thẩm phán thẩm cứu giờ đây tán thành anh. Chỉ cần bước thêm một bước về phía sự thật... Vấn đề là con dao mổ. Hẳn người ta có thể tìm được kẻ lấy cắp, anh đã nói chuyện này với luật sư Blang. Cô ấy sẽ cố thuyết phục Buyxông khi ông này trở về.

— Em không tin cậu Buyxông nữa - Letxli nói sau một lúc im lặng.

— Em điên đấy à! Đây là một luật sư lớn, người tốt nhất, chính em đã khẩn khoản để ông ấy bào chữa cho anh.

— Hẳn em đã có chút lầm lẫn.

— Em hãy giải thích xem, anh không hiểu nổi em nữa.

— Nói đúng ra, em khó mà giải thích. Nhưng em giữ ý kiến là không nên tin cậu ông ta.

Ê-ma-nuy-en lắc đầu từ phải qua trái, nghi ngờ.

— Tình thực mà nói, em quá đáng. Anh không thể thừa nhận điều đó vì hai lý do: thứ nhất, đó là phi lý; thứ hai, nếu anh bỏ ông ta, anh sẽ không có khả năng trả tiền.

— Em không nói phải bỏ ông ta nhưng cần cảnh giác với ông ta. Trong lúc này, ông ta không chịu một sự rủi ro nào vì ông ta rất mạnh. Nhưng ông ta sẽ có thể vấp ngã.

— Thế rồi sao nữa?

— Anh đừng lo. Chúng ta sẽ thấy.

CHƯƠNG XV

LUẬT SƯ BUYXÔNG

Ông đã tặng vợ mình một chuyến du lịch hai tuần ở Hy Lạp mà bà đòi hỏi ông từ lâu. Chán ngắt với ý nghĩa đúng đắn của từ này: nóng nực, những công trình nghệ thuật, những đám đông người du lịch và toát mồ hôi, vẻ đẹp mà cuối cùng người ta phải ghét vì buộc phải ngắm nó. Nhưng Nikon vui sướng.

Tiếp đó ông tống bà đến Doa-nhi là nơi bà sẽ ở lại trong tháng Tám với em trai út của bà cùng vợ ông này và bốn đứa con họ. Ông tức tốc đi Tukê là nơi Gian đang chờ đợi ông, tại đây ông sẽ ở với bà mọi kỳ nghỉ cuối tuần trong mùa hè. Và ông trở về căn hộ của mình tại Pai, và Fabrixơ sau chuyến đi du lịch ngắn tại Ai Len, trở về để lạng lẽ chuẩn bị luận văn.

Matinđơ đang ở nơi nào đó giữa Xanh-Trôpez và Canvale nên hai bố con hưởng trọn nền thanh bình. Buyxông thường ăn trưa ở cạnh Tòa án nhưng hầu như tối nào cũng về ăn với Fabrixơ. Bà nấu bếp đang nghỉ, một bà giúp việc chuẩn bị bữa ăn, chỉ cần hâm nóng thức ăn, Fabrixơ nhận nhiệm vụ này và hai người đàn ông tranh luận như hai người sống độc thân vui vẻ. Fabrixơ đã bớt uống rượu, chỉ ít là trước mặt bố, nhưng anh ta còn bồn chồn, ngại ngùng. Khi Buyxông nói đến tên Letxli Menxphin, anh ta chồm lên và mặt trở nên trắng bệch. Thế nào mà nó bị xúc phạm sâu sắc đến thế bởi một người đàn bà tầm thường nhỏ bé không quan trọng ấy? Người bố thầm nói như vậy và trong những lúc mà ông tin đã hiểu được con ở trên đời này, ông cân nhắc mình yêu con trai đến mức nào; tất nhiên ở mức ông làm mọi chuyện hy sinh tệ hại nhất, điều mà con gái ông không bao giờ có được ở ông.

Ê-ma-nuy-en Fo vào văn phòng của ông, trông bánh bao. Buyxông nhận thấy rằng tự do, dù tạm thời đã là thành công của ông.

— Mời anh ngồi. Chúng ta sẽ nói chuyện một cách bình thản.

— Tôi thích sự sôi nổi hơn - Fo nói - Tôi vừa tỉnh dậy sau cơn ác mộng dài làm tôi đờ đẫn, gần như tê liệt.

— Và hôm nay anh hiểu ra.

— Tôi thử. Nhưng cần giúp tôi.

— Có tôi đây. Chúng ta sẽ cố tránh vụ xét xử. Một vụ xét xử luôn đáng sợ.

Ê-ma-nuy-en hỏi ông là anh có thể hút thuốc được không. Anh bắt đầu vã mồ hôi và mặt anh trở nên bóng nhẫy như được gội bởi một cơn mưa nóng. Anh nói.

— Cần phải đi vào con đường khác, con đường của người đàn ông đã giết người.

— Trước hết cần chứng minh anh không giết người, đó là điều quan trọng nhất. Mơ mộng là vô ích, một cây đu đưa thần không thể biến một kẻ khả nghi thành người vô tội được. Có quá nhiều dấu hiệu chống lại anh.

— Tóm lại, ông dồn ép tôi.

— Không. Tôi thử nhìn rõ vụ này, việc đó hoàn toàn khác. Bỏ qua những lời nói dối ban đầu của anh, việc đó dễ dàng gán cho sự hoảng loạn, nhưng còn việc anh đã phát hiện ra cái xác và anh bỏ trốn.

— Cũng là hoảng loạn mà thôi.

— Trong lúc ấy thì có thể, nhưng sau đó... Sẽ khó chấp nhận việc anh đã không gọi cảnh sát.

— Tôi muốn đứng ngoài mọi chuyện đó.

— Tôi biết. Đây là điểm yếu nhưng ta sẽ cùng làm.

Ê-ma-nuy-en lấy từ túi áo vét bằng vải “tuýt” của anh ra hai tờ giấy và đưa cho Buyxông.

— Bà thẩm phán cũng yêu cầu tôi bản danh sách này. Tôi đưa cho ông trước khi trao cho bà ấy. Tôi hy vọng đã không quên một người nào.

Khoảng hai chục tên người, trong số đó Buyxông nhận thấy tên của nhiều bác sĩ, bác sĩ phẫu thuật và tên con trai ông.

— Bản danh sách này có ý nghĩa gì?

— Đó là những người đàn ông trẻ tuổi mà tôi quen biết hoặc chỉ gặp hai, ba lần từ ít lâu nay. Tôi không biết bà thẩm phán muốn làm gì trong

chuyện này. Bà ấy đã yêu cầu tôi làm việc này và tôi tuân theo.

Buyxông trả lại anh bản danh sách.

— Một mình anh lập bản danh sách này ư?

— Không. Một bạn gái là Letxli Menxphin đã giúp tôi. Trí nhớ của tôi đã không còn như kỳ thi tuyển Sinh viên Y khoa nội trú nữa. Nhà tù là sự thử nghiệm khắc nghiệt làm tổn thương từ chân lên đầu, nhất là đầu. Tôi thà chết còn hơn là trở lại đây.

— Hãy nói với tôi về Letxli Menxphin.

— Vì sao?

— Cô ấy là trung tâm của vụ án này.

Fo suy nghĩ rồi nhún vai nói rõ:

— Cô ấy đã trở thành bạn gái tôi... Cô ấy mười tám tuổi.

— Cô ấy ghét Patric Parăng và khích động anh chống lại ông ta.

— Tuyệt đối không.

— Tuy nhiên người ta sẽ nghĩ tới chuyện đó và nhất là qua đọc hồ sơ. Vấn đề là anh rút ra khỏi vụ án, anh bạn ạ, và ta cần xem xét mọi cái bấy.

— Có thể nói rằng Letxli chỉ giải thích cho tôi về người là bố dượng của cô ấy mà tôi chỉ gặp có một lần.

— Cô ấy nghi ngờ ông ta là tình nhân của em gái sinh đôi với mình và tất nhiên phải chịu trách nhiệm về cái thai của cô ta. Hai người đã đi cùng nhau. Cho dù cô ấy chưa phải là người yêu của anh thì hai người đã có mối quan hệ thăm thiết.

— Không một chút nào.

Mặt Fo trở nên đỏ bừng.

— Không - Anh nhấn mạnh - Chúng tôi đi chơi với nhau như bạn bè.

— Công nhận chuyện này. Nhưng anh vẫn cứ nhiệt tình theo mục đích của cô ấy. Cô ấy muốn trị tội bố dượng mình và anh tán thành.

— Hãy ngừng buộc tội tôi - Ê-ma-nuy-en sôi sục phản đối. - Tôi đã cố làm cho Letxli bình tĩnh và tránh một thảm kịch. Chính vì mục đích ấy mà tôi đã đi gặp Patric Parăng.

Fo châm tiếp điều thuốc lá vào đầu điều thuốc và Buyxông bị mê hoặc bởi bàn tay cứng cáp và không duyên dáng của anh. Một bàn tay của kẻ bóp

cổ. Ông luật sư tự hỏi: “Trong chừng mực nào, anh ta biết ta tin anh ta vô tội? Và tại sao anh ta không chấp nhận ta như anh ta đã chấp nhận luật sư đầu tiên của anh ta? Tất nhiên, sợ tiền thù lao của ta. Anh ta không thể có tiền trả. Kể cả bố mẹ anh ta đã mắc nợ”

— Tôi hiểu rất rõ anh thay đổi luật sư mới - Ông nói.

— Không có vấn đề đó, thưa luật sư.

— Vậy anh cần theo đường lối bảo vệ của tôi, nó bắt đầu bằng một cơ sở vững chắc, mặc dầu có những dấu hiệu đáng buồn, tôi sẽ chứng minh rằng anh đã không thể giết Patric Parăng.

— Làm thế nào ông có thể chứng minh điều đó?

— Anh sẽ giúp tôi trong việc này. Tôi yêu cầu anh một sự cộng tác chặt chẽ và cụ thể. Anh hãy thử nhớ lại chính xác lần cuối cùng anh vào phòng mổ. Nào nói đi và đừng căng thẳng. Anh hãy nhớ lại những hành động, những sự đi lại và những lời nói của anh.

— Ông là thầy bói phải không?

— Tôi là người bảo vệ anh, người dẫn dắt anh trong việc tìm kiếm sự thật. Tôi nghe anh đây.

Fo dục tắt điều thuốc, nhìn vào bàn giấy và bắt đầu:

— Tôi đã mổ hôm trước ngày xảy ra tội ác, vào cuối buổi chiều, trước khi nhận trực đêm. Một cái bọng. Bệnh nhân là một phụ nữ năm mươi hai tuổi. Khi tôi vào phòng mổ, bà ấy đã ở đó, hơi phờ phạc. Tôi nói vài lời khích lệ bà rồi tôi đi trang bị cho mình.

— Ai ở đó trong khi anh chuẩn bị?

— Bà làm nhiệm vụ băng bó... Khoan! Bà băng bó, Nadin Lôrê đang nói chuyện với một nữ y tá.

— Tên của người nữ y tá này là gì?

— Tôi nhớ là Brigit, vâng, Brigit Hênô.

— Cô ta có lý do gì để ở đây?

— Cô ta chuẩn bị trước cho bệnh nhân mà tôi sẽ mổ.

— Nhưng lẽ ra cô ta không được có mặt phải không?

— Lẽ ra cô ta phải ra ngoài, vâng, và lại, cô ấy chỉ ở lại có một lúc. Tất cả mọi chuyện đó diễn ra rất nhanh. Thủ tục thông thường mà.

- Sau đó anh làm gì?
- Tôi vào phòng mổ cùng với bà băng bó, Nadin Lôrê. Người gây mê đã ở đó cũng như anh sinh viên Y khoa nội trú sẽ phụ giúp cho tôi.
- Tên họ?
- Ghiôm Hecbe là người gây mê. Đidiê Flam là sinh viên Y khoa nội trú. Nadin Lôrê đi theo chúng tôi.
- Sau đó?
- Chúng tôi đã không để mất thời gian. Tôi mổ và làm công việc của tôi.
- Con dao mổ thế nào?
- Nadin Lôrê lo việc con dao khi tôi không cần đến nó nữa.
- Vậy chính cô Lôrê sắp xếp con dao ư?
- Vâng. Cô ấy lo mọi thứ: dao mổ, kẹp, gạc. Cô ấy kiểm tra mọi thứ nhằm giúp chúng tôi không quên gạc trước khi khâu vết mổ. Anh sinh viên Y khoa nội trú là người khâu vết mổ.
- Sau đó anh làm gì?
- Tôi hơi ngạc nhiên trong khi chờ bà bệnh nhân tỉnh lại. Vì bà ấy tỉnh chậm, tôi vỗ nhẹ vào mắt bà và bà mở một mắt. Người ta đưa bà về phòng bà và tôi đi thay quần áo cùng với Đidiê Flam. Chúng tôi nói chuyện với nhau. Tôi đã mổ rất nhanh và anh ta khen tôi, còn nói thêm anh ta cảm thấy còn chưa khá vững vàng để có thể thực hiện những ca mổ như thế mà không được giám sát.
- Khi nào anh ở một mình?
- Thực tình... Tôi cởi quần áo phẫu thuật cùng lúc với Flam và chúng tôi cùng đi ra.
- Anh ta có thể làm chứng việc này không?
- Tôi cho là có.
- Anh có biết ngày hôm đó đã thiếu một con dao mổ không?
- Nếu thiếu, Nadin Lôrê đã nói ngay với tôi. Nếu tôi nhớ kỹ thì con dao mổ bị thiếu đã không được báo ngay.
- Vào ngày mà anh mổ chứ?
- Có thể. Tôi cần tìm lại lịch mổ của tôi.

Fo đột nhiên có vẻ lơ lảo như thể anh vừa bị lỡ tàu.

— Thừa luật sư - Anh nói - Chúng tôi chưa bao giờ làm nổi bật sự việc này, đúng là con dao mổ đã biến mất trước khi xảy ra tội ác.

— Vấn đề là ở đâu?

— Nhưng... rõ ràng ông đã quên việc này. Cả bà thẩm phán cũng vậy.

— Tôi không quên việc này.

— Vậy thì sao buộc tôi phải tổng hợp ca mổ cuối cùng của tôi? Đó hoàn toàn là vô ích.

— Không. Tôi muốn dựng quá trình ca mổ của anh, ca mổ cuối cùng rất mới mẻ trong trí nhớ của anh. Tôi cho rằng thể thức là bất di bất dịch.

— Không phải không tránh khỏi. Tôi vẫn thường không có người gây mê và người băng bó ấy.

— Nhưng dù người này hay người kia thì họ vẫn làm cùng thao tác ấy. Tôi muốn tin rằng sau khi mổ, anh thật khó nếu không muốn nói là không thể lén lấy một con dao mổ. Bây giờ thì tôi tin vào việc này.

Fo nhìn do dự, như thể anh sợ Buyxông giễu cợt anh.

— Xin ông đừng quá tin vào chuyện đó - Anh nói, giọng không ngữ điệu.

— Điều đó có ý nghĩa gì?

— Nếu tôi muốn ăn cắp một con dao mổ, tôi có thể lấy được.

— Vào lúc nào?

— Sau khi người băng bó đã đếm các dụng cụ. Tôi chỉ cần bỏ quên một đồ vật hoặc áo quần trong phòng thay quần áo để trở lại phòng mổ và lên vào gian xếp dụng cụ. Không có khó khăn lớn, và lại cần phải tin chuyện này vì có một người lạ đã đến được đây.

— Tôi hiểu. Tôi cũng có một cộng sự đã thử làm việc này.

— Vậy chúng ta phí thì giờ.

— Không. Mọi mắt xích hợp thành việc bảo vệ anh cần phải vững chắc và không thể chối cãi được. Tôi ghét làm việc trên một mảnh đất lún sụt. Anh có thể ăn cắp một con dao mổ, nhưng cần chứng minh rằng đó là vũ khí cuối cùng mà anh chọn. Bởi vì người băng bó là người nghiêm túc, cô ta đếm những dụng cụ và nếu thiếu một thứ cô ta lập tức báo ngay. Hơn nữa tôi

cần biết anh làm việc thế nào và trong bối cảnh nào. Tôi không phải là kẻ bới móc mà là một luật sư hết sức thận trọng.

— Thưa luật sư, tôi có cảm giác ông không tin sự vô tội của tôi.

— Tôi đã nói với anh: điều quan trọng không phải là tôi tin chuyện đó mà tôi có thể chứng minh sự vô tội và tôi tìm mọi cách làm việc đó...

— Vì tôi vô tội không tránh khỏi phải có một thủ phạm. Chứng cứ tốt nhất là phát hiện ra thủ phạm ấy.

— Anh sẽ không trở lại với bức chân dung mô phỏng kẻ lạ mặt... việc đó sẽ không tin được.

Fo nhúc nhích, giậm chân và đột nhiên nổi nóng:

— Ông không hiểu, thưa luật sư! Kẻ đó đã hất tung sự nghiệp của tôi lên trời, vì hăn mà tôi phải ngồi tù và tôi phải tự bảo vệ bằng bất cứ giá nào để không trở lại đó. Tôi căm thù kẻ đó, tôi muốn giết nó.

— May thay, chỉ có chúng ta với nhau. Anh không tính nhắc lại câu cuối cùng này trước những nhân chứng chứ. Anh điên ư?

— Ông biết rõ là không. Xin ông hãy nghe tôi, tôi muốn tìm ra kẻ đó, và tôi sẽ đạt được việc này, cho dù tôi có bị mất xác.

— Anh nói như một thiếu niên hoặc trong một bộ phim truyền hình tồi. Hãy để cảnh sát làm công việc của họ, họ được trang bị tốt hơn anh.

— Cho tới nay, họ đã chứng minh cho tôi điều trái lại.

— Những cộng sự của tôi đang tiến hành một cuộc điều tra song song. Hãy kiên nhẫn, bác sĩ ạ.

— Bác sĩ! Tôi đâu còn là bác sĩ. Và tôi không biết có thật mình sẽ lại trở thành bác sĩ...

• • •

Bầu trời xám và có sương mù khi Buyxông trèo lên xe của mình. Không khí nóng ngột ngạt như ở địa ngục buộc ông mở máy điều hoà nhiệt độ mà ông bao giờ cũng biết vận hành. Trong vài phút, không khí đã lạnh.

Gian. Ông trông cậy ở Gian làm dịu nỗi lo âu của mình, ông thầm nghĩ “Bà ấy bốn mươi một tuổi, đây là người tình già nhất trong tất cả những người tình mà ông đã từng yêu. Bà đẹp thật nhưng thoát nhìn, người ta chưa

phát hiện ra, như thể bà tìm cách che giấu để sau đó làm người ta sửng sốt. Cao và mảnh khảnh gần ngang với người mẫu thời trang, bộ mặt với những nét nổi bật như một đám mây mịn màng, mắt và tóc rất đen, tuy vậy bà gợi được vẻ dịu dàng dễ bị lừa và đôi bàn tay biết vươn lên với vẻ duyên dáng của loài chim. Tuổi tác làm bà lo lắng, nó cứ trôi đi mà không đem lại cho bà điều bà ưa thích là một sự nổi danh.”

Nhưng những cuốn tiểu thuyết của bà viết chưa bao giờ được xuất bản. Bà không nản chí, sống bằng khoản trợ cấp thoải mái của người chồng cũ, một nhà công nghiệp rất giàu có mà bà vẫn giữ được những mối quan hệ bạn bè. Ngôi nhà của bà ở Tukê là món quà tặng của Becna Gamanh, người chồng cũ thỉnh thoảng qua đây vài ngày, luôn báo trước cho bà khá xa nhằm không chạm trán với Buyxông.

Hôm nay thì không có sự bất trắc nào, Gamanh đã đi Bi-a-rit với bà vợ mới và họ ở đó đến tận mười lăm tháng tám. Gian ở một mình với con chó Buđu của bà, bà bắt đầu viết cuốn tiểu thuyết mới, chuyện một tỷ phú mắc bệnh sida. Buyxông thầm nghĩ ông sẽ có quyền đọc chương đầu, điều đó sẽ giải khuây cho vấn đề riêng của ông.

Không khí biển thật gần làm ông khoẻ ra. Ông ngắt máy điều hoà nhiệt độ và hạ tất cả các cửa kính xuống. Đến giữa phố Xanh-Giăng, ông rẽ phải và đỗ xe trước “Hoa tầm xuân”, một ngôi nhà thấp và to, một công trình mới xây dựng có vẻ đua đòi xuất hiện trước ba mươi năm.

Gian đứng ở trên thềm với bộ quần áo lụa “pec-can” trắng, cổ có màu xanh nước biển. Bà tiến về phía ông, cười nửa miệng như thể bà bị đe dọa trước sự xuất hiện của ông.

— Anh hẳn đói rồi - Bà nói - Em đã chuẩn bị bữa ăn trưa.

Trong khi ông đặt túi du lịch vào phòng bà, bà quay vào bếp lấy các món ăn: thịt quay nguội với nước sốt, xà lách và nộm bí ngô. Nhưng sự háu ăn của Buyxông đã biến mất.

— Anh mệt à?

— Không hẳn. Nhưng thời gian gần đây anh ăn quá nhiều. Anh thích mình nhẹ cân hơn.

Họ uống cà phê ở hàng hiên. Vì Buyxông cởi bỏ áo vét, bà thấy ông gầy đi. Họ nói chuyện với nhau vài phút về cuốn tiểu thuyết mới của bà. Rồi đột nhiên ông thấy con mắt đen của Gian ở trên mặt ông như thể ông cầm tù nó.

— Hãy kệ đi Hăngri. Lần này anh đã tránh né. Phải chăng, thật nghiêm trọng?

— Không có gì để kể lại. Lẽ thói quen thuộc...

— Một lẽ thói quen thuộc làm bận lòng kinh khủng. Anh bị vướng vào cái bẫy nào thế?

— Tại sao em lại muốn đó là cái bẫy?

— Vì anh lo lắng. Những khó khăn bình thường không hề tác động đến anh được tí gì, trái lại, anh thách thức chúng. Hôm nay thật nghiêm trọng đến mức làm anh ăn mất ngon và làm nước da anh xám xịt. Vấn đề thuộc nghề nghiệp hay riêng tư?

Trả lời thế nào nếu ông muốn thành thật?

— Cái này giảm chân lên cái kia.

Bà lặng lẽ quan sát ông rồi nói:

— Nếu chúng ta không thể thổ lộ với nhau những điều thầm kín thì chúng ta sẽ đi đến đâu?

— Trong trường hợp này, loại tâm tư thầm kín ấy là không thoải mái. Tốt hơn cả là tránh né.

— Một người đàn bà ư?

— Không, em yên tâm. Chúng ta hãy ngừng chơi trò đoán mò. Dẫu sao, em là người duy nhất mà anh có thể thổ lộ. Và anh cần em... như cần một cốc rượu.

Trong khi bà chuẩn bị cho ông cốc uytxki, ông thầm nhủ có lẽ mình hơi lầm lạc là nỗi sợ của ông đã không được biện bạch. Nhưng nói chuyện này với Gian, hẳn ông sẽ thấy đỡ hơn.

— Em nghe đây - Bà đưa cho ông cốc rượu, vừa nói.

— Em hãy ngồi xuống. Không, trước mặt anh cơ, thế...

Và ông im lặng, họng đột nhiên thắt lại.

— Nghiêm trọng đến thế ư?

— Thoạt đầu, đúng. Nhưng có thể anh lầm... Em biết anh đảm nhiệm việc bảo vệ một bác sĩ phẫu thuật trẻ bị buộc tội giết một người đàn ông là Patric Parăng.

— Bác sĩ Ê-ma-nuy-en Fo, vâng, em đã theo dõi vụ án này ở các phương tiện thông tin đại chúng.

— Anh ta chông chất những sự vụng về nhưng chắc chắn anh ta không phải là thủ phạm.

— Và anh đang tìm một cái bẫy vì anh thích những sự khó khăn.

Ông nhìn bà hết sức mãnh liệt làm bà phải cụp mắt xuống.

— Em đã nói điều đại dột phải không?

— Anh rất sợ là đúng. Thực tế, nói gọn là anh sợ. Những cộng sự của anh đã làm việc rất tốt, họ đã tìm kiếm để chứng minh rằng Fo không thể giết Parăng. Một người trong bọn họ còn đi xa hơn, cô ta, vì đây là một phụ nữ, Đô-rôtê Blăng đã cho vẽ một chân dung mô phỏng một người đàn ông trẻ chưa nhận dạng được ở những nơi xảy ra tội ác vào ngày hôm đó và vào giờ đó. Anh đã choáng váng khi xem xét bức chân dung mô phỏng này nhưng anh tự nhủ rằng, từ ít lâu nay anh có những sự nghi ngờ về việc nó không thể nhìn thẳng vào mặt anh. Thái độ của Fabrixơ...

— Không!

— Đó là lời anh sẽ nói nếu có ai đó thốt lên tên nó. Nhưng tốt hơn cả là công nhận khả năng này xét về mọi mặt.

— Anh có chứng cứ nhỏ nhặt nào không?

— Không có chứng cứ cụ thể nhưng có một loạt suy đoán, và một động cơ. Fabrixơ yêu Letxli Menxphin, con ghẻ của Patric Parăng. Thế mà Letxli lại ưa thích Ê-ma-nuy-en Fo.

— Em không hiểu nổi anh nữa. Chính Fo là người đàn ông phải làm cho tan nát vì Fabrixơ.

— Quá đơn giản! Chí ít đối với con trai anh là kẻ vừa say mê, vừa đồi bại như anh đã từng như vậy ở tuổi nó. Bằng cách giết Parăng bằng con dao mổ, nó làm cho Fo phải gánh chịu tội ác, vừa tách mình ra khỏi anh ta.

— Thế nào mà anh đi tới nghi ngờ nó?

— Thái độ của nó từ ít lâu nay khá lạ lùng. Nó uống quá nhiều, rõ ràng không có lý do, nó đã đặt mua cô ca. Nó nhận xét rất tồi tệ niềm say mê của nó đối với Letxli Menxphin, nó lẩn tránh mọi câu chuyện nghiêm túc với anh; nhất là chính nó khuyên Letxli phó thác việc bảo vệ Fo cho anh, cho dù, có thể là vô ý thức, nó thấy anh có khả năng phát hiện tội phạm của nó và gạt bỏ cho nó những mối lo ngại. Cuối cùng, chân dung mô phỏng giống nó.

— Anh tính làm gì?

— Nhiệm vụ càng khó khăn hơn vì nữ phụ tá của anh, Đôrôtê hoạt động sôi sục để phát hiện kẻ nào ẩn sau bức chân dung mô phỏng. Thực tế, anh có hai vấn đề, cứu Fo bằng cách chứng minh anh ta không thể giết Parăng và cứu con trai anh bằng cách thủ tiêu mọi dấu hiệu dẫn đến buộc tội nó.

Gian uống một cốc uytxki, tuy bà chỉ thích sâm banh. Bà có vẻ rưng rờ:

— Nếu anh bỏ qua vấn đề thứ nhất thì sao? - Bà châm điếu thuốc lá và nói.

— Không có vấn đề đó. Anh sẽ có những phụ tá riêng của anh chống lại anh, vả lại anh sẽ không thể làm thế.

— Cho dù Fo là thủ phạm ư? Vì rốt cục, anh ta không bị kết tội vì những dự đoán đơn giản, ít nhất ta có thể nói rằng việc không rõ ràng. Càng ít hơn đối với con trai anh.

— Cuộc điều tra của cảnh sát đã tiến hành câu thả và bà thẩm phán thẩm cứu sẵn sàng điều tra lại. Cái bẫy là ở đó. Và Fabrixơ có thần kinh yếu đuối. Tóm lại, anh lúng túng như gà mắc tóc.

— Nếu có một phần trăm vận may để Fabrixơ không việc gì trong vụ án này, ta cần tận dụng vận may ấy. Nhưng theo em, có hơn một vận may. Chúng ta hãy suy nghĩ. Chúng ta hãy lật ngửa bài, thứ nhất, nó cần ăn cắp một con dao mổ. Phi lý.

— Nó có khả năng làm thế. Một phụ tá của anh không ranh ma bằng Fabrixơ đã chứng minh cho anh việc này rồi.

— Càng bối rối hơn: nó phải dự kiến được là ngày hôm ấy Fo đến nhà Parăng. Hoàn toàn không thể được.

— Phải. Đó là điểm duy nhất cho phép anh nghi ngờ.

— Nó có biết Parăng không?

— Anh không biết gì hết. Anh không dám hỏi nó chuyện này. Em là người duy nhất mà anh có thể nói thật.

— Đây, cái mớ phỏng đoán của anh yếu lắm.

— Đối với một luật gia hoặc cảnh sát thì đúng. Nhưng đối với một người bố không muốn mù quáng nữa thì hoàn toàn đáng lo ngại.

— Đến mức quên rằng Fo đã có thể giết người ư?

— Thật quá lộn xộn. Anh thú nhận rằng Fo phạm tội rõ ràng sẽ làm anh khuây khoả. Nhưng càng ngày anh càng ít tin vào chuyện này. Fo bị rơi vào bẫy và bốn phận của anh là phải kéo anh ta ra.

— Anh có thể từ bỏ việc bảo vệ, lấy cớ bị ốm hoặc lý do nào khác.

— Đó sẽ là việc cuối cùng phải làm. Người kế vị anh sẽ khai rất nhanh việc làm của Fabrixơ.

Họ ngồi im lặng một lúc như thể mỗi người chuẩn bị riêng cho mình một kịch bản để thử thoát ra khỏi kịch bản hiển hiện trong thực tế u ám của nó. Buyxông uống hết cốc uytxki thứ hai và Gian sẵn sàng uống theo ông thì ông nói:

— Tốt hơn là chúng ta đi ra ngoài và quên đi chốc lát những vấn đề của anh.

— Lúc ấy em sẽ nói cho anh biết những vấn đề của em không thật nhẹ đầu.

Trong khi họ đi vào phố Xanh-Giăng, bà nói với ông rằng, Giơnvieơ, con gái bà đang đi nghỉ ở Braitơn làm bà lo lắng. Gia đình người Anh cho cô thiếu nữ mười bảy tuổi ở có bốn người con trong đó ba con trai nghiện ma tuý.

— Làm sao em biết được chuyện này?

— Chính Giơnvieơ nói với em. Chúng đề nghị nó hít “cốc-cơ”.

— Nó có sử dụng không?

— Nó khẳng định là không nhưng em không tin.

— Em lo lắng là sai. Giơnvieơ là một cô gái lành mạnh, vững vàng.

— Hăngri tội nghiệp của em...

Cái từ “Hăngri tội nghiệp” đã làm Buyxông bực mình, ông nghĩ tới những con riêng của mình, ông biết không bao giờ có vấn đề này với Fabrixơ, nhưng ông không dám chắc với Matindơ cùng đám bạn bè của nó ở Xanh Trôpez...

— Em thổ lộ với anh một điều bí mật mà em chưa hề nói với ai - Gian nói tiếp - ở tuổi mười lăm lúc đang học lớp đệ nhị, trong vài tuần lễ, sáng nào Giơnvieơ cũng nôn ọe, em muốn đưa nó đến bác sĩ của em để khám cho nó thì nó thú nhận với em là nó đang chờ đợi một đứa con.

— Ở tuổi mười lăm?

— Phải. Em đã cho nó đi phá thai kịp thời, cái thai mới gần ba tháng. Thế thì ma túy...

Họ đi ngắm biển, xa xa thủy triều đang xuống, biển tương đối hiền lành, rất đẹp. Họ dạo chơi trên đê rồi từ từ trở lại qua phố Xanh-Giăng. Trước một cửa hàng quần áo, Gian kê cà ngắm một bộ quần áo nữ mùa hè kiểu cách táo tợn. Buyxông mời bà vào làm bà ngạc nhiên, bà không bao giờ quên tính keo kiệt của người tình, nhưng ông khẩn khoản. Bà mặc vào người bộ quần áo nữ này còn có vẻ thanh lịch hơn. Buyxông hầu như không cau mày khi nghe nói giá. Gian không hiểu nổi “Ông ấy hẳn rối loạn tâm thần mới tặng ta món quà thế này,” bà thầm nói với mình.

CHƯƠNG XVI

FLORĂNGXƠ LARIO

Tôi gặp lại chiếc xe Mini cũ của mình với niềm vui nhỏ nngợng ngùng; tôi thích lái nó trong thành phố Pari, nhất là vào tháng Tám vì có thể phóng nhanh. Qua mui xe đã được mở ra, gió ấm ùa vào quét tóc tôi và mồm con Caretxơ. Trước hết tôi nhận ra cô “gái già cô đơn” là tôi, như mẹ tôi nói rằng bà dứt khoát không quen nổi khi tôi trở thành người đàn bà thế này. Những ngày ở Roayăng đã không làm tổn thương tính cô độc của tôi và tôi có cảm giác mình đã làm thất vọng những người bạn của bố tôi. Nhưng tôi đã lên cân và mặt có chút sắc hồng. Khi tôi ôm hôn ông để tạm biệt, bố tôi nói: “Với bộ mặt này con sẽ hấp dẫn mọi người ngoại quốc dạo chơi ở Pari đấy”. Vấn đề là nhắc nhở tôi rằng ông không chịu đựng nổi cuộc sống khổ hạnh của tôi.

Tôi mỉm cười trong lúc lái chiếc Mini trong đại lộ Xanh-Mixen, trái với điều tôi mong ước, phố xá khá đông đúc. Tôi chuyển sang số thấp hơn để tránh một chiếc xe tải đỗ lại trước đèn đỏ, tôi hãm phanh... mà không kết quả. Tôi cảm thấy mình chết đến nơi...

Tiếng va đập thật khủng khiếp và mặc dầu thắt đai an toàn, đầu tôi va đập mạnh, nhưng tôi không bất tỉnh. Tôi nhận ra những bộ mặt và những cánh tay giơ ra, người ta mở cửa xe chiếc Mini, nói với tôi nhưng tôi thấy những lời nói ấy không thành tiếng và tôi không thể trả lời. Ngay sau khi người ta đưa tôi ra khỏi xe, tôi cảm thấy đầu tôi như vỡ tung, nhưng đó chỉ là cảm giác vì tôi vẫn nhìn rõ và nhận thấy chiếc Mini lồng khít vào dưới chiếc xe tải.

Người ta khiêng tôi lên vỉa hè đặt tôi nằm dài trên lớp nhựa đường. Tôi nhận ra bộ cảnh phục của cảnh sát và ai đó nói với tôi rằng xe cứu thương sẽ đến không lâu. Đúng lúc này, nghĩ đến Caretxơ, tôi liền kêu lên. Một người trẻ tuổi mặc quần gin và may ô lại gần tôi, dắt con chó và hỏi tôi anh phải

làm gì với nó. Tôi ngậy người vài giây rồi nói với anh đưa giúp con Caretxơ đến nhà người gác cổng Toà án trong lúc chờ đợi một bạn tôi đến đón nó. Tôi cho anh ta số điện thoại của Stêphan Đatxlơ mà tôi biết anh đang ở Pari. Cuối cùng tôi thầm cầu nguyện và cảm động về chàng trai mặc may ô đã làm việc cần thiết.

Cảnh sát ngăn không cho con Caretxơ đến ngữi hít tôi, tôi nghe tiếng con chó của tôi rên rĩ, nhưng đầu tôi quá đau không thể phản ứng gì, rồi người ta đưa tôi lên cáng trong chiếc xe cứu thương, tại đây tôi được tiêm một mũi thuốc giảm đau.

Tôi tỉnh dậy ở Bệnh viện Côxanh, trong một phòng cùng một bà già rất đĩnh đạc và thấy may thay, bà ít chuyện. Tôi được quấn băng đầu và thấy đau khi thử ngồi dậy. Bác sĩ vào phòng nói với tôi rằng vết thương đầu của tôi chỉ ở bên ngoài và có khả năng tôi bị gãy vài xương sườn. Nhưng trước đó, tôi được một cảnh sát mặc thường phục tới thăm, anh ta trẻ, dễ thương và hay đồ mặt làm tôi vui thích.

— Bà có thể nói cho tôi biết vì sao xe của bà lại chui vào sau chiếc xe tải đỗ trước đèn đỏ?

— Vì phanh bị tháo rời ra.

— Người ta đang kiểm tra khung xe Mini của bà. Nó được mấy năm rồi?

— Năm năm. Đây là một sự ngẫu nhiên.

— Hẳn ngẫu nhiên để giết bà đấy. Bà thường xuyên cho kiểm tra lại xe chứ?

— Nó vừa được kiểm tra khi tôi đi nghỉ hè. Nhưng, cuối cùng tôi đi xe của bố tôi và chiếc Mini được để lại trong phố mà tôi ở. Tôi sẽ cung cấp cho ông giấy tờ kiểm tra xe chính thức.

Người cảnh sát trẻ ngập ngừng trước khi hỏi tôi:

— Bà có nghĩ rằng có thể là một vụ phá hoại không?

Tôi phải thú nhận rằng tôi cũng không nhận định tình huống có thể xảy ra này nên tôi ngỡ ngàng một lúc.

— Biên bản giám định sẽ cho biết chuyện này, phải không?

Tôi không thể ngăn nổi hai bàn tay mình run lên. Nếu có chuyện này thì sao? Và nếu cuộc tấn công Letxli Menxphin và kẻ theo dõi không phải là một ảo ảnh?

— Bà có vẻ bối rối - Viên cảnh sát nhận xét. - Có lý do nào về sự phá hoại này không?

— Tôi là thẩm phán thẩm cứu - Tôi đại dốt nói, vì chắc chắn anh ta đã biết rồi.

— Chúng tôi sẽ có biên bản giám định trong hai hoặc ba ngày nữa - Anh ta kết luận - Những chuyên gia cũng đang nghỉ hè.

Anh ta vừa ra khỏi phòng tôi, tôi liền gọi đi Roayăng. Bố tôi lập tức trả lời tôi. Tôi đã định không làm hỏng những ngày nghỉ của ông nhưng lúc này tôi quá bối rối không thể im lặng được.

— Bố về ngay ngày mai - Ông nói với tôi.

Tôi không dám nói với ông là đừng làm như vậy vì tôi rất muốn ông đến, ông là bức tường rất mềm để tôi có thể dựa vào đó. Stêphan Đatxơ đã gọi điện nói anh đang trông nom con Caretxơ và sẽ đến thăm tôi vào buổi tối, sau những cuộc hẹn của anh.

Máy nội soi cắt lớp không phát hiện được điều gì nghi ngờ và việc chụp lồng ngực tôi cho thấy rất tốt. “Nhưng người ta còn giữ bà một thời gian, vì phải rất cẩn thận” - Người chiếu điện nói với tôi - “Trong loại tai nạn này, đôi khi sau vài ba ngày mới xảy ra những chuyện bất ngờ.”

Tôi chỉ còn cách để mình được chăm sóc trong lúc nhìn máy thu hình với ống nghe để khỏi làm phiền bà bên cạnh.

Khi Stêphan Đatxơ vào buồng tôi, tôi lại thấy mái tóc hoe vàng, nụ cười thân thiết và mùi nước hoa Cô-lô-nơ của anh. Anh đem cho tôi sôcôla và một giỏ trái cây.

— Ý nghĩ gì để đi trong chiếc xe tồi tàn cũ nát ấy - Nói rồi anh ngồi lên giường tôi - Với cuộn băng này, em giống Gacbô trong phim “Màn che những ảo tưởng”.

— Hãy thôi trò phỉnh nịnh em đi, chuyện này làm em chết cười và, ờ kìa! Sườn em!

— Caretxơ khoẻ lắm, anh khẳng định với em điều này vì lời đầu tiên trong điện thoại của em là dành cho nó. Em có biết sự thô bạo của nó không?

— Nó ăn thế nào?

— Rất khoẻ. Rất tiếc làm em thất vọng, nhưng nó đã chấp nhận anh. Không rầu rĩ cũng không loạn thần kinh. Chúng ta có một con chó thật khôn.

— Em muốn gặp nó - Tôi buồn bã nói.

— Không được. Nó đang ở trong xe của anh. Anh sẽ thay em nói với nó nhiều chuyện. Giờ đây hãy nói cho anh biết về tai nạn ấy. Anh tin rằng em là một người lái xe thận trọng.

— Em luôn như vậy, nhưng khi một chiếc xe vừa được kiểm tra lại không đáp ứng nữa khi ta hãm phanh, cái đó có thể là phá hoại.

Anh chăm chú nhìn tôi làm hấn một nếp nhăn giữa đôi lông mày hoe vàng và mắt anh trở thành màu xanh nước biển.

— Trời đất! Em nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

— Không thể nghiêm chỉnh hơn.

— Kẻ nào muốn cái chết của Florăngxơ tuyệt vời này thế?

— Tất nhiên là một kẻ điên gàn rồi. Một kẻ điên gàn lạnh lùng không muốn em tổng y ra toà đại hình.

— Cảnh sát biết chưa?

— Chính họ đòi hỏi giám định xe của em.

— Khi nào em được trả lời?

— Sớm thôi. Nhưng anh đừng lo, bố em sắp về. Em sẽ đến sống tại nhà ông.

Im lặng. Xtêphan nhìn với vẻ thối miên bà già ở bên tôi đang ngủ, miệng há ra và khẽ ngáy.

— Tuổi già không thương xót ai - Anh mỉm cười nói. - Cảnh tượng đáng buồn thay! cầu Trời giữ cho anh khỏi đi đến đó. Anh đã gặp lại Giăng Giaccơ - Anh nói tiếp.

— Anh ấy có khoẻ không?

— Không sáng sủa gì. Anh ta càng ngày càng có những chuỗi ngày ở bệnh viện lâu để khám nghiệm.

— Nghiêm trọng hả?

— Anh sợ là đúng. Anh ta có nói với anh về em, anh ta muốn gặp lại em.

— Khôi hài làm sao!

— Đúng hơn là thống thiết. Chúng ta đừng nói tới anh ta nữa. Ngày mai anh sẽ trở lại.

Nhưng ngày hôm sau, bố tôi cho chuyển tôi tới Bệnh viện khác ở Nơi, tại đây tôi có một phòng riêng trông ra một công viên nên tôi có thể trông thấy Caretxơ khi Xtêphan đến thăm tôi. Viên cảnh sát trẻ trở lại báo cho tôi biết rằng bộ phận của chiếc Mini đã bị phá hoại. Tôi nuốt nước bọt không thể nói được

— Một sự phá hoại gây tội ác - Anh nói - Thật hết sức may mắn là bà cho xe chạy chậm và thùng xe chắc chắn. Những chiếc xe Anh nhỏ lại khoẻ hơn những chiếc xe Pháp cũ to xác...

Một cuộc điều tra được mở ra, nhưng chúng tôi, người này cũng như người kia biết rằng nó sẽ là chuyện hão.

Khi bố tôi đến gặp tôi, tôi nói ngay với ông về việc giám định chiếc xe. Ông tái mặt và đỡ tôi đứng lên:

— Chúng ta hãy đi một vòng trong vườn. Bố sẽ giúp con.

Tôi có cảm giác không khí ở công viên và hương thơm các loài hoa nhiều màu sắc làm tôi ngây ngất. Tôi bước chệnh choạng, được bố tôi dìu đỡ. Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế dài mà ánh nắng chiều tà không rọi tới. Tôi cảm thấy bố tôi rất lo lắng hơn cả tôi. Ông hỏi tôi:

— Một tên cướp ư? Một tên cướp mà con đã buộc tội nặng ư?

— Con không thấy tên cướp. Thật tình mà nói, con khá khoan dung đối với chúng.

— Vậy hồ sơ Fo?

— Có thể.

— Con đã không nói hết với bố. Bố biết con đã cho Fo được tại ngoại. Phải chăng điều đó có nghĩa là con đã thấy rõ một tên thủ phạm khác?

— Một kẻ lạ mặt.

Tôi nói với ông về những cuộc nói chuyện cuối cùng của tôi với Ê-ma-nu-en Fo và bức chân dung mô phỏng mà luật sư Blăng cho thực hiện.

— Với sự thoả thuận của ông Buyxông chứ? - Ông hỏi.

— Tất nhiên. Nhưng bố làm con bối rối... Trước khi đi nghỉ hè, Buyxông đã không đề cập đến bức chân dung mô phỏng.

— Hoặc giả ông ta quên, điều này làm bố ngạc nhiên đấy, hoặc giả ông ta nghĩ rằng bức chân dung mô phỏng này không có chút quan trọng nào.

— Còn bố có cho nó quan trọng không?

— Thoạt đầu, có, không thể bỏ qua được.

— Thật kỳ lạ... Từ ít lâu nay luật sư Buyxông không còn như trước nữa. Hầu như, có lẽ chỉ là một cảm giác, hầu như ông bất đồng với thân chủ của mình.

— Việc đó không có gì là không bình thường cả. Sự bất đồng giữa bố và thân chủ của mình cũng thường xảy ra. Nhưng con có lý ở một điểm: lần cuối cùng bố gặp Buyxông, bố thấy ông ta vội vàng không cần thiết, nhất là rất bồn chồn, dễ kích động, điều không bình thường ở ông ta. Nhưng có khả năng ông ta có những vấn đề với vợ và những người tình của ông ta, hoặc với con gái.

— Những người đàn bà - Tôi nói - Chỉ toàn phụ nữ thôi. Tại sao ông ta không có vấn đề với con trai mình?

— Con biết Fabrixơ là chàng trai không có vấn đề rồi.

— Kẻ nát rượu. Con đã thấy anh ta bắt tay vào việc.

— Hãy trở lại với vấn đề riêng của con... Con cần xin nghỉ vài tháng.

— Không có vấn đề đó. Con không muốn bỏ vụ án Parăng. Nếu con vắng mặt quá lâu, người ta sẽ trao hồ sơ cho một thẩm phán khác.

— Đó chính là điều bố mong muốn.

— Nhưng đó là lệch lạc. Con sợ nhưng con không hèn nhát.

— Con hãy nhớ tới thẩm phán Rônơ và thẩm phán Mixen. Cả hai người này đều bị ám sát. Bố muốn thấy con sống hơn là can đảm.

— Sự đe dọa đè nặng lên con nhưng không vì thế mà con ngừng việc này.

— Có chứ.

Tôi suy sụp, nhưng không chịu thất bại. Tôi đã qua tuổi vâng lời, dù đó là người bố hết mực yêu quý. Sau một lúc im lặng trong đó chúng tôi dò xét nhau với nụ cười giễu cợt, tôi thốt lên:

— Đó là cách tốt nhất để giương bẫy với y?

— Ai?

— Kẻ tấn công con với kẻ giết Patric Parăng chỉ là một người.

— Bố không hiểu nổi con nữa - Bố tôi nói với vẻ ác ý khó chịu vì ông đã hiểu rõ.

— Con sẽ đóng vai “con dê cái”.

— Đừng ngớ ngẩn thế. Vai trò ấy quá nguy hiểm.

— Liệu con có thể đề nghị bố một việc không?

Tôi cảm thấy ông bị kích động, bồn chồn.

— Đó sẽ là gian dối - Ông nói - Nhưng bố nghe con đây.

— Bố giúp con, không chính thức, tất nhiên, nhưng không ra mặt, nếu con dám nói thế.

— Quả là bất chính.

— Nhưng không tránh khỏi.

Chúng tôi chậm bước về phòng tôi. Bố tôi đỡ cánh tay tôi với vẻ dịu dàng quá mức.

— Bố không thấy bố có thể giúp con thế nào - Ông nói trong khi dìu tôi lại giường mình.

— Quả thật con yêu cầu bố việc không thể làm được.

— Được. Việc “không thể làm được” này có ý nghĩa gì?

— Bố nghiên cứu hồ sơ với cái nhìn hoàn toàn mới mẻ, bố phát hiện có điều gì khập khiễng trong đó.

— Việc đó không làm bố vui lòng.

— Vậy chúng ta không nói tới chuyện này nữa.

— Đó là bất hợp pháp.

— Ta có thể lẩn tránh pháp luật. Con cần hỏi ý kiến một luật sư.

— Đây sẽ là lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu sự nghiệp của bố đấy.

Ông dùng thì có điều kiện trong câu này, mọi việc không phải đã tuyệt vọng. Tôi thử vận may của mình:

— Chính là điều đó hoặc mỗi nguy hiểm đối với con vào mỗi lúc.
— Con khá sáng suốt để tự con thấy điều gì khập khiễng trong hồ sơ.
— Không. Con thường đọc lại hồ sơ. Con không thấy gì hết.
— Bố có ý định nghỉ tiếp vài ngày.
— Tuyệt. Bố hãy quên lời đề nghị của con, con tự xoay xử lấy.
— Hãy khoan! Bố sẽ không đi nữa, không, chùng nào con bị phơi ra trước mọi hiểm hoạ. Hãy trao hồ sơ ấy cho bố.

Năm ngày sau, tôi khoác tay Stêphan Đatxơ xuất viện. Con Caretxơ chờ chúng tôi ở ngoài xe và thế là một lễ hội không dứt. Những chiếc xương sườn bị rạn của tôi còn làm tôi đau và tôi sẽ đến ở nhà bố tôi để dưỡng bệnh nhưng tôi mong những ngày này sẽ ngắn ngủi.

— Em có thể đến ở nhà anh - Stêphan nói.
— Cảm ơn, nhưng bố em đang ở Pari vì em, nên em không muốn bỏ mặc ông một mình.

— Anh rất yêu em - Anh còn nói.
Rồi chúng tôi im lặng trong suốt chặng đường. Anh tiễn tôi tới tận cửa và sau khi ôm hôn tôi, anh nói rất nhanh:

— Giăng Giăccơ đang nguy kịch - Em có thể gọi điện cho anh ta chứ?

• • •

Tôi lấy lại hồ sơ Fo mà bố tôi nghiên cứu thật tỉ mỉ làm tôi thêm muốn như ông. Chúng tôi thoả thuận với nhau là chỉ nói tới chuyện này khi ông đọc xong.

Mẹ tôi đã trở về mà không báo trước và sớm hơn dự định, nói rằng bà không thể bỏ mặc chúng tôi sống cô đơn trong một căn hộ sớm trở thành một khu rừng. Bà đã chấp nhận Caretxơ với vẻ nhẹ nhàng làm tôi không ngờ bà lại cam chịu thấy những chiếc lông vàng trên thảm lát sàn màu xám nhạt của bà và nói bà rất vui thấy tôi trở về với gia đình.

Cuối tháng Tám này thật tuyệt vời với những màu sắc êm dịu, có sương mù và ấm áp gọi cho tôi đi dạo trong những phường vắng vẻ cùng với mẹ tôi dắt mũi con Caretxơ, điều mà tôi chưa thể cho phép mình dắt nó. Chúng tôi vào những sân ở phường Mười tám và tôi không ngờ ở quận Bảy này vào

lúc bình thường ít đông đúc lại có sự đi lại dạo chơi nhộn nhịp đến thế. Tôi phát hiện những khách sạn nhỏ đặc biệt kín đáo và rất đẹp hầu như dành cho những người dân Pari ở thời đại khác đến ở, tóm lại tôi phát hiện một khu rừng trắng lệt ở thủ đô Pari.

Sau khi được biết tôi bị tai nạn, Letxli Menxphin đã lập tức gọi điện cho luật sư Buyxông để hỏi thăm tin tức nhưng ông ta từ chối không nói cho cô biết tôi nghỉ dưỡng sức ở đâu. Một lần nữa viên lục sự của tôi lại hờ hênh, để vẻ duyên dáng của Letxli bắt mất hồn. Cô ở bên kia đầu dây và hỏi tôi rằng cô có thể đến thăm tôi không. Tại sao không?

Cô ở đây vào năm giờ, giúp tôi không mớ đến đồ sứ của mẹ tôi.

— Tai nạn ngớ ngẩn - Lần thứ ba Letxli nói câu này - Chiếc xe Mini của bà cũ rồi ư?

— Vâng, nhưng bảo hiểm sẽ bồi thường cho tôi.

— Tôi không nghĩ đến chuyện đó.

Tôi biết rõ cô nghĩ gì nhưng tôi lái câu chuyện sang hướng khác.

— Vài ngày nữa tôi sẽ trở lại toà án khi tôi hoàn toàn mạnh khoẻ. Tôi sẽ sớm triệu tập bác sĩ Fo. Anh ấy có khoẻ không?

— Tốt. Tin tưởng. Anh ấy đã có những cuộc nói chuyện với luật sư của anh và anh ấy đã lấy lại được sự năng động của mình.

— Hai người đã đính hôn chưa?

— Không. Điều đó không quan trọng.

Cô nhấn mạnh rằng cái từ “quan trọng” hiện tại đang đeo đuổi cô cho tới giấc ngủ, và cô cười, nụ cười trong sáng, rất trong sáng như đôi mắt cô. Trong lúc quan sát cô tôi bỗng cảm thấy mình đã già. Mười năm chia rẽ chúng tôi, trong thời gian ấy tôi không biết thăm nhủ mình trẻ và đó là chuyện ngăn ngại tuyệt vời. Tôi làm việc, tôi đau khổ để rèn cho mình sự chín chắn, một công việc tốt đẹp. Tôi tiếc sự nghiêm chỉnh ấy đã tước đi của tôi tính chất vô cố và sự điên cuồng nào đó. Đã quá muộn đối với tôi, chắc chắn tôi không được tạo hóa ban cho đối với tuổi thanh niên. Không thể chối cãi, Letxli có được điều đó.

Tôi yêu cầu cô nói với tôi về em gái cô mà hiếm khi cô nhắc tới. Tôi không dám nói với cô rằng điều đó sẽ giúp tôi để xác định vị trí của Patric

Parăng tốt hơn một chút.

— Trong một thời gian dài - Cô nói - nói về An đối với tôi là nỗi đau thực sự. Nhưng Ê-ma-nuy-en đã giúp tôi vượt qua nỗi đau đớn này vì anh ấy cần tôi và anh muốn biết rõ hơn đứa em gái này mà tôi rất yêu mến.

Cô nói với tôi không thể nhớ lại dù chỉ một lúc tuổi thơ và tuổi thiếu niên của cô em mà cô không muốn gắn kết với cô em gái sinh đôi của mình. Cô có thói quen che chở cho em, tránh cho em mọi nỗi thất vọng, mọi khó khăn, và An hoàn toàn chấp nhận, điều này đối với cô bé hầu như tự nhiên.

Tuy nhiên họ rất khác nhau, không chỉ về hình thể mà cả về trí tuệ. Letxli không sợ gì hết, còn An dè dặt kín đáo. Cô chị học xuất sắc, cô em theo học các lớp thật khó nhọc và chậm hơn Letxli một năm học. Không có nỗi đả đày cay nào về phía An, cô khâm phục chị nhưng không vì thế mà muốn như chị. Tóm lại, họ biết bù trừ cho nhau.

— Tuy nhiên - Tôi nói - An đã tuột khỏi tay cô mà cô không biết. Điều đó có làm cô ngạc nhiên không?

— Có chứ. Tôi thú nhận là tôi không hiểu gì hết về cơn khủng hoảng ấy. Tôi quá tự tin và tin vào quyền lực của tôi đối với An. Tôi không thấy nó lừa bịp để không xúc phạm tôi hoặc hoàn toàn ngu ngốc vì nó sợ sự phản ứng của tôi. Chỉ sau khi nó mất, tôi mới hiểu thì quá muộn.

— Theo cô, cuộc phiêu lưu tình ái của cô ấy với Patric Parăng bắt đầu vào thời gian nào?

— Có khả năng vào tháng chín khi chúng tôi thường xuyên ở bên nhau, chỉ ít là trong ngày. An trở lại trường trung học để chuẩn bị thi tú tài còn tôi chờ vào trường Đại học Luật. Tôi lợi dụng dịp này để hầu như ngày nào cũng chơi quần vợt nhưng An không bao giờ thử chơi cả. Tôi cho rằng bố dựng tôi đến đón nó ở trường trung học, như thỉnh thoảng ông ấy đi đón chúng tôi trong năm học trước. Ông ấy đưa chúng tôi về bằng xe, đỡ cho chúng tôi một chặng dài đi bộ. Riêng đối với An, ông ấy giở trò quyến rũ và con bé đại dột đã mắc phải. Trong gia đình, ông ấy là người duy nhất khích lệ nó diễn kịch. Nó đã ghi tên vào một lớp, nhưng mẹ tôi buộc nó dành ưu tiên cho việc tốt nghiệp tú tài đã. An thường lừa dối, bỏ học ở trường trung học để đến trường Nghệ thuật Sân khấu và Patric đã xin phép các giáo sư

Triết học và Anh vẫn cho nó. Tôi biết chuyện này, nghĩ rằng việc đó không đi quá xa. Bố dưỡng tôi luôn có sự ưu ái đối với An. Khi chúng tôi còn nhỏ, ông ấy đặc biệt quan tâm đến nó và để mẹ tôi chăm sóc tôi.

— Mẹ cô không nghi ngờ gì chuyện này ư?

— Hầu như bà ở xa nghìn dặm. Bà nghi ngờ Patric lừa dối bà nhưng bà không sao tin nổi việc đó là xảy ra với con gái mình, con bé mơ mộng và ngây thơ ấy.

— Có thể nói An đã phản bội cả hai người.

— Nhưng chính nó phải trả giá rất đắt. Tôi còn ghét Patric, muốn ông ta chết quách đi. Tôi muốn trả thù cho An nhưng không phải như thế.

— Còn cuộc sống riêng tư của cô thế nào, Letxli? Có chuyện gì trong cuộc sống này?

— Không có ai cả.

— Người ta không tán tỉnh cô à?

— Có chứ. Nhưng những gã trai ấy không đáng kể đối với tôi. Vì tôi chống lại anh ta, Fabrixơ Buyxông có ý muốn kết hôn với tôi...

— Tại sao không? Đây là một đám tốt đẹp mà.

Cô lại cười với vẻ duyên dáng tự nhiên.

— Đó là cảm nghĩ ở thời đại khác - Cô nói - Không giống bà. Một đám tốt đẹp! Người ta không lấy một đám vì lợi mà lấy một người đàn ông, và ở giới hạn nào đó, người ta không lấy chồng. Fabrixơ là một bạn tốt, nhưng không bao giờ tôi có thể yêu anh ta. Không hơn gì Xaviê, một người cầu hôn khác.

— Hãy nói với tôi về Xaviê.

— Không có gì để nói cả. Anh ta chơi quần vợt với tôi, anh ta cao lớn, tóc hung, vận động viên và không có ma lực.

— An có những chàng trai tán tỉnh cô ấy không?

— Theo tôi biết thì không. Thế nhưng nó xinh đẹp hơn tôi.

— Ở lớp Sân khấu của cô ấy thế nào?

— Nó có những bạn trai. Nhưng những người mới học làm diễn viên quá tự mê mình. Sau này họ mới quan tâm tới tình yêu khi đã thành đạt.

— Còn ở trường trung học?

— An không thích những gã trai cùng tuổi với nó; nó đã nói rõ ý này với Patric.

— Nhưng một chàng trai cùng độ tuổi với cô ấy có thể thầm yêu cô ấy và ghen với Patric Parăng.

Cô suy nghĩ, mời tôi một điếu thuốc lá, uống một ngụm trà và cười giễu cợt.

— Tôi thực sự không hiểu nổi một học sinh trung học mặt đầy trứng cá lại ăn cắp con dao mổ để đi giết bố dưỡng tôi.

Chúng tôi nói chuyện một lúc về năng khiếu của An về đàn dương cầm, sự nhút nhát của cô mà cô cho là để trừ tà trong lúc theo học các lớp nghệ thuật sân khấu; về tinh thần lãng mạn và sự dịu dàng của cô bé. Rồi tôi yêu cầu cô nói với tôi về mẹ cô và Letxli có câu trả lời gây sửng sốt.

— Tôi hiểu biết rất ít về bà.

— Vì sao?

— Vì đây là một con người chỉ lao mình vào cơn giận dữ. Những cuộc cãi lộn với bố tôi ở Mỹ làm cho An và tôi, những đứa trẻ không sao chịu đựng nổi. Điều bí ẩn thường xuyên này biến mẹ tôi thành một con quỷ, một sức mạnh gây tai hại. Chúng tôi bịt tai để không phải nghe bà nói. Sáng hôm sau bà lại trở nên hết sức lãnh đạm thờ ơ làm chúng tôi hoang mang và chúng tôi hầu như không dám nói chuyện với bà.

— Còn hiện nay?

— Đây là một người đàn bà khổ sở nhưng xứng đáng. Bà khước từ nói chuyện với Patric. Nhưng có khi chúng tôi gợi nhớ đến An, đứa con gái yêu quý nhất của bà và trong những lúc này, tôi đau khổ gấp đôi, vì mẹ tôi và việc mất đứa em gái.

• • •

Letxli chia tay tôi quãng sáu giờ để đi gặp E-ma-nu-en Fo. Họ hiếm khi rời nhau như thế họ là cái phao cứu hộ giữa người này với người kia. Khi bố tôi về ăn cơm tối, ông nói với tôi là sau đó ông sẽ nói chuyện ngay với tôi. Mẹ tôi rất khoan khoái từ khi tôi sống ở đây và không hối tiếc đã rời Roayăng. Bữa cơm rất vui vẻ như mỗi khi tôi hỏi bà về tuổi thanh xuân của

bà, khi bà được theo đuổi tán tỉnh không chỉ bởi bố tôi mà cả một số đáng kể những chàng trai, “trái tim tan nát”, bà nói rõ, đã làm họ thất vọng. Bố tôi im lặng, sung sướng thấy bà hân hoan đáng kể và thật hiếm có. Ông vui lòng trả lời bà khi bà tả cho tôi ngày sinh nhật của tôi hồi tôi năm tuổi mà tôi không nhớ. Mẹ một bạn nhỏ của tôi hình như đã sờ vào áo tôi và rõ ràng tôi không thích bà này. Không một lời phản đối, tôi đi vào buồng tắm để lấy nước và xà phòng giặt chỗ vải đã bị “vấy bẩn” ấy.

Mẹ tôi còn cười về chuyện này nhưng bố tôi nhắc bà rằng, trong lúc ấy, “nó” bối rối một cách khủng khiếp.

Giữa bà và ông có những cái nhìn đồng tình làm tôi thích thú. Những năm tháng khó khăn thuộc về quá khứ. Có lẽ tôi sẽ không thấy mẹ tôi căng thẳng, lo lắng hoặc khép mình lại bởi nỗi buồn tột tệ nữa. Tôi có cảm giác chúng tôi lại đang ở trong một gia đình thực sự.

Bố tôi ra hiệu cho tôi đi trước vào văn phòng ông nên tôi ôm hôn mẹ tôi để bà đi xem một phim ở màn hình nhỏ.

— Hãy ngồi xuống, Florăngxơ. Bố thích đứng hơn. Việc đọc hồ sơ bắt bố ngồi quá lâu trên ghế.

— Những kết luận của bố ra sao?

— Một sự khó chịu. Không phải vì chiếc ghế bành đâu.

— Bố có thể nói rõ hơn đi?

— Rất tiếc. Có lẽ là méo mó nghề nghiệp, hầu như việc bảo vệ không được rõ ràng, cụ thể.

— Đó cũng là ý kiến của con và việc đó không thúc đẩy con thực hiện sớm hơn.

— Bố ái ngại cho anh ta nhưng đấy mới chỉ là cảm giác đầu tiên. Bố đã ghi chép và có ý phát triển những điểm ghi chép được. Bố còn cần chút thời gian nữa.

— Con sẽ giúp bố bằng cách trao cho bố những ý phát triển của con trong cả một quyển vở xuất phát từ những ghi chép của con. Bố đã biết những thói kỳ quặc của con đôi khi lại có ích đấy.

Bố tôi bước từ bên tường bên này sang tường bên kia, điều xì gà trong tay đã tắt. Ông cao lớn, vẫn đẹp trai, cường tráng.

— Fo của con rất yếu đuối - Ông nói - Bố không hiểu nổi người đàn ông này. Nỗi buồn vì tình của anh ta... Trời ơi! Rút cục, một bác sĩ phẫu thuật khá xuất sắc để mình bị giày vò bởi một phụ nữ duyên dáng. Cô Pedi ấy dễ có cảm tình. Nhưng thật tồi tệ, người ta muốn giày vò anh ta! Đó là việc mà Buyxông đã không làm.

— Fo lại vừa trỗi dậy. Con cho rằng Buyxông phải biết ơn anh ta. Cho đến nay, anh ta không làm cho nhiệm vụ của ông được dễ dàng. Còn bố, bố sẽ làm gì nếu bố là người bảo vệ anh ta.

— Trước hết, bố yêu cầu một cuộc điều tra bổ sung; thứ nhất, về việc lấy cắp con dao mổ; thứ hai là về những lời khai nhân chứng lờ mờ, không đầy đủ, tóm lại rất không nghiêm chỉnh.

— Bố có tin Fo phạm tội không?

— Thành thật mà nói, không. Mà kẻ phạm tội là một tên đểu cáng vừa ký vào bản án tội ác của y bằng cách gây tai nạn cho con.

Tôi đã nghĩ tới chuyện này ngay từ đầu, nhưng những lời này thốt lên từ miệng bố làm tôi khiếp sợ. Không cần nói với ông điều này. Tôi mỉm cười.

— Có thể đó là sự trùng hợp - Tôi nói.

— Đừng ngớ ngẩn thế. Bố có ý định tặng con một chiếc xe, nhưng con phải chờ. Những chiếc taxi không phải được làm cho những con chó.

— Đúng thế. Không có xe, con không thể đưa con Caretxơ đi theo.

— Con sẽ ở lại đây một thời gian cần thiết để giải quyết vụ án này. Không thể để con phải gánh chịu một rủi ro nhỏ nhất nào. Bố sẽ thuê một thám tử tư vì cảnh sát chính thức sẽ không bằng lòng tiến hành. Những đơn khiếu nại chống X., họ có tới hằng trăm bản mà chẳng đạt được kết quả gì.

— Một thám tử tư! Nhưng đối với ông ta cũng thế, đó là một đơn khiếu nại chống X.

— Ông ta sẽ bị trả giá để thử biến X. ấy thành một kẻ có thể nhận dạng được. Những ghi chép của con đâu?

— Ở nhà con. Bằng cách nào con cũng phải qua đó để lấy thư tín và vài thứ đồ dùng của con.

— Bố đi cùng con.

• • •

Bố tôi đã triệu tập Duyliêng-đờ-Xơru đến nhà ông, tại văn phòng. Ông quen biết ông ta từ mười năm nay và thường sử dụng ông ta mà tôi không biết. Xơru là một người đàn ông đẹp trai, rõ ràng chưa đến bốn mươi tuổi, vẻ thanh lịch kín đáo, nụ cười nhả nhúm và mái tóc hoe ngả hung. Một thám tử hành nghề với vẻ tài tử và điều khiển một nhóm gồm mười hai cộng sự.

Duyliêng Xơru đặt cho tôi vài câu hỏi: xe của tôi đỗ ở đâu ngay trước khi xảy ra tai nạn? Trong phố, không xa nhà tôi. Trong mùa hè người ta thấy xe đỗ hầu như khắp chỗ. Trong số những người thân quen của tôi, thời gian ấy, ai ở Pari? Viên lục sự của tôi, người láng giềng ở căn hộ phía trên, Ê-manuy-en Fo mà tôi đang thẩm cứu hồ sơ, Letxli Menxphin, Stêphan Đatxơ. Và tôi quên những người khác.

— Chắc chắn đấy chứ? - Ông ta nói.

Bố tôi đưa cho ông một bản danh sách:

— Ông có ở đây tên của mọi nhân chứng được con gái tôi thẩm vấn trong việc thẩm cứu hồ sơ Fo. Cái này sẽ giúp ích cho ông. Ông tính khi nào thì bắt đầu?

— Tôi đã bắt đầu. Tôi sẽ bố trí ba người vào vụ án nhằm có thể đạt được kết quả trước khi lại tiếp tục đi nghỉ.

Ông quay về phía tôi, đúng chỉ một cái nhìn.

— Bà đặc biệt nghi ngờ người nào?

— Không.

— Bà có thường đi ra ngoài không?

— Không. Nhưng tôi tính trở lại Tòa án trong vài ngày nữa.

— Bà có muốn được trông coi không?

— Có - Bố tôi nói và nói thêm với nụ cười nhẹ - Nó là con gái độc nhất của tôi.

Ngay sau khi Duyliêng-đờ-Xơru cáo lui, tôi phản đối: theo tôi việc bảo vệ này là thừa. Nhưng bố tôi tỏ vẻ khó tính. Kết cục, việc đó làm tôi vững lòng. Trong khi ông đến giam mình trong văn phòng ông để đọc nốt những ghi chép của tôi, tôi đến gặp mẹ tôi trong phòng bà, tại đây bà nằm dài trên

giường đọc một cuốn tiểu thuyết lịch sử. Hẳn tôi thừa hưởng ở bà sức hấp dẫn đối với cái giường trong mọi trường hợp.

— Ta nói chuyện nhé?

— Vui lòng - Bà gấp sách lại và nói - Bố con con có những cuộc nói chuyện bí mật làm mẹ phải suy nghĩ. Mẹ mong không có gì quan trọng chứ?

— Về công việc thôi.

— Hồ sơ Fo của con thế nào rồi?

— Như những hồ sơ khác thôi.

— Thật bất hợp pháp - Bà khẳng định với nụ cười dữ dằn.

— Chính vì điều đó mà bố con con phải lánh mình.

Bà đến ngồi trước mặt tôi trong chiếc ghế bành to và ngồi thụt sâu vào với vẻ thích thú.

— Mẹ phải đọc sách trong chiếc ghế bành này - Bà nói - Mẹ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Mẹ theo dõi vụ án Parăng trong báo chí và mẹ không sao tin nổi bác sĩ phẫu thuật trẻ của con lại phạm tội.

— Vì đó là một người có địa vị. Nhưng những người có địa vị vẫn có thể giết người, họ đã chứng tỏ điều này.

— Mẹ biết. Đó là chuyện khác... một loại trực giác, Fo của con không thể giết người theo cách đó được. Có thể bằng một khẩu súng ngắn chứ không phải bằng con dao mổ. Đó thật quá... nực cười.

— Nếu mẹ phải giết một người. Mẹ sẽ hành động thế nào?

— Mẹ đã nghĩ tới chuyện này khi bố con bắt đầu lừa dối mẹ.

— Mẹ muốn giết bố à!

— Không phải ông ấy mà người khác, một người đàn bà.

— Thế rồi sao nữa?

— Súng cạc-bin, bắn vỡ mặt. Xưa kia mẹ là tay súng cừ.

— Mẹ! Mẹ kinh khủng thật đấy!

— Mà không! Việc đó an ủi mẹ để tưởng tượng ra cảnh ấy, chuẩn bị và thấy mọi hiệu quả trong đó. Việc đó tất nhiên dừng lại ở đấy thôi. Bởi vì mẹ cũng hình dung việc tiếp theo: việc bị bắt giữ, vụ kiện, nhà tù. Cho dù với một luật sư tài giỏi như bố con thì sự trừng phạt cũng sẽ không thể chịu đựng nổi.

Chúng tôi cười và tôi thấy thoáng qua hình ảnh của người đàn bà rất đẹp là mẹ tôi trước đây.

— Còn con? - Bà nói - Con không bao giờ muốn giết một người đàn ông chứ?

— Không bao giờ.

— Ngay cả Giăng Giăccơ? Ngay cả Stêphan nữa?

Tôi chờ người, nhưng mẹ tôi vờ không nhận thấy. Bà nói tiếp:

— Mẹ chưa bao giờ thấy một người đàn bà hoặc một người đàn ông trầm lặng đau khổ như con. Con hoàn toàn thay đổi. Nỗi đau khổ giày vò con và con không nói gì hết; lẽ ra mẹ buộc con phải thốt ra vài câu, vài lời, vài giọt nước mắt khô khốc, vài tiếng kêu nghẹn ngào. Con biết không, mẹ rất sợ. Con đi đến tự huỷ hoại mình bằng chủ nghĩa anh hùng điên rồ. Tất cả điều đó có đáng kể không?

Câu hỏi phi lý. Không có gì đáng để người ta tự huỷ hoại mình cả vì động cơ ở chỗ khác, trong con người mình, vô danh nhưng mạnh mẽ, thật mạnh mẽ làm nghẹt thở và làm mù quáng. Nhưng tôi không muốn tranh luận với mẹ tôi về vấn đề này kể cả với bất cứ ai. Vụ việc đã được chôn vùi tận nơi sâu thẳm trong tôi; thỉnh thoảng nó khẽ trỗi dậy, như con vật bị người ta quấy rầy, nhưng không làm tôi đau khổ: đó chỉ là sự ước muốn đơn giản của tâm hồn, không hẳn là một sự kích động.

— Con đã khỏi hẳn chưa? - Mẹ tôi hỏi tôi.

— Con nghĩ là khỏi.

— Vậy thì con còn chờ đợi gì mà không tái hôn để cho mẹ có những đứa cháu?

— Con không phải sinh ra để lấy chồng cũng như để có những đứa con.

— Con sẽ thành gái già, lẫn trí với con chó của con thôi.

— Tại sao không? Với Caretxơ, không có thất vọng nào cả. Nó yêu con đúng như con hiểu.

— Kiêu ngạo xiết bao, Florăngxơ! Nhưng con có lý. Con rất dễ bị tổn thương nên không thể vướng víu vào một người chồng.

Sau một lúc, bà nói thêm:

— Con không buộc phải có một người chồng để sinh một đứa con. Và con không buộc phải nuôi nấng đứa trẻ ấy, có mẹ đây để làm việc đó.

— Con còn thời gian, mẹ ạ. Hãy để con kết thúc hồ sơ Fo. Sau đó, con sẽ có thể suy nghĩ về đề xuất của mẹ.

CHƯƠNG XVII

LUẬT SƯ BUYXÔNG

Ông đều đặn có được những tin tức về Florăngxơ Lario và ông đạt được việc trao đổi vài lời với ông bố người phụ nữ trẻ đang nghỉ dưỡng bệnh tại đây. Bí mật của việc thẩm cứu tỏ rõ gây nguy hại cho ông, cô con gái đã bị ông bố mê hoặc và ngược lại. Điều đó làm cho Buyxông hơi lo ngại. Nếu người đồng nghiệp của ông nhúng mũi vào hồ sơ, chắc chắn ông ta sẽ dàn xếp để xoay những điểm yếu này chống lại Florăngxơ. Con mụ ngốc nghếch hèn mọn này gánh lấy những bất trắc sẽ phải trả giá.

Ai sẽ thắng? Địch thủ của ông cũng mạnh như ông và rõ ràng người ấy có lợi thế hơn. Vậy Buyxông phải lao vào cuộc chiến đấu bằng cách giương bẫy với địch thủ một cách hợp pháp.

Ông đang ngồi đấy suy luận thì Fabrixơ vào phòng ông. Mặt xanh xao, tóc rối bù, cổ áo sơ mi không sạch. Từ khi mẹ đi nghỉ, anh ta không để ý đến cách ăn mặc.

— Bố làm gì đấy? - Fabrixơ nói - Vì sao bố không bật đèn cho sáng?

— Bố suy nghĩ. Con có vẻ rối loạn.

— Con đông bão này ở Pari... Bố nhớ là con không bao giờ thích đông bão.

Cách đây bảy hoặc tám năm anh ta chạy như tên bắn để trốn trong vòng tay của bố. Ông nghĩ, thời tiết tốt đẹp là vô hại.

Fabrixơ ngồi sụp xuống chiếc ghế bành khá xa Buyxông, ông bật ngọn đèn đặt trên bàn giấy của mình. Họ lặng lẽ quan sát nhau một lúc, rồi Buyxông nói:

— Bố yêu con, Fabrixơ con có thể tin tưởng ở bố.

— Con biết, thưa bố. Bố có muốn uống một cốc không?

Trước khi Buyxông có thể trả lời, anh ta đã đứng lên tìm chai rượu uytxki Xivat. Buyxông nghĩ nếu mình không uống với con trai thì Fabrixơ

cũng sẽ uống một mình.

— Luận văn của con đến đâu rồi?

— Nó tiến triển từ từ.

— Bố có thể giúp con.

— Bố có thể giúp, vâng, nhưng không cần. Bố có những việc ưu tiên khác.

Fabrixơ không pha thêm nước vào rượu uytxki của mình và anh ta rót đầy cốc. Trách cứ con là vô ích. Fabrixơ thường ngạc nhiên về sự bất lực trong vai người bố của ông, nhưng ông không dại gì mà thú nhận mình thua.

— Hãy nói với bố về Letxli Menxphin - Ông nói.

— Có ích gì chứ? Bố cũng biết khá rõ như con là cô ta theo đuổi mối tình tuyệt vời với thân chủ của bố.

Chữ “mối tình tuyệt vời” ấy làm Buyxông mỉm cười, Fabrixơ không hề quen với loại lời nói sáo này.

— Thế nào mà con biết chuyện này.

— Con theo dõi cô ta - Anh ta thú nhận - Con giám sát và rình rập cô ta. Sự phản trắc của cô ta là thứ cuối cùng cô ta tặng con, nhưng vẫn cứ là món quà tặng. Con ở đây, kiệt sức và điên dại, bám vào nỗi bất hạnh của con vì còn có cái gì đó của cô ta. Bám vào sự điên dại của con vì đó là sợi dây duy nhất buộc con vào cuộc sống.

— Con còn rất trẻ - Buyxông nói, và lập tức ông hối tiếc về lời nói sáo rỗng này.

Nhưng bắt chước con mình, những lời nói sáo giúp ông chịu đựng được tình cảnh này.

— Tuổi trẻ! - Fabrixơ cười khẩy - Con căm ghét tuổi trẻ, nhất là tuổi trẻ của con.

— Bố muốn biết hướng đi của con đã dẫn con tới...

— Không - Anh nói - Không! Bố sẽ không lừa phỉnh được con đâu. Mình con sẽ tự xoay xử lấy.

Trước khi Buyxông có thể trả lời, Fabrixơ đã đứng lên, rời căn phòng. Bố anh ta gọi anh ta lại nhưng anh ta đã đi khỏi. Buyxông sẽ ăn bữa tối tại tiệm ăn gần nhất.

• • •

Hai ngày sau, đi cùng với Ê-ma-nuy-en Fo, ông lại đến văn phòng bà thẩm phán. Florăngxơ đã đi lại dễ dàng với bộ mặt thanh thản. Họ nói chuyện phiếm một lúc trong khi chờ đợi viên lục sự đi pha cà phê cho mọi người. Buyxông hỏi Florăngxơ những tin tức của bố cô và cô trả lời ông rằng bố cô làm việc nhiều và không để ông có thể thấy trong câu trả lời của cô một dấu ấn giấu cọt nhỏ nhặt nào. Cuối cùng, khi họ đề cập tới vụ án, Buyxông bình thản nói rằng ông sẽ đòi hỏi một sự uỷ thác xét xử để điều tra bổ sung về những nơi xảy ra tội ác.

— Thừa luật sư, ông có thể nói rõ hơn chứ?

Buyxông nói về con đường do Đôrôtê Blăng phát hiện, về những bức chân dung mô phỏng và ông giữ lại “quả bom” dành cho sau này.

— Tôi đã gặp luật sư Blăng - Cô nói - Và tôi đã xem xét những bức chân dung mô phỏng. Thật gây bối rối nhưng hoàn toàn có tính thuyết phục. Tuy nhiên, tôi sẽ cho cảnh sát hình sự một sự uỷ thác xét xử. Hết chứ, thừa luật sư?

Ông nói không, và chờ đợi. Ê-ma-nuy-en Fo nhúc nhích trên ghế. Buyxông đã không dặn trước anh. Đó là cuộc điều tra của Bơnoa Feri, phụ tá của ông đã có kết quả; Feri đã thông báo cho ông kết quả rất sớm trong buổi sáng.

— Tôi biết thủ phạm lấy cắp con dao mổ - Buyxông chậm rãi nói.

Bà thẩm phán ngoảnh mặt một lúc về phía người lục sự.

— Vâng - Cô nói - Tôi nghe ông đây, thừa luật sư.

— Cuộc điều tra của người phụ tá của tôi cho thấy con dao mổ bị lấy cắp ít lâu, sau cái chết của cô gái trẻ An Menxphin, khi Patric Parăng đến gặp bác sĩ Fo ở Bệnh viện Giăccơ Đờlaruy. Parăng được đưa vào khoa mổ, người ta đưa ông ấy từ nơi này qua nơi khác và khi qua phòng mổ mà ông tưởng gặp được bác sĩ Fo, ông ấy nhận ra chiếc khay nhựa hình hạt đậu trong đó có con dao mổ và ông ta lấy, bỏ nhanh vào túi áo.

— Phải chăng đó là suy đoán của ông hoặc có những nhân chứng - Bà thẩm phán hỏi.

— Chúng tôi có một nhân chứng - Buyxông nói - Một nữ y tá tập sự.

— Tại sao cô ấy không nói sớm hơn?

— Vì người ta đã không hỏi cô ấy.

— Lẽ ra cô ta có thể chủ động làm chứng.

— Cô ấy mười chín tuổi, hôm đó là ngày thứ hai cô ấy đến Bệnh viện và không biết ai cả. Lúc đầu cô ấy ngỡ người đàn ông có thái độ ung dung ấy lấy con dao mổ là người của bệnh viện nên không nghĩ tới việc tố giác người đó. Chỉ sau này, khi Patric Parăng đã bị giết, cô ấy mới gãn sự việc lại. Nhưng không muốn để mình bị liên lụy, cô ấy im lặng. Tóm lại, đó là một thái độ bình thường.

— Tên cô ấy là gì?

— Êvôlin Xacpăngchiê. Cô ấy đã kể kết cho luật sư Feri.

— Sẽ có cuộc điều tra bổ sung - Florăngxơ Lariơ nói - Nhưng việc đó không giải thích được vụ giết Patric Parăng. Ông ta vẫn không phải là tự tử.

— Tôi có một nhân chứng khác - Buyxông nói - Đó là lời chứng của người đàn bà giúp việc ở công ty Bất động sản. Bà này hai ngày đến một lần vào trước chín giờ sáng để quét dọn các phòng. Một buổi sáng, bà ấy nhận thấy một chiếc ví bỏ vạ vật ở trên một chiếc bàn giấy. Bà ấy mở ngăn kéo để bỏ ví vào đó và phát hiện ra con dao mổ. Sau khi suy nghĩ, bà lấy con dao mổ ở trong ngăn kéo và đặt lên mặt bàn; tôi không biết vì sao bà ấy không để lại con dao vào trong ngăn kéo. Con dao luôn ở chỗ dễ thấy đó. Bất kể một người khách nào cũng có thể lấy con dao...

— Theo dõi việc mô tả - Bà thẩm phán nói - ta có thể cho rằng người khách của công ty đã lấy con dao mổ trong khi Patric Parăng đang ở trong buồng vệ sinh, rồi y xô cửa và giết người đàn ông ở đó.

Nhận định như vậy thì việc trình bày ở trên không có tính thuyết phục và Buyxông không thể che giấu sự tức giận của mình.

— Tôi nghĩ rằng, trước khi Patric vào buồng vệ sinh, người khách của ông ấy và ông ấy đã có cuộc cãi lộn gay gắt, điều đó có vẻ khá đúng. Từ đây, chúng tôi có thể gạt ra ngoài tội phạm của Fo vì ông ta phải hết sức dại dột mới giết người với dụng cụ chắc chắn sẽ tố giác ông ta.

— Tuy nhiên - Florăngxơ Lariơ nói - Không nên gạt bỏ giả thuyết này quá vội vàng.

Ê-ma-nuy-en giã nãy:

— Bà thực sự coi tôi là một kẻ ngu ngốc ư.

— Tôi yêu cầu ông bình tĩnh, bác sĩ - Florăngxơ nói bằng một giọng ngọt ngào che giấu sự tức giận của mình - Chúng ta nhận định mọi giả thiết nhưng không vì thế mà chúng ta dừng lại ở một giả thiết. Cuộc điều tra bổ sung sẽ giúp chúng ta điếm lại tình hình. Trong khi chờ đợi, tôi sẽ triệu tập hai nhân chứng mới.

Ê-ma-nuy-en hỏi bà có phải cuộc điều tra bổ sung sẽ sớm bắt đầu trong thời hạn ngắn nhất không.

Vài phút sau, khi ra khỏi Toà án, Buyxông và Fo ở dưới ánh nắng mặt trời cháy bỏng.

— Tôi đưa anh đi uống một cốc nhé - luật sư nói.

— Tôi đã có hẹn với cô Menxphin ở quán rượu tại góc phố. Ông có thể đến gặp chúng tôi.

Buyxông không phải không hài lòng để biết cô Letxli nổi tiếng này. Cô đẹp hơn là ông nghĩ và cũng duyên dáng hơn. Cô có cái nhìn trong sáng, cổ tay tròn trĩnh. Họ ngồi ở hàng hiên, dưới chiếc dù che nắng.

— Một bước tiến dài về phía trước - Fo báo cho bạn gái của mình biết. Nhóm của luật sư Buyxông đã làm tốt.

— Em không nghi ngờ điều đó - Letxli nói trước khi chúi mũi vào cốc côca của mình.

Trong khi Fo giải thích cho cô những việc mà Bơnoa Feri đã phát hiện, Buyxông quan sát cô gái trẻ này đã gây đau khổ cho con trai ông. Vì sao cô ta yêu thích một bác sĩ phẫu thuật không chỉ không có tương lai mà còn vướng vào một vụ án tội ác khá nguy hiểm? Letxli Menxphin rõ ràng không có vẻ gì là một Florăngxơ thuộc loại chim hoạ mi hoặc một người thích hành hạ mình. Và Fabrixơ như mẹ nó nói là “một người có lợi thế lớn”. Nhưng đối mặt với tình yêu, mọi logic đều trượt hết. Đây là một kẻ thua không cứu vãn nổi.

— Sẽ xảy ra chuyện gì? - Letxli hỏi ông.

— Cuộc điều tra hẳn là chính thức. Vậy ta phải chờ đợi thẩm phán đưa ra một sự uỷ thác xét xử cho cảnh sát hình sự nhưng có trở ngại là đang dịp

ngghi nên có cơ hơi lâu. Dẫu sao đó là con đường tốt.

— Tôi xin cảm ơn ông về tất cả những gì ông đã làm - Đột nhiên cô nói giọng yếu ớt, hầu như dè dặt - Fabrixơ có lý khi nói rằng ông là người mạnh nhất.

— Tôi luôn có hy vọng tốt đẹp - Buyxông nói dối - Nói như vậy, vẫn còn chưa có gì là chắc chắn thắng cuộc.

— Cuối cùng hẳn người ta sẽ tìm được kẻ vô lại đã giết bố dưỡng tôi, tôi tin chắc điều này.

— Phải chăng con trai tôi đã nói với cô về tôi hoặc cô đã hỏi nó chuyện này?

— Thế này... tôi tin rằng chính anh ấy. Vâng, tôi nhớ là anh ấy đã nói với tôi rằng cần một luật sư lớn. Anh sẽ cố thuyết phục bố anh để ông lo về vụ án của anh ta.

Cô mỉm cười:

— Anh ấy có mạnh khoẻ không?

Buyxông muốn moi tim cô ra. Ông trả lời:

— Tốt, rất tốt, nó đang chuẩn bị luận văn.

— Anh ấy sẽ tiến xa - Cô nói - Đó là một con người xuất sắc. Ông cho tôi gửi lời thăm hỏi bạn bè tới anh ấy vì tôi không gặp anh ấy nữa. Tôi biết anh ấy đang bận việc nên không muốn làm phiền anh ấy.

Ông định nói rằng, làm phiền ư, thì Fabrixơ đang phiền não không có gì chữa nổi, nhưng có ích gì? Tốt hơn cả là để cô ta giáp mặt với Fo là kẻ ông bắt đầu căm ghét với niềm vui thầm kín. Chưa bao giờ ông căm ghét thân chủ của mình, cho dù đó là những kẻ sát nhân chẳng lợi lộc gì. Ông luôn có lòng trắc ẩn đối với trẻ con hoặc thiếu niên là kẻ sát nhân. Với Fo thì khác. Ông ghét anh là kẻ vô tội và là kẻ vô tội thật tầm thường. Ông ghét anh buộc ông phải cứu anh và vì việc này phải gánh chịu những rủi ro. Fo không phải là một kẻ vô tội dễ thương, ông nghĩ, không hơn thuyền trưởng Drayphuyt đã là kẻ vô tội.

“Bố hãy tự xoay xử lấy”, con trai ông đã nói với ông như vậy, và đúng là điều nó tính làm đến đầu đến đũa. Họ sẽ không có được điều đó. Fabrixơ nghi ngờ chuyện này đã khuyên con bé Menxphin ấy cầu cứu tới ông. Vấn

đề duy nhất làm ông lo ngại là thời gian. Ông cần làm nhanh trước khi phe Florăngxơ và bố cô ta đi nhanh hơn. Từ nay, không thể uy hiếp họ bằng một vụ kiện, như vậy sẽ dành cho họ một thời hạn quá dài.

• • •

Ông trở lại phía Toà án thì ông nhận ra họ, cô ta và bố cô ta. Quá muộn để lẩn tránh, họ đã trông thấy ông. Vậy ông phải tiến về phía thẩm phán và bố cô ta. Frăngxoa Lariơ tiếp đón ông thân mật. Họ nói chuyện với nhau về những ngày nghỉ riêng của họ và cái nóng. Buyxông chấm dứt màn kịch này lấy cớ phải đi ăn trưa ở đầu kia Pari. Trong lúc đi dọc phố để lấy xe của mình, lần thứ hai trong buổi sáng ông vấp phải một người đàn ông da nâu đeo kính, người này tươi cười xin lỗi đã xô vào ông. Ông nghĩ, Pari vào mùa hè tiếp đón những kẻ lạ lùng. Ông sẽ ăn trưa một mình và ăn ít tại một quán trong khu phố Latinh trong lúc chờ ba cộng sự của ông tại nhà mình. Đôrôtê Blăng đang đi nghỉ. Từ hai ngày nay, Fabrixơ từ chối lời mời của bố anh đến ăn trưa và tối như thể anh trốn bố.

Khi trở lại văn phòng của mình, Buyxông phát hiện con trai ông đã qua đây do những đầu mẩu thuốc lá để lại dấu vết. Nó đến đây tìm cái gì? Nó đã lục những ngăn kéo nào? Ông không bao giờ khoá ngăn kéo. Ông kiểm tra mọi thứ, không phát hiện được gì khả nghi. Fabrixơ không thể quan tâm tới những lá thư và hồ sơ.

• • •

Bơnoa Feri là người đầu tiên đến và Buyxông kể cho ông nghe chuyện buổi sáng của anh tại chỗ bà thẩm phán. Feri nở nụ cười trẻ trung.

— Tôi đã làm công việc của cảnh sát - Anh kết luận. Giờ đây họ cần đi trên than hồng.

Khi hai người khác đã đến, Buyxông trao nhiệm vụ cho Feri tổng hợp những kết quả điều tra của anh cho họ biết.

— Bình luận thế nào? - Buyxông hỏi.

— Kẻ sát nhân không còn ở xa - Pie-Frăngxoa-Rôtxơ nhận xét.

— Fo không vì thế mà không vô tội - Kritxchian Giôratxơ bác lại.

Buyxông nhìn Giôratxơ với vẻ ngạc nhiên và hỏi anh ta có đùa không đấy.

— Không một chút nào. Lấy con dao mổ vớt chông chơ trên mặt bàn có thể nêu lên một mưu mô đặc biệt quý quái: ai dám nói rằng, anh ta, một bác sĩ phẫu thuật đã “mượn” con dao mổ có thể tố giác anh ta? Fo có khả năng có âm mưu như vậy.

— Đúng hay không - Buyxông nói - Vấn đề là chứng minh anh ta “không thể” sử dụng thứ vũ khí sẽ tố giác anh ta. Các anh quá tể nhị đấy. Giôratxơ, việc đó sẽ chơi cho anh những vố đấy.

— Tôi không tin - Giôratxơ phản đối - Tôi không bao giờ quá tể nhị cả. Hãy thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi nghĩ rằng, trong vụ án này, không ít những bóng đen tối mà cảnh sát bỏ qua. Nhưng chính chúng ta lôi tất cả ra ánh sáng, liệu ông có tin không?

— Chính chúng ta phải “chứng minh” rằng bác sĩ Fo vô tội, đó là điều đã khó khăn - Buyxông nói bằng một giọng không để cãi lại - Vậy anh đừng làm phức tạp những sự việc.

Cảm thấy bị sỉ nhục, Giôratxơ cau có. Buyxông không biết điều này, quay sang Feri.

— Anh đã làm được một việc rất tốt. Giờ đây vấn đề là khai thác nó.

— Tôi muốn đi xa hơn.

— Anh muốn gì qua đó?

Feri bối rối nhìn Buyxông:

— Tôi cảm thấy việc đã rõ ràng. Hiện nay chúng ta đang trên con đường của kẻ giết Patric Parăng, kẻ sát nhân đích thực.

— Anh nghĩ thế sao?

Feri mỗi lúc một khó chịu hơn.

— Liệu tôi đã nói điều gì ngu ngốc? - Anh nói sau một lúc im lặng.

Buyxông thở dài rồi cười.

— Không, nhưng anh không hề có tham vọng. Anh có một tương lai tốt đẹp về ghế luật sư trước mặt mình mà anh lại tự làm mất phẩm giá bằng cách muốn đóng vai cảnh sát. Tuyệt. Tôi bật đèn xanh cho anh đấy.

Câu nói với giọng điệu ấy làm Feri đỏ mặt và muốn đứng lên nhưng anh không nhúc nhích.

CHƯƠNG XVIII

FLORĂNGXƠ LARIO

Viên lục sự của tôi chỉ dán mắt vào cô nữ y tá tập sự trẻ tuổi, Evolin Xacpăngchiê, là nhân chứng của vụ án Patric Parăng lấy cắp con dao mổ.

— Cô có thể tả cho tôi người đàn ông mà cô đã trông thấy lấy con dao mổ chứ?

Bộ mặt tròn trĩnh với những nét nhỏ nhắn làm cô có vẻ hao hao giống Xôphi Macxô, mặt đỏ ửng trong khi đưa cặp mắt tức tối nhìn Pôn đang làm ẩu công việc của anh ta.

— Cao lớn. Ông ta cao lớn, tóc nâu, khá đẹp trai.

Tôi chỉ cho cô những bức chân dung mô phỏng mà Đôrôtê Blăng trao cho tôi.

— Người này phải không?

Cô do dự, không dám nhìn Pôn nữa rồi nói:

— Có thể là ông ấy.

— Tốt. Tại sao cô không nói gì với cảnh sát tiến hành điều tra? Hẳn cô đã đọc vụ án Parăng trong báo chí.

— Không bao giờ tôi đọc báo cả.

— Còn những thông tin trên truyền hình?

— Cũng không. Tôi chỉ xem những buổi phát hình khác hoặc giải trí.

Tôi lấy trong ngăn kéo bức ảnh của Patric Parăng rồi đưa cho cô:

— Người này phải không?

— Cái này có thể là người ấy.

Tôi muốn tăt cho cô một cái.

— Tóm lại - Tôi nói - Chân dung đó có thể là bất kỳ ai.

Cô ta đột nhiên có vẻ hốt hoảng và mất đến vài giây trước khi phản đối:

— Trí nhớ của tôi có thể không rõ lắm nhưng tôi trông thấy người đàn ông ấy lấy con dao mổ và bỏ vào túi áo. Nói như vậy, việc đó không phải

xảy ra hôm qua và tôi không muốn buộc tội ai, nhưng suy nghĩ kỹ, hình như là người đàn ông trong ảnh.

— Patric Parăng hả?

— Đó là bà nói tên người đó thôi.

— Cảm ơn. Cô hãy đọc lại biên bản trước khi ký vào đây.

Cô ta vừa ra khỏi, tôi liền yêu cầu Pôn đừng mất tập trung tư tưởng vì những phụ nữ trẻ không quá xấu. Anh ta trả lời tôi rằng anh ta chỉ quan tâm tới những phụ nữ trẻ rất xinh đẹp thôi. “Như bà, khi bà dễ thương”.

— Anh luôn nên nhớ rằng đây là lời cuối cùng của anh đấy, Pôn. Cho mời bà Maria Pêrêira vào.

Đây là bà giúp việc ở công ty Bất động sản. Tôi ngờ bà ta là người Bồ Đào Nha, điều này làm bà phật ý. Bà là người Tây Ban Nha, rất to béo và “cực kỳ xấu”.

Sau khi bà không công nhận hộ tịch của mình, tôi tấn công luôn:

— Bà tìm thấy con dao mổ như thế nào?

— Trong khi xếp ví tiền vào một ngăn kéo thì nó ở đấy.

— Bà có tin chắc rằng cả cái ví tiền không ở trong ngăn kéo khi bà mở ra để lục lợi chứ?

Mặt bà trở nên đỏ tía và mắt bà có vẻ dịu dàng của một loạt đạn tiêu liên.

— Tôi hoàn toàn lương thiện! Vả lại, trong ví, chỉ có vài đồng. Đó không phải là lý lẽ đáng tin nhưng tôi không muốn nhấn mạnh.

— Vì sao không để con dao mổ ở chỗ cũ, tức là trong ngăn kéo?

— Tôi không biết. Cái dụng cụ ấy thật lạ, tôi không biết đó là con dao của bác sĩ phẫu thuật. Điều đó làm tôi suy nghĩ. Tôi nghĩ rằng để nó lên mặt bàn để có thể được ông Parăng cho tôi biết khi tôi gặp ông ấy.

— Bà thường gặp ông ấy chứ?

— Mỗi tuần một lần, khi ông trả tiền công cho tôi. Lúc đầu, ông ấy nói với tôi là không cần, ông ấy sẽ để tiền trong phong bì ghi tên tôi. Nhưng đó là bất cần vả lại đôi khi ông quên. Tôi thích đợi ông ấy hơn.

— Ông ấy đối xử với bà thế nào?

— Bình thường. Không quá nhả nhận, cũng không thô bạo. Thực tế, khá dễ chịu. Không có gì đáng chê trách ông ấy cả.

— Bà là người rất thận trọng, bà có nghĩ rằng để bữa bãi dụng cụ ấy lên mặt bàn là hợp lý không?

— Tôi không thể dự kiến được có kẻ lại dùng nó để giết chủ tôi.

— Nếu tôi hiểu rõ, bà đã để ông ấy ra đi vào ngày xảy ra vụ giết người. Thường chủ bà đến lúc mấy giờ?

— Quãng chín giờ, nhưng thường là chín giờ rưỡi, cũng có khi mười giờ. Còn tôi, tôi đi về vào chín giờ rưỡi vì tôi còn việc nội trợ khác ở trong phòng.

— Vậy, ngày hôm ấy, bà đã ra đi mà không gặp chủ bà. Thế nào mà ông ấy không sắp xếp con dao mỗi khi ông ấy trông thấy nó trên mặt bàn giấy?

— Theo ý tôi, ông ấy đã không để ý. Ông ấy có những mối lo lắng về tiền bạc từ ít lâu. Và cô con ghẻ của ông, một cô bé mười tám tuổi đã chết trên bàn mổ... Tất cả những chuyện đó làm sục sôi không ngừng. Ông ấy không còn đầu óc nào làm việc được, con người khốn khổ.

— Bà ra khỏi công ty khi nào, bà có gặp ai giám sát những nơi đó không?

— Tôi không hiểu.

— Trong phố có một người nào giám sát cửa hiệu không?

— Không, chỉ ít tôi không nghĩ tới việc đó.

Tôi đưa cho bà những bức chân dung vẽ mô phỏng và bà xem xét hồi lâu. Bà định đưa trở lại tôi thì bà lại giữ lại để nhìn tiếp.

— Những bức ảnh này có gợi cho bà một người mà bà quen biết hoặc bà đã trông thấy trong phòng không?

— Không rõ, thật sự không rõ...

Bà phác một cử chỉ để tôi hiểu rằng bà không muốn gánh lấy rủi ro vì làm lẫn.

Sau khi bà ta đi khỏi, tôi nhắm điểm lại tình hình trong khi Pôn ngồi lặng lẽ trong một góc phòng. Hung khí chỉ là vật ứng biến của kẻ sát nhân. Có lẽ kẻ đó không đến nhằm giết người. Yếu tố ngẫu nhiên vậy đã đóng vai

trò chính trong vụ án này, điều này không tạo điều kiện dễ dàng cho nhiệm vụ của tôi.

Tôi ghi lại vài điểm rồi nói với Pôn rằng anh ta có thể đi học võ Giudô sau khi anh ta mang cho tôi hai tách cà phê, một cho người bảo vệ tôi đang đợi tôi trong hành lang trước cửa phòng tôi, một cho tôi. Khi tôi bảo anh này vào, tôi nhìn đầu đề cuốn tiểu thuyết anh đang đọc “Pôlina 1880 của Pie Giăng Giuvơ”. Đáng ngạc nhiên là thân hình anh ta làm viên lục sự của tôi xúc động; anh ta cao một mét tám mươi bảy, da nâu, bộ mặt nhìn nghiêng như hoàng đế La Mã, tóc thô và nổi bật. Vẻ đẹp đàn ông ở trạng thái nguyên xơ.

Trong khi chúng tôi uống cà phê, tôi hỏi anh ta thế nào mà anh bị giạt vào trong cái công ty thám tử tư này.

— Sau khi tôi đạt được bằng cử nhân Văn học, tôi không còn lấy một xu và bố mẹ tôi không muốn nuôi tôi nữa. Tôi liền tiếp làm những công việc nhỏ nhất bắt đầu là viết tiểu thuyết. Tôi đã là “người đuổi” trong một hộp đêm, làm người mẫu cho một tạp chí và quảng cáo trên truyền hình, kinh doanh bãi biển ở Xanh Trôpez và vì tôi không viết xong được cuốn tiểu thuyết của mình, tôi chấp nhận làm việc thường xuyên cho một hãng. - Anh ta nói thêm với nụ cười rạng rỡ - Không có nghề khờ dại.

— Anh có vũ khí không?

— Tôi không được phép dùng nhưng tôi biết sử dụng.

Quãng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, có thể hơn nhưng cái nhìn của anh ta còn rất trẻ. Chúng tôi cười với nhau trong khi uống cà phê. Tôi cảm thấy mình được an toàn hơn.

— Hãy nói với tôi về cuốn tiểu thuyết của anh.

— Không. Tôi sẽ cho bà đọc khi đã viết xong. Nhưng trong lúc này, tôi không hài lòng về những gì tôi đã viết.

— Thế thì chúng ta đi thôi. Tôi đã hết việc trong ngày rồi.

Trong chiếc xe R19 của công ty, anh ta nói với tôi rằng anh ta là con trai duy nhất của bố mẹ anh ta là người buôn bán nhỏ và anh ta không thông cảm với bố mình.

— Anh nghĩ gì về hôn nhân?

— Không nghĩ gì hết trong lúc này.

— Còn những cô gái?

— Các cô gái ư, có. Nơi này, nơi kia, không nhiều? Còn bà?

— Đã ly hôn. Hôn nhân là một cuộc thử thách.

Anh ta không bình luận gì nhưng đôi mắt xanh của anh ta nhìn thẳng vào mặt tôi.

— Bà làm một nghề nguy hiểm. Tôi không muốn làm chồng bà.

Anh ta tiễn tôi tới tận cửa thềm nhà và tin chắc mẹ tôi cũng như bố tôi ở nhà, anh ta cáo lui. Sáng mai, anh ta sẽ trở lại để đưa tôi đến Tòa án. Mẹ tôi rất vui.

— Người ta đã tặng con một chàng trai lịch sự của Hôliut. Với người đàn ông này mẹ yên tâm.

— Mình lầm rồi - Bố tôi mỉm cười, nói - Anh ta có thể mất trí vì nó và ngược lại.

Ông ôm ngang lưng tôi và đưa tôi tới văn phòng ông:

— Bố cần nói chuyện với con.

Đột nhiên ông có vẻ nghiêm nghị và tôi ngồi xuống mà không chịu khó vượt ve con Caretxơ đi theo chúng tôi.

— Con đã thăm vấn Fabrixơ Buyxông chưa? - Bố tôi hỏi tôi.

— Có, lúc đầu. Anh ta không nói được điều gì quan trọng cả mà chỉ đóng vai trò trung gian giữa Letxli Menxphin và Giêrôm Boren rồi giữa Letxli và bố anh ta.

— Vậy chính anh ta đã đặt luật sư Buyxông vào vụ án này phải không?

— Có thể nói như vậy. Nhưng trước hết ông ta làm nhiệm vụ cố vấn. Chính Ê-ma-nuy-en Fo quyết định thay người bảo vệ mình.

— Con cần gặp lại gã trai Buyxông - Bố tôi nói.

— Vì sao?

— Bởi vì anh ta giữ những chìa khoá và anh ta làm lệch hướng điều tra. Tôi không hề ngạc nhiên và bố tôi nhận rõ điều này.

— Con đã sợ điều gì, Florăngxơ?

— Sự thật - Tôi nói giọng khàn khàn - Con đã cố ý mù quáng vì việc đó vừa rõ ràng vừa khó tin, nhưng con công nhận bố đã đi thẳng tới đích và

rất nhanh.

— Không, không rất nhanh đâu. Còn những điểm yếu trong những kết luận của bố. Bố không muốn ở vào địa vị của luật sư Buyxông.

— Cả địa vị của con cũng không hề đáng ước ao. Phải chăng cuộc điều tra của thám tử tư của bố tiến triển?

— Không có gì quyết định cả, còn quá sớm. Nhưng ông ta xê dịch theo chiều hướng tốt. Con có thể nói gì với bố về Fabrixơ Buyxông?

— Anh ta si mê Letxli Menxphin. Từ ít lâu nay anh ta uống rượu vô độ. Anh ta đã khuyên Letxli chọn bố anh ta để bảo vệ Fo, anh ta giống với những bức chân dung vẽ mô phỏng do một bạn trai của Đôrôtê Błăng thực hiện. Nói như vậy, con không thấy có mối liên hệ trực tiếp nào với Patric Parăng cả.

— Bố cũng vậy. Đó là lí do mà vì nó ta phải thăm vấn lại anh ta.

— Anh ta sẽ nói dối.

— Tất nhiên. Chính qua những lời nói dối của anh ta mà con có thể cài bẫy anh ta, song với điều kiện là anh ta để cho con có khả năng giương bẫy.

— Còn luật sư Buyxông?

— Ông ấy như chúng ta, ông ấy không có điều gì xác thực cả. Nhưng thái độ của ông ấy chứng tỏ cho chúng ta thấy ông ta có những sự nghi ngờ. Trong lúc này, ông ấy không biết rằng con cũng ở mức nghi ngờ như ông ấy; ông ấy sẽ hiểu khi con triệu tập con trai ông ấy.

— Con sợ - Tôi nói - Cả người con lẫn người bố.

— Trước hết, chính Fabrixơ mới đáng sợ. Rồi đến luật sư Buyxông.

• • •

Tám giờ rưỡi sáng hôm sau, người bảo vệ của tôi tên là Hecvê Piơmăng đến đón tôi đúng đến từng giây. Mẹ tôi hầu như hoan hỉ khi bà nhìn chúng tôi ra đi, lúc đầu ở thềm cầu thang, sau đó từ cửa sổ phòng khách.

— Ông đã tạo được một cuộc chinh phục - Tôi nói với Hecvê

— Tôi rất kiêu hãnh - Anh ta trả lời không chút giễu cợt - Mẹ bà có giá trị.

— Tôi cho rằng ông có những cuộc chinh phục thực sự hằng ngày và ở khắp mọi nơi.

— Không - Anh ta trả lời khô khan như thể tôi đã xúc phạm anh ta.

Tôi im lặng như một đứa trẻ bị phạt. Hecvê nhìn vào kính chiếu hậu, nhưng tôi biết rằng, cùng lúc, anh ta không chỉ quan sát con đường mà cả tôi.

— Tôi có cảm giác có người theo dõi chúng ta - Sau một lúc, anh ta nói - Bà hãy đeo dây an toàn và bám chắc vào. Sẵn sàng chưa?

Tôi ra hiệu là đã, nhưng không dừng cảm lắm, tai nạn mới đây của tôi còn làm tôi đau. Nhưng chiếc xe R19 đã lách vào giữa hai chiếc xe tải, lướt qua chúng; nó lao đi để vượt đèn đỏ và không chạy chậm lại, rẽ sang trái và tiếp tục chạy. Tôi không biết chúng tôi đang ở đâu nhưng tôi tin ở Hecvê đi vào nhiều phố nhỏ trước khi tôi có thể hiểu chúng tôi ở cách Tòa án có vài bước.

— Bà hãy xuống đây - Anh ta nói - Tôi không lùi bước mà đợi kẻ theo dõi chúng ta.

Anh ta trao cho tôi bản thảo của anh ta rồi ra khỏi xe, xoa hai bàn tay.

— Hãy thận trọng - Tôi nói với ý muốn không che giấu là ở lại.

— Tôi yêu cầu bà đi nhanh lên. Mọi việc sẽ qua tốt đẹp.

Trong văn phòng tôi, tôi nói với Pôn triệu tập Fabrixơ Buyxông càng sớm càng tốt. Anh ta thi hành trước khi đi kiểm cà phê cho tôi. Trong lúc chờ đợi Ê-ma-nuy-en Fo và luật sư của anh ta, tôi mở cửa phòng, trông thấy Hecvê trở lại chiếc ghế tựa của anh ta ở hành lang.

— Kẻ theo dõi chúng ta không dám dừng lại - Anh nói - Y đeo kính râm và đội chiếc mũ lưỡi trai của người cưỡi ngựa đua. Theo tôi có thể phân biệt thì y trạc hai mươi tuổi, y phóng như một tay đua.

— Anh tin ai...

— Trong lúc này chúng ta đừng tìm hiểu. Hãy cảnh giác, việc này không bao giờ đủ cả.

Vài phút sau, Fo ăn mặc rất chỉnh tề và luật sư Buyxông béo phị và mặt tái nhợt vào văn phòng tôi. Vài câu xã giao phù phiếm ngăn ngui rồi luật sư Buyxông nói:

— Tôi sẽ đề nghị miễn tố cho thân chủ của tôi.

— Tôi nghĩ rằng hơi sớm.

— Bà chờ đợi gì?

— Những chứng cứ vững chắc hơn.

Tôi cho ông biết những lời khai nhân chứng của cô nữ y tá tập sự và bà giúp việc của công ty và kết luận rằng tôi thấy những thông tin ấy không đủ để thuận cho ngay sự miễn tố. Nhưng việc nhận dạng kẻ khả nghi mà chúng tôi tìm hiểu sẽ có thể tạo điều kiện dễ dàng để có được sự miễn tố.

— Bà đã yêu cầu một cuộc điều tra bổ sung chưa?

Trời còn sớm, tuy nhiên luật sư Buyxông cho tôi cảm giác ông hơi say, như những người nghiện rượu muốn làm đôi bàn tay mình không run đã uống một cốc rượu ngay khi ngủ dậy.

— Với những dịp nghỉ này, hẳn ông cũng biết rõ như tôi là khó có được một cuộc điều tra bổ sung trong thời hạn ngắn. Bác sĩ Fo đang được tại ngoại nên không cấp bách lắm.

— Luôn cấp bách đối với một kẻ vô tội bị buộc tội.

— Rất tiếc, nhưng với tình trạng hiện tại của hồ sơ, tôi không thể cho phép mình thuận cho một sự miễn tố.

— Chúng tôi đã cung cấp cho bà những chứng cứ cho thấy bác sĩ Fo đã không thể giết Patric Parăng, điều đó chưa đủ với bà ư?

— Đó không phải là những chứng cứ, thưa luật sư. Tôi công nhận đây chỉ là những sự việc khêu gợi. Không phải vì thế mà yếu tố ngẫu nhiên không đóng vai trò rất quan trọng trong việc ông mới khôi phục lại vụ án. Sự ngẫu nhiên không phải là một chứng cứ đáng tin cậy.

Tôi đứng lên để chứng tỏ cuộc tiếp kiến đã kết thúc.

— Bà không thăm vấn thân chủ của tôi ư?

— Trước hết tôi cần xem lại hồ sơ dưới ánh sáng mới đã. Tôi sẽ triệu tập bác sĩ Fo sau. Tạm biệt luật sư, tạm biệt bác sĩ.

Họ vừa ra khỏi thì Pôn quay về phía tôi:

— Bà đã ăn thịt con sư tử.

— Tôi khiếp sợ thấy người ta coi tôi là kẻ ngu ngốc.

— Thành thật mà nói, không phải là trường hợp này. Tôi tin là Fo vô tội.

— Mong rằng Buyxông chứng minh điều này tốt hơn.

— Thưa bà thẩm phán - Pôn cười - Liệu tôi dám nói với bà rằng bà có ác ý không?

— Đó là sự xác xược, Pôn ạ.

— Vậy xin bà hãy thứ lỗi cho tôi. Nhưng tôi giữ ý kiến và Fo chắc chắn vô tội.

— Hãy tìm cho tôi kẻ đích thực là thủ phạm.

Pôn nhún đôi vai gầy và mời tôi một điếu thuốc lá. Anh ta dịu giọng nói:

— Người bảo vệ của bà đẹp trai thật.

— Tôi không quan tâm, Pôn ạ.

— Đó là một sai lầm. Tôi tệ hơn thế, một sai lầm nghiêm trọng.

Rõ ràng viên lục sự của tôi hôm nay có tinh thần khoẻ khoắn.

— Anh đã triệu tập Fabrixơ Buyxông chưa?

— Đã, vào ngày mai.

— Tuyệt. Gã Buyxông ấy có lẽ giữ chìa khoá của vụ án.

— Bà có lẽ hơi mơ hồ chăng?

— Không, Pôn ạ. Quá trưa nay, tôi sẽ đi ăn sáng.

— Với anh chàng đẹp trai ư?

— Với anh chàng đẹp trai. Hôm nay, việc đó đủ thưởng cho việc cả gan ấy! Trong khi Hecvê và tôi, chúng tôi ăn bánh hỏi ý trong một quán khá gần Toà án để không bị quấy rầy, anh nói với tôi rằng anh xúc động về vẻ dễ thương của bác sĩ Fo khi anh nhìn thấy Fo vào văn phòng của tôi.

— Anh ta không đẹp trai bằng ông.

Tôi lập tức nhìn khăn phủ bàn bằng giấy vì sợ trông thấy Hecvê đỏ mặt. Tôi nói thêm rằng viên lục sự của tôi đã rất xúc động về thể hình của anh.

— Bà giễu cợt tôi, tôi không xứng đáng thế đâu.

— Hãy nói với tôi về cuốn tiểu thuyết của ông. Nó tiến triển chứ?

— Vâng nhưng không hay. Tôi không được khoẻ để viết, đầu óc tôi ở tận đâu đâu.

Anh ăn không ngon miệng và tôi hơi xấu hổ vì mình ăn ngon miệng.

— Ông có được trả tiền khá để bảo vệ tôi không?

— Tạm được. Việc đó cho phép tôi mời bà bữa ăn đạm bạc này.

— Không có vấn đề đó.

— Bà thực sự giúp đỡ tôi à.

Tôi cảm thấy anh căng thẳng, thoáng một nét bị sỉ nhục nên tôi đầu hàng bằng cách mời anh điếu thuốc lá.

— Tôi không hút, và bà nên bắt chước tôi. Bà sẽ làm nước da sáng đẹp của bà mờ đi... không nói tới chuyện sau đó.

Khi anh lại đưa tôi về Tòa án, tôi nhận thấy anh giám sát phố xá mà không có vẻ như vậy, trong lúc chúng tôi nói chuyện tiếp. Anh lại thận trọng ngồi vào chỗ của mình trong hành lang, đối diện với văn phòng tôi là nơi trước hết tôi tiếp một tên cướp hèn mọn hai mươi bảy tuổi, chuyên ăn cắp ở những chiếc xe tải chuyển đồ dọn nhà.

Cùng hai tông phạm, y phát hiện những người sắp dọn nhà trong những khu phố lịch sử và công việc mà chúng lao vào hành động. Khi chiếc xe tải xuất phát từ nơi chuyển nhà, ba tên cướp vô hiệu hoá những người dọn đồ chính thức, chiếm vị trí của họ trong xe, lấy đồ gỗ và tủ sách, đem bán ngay cho những nơi mua bán chứa chấp đồ gian quen thuộc của chúng. Rồi chúng bỏ lại chiếc xe tải trong một bãi đỗ xe.

Hai tên đồng lõa đã trốn thoát bỏ lại thủ lĩnh của chúng bị thương nhẹ ở chân trong lúc bị bắt giữ. Y gầy gò nhưng có cơ bắp với cái nhìn trong sáng và mái tóc bù xù có màu khó tả.

— Cảnh sát đã truy lùng để giết tôi - Y nói bằng một giọng trầm hầu như không mở nổi miệng để nói như phần lớn những can phạm mắc tội theo luật thông thường.

— Anh có vũ khí không?

— Một thứ đồ chơi xinh xinh không giết nổi con ruồi.

— Có thể không giết nổi một con ruồi vì nó bay. Nhưng một con người thì có đấy.

Tôi tiếp tục cuộc thẩm vấn trong lúc nghĩ tới đôi vai của người bảo vệ tôi và tôi ra sức sỉ vả mình đã không chứng tỏ cũng hơi chuyên nghiệp. Pôn

đã đoán được việc này ư? Trước hết anh ta ngạc nhiên nhìn tôi rồi tỏ ý chê bai. Tôi không tiến hành cuộc thẩm vấn như cần thiết!

Tuy nhiên, tôi lại bắt đầu thẩm vấn kẻ bị buộc tội tiếp theo, một gái điếm đã gây trọng thương người bảo vệ mình. Người ta đã đưa anh ta tới bệnh viện và tin tức mới nhất cho biết anh ta sẽ hôn mê.

Xinvi Bôxăng hai mươi lăm tuổi, cao lớn với bộ mặt dài buồn bã cũng bóng nhẫy như mái tóc kém chải chuốt. Tôi tự hỏi thế nào mà cô ta lại quyến rũ được một người đàn ông, dù chỉ qua một lần.

Tôi yêu cầu cô ta nói với tôi về “công việc” của mình, về những mối quan hệ của cô ta với người bảo vệ cô ta.

— Chính hắn đã để tôi ở rừng.

— Nói rõ hơn.

— Ban ngày tôi ẩn ở rừng Bulônơ và buổi tối ở phố Xanh Đơnit. Tôi là gái chuyên nghiệp. Chính hắn còn muốn tôi làm việc đó. Việc đó đem lại nhiều tiền hơn.

— Cách làm đặc biệt của cô là gì?

— Ngọn roi. Người ta đánh tôi. Thân thể tôi chỉ toàn những vết thương.

— Không có gì khác ư?

— Đôi khi. Những kẻ bị ám ảnh. Tôi không thích cái đó.

— Nhưng cô chịu đựng những đòn vọt.

— Cần phải thế.

— Cô quen biết nạn nhân, Giăccơ-Xôvơ từ khi nào?

— Ba năm rồi. Chính hắn để tôi ở rừng. Trước đó, tôi chỉ làm ở ngoài phố.

— Anh ta có thô bạo với cô không?

Cô nhún đôi vai gầy.

— Ít thôi. Thỉnh thoảng.

— Cô yêu anh ta chứ?

— Không.

— Điều gì đã xảy ra vào buổi tối cô tấn công?

— Hắn trách tôi đã không đem về cho hắn nhiều tiền hơn tuy nhiên tôi đã đưa cho hắn tất cả tiền tôi kiếm được.

— Bao nhiêu?

Cô ta bối rối, chuẩn bị nói dối rồi nói rất nhanh:

— Tôi không nhớ nữa. Có lẽ là hai nghìn đồng.

— Cô ở nhà cô, căn hộ một phòng với bếp, buồng tắm ở phố Acxivo.

— Vâng. Chúng tôi đến ăn tối với nhau. Tôi đã chuẩn bị cho hẳn món ăn hẳn ưa thích: thịt lợn quay với nước chấm cay và món nghiền. Hẳn cho món này là ghê tởm và ném đĩa của hẳn vào giữa đầu tôi. Tôi đứng lên, dọn lại những chỗ hư hại. Đúng lúc ấy hẳn chê trách tôi là kẻ không biết kiếm tiền và hẳn tát tôi. Tôi không thể chịu nổi nữa. Tôi cầm lấy con dao để cắt thịt quay và tôi nhắm nơi tôi có thể đâm ở trên thắt lưng.

— Cô đã đâm chệch tim chỉ vài xăngtimét.

Cô ta lắc đầu:

— Mặc xác hẳn.

— Nếu anh ta chết, việc này sẽ trở nên rất nghiêm trọng đối với cô đấy.

Cô có vẻ không hiểu, đầu óc cô ta có vẻ để đâu đâu, trong cái địa ngục nhỏ bé của mình, trong cuộc sống của cô ta chỉ là một vết đen không có linh hồn; hưởng trợ cấp xã hội rồi phục vụ cho một quán ăn ở nông thôn, rồi gái điếm ở Pari, rồi nhà tù. Cô sẽ không đi xa hơn và tất nhiên cô biết điều đó.

Gặp lại Hecvê, tôi thầm nghĩ, mặc dầu hoàn toàn tương đối, vận may của tôi hẳn gọi cho tôi được sung sướng. Như thế hạnh phúc dễ kiếm! Hecvê nói với tôi về một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết của anh giống tôi và điều đó làm anh rất xúc động.

— Tôi không thể dự kiến tôi sẽ gặp nhân vật ấy do bà hoá thân.

— Tên người ấy là gì trong cuốn tiểu thuyết?

— Agatơ và tóc cô ấy hoe vàng. Thế nhưng cô ấy rất giống bà.

Tôi nói với anh rằng tôi phải đến nhà bác sĩ khoa thần kinh và tôi không muốn ông ấy buộc theo những giờ bố sung.

— Hãy cho tôi xuống trước cửa và đứng đợi tôi. Tôi cần mất ít nhất một giờ.

— Không có vấn đề gì.

Anh nói thêm, có thể là nói dối.

— Tôi được trả tiền theo giờ.

• • •

- Bà say sưa với vụ án Parăng này phải không? - Fritman hỏi tôi.
- Vâng. Nhưng nó làm tôi khiếp sợ.
- Bà hãy nói rõ hơn.
- Tôi bị tấn công, việc đó không thể là một sự trùng hợp.
- Bị tấn công à?
- Người ta đã phá hoại bộ phanh xe của tôi. Tôi có thể bị giết. Một người đàn ông ngăn tôi phát hiện ra lý lịch của y.
- Bà có biết người đó không?
- Tôi sắp nhận ra người đó.
- Người đàn ông ấy liệu có thể có điểm nào đó giống với chồng cũ của bà không?
- Không, tôi không nghĩ tới.
- Nhưng bà không tin chắc điểm này phải không?
- Không. Bố tôi đã cho tôi một người bảo vệ. Thám tử tư ấy đợi tôi ở dưới kia.
- Cuộc đời của bà trở thành cuốn tiểu thuyết đấy.
- Tôi không thích loại tiểu thuyết ấy.
- Bà muốn nói rằng bà chịu đựng được điều đó? Mong rằng bà không làm sao trong vụ này.
- Có thể. Nhưng tôi không thể khẳng định được điều này.
- Chồng cũ của bà... cần phá vỡ ung nhọt này.
- Không có ung nhọt nào cả. Giăng Giăccơ ốm đau và anh ấy đau khổ vì việc đó không làm tôi quan tâm.
- Mà có đấy.
- Không! Theo người ta nói, anh ấy muốn gặp tôi. Anh ấy sợ và nỗi sợ hãi của anh ấy làm tôi chán ngấy.
- Khi nào thì bà biết ông ấy lừa dối bà?
- Tôi không hiểu gì hết.
- Vì sao?
- Vì tôi ngây thơ. Tôi biết có việc đó nhưng mơ hồ, như những đứa trẻ tin vào ông già Nôen mà không có gì chắc chắn cả. Tôi cần bắt được họ quả

tang và lúc ấy tôi không cần hiểu nữa, đó là nhát dao thật đau đớn bác bỏ mọi lý lẽ.

— Chán ngấy phải không?

— Không đúng hẳn. Tôi bước vào một thế giới vô hình, quỷ quái. Tôi bị tê liệt...

— Họ đã nói gì?

— Tôi không nhớ cụ thể lắm. Stêphan, bạn của Giăng Giăccơ là người buồn phiền nhất. Chúng tôi sống với nhau trên một con tàu để làm “một chuyến du hành thơ mộng trên biển” như tôi vừa viết cho bố mẹ tôi. Thay cho thơ mộng là cơn ác mộng. Stêphan ra khỏi buồng mình rất nhanh là nơi tôi bắt được quả tang họ, và Giăng Giăccơ đã nói điều gì đó như “này, bây giờ cậu biết rồi” trong lúc mặc lại quần áo. Tôi chạy trốn không thể thét lên được, tôi vào phòng riêng chính thức của Giăng Giăccơ và tôi, tôi lấy vài thứ đồ đạc và tôi trốn đi. Con tàu của Stêphan ngày hôm đó neo đậu ở Pooctôfinô. Tôi vào ở trong một khách sạn mà người ta nói bằng tiếng Pháp, tôi thuê một phòng và điện cho bố tôi nói với ông rằng tôi trở về một mình. Ông bối rối, nhưng tôi không một lời giải thích cho ông.

Khi tôi đến Pari, ở nhà bố mẹ tôi, tôi bị suy sụp. Nhưng việc đó chỉ kéo dài chừng vài phút. Với bố tôi, tôi nói mình có cuộc xung đột với Giăng Giăccơ và muốn chia tay anh ta ngay tức khắc. Với mẹ tôi, tôi không nói gì hết vì đột nhiên tôi có cảm giác bà đã hiểu hết mọi chuyện từ lâu giữa Giăng Giăccơ và Stêphan. Tôi không muốn nói tới chuyện đó. Tôi không ăn nữa hoặc hầu như chỉ uống sữa, nước quả, sữa chua, tất cả giúi vào tay; không có gì khác. Bố mẹ tôi lo sợ rụng rời. Vì thế, vài ngày sau khi Giăng Giăccơ đến nhà bố mẹ tôi, hốt hoảng nói rằng anh ta đã tìm tôi khắp nơi tại Pooctôfinô và Pari, bố tôi đã nhiệt tình khuyên tôi đi theo, trở về cùng anh ta trong căn hộ của chúng tôi ở Mare. Giăng Giăccơ thét lên rằng anh ta kết hôn với tôi vì yêu tôi, có lẽ điều đó có phần đúng.

— Còn bà, sau cuộc phát hiện ấy?

— Tôi còn yêu anh ấy và tôi ghê tởm đã yêu nổi anh ấy. Tôi đi theo anh ấy vì tôi không muốn làm bố tôi lo lắng mà cũng vì tôi còn muốn anh ấy kinh khủng. Và địa ngục của tôi bắt đầu. Anh ấy nói với tôi rằng anh ấy luôn

yêu những gã trai và tôi là ngoại lệ trong cuộc sống tình dục của anh ấy vì tôi có thân hình của kẻ ái nam ái nữ, và đôi khi tôi có những dáng dấp đàn ông. Tóm lại anh ấy muốn tôi và muốn tôi có một đứa con.

— Còn bà?

— Nhất là không có con. Đó là điểm duy nhất mà tôi hoàn toàn có lý. Tôi đã nói dối anh ta là tôi đã ngừng uống thuốc ngừa thai. Anh ta tin tôi. Rồi dần dần anh ta dẫn tôi tới ý nghĩ làm tình với Stêphan và anh ta.

— Bà đã chấp nhận chứ?

— Vâng.

— Bà cảm thấy việc đó thế nào?

— Vừa dễ chịu vừa khủng khiếp. Tôi không còn giận anh ta nữa. Tôi ghét mình. Đó là một lạc thú ghê tởm. Nhưng khi anh ta bắt đầu đưa đến nhà chúng tôi những gã trai khác, tôi đã phản ứng mãnh liệt và tôi tin rằng việc đó đã cứu thoát tôi. Tôi lại bỏ trốn, đem theo con chó cái mà Stêphan đã cho tôi và tôi đề nghị bố tôi tìm cho tôi căn hộ một phòng mà tôi sẽ ở rất ít thời gian. Người ta vừa đề bạt tôi ở Bruay-ăng-Actoa. Đây là chức danh thẩm phán thẩm cứu đầu tiên của tôi. Tôi cắt đứt những nhịp cầu nối với Pari và với chồng tôi. Bố tôi lo việc li hôn và Giăng Giaccơ không còn bám riết tôi nữa.

Fritman mỉm cười với tôi:

— Bà đang tiến triển tốt. Bà sẽ càng ngày càng tiến triển tốt hơn.

• • •

Tối hôm nay tôi ăn tối ở tiệm với bố mẹ tôi và tôi cười thầm ông bác sĩ khoa thần kinh của tôi. Tôi còn chưa được khoẻ lắm nhưng hầu như tốt. Tôi mặc bộ đồ bằng tơ sống và đã gội đầu.

— Con thật lộng lẫy - Mẹ tôi nhận xét trong lúc ăn dưa tây.

— Nó đang quyến rũ anh chàng bảo vệ nó - Bố tôi nói.

— Hãy ngừng quan tâm đến con gái bố và hãy nói cho con biết về những ngày nghỉ sắp tới của bố mẹ và con rất mong muốn bố mẹ sẽ lại đi.

— Con thân yêu - Mẹ tôi phản đối – Nhờ ở con mà mẹ phát hiện ra Pari vào tháng Tám và mẹ rất vui về việc này. Mẹ đang ở đây và mẹ ở lại đây.

— Khi nào con gặp Fabrixơ Buyxông? - Bố tôi hỏi tôi.

— Đầu giờ chiều mai. Nhưng chúng ta đừng nói tới chuyện này. Ngay sau khi hồ sơ Fo được khép lại, con sẽ lại đi vài ngày. Có thể trong vùng Midi.

— Con chưa ăn hết những con hàu của con hử? - Mẹ tôi ngạc nhiên hỏi - Thường con rất thích ăn thứ đó mà.

— Con đã ăn hai con hàu có vị lạ...

— Tiệm ăn này rất bảo đảm - Bố tôi nói - Họ có những chuyến hàng chở đến hằng ngày.

Để không làm bố tôi phật ý, tôi ăn hết những con hàu của tôi mà không thích thú gì. Và tôi nghe mẹ tôi kể đến hàng trăm lần bà đã hốt hoảng thế nào cái ngày bà sinh ra tôi vì thói xấu của đứa bé sơ sinh cứ khóc thét và người ta đặt nó lên người bà.

— Đừng nghe mẹ con - Bố tôi nói - Bố thấy con xinh lắm, chắc chắn cái mũi hơi tẹt và chòm đầu quá nhọn, nhưng...

— Bố con luôn có trí tưởng tượng - Mẹ tôi cắt ngang lời ông.

Chúng tôi vừa về tới nhà thì tôi nôn dữ dội buộc tôi phải ở lì trong phòng vệ sinh. Mẹ tôi hốt hoảng gọi bác sĩ của bà rõ ràng đang đi nghỉ, nhưng người thay ông đồng ý đến khám bệnh cho tôi. Tôi cảm thấy không thể nào khó chịu hơn nhưng tôi cố làm giảm nhẹ mọi chuyện.

— Đây chỉ là chứng khó tiêu thông thường. Những con sò mà con đã ăn có vị lạ lắm.

Không có chuyện gì lớn hơn nếu không phải là những cơn nôn oẹ đến kiệt sức và nằm bệt trên giường. Tuy nhiên bác sĩ đã kê đơn thuốc cho tôi với vài lời chỉ dẫn, cho thuốc giảm đau và nghỉ ngơi. Nhưng ngay sáng hôm sau tôi phản đối, vì tôi đã khá hơn, tôi sẽ đến Tòa án. Mẹ tôi trở nên khó tính.

— Mẹ đã bảo người bảo vệ của con về rồi và đã nói với anh ta rằng con sẽ nằm suốt ngày.

Lúc này là chín giờ. Vào giữa trưa, viên lục sự của tôi từ Tòa án gọi điện báo cho tôi là cảnh sát hình sự vừa bắt giam Matindơ Buyxông. Anh ta

không biết gì hơn nhưng anh ta nghĩ rằng thông tin này có thể làm tôi quan tâm.

— Anh hãy cố thu thập tin tức, Pôn. Sáng mai tôi sẽ đến văn phòng.

Một lúc sau bố tôi đến, lo lắng:

— Con có khoẻ không?

— Hầu như khoẻ.

— Chúng ta hãy nói về Matindơ Buyxông - Ông nói - Con có biết cô ta nghiện ma tuý không?

— Anh cô ta đã nói với con chuyện này, nhưng con nửa tin nửa ngờ.

— Theo những tin tức do thám tử tư của bố cung cấp thì có một kẻ vô dụng hèn mạt cung cấp côcain cho Matindơ là một kẻ tái phạm tên là Dominic Frangxetxini. Có khả năng cô ta đã sử dụng y vào những “việc” khác. Chúng rất gắn bó với nhau.

— Bố có điều gì để nói với con?

— Rằng con đã ít quan tâm tới Fabrixơ và Matindơ Buyxông. Họ là then chốt của vụ án Parăng. Nhưng con có những lý do thoái thác, con tưởng biết rõ chúng, nhất là Fabrixơ và sự không hiểu những đứa con của Buyxông đã làm mờ mắt con.

— Con ý thức được điều này.

— Con có biết rằng - Bố tôi nói tiếp - Hai kẻ đó đều điên trong những môi ràng buộc cảm xúc như những người tình khủng khiếp của chúng không?

— Con có cảm giác này đã vài năm khi con thường gặp Fabrixơ và em gái anh ta. Matindơ có vẻ bị người anh chinh phục và bản thân anh ta đi hơi quá xa vai trò anh cả của mình. Nhưng mới đây, con hỏi Matindơ và cô ta trả lời con rằng quan hệ của họ đã trở nên kém gắn bó hơn xưa nhiều. Thực tế, con hiểu rằng họ có cùng những cuộc xung đột.

— Những cuộc xung đột giả tạo. Matindơ hành động tự sát vì Fabrixơ và ngược lại.

— Bố có tin chắc chuyện này không?

— Bố biết rõ gia đình Buyxông: Một người mẹ không ra gì, một người bố chỉ yêu quý con trai nhưng bố dám nói rằng khá tồi tệ và đối với con gái

chỉ khinh miệt và bỏ rơi. Tất nhiên Matinđơ quay về với anh trai và tất nhiên Fabrixơ là anh cả, đã che chở cho Matinđơ. Chắc hẳn đôi khi cô ta làm anh bực mình, nhưng anh ta thực sự yêu mến em vì cô ta còn khốn khổ hơn anh. Anh ta biết em nghiện ma túy và cố đưa em ra khỏi địa ngục của cô ta, nhưng không có kết quả.

— Thế nào mà bố biết chuyện này?

— Cuộc điều tra của thám tử tư của bố rất có kết quả. Hẳn ta cũng mù quáng, cũng hơi bần khoản như luật sư Buyxông đối với Matinđơ nên không hiểu con gái mình sa đoạ.

— Ta cũng phải thừa nhận rằng Matinđơ chưa bao giờ là một người tầm thường. Cô ta yêu đương bậy bạ, nhưng là kẻ khích động, không sợ điểm nhục, ngủ với bất kỳ ai ngay trước tuổi trưởng thành, ăn cắp tiền của bố mẹ buộc Fabrixơ trả nợ, anh ta thường nói với con như vậy.

— Thái độ xử sự đặc biệt: cô bé tìm cách thu hút sự chú ý của bố đối với mình, ta nhận thấy ông ta coi thường. Nói như vậy, bố không muốn ở vào địa vị của luật sư Buyxông. Hẳn ông ta vẫn cứ cố hạn chế những tổn hại nhưng chết chệt ở giữa bà vợ làm ông ấy buồn phiền, đưa con trai làm ông ta lo lắng, người tình mà ông không chịu từ bỏ thì có ít vị trí cho con gái là đúng. Còn ngày nay là sự bùng nổ.

— Kết luận thế nào?

— Tự con sẽ tìm ra kết luận. Bố tin chắc việc này. Khi nào con gặp họ?

— Fabrixơ đã được triệu tập, ngày mai anh ta sẽ đến. Con cũng sẽ gặp Matinđơ khi cô ta đã xong việc với cảnh sát hình sự. Vụ ma túy của cô ta đến đúng lúc.

Đột nhiên tôi cảm thấy mệt nên nói với bố tôi là tôi đi ngủ một lát.

— Chờ một chút, Florăngxơ. Bố có một tin khác cho con.

— Gì ạ?

Ông do dự, quan sát bộ mặt căng thẳng của tôi, hẳn hơi quá nhợt nhạt.

— Stêphan Đatxlơ, bạn con đã tìm gặp con tại nhà bố ở Toà án. Bố đã gọi lại anh ta. Giăng Giăccơ đã chết vì bệnh Sida.

Tôi chờ người nhưng không đau khổ.

— Anh ta muốn gặp con. Việc đó thật sự không cần thiết, ngay đối với anh ta.

— Từ nay, chuyện đó sẽ là quá khứ - Bố tôi kết luận. Và bố thú nhận rằng bố không phải không hài lòng về việc này.

— Anh ta đau khổ phải không?

— Đừng yếu đuối. Đúng, nó đau khổ, Stêphan Đatxlơ bị chao đảo. Nhưng đừng gọi cho anh ta trước vài ngày. Trước hết cần khép lại hồ sơ Fo đã.

• • •

Tôi đã ăn ngon miệng và trong xe của Hecvê trên con đường đến Toà án, tôi cảm thấy anh căng thẳng, lo âu.

— Lẽ ra bà phải chờ vài ngày nữa hãy trở lại văn phòng - Anh nói.

— Tôi vội kết thúc vụ này và lại viên lục sự của tôi đã triệu tập những nhân chứng quan trọng. Quyết định tha bổng, Hecvê ạ, mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp.

Người ta đã cấp cho tôi một văn phòng thoải mái, to hơn văn phòng trước và sáng sủa hơn. Pôn đón tôi với nụ cười rộng mở.

— Chúng ta cũng được bảo vệ tốt như Ngân hàng Pháp quốc - Anh ta nói - Và người cung cấp cà phê chỉ cách đây có vài bước chân.

Có điện thoại gọi từ sở cảnh sát hình sự: người ta chính thức báo cho tôi biết Matindơ Buyxông đã bị bắt giữ và từ nay cuộc thẩm vấn tùy thuộc vào bà thẩm phán. Điều đó rõ ràng có nghĩa là Matindơ đã thú nhận. Thú nhận những gì?

Tôi không bình luận gì nhưng tôi đã báo cho thẩm phán thay biện lý. Điều tôi không dám tin từ khi bố tôi mở cho tôi một con đường sẽ tìm được lối ra, chí ít đối với tôi.

Tôi vừa gác máy thì Duyliêng-đờ-Xơru đến báo cáo. Ông ta luôn lịch sự và hôm nay, nụ cười làm rạng rỡ bộ mặt dài của ông.

— Mời ông ngồi, thưa ông.

Ông ta đưa mắt nhìn viên lục sự của tôi nhưng tôi làm cho ông hiểu là ông có thể nói.

— Thế này, chúng tôi đã giao cho cảnh sát hình sự một gã có tên là Dominic Frangxetxini, một dân ở đảo Coocxơ mà mọi nhân chứng đều mô tả như một người Bắc Phi do nước da ngăm ngăm đen, điều đó đã làm chúng tôi mất thời gian.

— Những nhân chứng nào?

— Chúng tôi có hai nhân chứng ở cạnh nhà bà, quảng trường Etxtra-pat là nơi bà để xe: một người bán bánh ngọt và một chủ tiệm ăn, người này cũng như người kia đã nhìn thấy một người đàn ông trẻ, loại người ở vùng Ma-grep, Bắc Phi, lượn lờ quanh chiếc xe Mini của bà đã mười hai ngày, đứng trước ngày bà bị tai nạn. Người bán bánh ngọt đã nhìn thấy người đàn ông đi xe mô tô mà ông ta nhớ được biển số xe gần sát. Ông ta đã gọi y nhưng y phóng đi rất nhanh. Bản thân tôi đã hỏi người bán bánh ngọt rằng tóc người đi xe máy chạy trốn thế nào. Ông ta tỏ vẻ bối rối; không, có lẽ không phải một người Ả Rập vì mái tóc y mượt và ép sát. Nước da ngăm ngăm đen ư? Màu sẫm, đúng. Nhưng một người da nâu sau một thời gian ở vùng Midi có thể trở nên ngăm đen trong lúc bình thường thì da màu đồng. Tóm lại, với những số đầu ở biển đăng ký xe tôi gọi điện cho một viên chức ở cảnh sát Quận mà tôi có mối liên hệ bè bạn, ông ấy đã nhận diện được Dominic Frangxetxini, một tên cướp người đảo Coocxơ và là kẻ bán lẻ ma túy có chỗ ở tại quận Mười lăm, Pari. Và tôi để cho cảnh sát hình sự lo việc bắt giam y.

Tôi nhìn với nụ cười mà tôi cố gắng thưởng thêm cho ông Xơru lịch sự trong lúc tự hỏi dịch vụ vô giá này bố tôi phải trả bao nhiêu mặc dầu tiền bạc đối với ông không bao giờ thành vấn đề.

— Bà còn cần người bảo vệ bà nữa không? - Xơru hỏi tôi.

Tất nhiên tôi trả lời hết sức đạo đức giả rằng vấn đề ấy tùy thuộc vào ý của bố tôi.

Phải chăng tôi đã thấy vẻ nghi ngờ giấu cợt trong cái nhìn của ông ta khi bắt tay chào tạm biệt tôi, hoặc tôi đã trở nên hoang tưởng bộ phận?

— Tuyệt - Ông nói - Tôi sẽ giải quyết mọi việc với luật sư Lariơ.

Một lát sau, Hecvê mở hé cửa văn phòng tôi và thò đầu vào:

— Mọi việc tốt đẹp cả chứ?

— Vâng. Chúng ta đi ăn trưa nhé.

Trong quán ăn mà Hecvê cùng ăn với tôi, tôi nghĩ tới Matindơ Buyxông từ khi cô ta trở về Pari, đã biết làm cho người ta nói tới mình.

— Hôm nay bà không vui chuyện - Hecvê phàn nàn.

— Vì tôi gần đến đích. Sau đó, chúng ta sẽ chia tay nhau, Hecvê ạ. Ông sẽ đi bảo vệ các bà hoặc các ông khác.

— Tôi mong sẽ gặp lại bà - Anh nói rất nhanh mà không dám nhìn tôi.

— Ông đã biết địa chỉ của tôi và hầu như tất cả về tôi. Ông sẽ luôn được hoan nghênh. Trong khi chờ đợi, tôi sẽ đề nghị ông đưa tôi đến phố Tôckơvin. “Người khách” sắp tới của tôi đã được triệu tập vào mười lăm giờ. Chúng tôi còn đứng một giờ rưỡi trước mặt chúng tôi miễn là không kéo dài.

— Bà hãy thắt đai an toàn - Hecvê nói - Tôi sẽ phóng nhanh đây. Mẹ tôi nói với tôi rằng trước Chiến tranh Thế giới lần thứ hai, người ta đi xe trong Pari hầu như không có đèn đỏ. Người ta bóp còi inh ỏi và có thể đỗ xe ở bất cứ đâu. Tôi tự hỏi có phải bà đang tô vẽ những kỷ niệm tuổi thơ của mình.

— Ông cho tôi xuống xe, Hecvê. Mẹ ông hoàn toàn có lý. Ông hãy đi xem những phim cũ trong những năm ba mươi ở Viện tư liệu phim.

— Bà sẽ đi cùng tôi chứ?

— Ông đi đi.

Đến phố Tôckơvin, tôi đề nghị anh đợi tôi trên vỉa hè và tôi đến ấn chuông cửa những người gác ngôi nhà ở gần kề công ty Bất động sản của Patric Parăng. Căn nhà có mùi dầu rán nhưng bà gác cổng ăn mặc bảnh bao. Tôi không cho biết căn cước và mục đích chuyến thăm của tôi.

— Tôi đã nói hết rồi - Bà thờ dài.

— Không bao giờ quá cụ thể. Bà đã mô tả một người đàn ông cao lớn trẻ tuổi da nâu mặc quần gin và áo bludông.

— Đúng thế. Nhưng đừng hỏi tôi màu mắt. Tôi đúng là chỉ nhìn thấy bóng dáng.

— Cao lớn như tôi hoặc cao hơn?

— Rõ ràng là cao hơn.

— Tóc ngắn phải không?

— Vâng, hình như rất ngắn. Bà thấy đấy, nhìn xa mà.

— Người ấy chạy à?

— Không. Người ấy bước rất nhanh, vì thế tôi không thể nhìn rõ y.

— Bà nghĩ gì về những bức chân dung mô phỏng do một nhà báo vẽ?

Tôi đưa cho bà những bức chân dung và bà nhìn với vẻ nghi ngờ.

— Tôi đã xem những bức chân dung này - Bà nói - Đúng thế và không đúng. Tôi diễn tả tồi nhưng tôi không thể nói với bà về điều khập khiễng. Một cảm giác thôi.

— Này, bà đã rất có ích đối với tôi, xin cảm ơn bà.

Bà ngạc nhiên nhìn kèm nụ cười ngắn gọn:

— Càng hay nếu điều đó làm bà hài lòng. Nhưng tôi không tin bà sẽ tiến xa với những bức chân dung này.

— Xa hơn bà tưởng đấy - Tôi chìa tay cho bà trong khi nói thế.

Nhận thấy bóng dáng cao lớn của Hecvê, tôi biểu lộ một chút tình cảm thoải mái nhưng lập tức tôi tìm mình không để tìm cái gì tương ứng với “một chút ấy”.

— Thật thú vị phải không? - Anh nói trong lúc mở cửa xe.

— Rất thú vị.

— Ta quay lại Toà án chứ?

— Nhanh nhưng cẩn thận đấy. Tôi không đời nào muốn vì một tai nạn làm hỏng việc người khách của tôi.

Chúng tôi ngồi im lặng một lúc, Hecvê chăm chú lái xe còn tôi chìm đắm trong những điều suy đoán của mình. Rồi anh nói:

— Nếu tôi hiểu rõ, bà đã ở mức khép lại hồ sơ của bà. Bà lại sẽ đi nghỉ chứ?

— Có thể vài ngày. Nhưng không có gì chắc chắn cả. Tôi rất thích Pari.

— Tôi cũng vậy. Nhất là trong lúc này.

Chúng tôi đến Toà án vào mười lăm giờ mười và Hecvê đến uống cà phê với tôi một lúc tại văn phòng tôi. Pôn quan sát chúng tôi với nụ cười mỉm ủng hộ. Anh ta hối hả xếp những hồ sơ trong khi Hecvê và tôi nói chuyện với nhau.

Mười lăm giờ bốn mươi rồi mà Fabrixơ Buyxông vẫn chưa đến. Tôi đề nghị Pôn gọi điện tới nhà anh ta và nhà bố anh ta. Chỉ có người bố trả lời, anh ta thì không.

— Nếu ông ta sai hẹn với tôi, ông ta sẽ phải trả giá đắt đấy - Tôi nói khá cáu kỉnh.

Nhưng một lúc sau, anh ta đã đến, thở hổn hển và vã mồ hôi.

— Xin bà thứ lỗi cho tôi, xe tôi bị hỏng và tôi phải chạy kiếm tắc xi.

Anh ta cười, anh ta đã mất vẻ trẻ trung trong đôi mắt nhìn tào nhen vẻ dễ thương ở anh ta. Anh ta lùa bàn tay mập mạp vào mái tóc cắt ngắn, chờ đợi.

Tôi nhắc lại cuộc thăm vấn anh ta lần đầu và yêu cầu anh ta nói rõ thời gian sử dụng của anh ta trong ngày xảy ra tội ác.

— Ông nói rằng sáng hôm ấy ở nhà bố mẹ ông cho tới mười giờ sáng, rồi ông tập chạy thể dục ít nhất là một giờ. Liệu có những nhân chứng nào công nhận việc này?

— Matinđơ, em gái tôi.

— Phiền một nỗi là trước mười giờ, em gái ông đã ra khỏi nhà. Cả ông cũng vậy.

Anh ta không bối rối mà lại mỉm cười, rồi nói:

— Tôi không hiểu.

— Ông hãy cố nhớ lại nhưng lần này với lương tri. Nào, một chút cố gắng.

Vẫn không rời nụ cười, lúc này anh ta nói:

— Tôi cần sự giúp đỡ của một luật sư.

— Đó là quyền của ông.

— Liệu tôi có thể gọi điện cho bố tôi được không?

Tôi đưa máy cho anh ta. Luật sư Buyxông không ở nhà.

Fabrixơ đứng lên, mặt bóng nhẫy mồ hôi và tôi có vẻ hơi lù lùi lại. Pôn đến đứng đằng sau tôi. Đúng lúc này cửa mở ra và luật sư Buyxông xuất hiện.

— Thừa bà thăm phán - Ông ta nói - Bà đang phạm một sai lầm rất nghiêm trọng.

Ông ta đặt một bàn tay lên vai con trai buộc anh ta lại ngồi xuống.

— Con không nói gì hết nữa.

— Nhưng con đã không nói gì cả! Có sự hiểu lầm. Bố ạ, con cần giải thích cho bố...

Tôi nhìn họ, hết người này đến người kia và tôi thấy một tình yêu lớn lao trong đôi mắt xanh to của luật sư Buyxông và một nỗi tuyệt vọng hết mức trong đôi mắt con trai ông làm tôi ngồi lặng một lát như bị thôi miên. Pôn đã trở lại ngồi vào chỗ mình sau chiếc máy chữ, anh ta hăng giọng như muốn khích lệ tôi can thiệp.

— Tôi muốn - Luật sư Buyxông nói - Nói chuyện một lát với con trai tôi.

Hầu như không thể không đáp ứng lời thỉnh cầu của ông ta. Họ vừa ra khỏi thì chánh thanh tra Ôriơ vào văn phòng của tôi.

— Cô bé đã suy sụp - Ông nói - Chấn động thần kinh và ràn rụa nước mắt. Một thành công lớn. Chúng tôi đã rất kiên nhẫn... Cô ta nay thuộc về bà.

CHƯƠNG XIX

MATINĐƠ BUYXÔNG

Luật sư Gre của Matinđơ Buyxông mới bốn mươi tuổi nhưng trông đã khó coi với cái đầu hói sớm và béo mập, nhưng có giọng nói dễ thương và nụ cười hiền. Ông không còn thuộc văn phòng luật sư Buyxông đã đào tạo ông nữa.

Matinđơ lộ vẻ như một con chó bị đánh và tôi không thể tự hào về việc này.

— Cô trở về Pari từ khi nào?

— Bốn hoặc năm ngày.

— Bốn hay năm?

— Có quan trọng gì chứ?

Giọng nói cô ta có vẻ khiêu khích, hai con mắt như hai viên đại bác. Đột nhiên tôi nhớ một thiếu nữ có thân hình khó coi, bị mê hoặc bởi người anh cả; thật sự lệ thuộc vào sự mê hoặc ấy nên cô ta có những phản ứng của con mèo cái trong cơn giận dữ khi người ta cho cô nhận xét đó. Cô ta khiêu khích Fabrixơ, chọc tức anh, làm anh phẫn nộ với mục đích duy nhất là có được tầm quan trọng dưới mắt anh. Đó là một cảnh kỳ lạ mà tôi được dự hai hoặc ba lần.

— Chúng ta hãy trở lại từ đầu - Tôi nói - Trong những lời khai cung đầu tiên của cô, cô khẳng định không quen biết Patric Parăng...

— Tôi nói dối.

— Cô gặp ông ta lần đầu khi nào?

— Tháng chín năm ngoái. Tôi đã thực hiện vài vụ kinh doanh lớn và tôi đã hỏi ông Parăng rằng có phải ông ấy có những căn hộ muốn bán mà tôi có thể quan tâm không. Ông ta đã giới thiệu cho tôi một căn hộ mà ông ta trình bày như một “vụ làm ăn”, nhưng tôi hiểu ngay là giả dối. Ông ta thử lừa tôi.

Tôi nói toạc với ông ta việc này và ông ta cười. Thái độ đó làm tôi thích và tôi nhận lời đi uống một cốc nước với ông ta.

— Ông ta có biết cô là con gái luật sư Buyxông không?

— Có. Tôi đã ngu ngốc nói điều này với ông ta ngay từ đầu, tưởng rằng như vậy để cảnh báo ông ta nếu ông ta định tìm cách lừa tôi. Nhưng ông ta rất dễ thương làm tôi mất cảnh giác rất nhanh.

— Tóm lại, cô sớm trở thành người tình của ông ta.

— Đúng thế.

— Hai người gặp nhau ở đâu?

— Trong một khách sạn kín đáo, dưới những cái tên giả.

— Khi nào ông ta bắt đầu vay tiền cô?

— Khi ông ta hiểu tôi yêu ông ta say đắm. Con người này là một kẻ vô lại nhưng biết cách hành động. Ông bắt đầu mượn những món tiền nhỏ mà tôi không thể từ chối không cho ông ta vay. Ông ta nói với tôi là người hùn vốn với ông ta là kẻ máu mê cờ bạc và Rôlăng Giecboa ấy đã tiêu lạm vào quỹ quá đáng làm ông ta không biết cứu vãn thế nào. Tôi khuyên ông ta tách người hùn vốn ra nhưng ông ta khéo léo nêu những lý lẽ tình cảm để phản đối. Tôi đã tin ông ta.

— Cho tới ngày ông ta trở nên quá tham lam phải không? - Tôi gợi ý.

— Cho tới ngày mà tôi hiểu ông ta không ngừng lừa dối tôi; con gái ghê của ông ta và nhiều người đàn bà khác.

— Thế nào mà cô biết chắc được những chuyện ấy?

— Tôi đã theo dõi ông ta, vì tôi có những nghi ngờ. Vì ông ta nói dối tôi.

— Cô có nói với ông ta chuyện này không?

— Không nói ngay. Tôi sợ ông ta cắt đứt. Tôi thực sự muốn ông ta trong lúc tự trách mình về chuyện này. Tôi bị vướng vào.

— Đây có phải là người tình đầu tiên của cô không?

— Không, tất nhiên là không. Nhưng đây là người đàn ông tạo cho tôi ấn tượng nhất, chắc chắn ông ta già dặn hơn, khéo léo hơn mọi gã trai mà tôi đã ngủ với họ.

— Ông ta lại yêu cầu cô cứu nguy cho ông ta phải không?

— Vâng, và lần này là số tiền lớn. Tôi đã cho ông ta một ngân phiếu không có tiền bảo chứng để có thể đáp ứng yêu cầu của ông ta. Bố tôi đã phải ghi số nợ này vào tài khoản của ông để tôi không có những nỗi lo phiền. Lúc ấy tôi đã báo trước cho Patric rằng nếu ông ta tiếp tục lừa dối tôi, tôi sẽ buộc ông ta phải trả món nợ trong những thời hạn ngắn nhất. Lúc đầu ông ta từ chối rồi công nhận đã có vài “vụ thêm thắt” nhưng đã chấm dứt. Tôi chỉ tin ông ta có một nửa. Chính vì thế tôi lại theo dõi ông ta và tôi nhanh chóng hiểu rằng ông ta vẫn chứng nào tật ấy. Một tối sau khi uống quá mức với anh trai tôi là người cũng có vài vấn đề tình cảm, tôi đã nói với Fabrixơ về Patric Parăng và nói rằng tôi sẵn sàng hết thảy để trả thù.

— Anh ta có thử trấn an cô không?

— Có thể nhưng tôi không nhớ. Tôi chỉ biết mình đã huơ con dao cắt thịt nói rằng tôi sẽ dùng con dao này đe dọa Patric Parăng nếu ông ta từ chối không trả nợ cho tôi.

— Và sáng hôm sau, Fabrixơ đã đi theo cô.

— Sau này anh ấy mới nói với tôi việc này. Trong lúc ấy, tôi quá bị ám ảnh bởi cơn tức giận chống Patric nên không biết mình bị theo dõi. Và lại, tôi nghĩ rằng chắc chắn Fabrixơ đã quên những lời tâm sự của tôi tối hôm trước vì anh ấy còn say hơn tôi. Tôi đỗ xe ở một phố nhỏ và tôi bất chợt thấy Patric vào lúc ông ta mở cửa buồng vệ sinh để vào đó. Tôi đã yêu cầu ông ta phải trả ngay món nợ và dọa ông ta là tôi sẽ báo cho bố tôi nếu ông ta không chịu thực hiện. Ông ta cười khẩy nói rằng tôi không đủ cả gan để làm chuyện đó và khi tôi tiến về phía ông ta, ông ta muốn đẩy tôi nhưng tôi đã buộc ông ta nhận một ngón đòn Giuđô, tôi có đăng cấp đai đen, và ông ta sụp xuống chậu xí. Lúc ấy ông ta chửi tôi hết sức vô sỉ làm tôi không sao chịu nổi. Ông ta cố gượng đứng lên trong cái lối đi chật chội ở buồng vệ sinh nhỏ bé mà tôi đã chặn lối thoát duy nhất, để tấn công tôi. Tôi thực hiện sự phẫn nộ, thúc đẩy tôi ngăn ông ta tấn công tôi. Tôi lấy con dao trong túi ra và nhắm chỗ gần tay tôi nhất trong lúc tôi hơi cúi xuống là cổ và tĩnh mạch cảnh của ông ta.

Cô ta nói những lời cuối trong một hơi thở, đầu cúi xuống nhưng không có nước mắt. Việc gọi lại vụ giết người hẳn khó khăn đối với cô ta nhưng tôi

biết cô ta không hối tiếc về hành động của mình. Bằng cách giết Parăng, cô ta đã giết điều cô ta ghét nhất là sự hèn nhát của ông ta.

— Anh cô có thú nhận với cô là anh ta đã đi qua sau cô để “dàn cảnh” làm lạc hướng những sự nghi ngờ không?

— Anh ấy chỉ nói với tôi việc đó mấy ngày sau, khi báo chí nói nhiều về vụ giết người và kẻ được coi là thủ phạm là bác sĩ Fo.

— Cô có thể dựng lại những sự việc không?

— Những sự việc gì?

— Phải, về chuyện Fabrixơ Buyxông đã nói với cô việc anh ta đã làm buổi sáng hôm ấy.

— Thế này, anh ấy trông thấy tôi hết sức vội vàng ra khỏi công ty qua cửa của ngôi nhà, không phải qua cửa của công ty. Rồi anh ấy trông thấy tôi đi nhanh về xe của tôi và anh ấy hiểu chuyện đã xoay sang chiều hướng xấu. Lúc ấy anh vào trong công ty và vật đầu tiên anh nhận thấy là con dao mổ được để vạ vật trên bàn giấy. Trong lúc vào phòng trong, anh ấy vấp phải xác Patric Parăng, nằm dài gần buồng vệ sinh. Anh ấy đã kéo thi hài đặt lên bệ và tụt quần người chết xuống. Rồi anh lấy con dao mổ thấm máu Patric. Anh ấy đóng cửa buồng vệ sinh, rửa tay rồi anh ấy đi ra qua cửa ra sân, như tôi đã đi ra trước anh ấy. Khi qua hành lang, anh ấy để con dao mổ vào thùng rác đã đầy. Rồi anh ấy rời khỏi những nơi ấy rất nhanh.

— Cô có biết rằng chính việc dàn cảnh này mà bác sĩ Fo bị buộc tội không?

— Có. Tôi cho rằng việc đó không làm cho Fabrixơ không hài lòng, nhưng anh ấy không nói gì với tôi cả.

— Chúng tôi sẽ biện hộ về việc tự vệ chính đáng - Luật sư Gre nói xen vào.

— Một sự tự vệ chính đáng có chủ ý - Tôi nói. Nhưng sự hài hước của tôi trôi qua không ai thấy.

Tôi nói thêm với Matindơ Buyxông:

— Sắp tới tôi sẽ gặp lại cô. Cô hãy đọc lại bản khai cung và ký vào.

Cô ta đọc chéo rồi tôi đưa bút của tôi cho cô ta. Cô ta kết luận “Chưa bao giờ bà đến dự những buổi dạ hội của tôi”. Tôi không nói gì.

• • •

Hecvê lái xe đưa tôi về nhà bố mẹ tôi, tôi nói với anh rằng chắc chắn đây sẽ là lần cuối cùng tôi gặp anh “theo dịch vụ đặt hàng”. Anh im lặng một lúc rồi với nụ cười láu lỉnh, anh nói:

— Điều đó có lẽ muốn nói rằng tôi sẽ có thể gọi điện cho bà chứ?

— Vâng, nhưng tại nhà tôi vì bố mẹ tôi sẽ lại đi Roayăng vài ngày.

Về việc này, mẹ tôi không tin, bà đã quen với sự có mặt của tôi trong nhà. Và bà nói rõ, bà cảm thấy không yên tâm biết tôi có một mình ở Pari.

— Nó sẽ có Hecvê thuộc toàn quyền sử dụng của nó - Bố tôi nói - Anh ta sẽ có hiệu quả hơn chúng ta.

Rồi ông kéo tôi vào văn phòng của ông nhằm “chấm dứt với vụ án này”.

— Con sẽ làm gì với Fabrixơ Buyxông? - Ông hỏi tôi.

— Con không biết gì hết. Ta không thể buộc tội anh ta là tòng phạm được.

— Vì che giấu những chứng cứ, phải, và cản trở công lý. Việc đó có thể đi xa, nhưng luật sư của anh ta sẽ xin cho anh ta tại ngoại.

— Mong rằng Viện Công tố cũng sẽ chấp thuận cho anh ta nếu con không phản đối, điều mà con sẽ không làm. Bố thực sự tin anh ta là thủ phạm không?

— Không. Nhưng anh ta có tham dự vào, theo bố, đó là điều chắc chắn. Bố đã hiểu anh ta rất nhanh khi đọc hồ sơ. Qua lần thẩm vấn đầu tiên, anh ta khẳng định chưa hề gặp Patric Parăng, nhưng khá lâu sau, Letxli Menxphin nói rõ rằng Fabrixơ Buyxông đã đến nhà bố mẹ cô ấy, anh ta đã gặp Parăng và thú nhận với cô đã ghen với ông ta. Vẫn lời nói dối ấy về phía Matindơ Buyxông, lúc đầu cô ta nói chưa bao giờ gặp ông ta rồi cô ta nhớ lại đã gặp ông ta ít nhất một lần. Vậy mọi chuyện xoay quanh Fabrixơ và Matindơ Buyxông. Về việc này, bố đã thực sự băn khoăn về một dấu hiệu lẽ ra đã báo động cho con và bố ngay đầu cuộc điều tra; đó là sợi tóc phụ nữ do những người ở phòng xét nghiệm phát hiện trên áo vét của Parăng.

— Sợi tóc phụ nữ ấy! - Tôi nói - Chính nó đã làm con thức dậy trong đêm và nó đã tuột khỏi con khi sáng hôm sau con đã thử tìm lại nó một cách

vô ích. Chính dấu hiệu này buộc con đọc lại hồ sơ nhiều lần mà con không có khả năng tìm lại được vì nó quá rõ ràng. Con tìm đọc giữa những dòng chữ trong lúc mọi chuyện sáng rõ.

— Không hẳn thế. Sợi tóc phụ nữ ấy không phải của bà Parăng, phòng xét nghiệm đã kiểm tra, có thể là của bất kể người tình nào của nạn nhân. Điều đó không tránh khỏi không thuộc về một người đàn bà đã có thể giết con người cao lớn lực lưỡng là Parăng.

— Không phải bất kỳ một người đàn bà nào, không. Nhưng đã lâu, bố đã không gặp Matinđơ Buyxông. Cô ta cao gần một mét tám mươi, là một vận động viên đáng gờm, vô địch quần vợt và Giuđô. Điều làm con mắc nối vào cô ta, rút cục, đó là bức chân dung mô phỏng: tóc cắt rất ngắn, mặc quần gin và áo bludông. Đó là Matinđơ đúng như con đã gặp cô ta trong văn phòng con. Và bà gác cổng ngôi nhà đã nhận thấy đúng là cô ta chứ không phải Fabrixơ như có lúc con tin là anh ta. Điều làm cho tất cả chúng ta bối rối là cách ăn mặc theo kiểu nam giới của Matinđơ, mái tóc cắt ngắn của cô ta. Nếu ăn mặc theo kiểu phụ nữ, chúng ta sẽ phân biệt được cô ta sớm hơn nhiều.

— Liệu con có thể dựng lại tất cả những sự việc được không?

— Con tin là làm được.

— Người đàn ông đã cắt đứt bộ phanh xe của con vậy đúng là Đôminic Frangxetxini, tay chân của Matinđơ Buyxông.

— Vâng. Kẻ mua bán bất hợp pháp hèn mọn này hoàn toàn trung thành với cô ta: y cung cấp ma túy cho cô ta và cô ta trả y tiền rất hậu. Hơn nữa cô ta còn ngu ngốc là đã ngủ với y và gã ngu ngốc này tin chắc bằng mọi cách như vậy đã nắm được cô ta.

— Rõ ràng người đàn bà trẻ này đã không ngờ.

— Khi Matinđơ biết bác sĩ Fo được tại ngoại, cô ta bắt đầu lo sợ; Fabrixơ cũng vậy. Ngay bố họ cũng rất lo lắng, người này và người kia đều biết anh ta. Họ hiểu rằng không tránh khỏi con tìm một thủ phạm khác và con hướng về họ. Vậy con trở thành người đàn bà cần phải hạ gục. Một thẩm phán thẩm cứu khác không biết họ có lẽ sẽ kém sáng suốt hơn. Dầu sao, loại bỏ được con, họ sẽ có thời gian. Matinđơ đã khẳng định rằng

Đôminic Frangxetxini đã quá hăng hái làm hỏng bộ phanh xe của con, cô ta chỉ yêu cầu y làm con sợ thôi.

— Ít có thể là thực. Frangxetxini nói gì?

— Trong lúc này, y sôi nổi tự bào chữa. Những viên thanh tra ở sở cảnh sát hình sự đã nói với con như vậy. Y cố thoát ra khỏi vụ này bằng cách đổ dồn tội cho Matinđơ.

— Kinh điển - Bố tôi nói.

Mẹ tôi đến mở hé cửa để báo cho tôi rằng bác sĩ Fo và Letxli đang ở đầu dây và muốn nói chuyện với tôi. Bố tôi thờ dài:

— Tin tức truyền nhanh thật! Liệu người ta còn có thể tin vào bí mật của thẩm cứu chẳng?

— Hẳn họ được viên lục sự của con báo cho biết. Pôn có điểm yếu đối với Letxli và thực sự có thiện cảm với bác sĩ Fo.

— À này, kẻ nào đã đánh cô gái trẻ Letxli Menxphin trong cầu thang nhà cô ấy?

— Con không biết gì hết. Đôminic Frangxetxini cũng phủ nhận cuộc tấn công này; Matinđơ và Fabrixơ Buyxông cũng thế. Con không dám đoán chắc việc này nhưng có thể Letxli bị Fabrixơ theo dõi nhiều lần. Nhưng con nghi ngờ anh ta không ngu ngốc đến mức tấn công cô ấy. Anh ta yêu si mê, ghen tuông và tuyệt vọng. Theo ý con, anh ta đành lòng giám sát cô ấy. Kẻ tấn công có thể đơn giản chỉ là một tên kẻ cắp đã không có thời gian lấy cặp túi xách của Letxli mà thôi.

— Dấu sao - Bố tôi nói - cô bé Menxphin không bị một sự nguy hiểm nhỏ nhất nào đe dọa nữa. Đối với Ê-ma-nuy-en Fo, bố cho rằng anh ta rất vui vì được miễn tố.

— Hai người ấy sẽ báo cho con biết cuộc hôn nhân của họ - Tôi nói trong lúc cầm ống nghe điện thoại.

— Bố không nghĩ thế.

— Con đánh cuộc nào.

Sau khi lại chúc mừng Ê-ma-nuy-en Fo về việc anh được miễn tố, tôi hỏi anh có phải anh sắp kết hôn với Letxli Menxphin không.

Thay cho trả lời, anh cười vang gây sửng sốt, trong tiếng cười vang ấy, người ta có thể cười hoặc khóc, xáo trộn lẫn nhau.

Tôi đã thua cuộc: Letxli Menxphin đã không kết hôn với Ê-ma-nuy-en Fo, mặc dầu cô đã mang thai. Nhưng họ đã cùng nhau đi Đaka là nơi bác sĩ Fo sẽ lại hành nghề của mình.

Matinđơ Buyxông bị kết án bảy năm tù giam. Luật sư của cô ta đã thuyết phục được những vị bồi thẩm rằng trong vụ giết Patric Parăng có sự tự vệ chính đáng. Nhưng ý định ám hại tôi do tòng phạm của cô ta là Frangxetxini đã tác động mạnh mẽ đến việc buộc tội cô ta. Fabrixơ Buyxông chỉ bị một năm án treo. Bố họ, luật sư Buyxông đã nghỉ hưu, lui về Doa-nhi để viết hồi ký. Con Caretxơ đã chấp nhận Hecvê, còn tôi thì chưa.

HẾT

Table of Contents

GIỚI THIỆU

CHƯƠNG I. FLORĂNGXƠ LARIO

CHƯƠNG II. HAI CHỊ EM SINH ĐÔI

CHƯƠNG III. Ê-MA-NUY-EN FO

CHƯƠNG IV. LETXLI MENXPHIN

CHƯƠNG V. TỘI GIẾT NGƯỜI

CHƯƠNG VI. FLORĂNGXƠ LARIO

CHƯƠNG VII. LETXLI MENXPHIN

CHƯƠNG VIII. FLORĂNGXƠ LARIO

CHƯƠNG IX. HĂNGRI BUYXÔNG

CHƯƠNG X. CON ĐAO MỔ

CHƯƠNG XI. FLORĂNGXƠ LARIO

CHƯƠNG XII. LUẬT SƯ BUYXÔNG

CHƯƠNG XIII. FLORĂNGXƠ LARIO

CHƯƠNG XIV. LETXLI MENXPHIN

CHƯƠNG XV. LUẬT SƯ BUYXÔNG

CHƯƠNG XVI. FLORĂNGXƠ LARIO

CHƯƠNG XVII. LUẬT SƯ BUYXÔNG

CHƯƠNG XVIII. FLORĂNGXƠ LARIO

CHƯƠNG XIX. MATINĐƠ BUYXÔNG